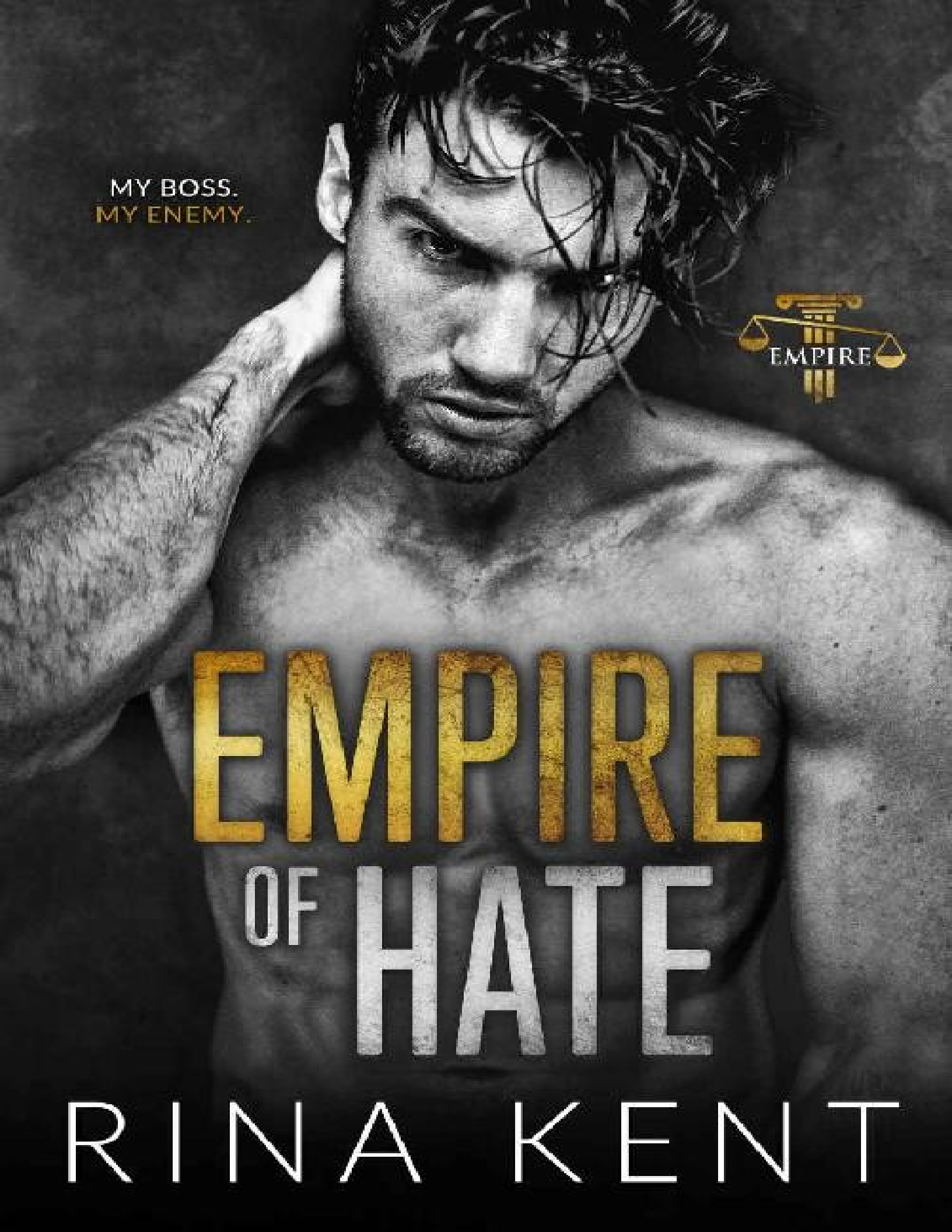

MY BOSS.
MY ENEMY.
EMPIRE
EMPIRE
OF HATE
RINA KENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💓💜🦜💫⚜️

NEFRET İMPARATORLUĞU

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İMPARATORLUK SERİSİ 3. KİTAP

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

RINA KENT

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nefret İmparatorluğu Copyright © 2022 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

SapkınKrallık Kral

Çarpık Çelik

Prenses Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah

İmparatorluğu

Nefret

İmparatorluğu

Şehvet

İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Yönetimi KrallığınBir Kralın

Hükümdarlığı(Ücretsiz Ön Bölüm)

Bir Kraliçenin Yükselişi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma Aldatma

Yemini(Ücretsiz Ön Bölüm)

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalp kırıcı saplantılı ruhlara

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Bu kitap diğer kitaplarım kadar karanlık değil, ancak cinsel saldırı ve yeme bozukluğu temaları içeriyor. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

Nefret İmparatorluğu tam bir STANDALONE'dur, ancak şu bölümdeki olayları bozabilir
Zalim Kral.

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BLURB

Benim patronum. Benim düşmanım.

Hayatımdan kaçtım.
Her şeyi geride bırakmak kolay değildi ama . Sayfayı
çevirdim ve okyanusun üzerinde uçtum.
Bu benim yeni başlangıcım.
Yeni bölümüm.
Yeni kitabım.
Ya da yeni patronumla tanışmadan önce öyle
umuyordum. Daniel Sterling.
Günah kadar zengin, yasadışı olarak çekici ve her dergi kapağının yüzü. Ve en başta kaçma sebebim.
Lise hayatını cehenneme çevirdim.
Bana kendi ilacımı tattırana kadar .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

OYUN LİSTESİ

Creep - Radiohead
Another Life - Motionless in White & Kerli 7
Billion - Marina Kaye
Wrecked - Imagine Dragons
Faking Love - Tommee Profitt, Jung Youth & NAWAS Try
Again - Walking on Cars
The End - Alessio & Charlotte Lawrence Sweat
- The All-American Rejects Disillusioned - A
Perfect Circle
The Gold - Manchester Orchestra You
Broke Me First - Conor Maynard

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ÖNSÖZ - NICOLE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sağlıksız bir takıntım var.

Ya da belki birkaç tane.

Bu ifadenin ne anlama geldiğinden emin değilim. Sağlıksız takıntı. Ama bir keresinde annemin terapist arkadaşının ona bunu söylediğini duymuştum.

Annemin kendini kontrol etmesi ve takıntılarının onu ele geçirmesine izin vermemesi gerektiğini, aksi takdirde bunun beni de etkilemeye başlayacağını söyledi.

Sanırım artık çok geç ve annem bu geni çoktan bana geçirdi.

O uyurken sessizce oturma odasına gittim, tableti alıp battaniyenin altına saklandım ve Google'a terimi yazdım.

Annem beni yakalamasın diye en düşük seviyeye getirdiğim tabletin ışığı dışında her yer karanlıktı. Yatma saatimden sonra ayakta kalmamdan hoşlanmaz.

Aslında pek çok şeyi yapmamdan hoşlanmıyor.

Çok arkadaş canlısı olmak, insanlarla konuşmak veya oyun oynamak gibi.

Her zaman önemli biri olmak ve onu gururlandırmak için çalışmalıyım.

Babam geçen yıl beni kurtarırken boğulduğundan beri tek başımıza olduğumuzu her zaman hatırlamalıyım.

Babam bir şövalye ve aristokrasinin bir parçası olabilirdi ama evimize ve sahip olduğumuz her şeye mal olacak kadar borç biriktirmişti.

Annem kısa süre sonra bir lordla evlenmeyi başardı. Henry Amca iyi biri. Tüm borçlarımızı ödedi ve bana bazen annemden daha iyi davranıyor. Bana her zaman sebze yememi, ders çalışmamı ya da beni kullanacakları için arkadaş edinmememi söylemiyor.

Bana zeki olduğumu da söylüyor, ki annem bunu öğretmenler söylediğinde bile hiç söylemedi.

Ancak "sağlıksız takıntı "nın ne anlama geldiğini kendi başıma anlayacak kadar zeki değilim, bu yüzden dün gece nefesimi tutup terli parmaklarımla yazarken araştırdım.

Çıkan sonuçlar ağzımı açık bıraktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sağlıksız bir takıntı, bir şeye veya birine karşı aşırı ilgi duymaktır.

Sürekli onları düşünmek.

Bu, iradeniz dışında bile olsa bir şeyi tekrar tekrar yapmaktır.

Onlarla takıntılı bir şekilde meşgul olmak ve ne kadar uğraşırsanız uğraşın onları kovamamaktır.

Tablette yazılı olan kelimelere inanamayarak baktım. Nasıl olur da tam olarak nasıl hissettiğimi bulmuş olabilirlerdi?

Onlar psişik mi?

Bu düşünce beni ürpertti ve uyumakta zorlandım. Bu yüzden takıntılar, özellikle sağlıksız olanları hakkında okumaya devam ettim. Okudukça daha çok etkilendim.

Sanki biri kafatasımı soyup açmış ve içine sıcak sıvı dökmüş gibiydi.

O sıvı o zamandan beri beynimi yakıyor. Belki de bu, annemin bana öğrettiği gibi gülümsemem ve her şey yolundaymış gibi davranmam gereken zamanlardan biridir.

İnsanlara asla nasıl hissettiğini gösterme Nicole. Her zaman gülümse ve bir hanımefendinin yapması gerektiği gibi en iyi şekilde davran.

Onun sözleri damarlarımda kan yerine akıyor. Bana söylediği ve öğrettiği her şey, her zaman bir şey yapmadan önce düşündüğüm ilk şeydir.

Annem bizi kurtardı. Zengin, nüfuzlu bir kocası var, o da iyi biri ve lüks bir yaşam sürmemize izin veriyor.

Sanırım onu önceki karısından boşanmaya ve biyolojik kızını geride bırakmaya zorladı, ama sorun değil, değil mi?

Henry Amca onları isteseydi, bırakmazdı.

Annem *alt sınıftan* olduklarını söyledi. *Sen ve ben gibi ona uymuyorlar, Nicole. Bu hayatı bizim için kurduğum için şanslısın, o yüzden bunu mahvetme.*

Yapmay

acağım.

Yapama

m.

Ben *şanslıyım.*

Bu yüzden babam hakkında konuşmuyorum bile. Onu özlüyorum ama bunu anneme söylersem kızar.

Onun kızmasını istemiyorum, bu yüzden hayal kırıklığı yaratamam.

Bizim için her şeyi o yaptı, yüzden başımı eğip kurallara uymam gerekiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu yüzden şu anda onun arkadaşlarından birine gülümsüyorum. Annem Henry Amca'nın malikanesinde bir çay partisi düzenliyor ve diğer güçlü erkeklerin eşlerini ve çocuklarını davet ediyor.

Onları daha önce gezdirmiş ve oyuncaklarımı göstermiştim. Henry Amca bana birçoğunu aldı - annem babamın verdiklerini bağışlamamı istedikten sonra.

Bana ucuz olduklarını ve mevcut durumumuz için uygun olmadıklarını söyledi.

Şeftali rengi saçları olan küçük bir bebeği ve babamın beşinci yaş günümde bana getirdiği kar küresini sakladım. Ucuz olmaları umurumda değil. Onları pahalı olanlardan daha çok seviyorum. Garip ama üzerlerinde hâlâ babamın kokusunu alabiliyorum ve bu beni sakinleştiriyor.

Çocuklar dokunmasın diye sakladım. Diğer tüm oyuncaklarla oynayabilirler ama bu ikisiyle oynayamazlar.

Tüm bu süre boyunca gülümsemeye, gülmeye ve annemin beni yetiştirdiği mükemmel çocuk olmaya devam ettim.

"Nicole çok terbiyeli." "Küçük bir

bedende bir yetişkin gibi."

"Sözlerime kulak verin, Nicole büyüyüp iyi bir genç olacak." "Anne

gibi, kız gibi. Onu çok iyi yetiştirmişsin Victoria."

Bütün kadınlar anneme böyle söylüyor, sanki mucize bir çocukmuşum gibi bana yaltaklanıyorlar.

Dudaklarında muhafazakâr, zarif bir gülümseme beliriyor.

Annemle ilgili her şey öyle. Muhafazakâr ve zarif yani. O çok güzel, tanıdığım en güzel kadın. Sarı saçları hangisinin daha parlak olacağı konusunda güneşle yarışıyor gibi görünüyor. Saçlarını her zaman düzgün bir Fransız kıvrımıyla toplar, bu da yüzünün yumuşak hatlarını ve genellikle açık bir renge boyadığı dolgun dudaklarını öne çıkarır.

Gözlerim hariç neredeyse her şeyimle ona benziyorum. Onunki okyanus kadar derin ve bir o kadar da gizemli görünen kobalt mavisi. yeşil, çamurlu, babamınki gibi.

Annem bir tanrıça gibi ve büyüyünce onun kadar güzel olabileceğimi hiç sanmıyorum. Görünüşüne rağmen, aristokrat davranış biçimine tamamen uyumludur. Bu da asla güzelliğini arttırmadığı, kırmızı ruj sürmediği ya da kışkırtıcı giyinmediği anlamına geliyor.

Şu anda bile üzerinde yumuşak yeşil bir elbise ve ona uygun sade bir kazak var. Ama hala oradaki kadınların en güzeli.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bundan nefret ettikleri için de arkasından konuşuyorlar. Bir keresinde bir yardım etkinliğindeydik ve tuvalete gittiğimde ona altın arayıcısı ve kendini en zengin adama satan bir fahişe dediklerini duydum. Annem beni dinlerken yakaladı ve çocukların olduğu yere geri dönmemi söyledi.

Sanki herkesin önünde onu övdükten sonra kapalı kapılar ardında onun hakkında kötü konuştuklarını duymamış gibi ifadesi hiç değişmedi.

Sanırım dünya böyle işliyor. Annemin de dediği gibi, duygularınızı toplum içinde asla göstermemek en iyisidir.

Küçükken kötü muamele gördüğü bir evde hayatta kaldıktan sonra bu noktaya nasıl geldiğini anlatıyor.

Bu şekilde şanslı oldum.

Bu yüzden bana açıkça arkadaşlık etmemi söylediği çocukları bırakmayı düşünmemeliyim.

Kızlarla birlikte bahçede annelerimizin karşısında oturuyor ve abartılı çay takımımla onlar gibi çay partisi yapıyoruz.

Çocuklar bizim huzurlu zamanımıza engel olmayacak kadar uzakta futbol oynuyorlar.

Bulutlar bazen güneşle cilveleşmeye karar verse de Londra'da nadiren güneşli bir gün yaşanıyor.

Kızlardan biri için biraz daha çay dolduruyorum ama dikkatim dağınık. Daha doğrusu, önem vermemem gereken bir şey tarafından çalınıyor.

Çocuklar.

Daha açık olmak gerekirse, onlardan biri.

Topun peşinden koşmaktan yüzü kıpkırmızı olmuş ve her nefes alışında dudakları aralanıyor.

Ne koyu ne de açık renk olan tuhaf saçları var, sanki hangi renk olacağına karar verememiş de ikisinin karışımında karar kılmış gibi. Güneşin altındaki toprağın rengi ve birinci sınıf ahşabın tonu gibi.

Ama ilk fark ettiğim gözleri oldu. Mavi ve açık renk, ama anneminki kadar sessiz değiller. Sanki güneşin sıcaklığını yansıtıyorlarmış gibi parlıyorlar. Sanki gökyüzünü taklit ediyor ve yıldızları hapsediyorlar.

Evet, yıldızlar gün boyunca görülebilir, ama sadece onun parlak gözlerinden. Sadece orada görülmekle kalmazlar, aynı zamanda o büyülü çekime de sahiptirler.

Disney filmleri ve en çılgın peri masalları gibi.

Onun adı Daniel.

Onun dışında herkes için normal bir isim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annem Henry Amca ile evlendikten sonra okul değiştirdiğimden beri aynı sınıfta okuyoruz.

Okuldaki herkes beni sever. Öğretmenler, çünkü ben iyi bir kızım ve akıllıyım. Çocuklar, çünkü popülerim.

Daniel değil ama.

Benimle hiç konuşmadı. Yoluma bile bakmadı. Sanki görünmezmişim gibi.

Annesi kısa süre önce annemle arkadaş oldu ve onu ilk kez evimize davet ediyor.

Annesiyle birlikte geleceğini öğrendiğimden beri mutluluktan havalara uçuyorum. Başta nedenini bilmiyordum, ta ki dün gece "sağlıksız takıntının" ne demek olduğunu öğrenene kadar.

Sanırım onun için bir tane var.

Benim varlığımdan bile haberi olmadığını düşünürsek bu aptalca olmalı ama kendimi hep onu izlerken buluyorum.

Şimdi olduğu gibi.

Çay koyduğum Chloe'nin az önce ne dediğini bile bilmiyorum. Ama yine de başımı sallamaya devam ediyorum, böylece o konuşmaya devam edecek ve ben de onu izleyebileceğim.

Nasıl koştuğunu, topa nasıl vurduğunu ve sonra nasıl gol attığını görebiliyorum. Takım arkadaşları üzerine çullanıyor ve o sırıtıyor.

Nefes almayı bıraktım.

Sırıttığında, gülümsediğinde ya da güldüğünde bir şeyler oluyor.

Yanakları kırışıyor ve bir dizi gamzesi beliriyor. Eğer bir melek olsaydı, bunlar onun kanatları olurdu. Eğer bir prens olsaydı, bu onun tacı olurdu.

Daniel çok güzel.

Yanaklarım alev alev yanıyor ve bir saniyeliğine Chloe'ye odaklanıyorum ve başımı tekrar kaldırmadan önce söylediği bir şeye gülüyorum.

Bu kez Daniel'in gökyüzü, güneş ve yıldızların birleşimini andıran parlak gözleri bana bakıyor.

Hayır, göz kamaştırıcı.

Başını sallayıp oyununa geri dönmeden önce dudakları büzülmüş, gamzeleri yok olmuştur.

Ne...?

Az önce ne oldu?

Hayalet gibi eller göğsümü sıkıyor ve kalbim gürültüyle çarpmaya başlıyor. Yanlış bir şey yaptım ve ne olduğunu bilmiyorum.

Neden bana ilk kez baktı ve ters ters baktı?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarım çay fincanının üzerinde titriyor ve annem bana yan gözle bakıyor. Bana öğrettiği gibi derin nefes almaya çalışarak fincanı dikkatlice yere bırakıyorum.

Bir şeyleri berbat edeceğim. Kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum ve bunu yaparsam annem çok kızacak.

Ayağa , dantelli beyaz elbisemi düzelttim ve gülümsedim. "Hemen döneceğim kızlar."

Cevaplarını beklemeden hızlı adımlarla eve doğru yürürken, saçımdakilerle uyumlu dantel kurdeleli altın rengi düz ayakkabılarıma bakıyorum.

Bugün güzel görünmek için en güzel kıyafetlerimi giydim. Annemden saçlarımı açık bırakmasını bile istedim çünkü bu beni prenses gibi hissettiriyor.

Prenses olmak istedim çünkü prensler böyle ister. Ama o bana

ters ters baktı.

Bunalmış bir halde mutfağa gidip personelin bakmadığından emin olduktan sonra iki şeftali çalıyorum. Onları arkama sakladım ve gizlice havuz evine gittim.

Çekilmiş perdeler, ahşap zemine sızan sinsi ışınlar dışında ışığı gizliyor.

Halının üzerine oturuyorum ve ayakkabılarımı tekmeliyorum. Ayaklarımı uzatarak yere oturmayı her zaman sevmişimdir ama annem bundan nefret eder, ben de bunu yapmak için havuz evine gelirim.

Burası onun gözünün önünde olmadığım ve istediğimi yapabildiğim tek yer.

Şeftali yemek gibi.

Onlara alerjim var ama en sevdiğim yiyecek. Her ısırıktan sonra bana verdikleri huzuru seviyorum. Dudaklarım kızarmış, şişmişse ne olmuş? Bir süre sonra geçer.

Size zarar veren bir şeyi sevmenin de sağlıksız bir saplantı olduğunu düşünüyorum.

Misafirlerimiz varken bunu yapmamalıyım, ama korkuyorum ve şeftaliler bu hissi siliyor.

Onlar benim tarafımda.

İlk ısırığı alıyorum ve mide bulandırıcı tatlı tadın keyfini çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum. Dilim karıncalanıyor ama çiğnemeye ve pozitif enerjiyi emmeye devam ediyorum. İlk şeftali neredeyse bitiyor ve kendime ikincisini aceleye getirmeyeceğimi söylüyorum.

"Şeftali."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İrkiliyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve bu da çaldığım meyvelerden birinin yere yuvarlanıp birinin ayakkabısına çarpmasına neden oluyor.

Annem beni yakalamadığı için rahatlayamadan bakışlarımı yakalayan kişinin üzerinde gezdiriyorum.

Daniel.

Sanki her dışarı çıktığında evinin önünde yolunu kesen bir dilenciymişim gibi hafif bir kızgınlıkla bana bakıyor.

Genelde parlak ve ışıltılı olan gözlerinin mavisi şu anda biraz sönük ama güneş ışınları saçlarına daha açık teller veriyor.

Yarım saatten fazla koşmasına rağmen gömleği pantolonunun içine düzgünce sokulmuş ve yüzü benim her fiziksel aktivitemde olduğu gibi kıpkırmızı ve terli değil. Sadece yanaklarında ve burnunda hafif bir kızarıklık var.

Eğilip kendisine özür dilemeden çarpan meyveyi yakalıyor, sonra da sanki ilk kez görüyormuş gibi parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Kötü davrandıktan sonra şeftali yemek için hep saklanır mısın?"

Ağzımdakileri yutuyorum ve dudaklarım sanki öpmüşüm gibi yanıyor.

Ate

ş. Ama bu önemli değil.

Çünkü sanırım Daniel az önce benimle

konuştu. Haftalardır ilk kez beni görüyor.

Emin olmak için etrafıma bakındım.

havuz evi.

Belki de bir hayalettir?

Yoksa hayali arkadaşı mı?

Hayır. Aslında benimle konuşuyordu. Şeftali yemek için saklanan bir tek ben varım.

Son söylediğine odaklandığımda kaşlarım çatılıyor. "Kim kötü?" "Sen."

"Ben mi?"

"Kaba ve kendini . Bunu başkasına yapman umurumda değil, ama bir daha bana gülersen, sana izin vermeyeceğim."

Bekle. Ne diyor bu? "Sana

gülmedim."

"Az Chloe ile yaptın."

"Hayır, öyle değil..." Dilim takılıyor ve kelimelerim çıkmıyor

Dışarı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Genellikle şeftali yemek sadece dudaklarımı şişirir, peki neden dilim uyuşmuş gibi hissediyorum?

"İnsanları evinize davet ettiğinizde üstünlük taslamaktan hoşlanıyor musunuz?" diye devam ediyor. "Ben de senin oyununu oynayabilirim. Annene şeftali çaldığını ve onları yediğini söyleyeceğim. Eğer bunu yapmak için saklanıyorsan, o zaman bu kötü bir şey olmalı."

"Hayır... Bunu yapma..."

Dilim zorlukla hareket ediyor ve kelimelerim uzuyor. Elim istemsizce açılıyor ve yarısı yenmiş şeftali yere düşüyor.

"Ben de kötü olabilirim." Hareket etmeye başladı ve ben aniden ayağa kalktım.

Dünya etrafımda dönüyor ve oda beni aşağı çekiyor. Etrafımızda bir gümbürtü yankılanmadan önce kulaklarımı bir vızıltı dolduruyor.

Bu benim, bulanık görüşüm yere odaklandığında fark ediyorum.

Yere düştüm. Uzuvlarım garip bir pozisyondaymış gibi hissediyorum ama "Yapma..." diye zorlarken bunu umursamıyorum bile.

Gözlerim yarı kapalı ama yine bana bakan siluetini seçebiliyorum. "Eğer bu beni durdurmak için bir taktikse, işe yaramayacak."

"Peaches..." Mırıldanıyorum. "Benim onlara alerjim var..."

Bir beden yanıma çömeliyor ve sonra başımı sıcak bir yüzeye koyuyor. Sanırım bu Daniel'ın kalçaları, çünkü gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

"Dudakların kırmızı ve tuhaf." Bana doğru uzandı, sonra elini geri çekti. "Annene söyleyeceğim."

Terli elimle bileğini kavradım ve tırnaklarımı geçirdim. "Hayır... Beni cezalandıracak... İyi olacağım..."

"İyi görünmüyorsun."

"Geçecek..." "Emin misin?"

Hayır. Çünkü ilk defa bu kadar başım dönüyor, ama sorun değil. Eğer bu beni tutmaya devam edeceği anlamına geliyorsa.

"Beni bu pozisyonda tutarsan geçer," diye yalan söylüyorum.

Daniel saçlarımı dikkatlice yüzümden kaldırıyor. "Şeftaliye alerjin varsa neden yiyorsun?"

"Çünkü onlardan hoşlanıyorum."

"Tuhafsın, Nicole."

Bana güzel, akıllı ve iyi bir kız dediler ama asla tuhaf demediler. Sanırım bunu daha çok sevdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mükemmel olmamak hoşuma gidiyor.

"Benim... Benim oyuncaklarım var... En sevdiğim oyuncak bebeğim ve kar kürem senin arkandaki gizli... çekmecede..."

"Bence şu anda oyuncaklar hakkında konuşmamalısın." Kaşları yine çatıldı ve bu hiç hoşuma gitmedi. Onun yerine gamzelerini görmek istiyorum.

"Al onları...oyuncaklarımı..."

"Ne için?"

"Sadece yap."

"Sanırım gidip anneni bulmalıyım."

"Hayır... lütfen... Sana söyledim, beni cezalandıracak."

"O zaman cezalandırılacağın bir şey yapmamalıydın."

"Bunu okulda her zaman yapıyorsun." Onu en başta bu yüzden fark ettim. Şakalar yaptığı ve genellikle eğlendiği için sık sık müdürün odasına gönderiliyor.

Bunu sevmiştim. Gülüşü ve büyüklerin onun hakkında ne dediğini umursamayışı.

Onun gibi olmak isterdim.

Keşke şanslı olmasaydım ve belli bir şekilde konuşmak, belli bir şekilde yürümek ve belli bir şekilde nefes almak zorunda olmasaydım.

"Çünkü kuralları sevmiyorum," diyor. "Ama kendime zarar vermem."

"Acımıyor."

"Görünüşün ve sesin acı çekiyor gibi."

"Daha iyi olacak eğer..." Yutkunuyorum ama dilim ağzım için çok büyük geliyor, sanki yere yuvarlanacakmış gibi.

Daniel sanki tam olarak böyle bir şey olmuş gibi bana bakıyor, sonra şeftali aromalı bir salyanın aktığı ağzımın kenarını siliyor.

Eğer yanaklarım daha fazla ısınabilseydi, ısınırlardı. Bu çok dağınık ve yanlış ve Daniel bana bu şekilde tanık olmamalı.

"Eğer ne?" diye sorar.

"Eğer oyuncaklarımı alırsan."

Biraz sinirli gibi görünen bir nefes veriyor ve arkasındaki çekmeceyi karıştırırken hareket etmemem için bir elini başımın üzerinde tutuyor.

Kısa bir süre sonra bebeğimi ve kar küremi çıkarıp karnımın üzerine koydu. "Şimdi mutlu musun?"

"Alabilirsin..."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Teşekkürler, ama ben bebeklerle
oynamam." "Hayır, kar küresini
alabilirsin."

Belki en sevdiğim oyuncaklarımı onunla paylaşırsam beni sever.

Belki karda mahsur kalan güzel kızı da görür ve dünyasını yıkmadan onu nasıl çıkarabileceğini düşünür.

Parmaklarının arasındaki kar küresini inceleyerek sessiz kaldığında, "Ciddi bir şey değil," diye geveliyorum. "Bu... bu... çünkü kucağını kullanmama izin veriyorsun."

Yan tarafa bakıyor. "Her neyse."

Kalbim düşüyor ve gözlerime bir şey batıyor. Ah.

Babamla ilgili elimde kalan son şeylerden paylaşmak bile işe yaramadı.

Benimle konuşmuş ve bana sarılmış olabilir ama Daniel için hâlâ görünmezim.

"Hâlâ kız gibi," diyor. "Bu...
bu güzel bir gelin." "Hoşuna
gitti mi? Gelinler mi?"

"Ben..." Şişmiş dudaklarımı yalıyorum ve boğazımın arkasına sıkışan acıyı ya da nefes almanın nasıl acı verdiğini düşünmemeye çalışıyorum. "Büyüdüğümüzde benimle evlenir misin?"

Gözleri büyüyor ama başka tarafa bakıyor.

Kalbim burkuluyor ve göğsümde
parçalanıyor. Bir kez daha, hepsi bir hiç
uğrunaydı.

"Nicole?"

Göz kapaklarım yavaşça kapanıyor ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Şeftalilerin acısı mı yoksa görünmez olmanın acısı mı? Belki de
sağlıksız bir takıntıya sahip olmanın acısıdır. "Nicole, gözlerini
aç!"

Ne için?

Başım yana kayıyor ve dizine çarpıyor. Şeftali gibi kokuyor.

Ya da belki öyle.

"Anneni arayacağım."

Şeftali kokusu kaybolur ve o da kaybolur.

Ben de yarısı yenmiş şeftalim ve oyuncak bebeğimle yerde kalakaldım. Terk edilmiştim.

Cansız.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Görünmez.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayat size bir limon verirse, muhtemelen onu yemelisiniz yoksa aç kalırsınız.

En azından benim durumumda bu doğru.

Son işimden kovulduğum gerçeği bir şeyler söylemeli. Görünüşe göre, bir müşteri "yanlışlıkla" popoma dokunursa ona "ürkütücü yaşlı adam" dememem gerekiyor.

Ve tamam, belki de kafasından aşağı su dökmek biraz aşırı bir tepkiydi, ama bu tür şeyler söz konusu olduğunda bir filtreye sahip değilim.

Geçmişte olanlardan sonra olmaz.

Şimdi, görüştüğüm şirketlerden birinin beni geri aramasını umuyorum. Aksi takdirde, Jayden ve ben mahvolduk.

Üniversiteyi bitirmemiş olabilirim ama Cambridge'de iki yıl okudum ve biraz deneyimim var.

Ama neyse. New York'ta hava acımasız, bu yüzden az miktardaki deneyimim hiçbir şey ifade etmeyebilir.

"İyi misin, Nikki?"

Sebze doğrama görevimden başımı kaldırıyorum ve küçük Jayden'ımın sevimli yüzüne bakıyorum.

Bana o kadar benziyor ki, biraz ürkütücü. Ama sarı saçları anneminki gibi daha parlak ve gözleri güneşli bir günde sıcak bir orman gibi açık kahverengi.

Sadece dokuz yaşında olmasına rağmen, o bir nimetin tanımı. O olmasaydı hayatım nasıl olurdu bilmiyorum.

"Ben iyiyim, bebeğim."

Bana doğru ilerlerken kaşlarının arasında narin bir çatıklık beliriyor. "Bana öyle demeyi kes. Artık bebek değilim."

"Sanki." Sarı saçlarını karıştırıyorum ve sözsüzce sızlanıyor. "İlaçlarını aldın mı?"

"Evet, . Sana çocuk olmadığımı ."

"Madem öyle diyorsun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Uh-huh." Ocakta ne olduğunu görmek için geriniyor. "Akşam yemeği için ne yapıyorsun?"

"Balık. En sevdiğin."

Küçük güzel yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve yaşadığım tüm zorluklar sanki buhar olup uçuyor.

Jay mutlu ve güvende olduğu sürece, her savaşta mücadele edebilir ve her savaşı kazanabilirim.

Tabureye zıpladı ve bana baktı. "Yaptığın yemeklere bayılıyorum."

"Yani balığı seviyorsun."

"O da var ama her şey harika. Sen tanıdığım en iyi aşçısın."

"Tanıdığın tek aşçı benim."

Tekrar sırıtıyor. "Sen hala en iyisisin."

Uzanıp saçlarını karıştırıyorum, o da yine mızmızlanıyor. "Bu şeker kaplı ağzı nereden buldun?"

"Kendim. Ve saçımı karıştırmayı kes!"

"Hayır."

Balığı bir tabağın ortasına koyuyorum, sosu ve salatayı estetik bir şekilde sergilemek için fazladan zaman ayırıyorum ve sonra tabağı onun önüne kaydırıyorum. "Al bakalım."

Neşesini gizleme zahmetine girmeden kazıyor ve ben orada öylece durup memnun bir gülümsemeyle onu izliyorum.

Gerçekten alıp almadığını görmek için oturma alanındaki masanın üzerinde astım kontrol ilaçlarını arıyorum. Bebekken yaşadığı sorunlu ev nedeniyle ciddi semptomlar geliştirmiş ve bunun için ilaç alması gerekiyor.

Bazen hızlı rahatlama sağlayan bir inhaler yeterli oluyor ama çoğu zaman kontrol altına almak için ilaç kullanmak gerekiyor. İşte bu yüzden onu sağlıklı, iyi beslenmiş ve başını sokacak bir çatı altında tutmak istiyorsam bir an önce iş bulmam gerekiyor.

Bu küçük stüdyo daire cehennem gibi nemli olmasına rağmen. Ev sahibi bana bu konuda hiçbir şey yapamayacağını ve eğer buradan nefret ediyorsam, onu yenebileceğimi söyledi.

Maddi durumumla sokaklarda bir kulübe tutamayacağımı çok iyi biliyor.

"Bu çok güzel," diye konuşuyor Jay bir ağız dolusu balığın

arasından. "Beğenmene sevindim."

Yaklaşık bir yıl önce bir şekilde balkonumuza atlayan beyaz patili siyah kedimiz Lolli miyavlıyor. Jay ona balıklarından veriyor, o da balıklara dalıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu arada," diyor başını kaldırmadan. "Ev sahibi bugün erken saatlerde geldi ve kira konusunda bağırıp çağırıyordu."

İrkildim. "Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm, tatlım. Onunla konuşacağım."

Bir omzunu kaldırdı. "Ona zengin olduğumuzda bize bok gibi davrandığına pişman olacağını, çünkü bu koca binayı satın alıp onu kovacağımızı söyledim."

"Jayden! Ev sahibiyle bu şekilde konuşmamalısın."

"Onun gibi pisliklerle konuşmanın tek yolu bu." Çiğnemeye ara verdi ve bana baktı. "Tabağın nerede?"

"Aç değilim."

"Sen hiç aç değilsin Nikki." Gözlerini kısıyor. "Yine mi öğün atlıyorsun?"

"Tabii ki hayır ve ne cüretle bana yetişkinmişsin gibi bakarsın?" "Belki de öğün atlamaman için öyle olmalıyım."

"Sadece balığını ye, Jay."

Aylardır canı balık rağmen bugün balık yiyebilsin diye tüm yemek bütçemi harcadım. Birkaç öğün atlasam ne olur? Fakir olduğunuzda, şikayet etme lüksünüz .

"Sen ye." Jay yarısı bitmiş tabağını bana doğru itti. Geri itiyorum. "Hayır, sen ye."

Tekrar tezgâhın üzerinde kaydırmaya başladı ama ben de tuttum ve karşılıklı bakışmaya başladık.

İnatçı küçük bir pislik. Bunu kime merak ediyorum.

Arka cebimdeki telefonum çalıyor ve tabağı bırakmadan onu alıyorum.

Ekranda yanıp sönen numarayı tanımıyorum, bu yüzden temkinli bir şekilde "Alo?" diye cevap veriyorum.

"Nicole Adler'la mı görüşüyorum?" diye soruyor bir kadın.

Kalbim hızlanıyor ve farkında olmadan tabağı bırakıp avucumu önlüğüme siliyorum. "Evet, bu o."

"Ben Weaver & Shaw hukuk firmasının İnsan Kaynakları departmanından Diana. Tebrikler, asistanlık pozisyonunu kazandınız."

"Oh, teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

"İşim bitmemişti Bayan Adler. Pazartesi günü başlayacaksınız ve küçük bir ortağa atanacaksınız ve o da üç haftalık bir deneme süresi istiyor. Eğer başarısız olursanız, bu süre için size ödeme yapılacak ve kalıcı olarak işe alınmayacaksınız. Başarılı olursanız, uzun vadeli bir sözleşme imzalayacağız."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yutkunuyorum. "Anlıyorum. Elimden geleni yapacağım."

"Mükemmel. Size işinizin gerekliliklerini ve firmanın sanal turunu e-posta ile göndereceğim. Pazartesi günü erken gelmeniz şart."

"Yapacağım. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattığım anda boğazımda küçük bir ciyaklama fokurduyor ve Lolli küçük siyah gözleriyle aklımı kaçırmışım gibi beni yargılıyor.

"Ne oldu?" Jay beklentiyle bana bakıyor. "İyi haber mi?"

"Büyük bir hukuk firmasında iş buldum." Tezgâhın etrafından dolanıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

"Bunu yapabileceğini biliyordum Nikki." Geriliyor ama beni geri sıkıyor.

Geri çekiliyorum, gülümsemem kayboluyor. "Ben yokken yandaki Bayan Potter'la daha fazla vakit geçirmen gerekebilir."

Nazik ve yaşlı bir kadın ve buraya ilk taşındığımızda bizi karşılayan tek komşumuz. Jayden'ı ve hatta Lolli'yi çok seviyor ve ben çalışırken sık sık onlara göz kulak oluyor.

"Benim için fark etmez. Çok lezzetli krepler yapıyor."

Ve sonra hayattaki küçük hediyem yemeğinin geri kalanını onunla paylaşmam için ısrar ediyor.

Kutlamak için.

Bundan böyle babasından kaçarak yaşamak zorunda kalmayacağım. Şu andan itibaren, savaşacak araçlara sahip olacağım.

PAZARTESİ günü erken kalkıyorum.

Jay için bir beslenme çantası hazırladıktan sonra, üzerinde "Öğle yemeğini unutma" yazan bir notla birlikte tezgahın üzerine koyuyorum ve sonra acele etmesi için banyonun kapısına vuruyorum.

Benimle birlikte rahatsız bir pozisyonda uyuduğu için halsiz bir şekilde uyandı. Bu stüdyo daire, çeşitli düşük ücretli işlerimle karşılayabildiğim tek şeydi. Bir çekyat. Bir mutfak. Ve çok küçük bir banyo.

Ama bu değişecek.

Tam zamanlı çalıştığımdan emin olacağım ve bu lanet olası gürültülü mahalledeki bu bok çukurundan taşınacağız.

Yeni patronum daha önce çalıştıklarım kadar talepkâr olamaz. Ne de olsa o bir avukat.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yüzümde bir gülümsemeyle daireden çıkıyorum. Çığlık atan komşulara, alkol kokusuna ya da yol kenarındaki sızmış sarhoşa aldırış bile etmiyorum.

Kalabalık caddeleri umursamıyorum bile. Tamam, belki biraz. Jay doğduğundan beri Amerika'da yaşıyor olmama ve geçen yıl New York'a taşınmış olmama rağmen, burada her şeyin bu kadar hızlı olmasına hala alışamadım.

Sanki herkes bir şeyin peşinde koşuyor ve ona ulaşmadan ya da ölmeden durmayacak gibi.

Bazen huzurlu öğleden sonraları ve hatta güneşle olan gergin ilişkisiyle Londra'yı özlüyorum.

Ama Londra ve ben artık konuşmuyoruz. Ondan hızlı bir trenden daha hızlı kaçtığımdan beri.

Weaver & Shaw'a vardığımda durakladım.

Büyük ve göz korkutucu olduğu kadar zarif de. Mülakat için buraya ilk geldiğimde kendimi bir fare gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Çok daha küçük şirketlere de başvurdum çünkü bu şirkete kabul edilmemin neredeyse imkansız olduğunu düşünüyordum.

Yeterince tecrübem olmadığına eminim. Ama belki de Cambridge'de geçirdiğim iki yılı dikkate almışlardır? Ne de olsa dünyanın en prestijli üniversitelerinden biri ve ben de işletme okudum.

Yine de Amerikan ya da New York'a özgü bir şey değil.

Sebep her ne olursa olsun, sadece yurt içinde değil, dünya çapında da en iyi avukatlardan birkaçına sahip olan bu ünlü hukuk firmasına çağrılan kişi bendim.

Amerika ve Avrupa'nın her yerinde şubeleri var. Asistanlık işi için başvuran diğer adaylardan öğrendiğime göre Londra'da bile bir tane varmış.

Adımı verince güvenlik beni içeri aldı.

Krem beyazı geniş duvarların önünden geçerken başım dik. Buradaki herkes asil ve düzgün görünüyor - zarif de - ve sanırım ben de rolümü iyi oynadım.

Siyah bir kalem eteğin içine sokulmuş beyaz bir düğme giyiyorum. Ayrıca bunun gibi profesyonel ortamlar için sakladığım tek iyi topuklu ayakkabımı giydim.

Saçlarımı at kuyruğu şeklinde topladım, doğal görünümlü bir makyaj yaptım ve şeftali rengi ruj sürdüm.

Telefon kılıfım da aynı renk. Anahtarlığım da.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu meyveye olan takıntımı hiçbir zaman yenemedim. Çocukken neredeyse beni öldürüyor olmasına rağmen.

İnsan Kaynakları departmanına yaptığım bir ziyaretin ardından deneme sözleşmesini imzaladım ve geçici giriş kartımı aldım. Orta yaşlı nazik bir kadın olan Diana bana yedinci kata gitmemi söylüyor ve sonra bana 'umarım başarırsın' der gibi bakıyor.

Ama ofisinden çıkarken neden başını anlamıyorum.

Asansörle yedinci kata çıkarken bu olay beni şaşırtmaya devam ediyor. Sinirlerimi yatıştırdığı için derin nefes almaya çalışıyorum. Sonra gözlerimin rengini paylaşan kolyeme dokunuyorum. Geçmişte taktığım On altı yıl.

Bunu yapabilirsin, Nicole.

Yapmak zorundasın. Senin ve Jay'in için.

Asansör durduğunda, yüzümde küçük bir gülümsemeyle iniyorum.

Stajyerler için, birçoğunun bilgisayar başında yazı yazmakla veya belge okumakla meşgul olduğu açık bir alan var.

Ama ben bunun için gelmedim. Diana bana soldaki ikinci ofise gitmemi söyledi.

Tüm küçük ortakların ve yardımcı avukatların cam duvarları var, ama benim yürüdüğüm yerin panjurları çekili.

Sırtımı dikleştiriyorum, başka bir kapıya ulaşana kadar ofisim olduğunu tahmin ettiğim yerde yürüyorum ve sonra kapıyı çalıyorum.

"İçeri gel."

İngiliz aksanlı derin ses göğsümde yabancı bir his yaratıyor ve duraklıyorum.

Hayır. Bu sadece benim kontrol etmeyi asla başaramadığım aptal hayal gücüm.

O olmasına imkan yok. Bu çok trajik olurdu. Ve zalimce.

Ve sözlükteki her olumsuz kelimeyi.

Bu uğursuz düşünceyi kovarak kapıyı itip açıyorum ve donup kalıyorum.

Bakışlarım güneşten, gökyüzünden ve yıldızlardan çalan o mavi gözlerle buluştuğunda kalbim karnımın dibine düşüyor ve nefesim kesiliyor.

Bu o.

Benim onun hayatını mahvettiğim kadar benim hayatımı da mahveden adam. Daniel Sterling.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

2
NICOLE

Bu aklımın bir oyunu.

Hayal gücümün acımasız bir

cilvesi. Bir kabus.

Evet. Bütün mesele bu olabilir. Bir kabus. Eğer şimdi uyanırsam, her şey bitecek.

Eğer şimdi uyanırsam, terden sırılsıklam olacağım ve gözlerim yaşaracak, ama bu bir yanılsama olacak.

On bir yıl kaçtıktan ve onunla ilgili her şeyi hafızamdan silmeye çalıştıktan sonra Daniel'la gerçekten yüzleşmiyorum.

Gözlerimi bir kez, iki kez kırpıyorum ama o hâlâ kristal berraklığında önümde duruyor. Sırf beni vurmak için şiddetini artıran bir kasırga gibi.

Beni parçalara ayırıyor. Beni

parçalara ayırıyor.

Onun varlığı ezilmekten ve yok olmaya terk edilmekten farksız. Sadece heybetli olmakla kalmıyor, aynı zamanda uzun zaman önce kestiğimi sandığım ipleri de çekiştiriyor.

Şu anda sadece tekrar onun önünde olduğum için içimde titreşen teller.

Onu son gördüğümde sadece on sekiz yaşındaydık, ama şimdi daha yaşlı, daha erkeksi. Tam bir erkek.

Çenesi kare şeklinde ve eskiden alnına gelişigüzel dökülen saçları ince bir zarafetle şekillendirilmiş. Saçları da koyulaşmış, sanki saçlarına düşen açık renk telleri yok etmeyi kendine görev edinmiş gibi.

Masasının arkasında oturuşunda bir umursamazlık var ama bu tembellik değil, daha çok emir vermek gibi. Sanki saraydaki herkesin onun kraliyet fermanına boyun eğmesini bekleyen güçlü bir kral gibi.

Eğiliyor, dirseklerini masaya koyuyor ve parmaklarını çenesinde birleştiriyor. Bu, derin düşüncelere daldığında ya da

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kızgın. Şu anda hangi duygunun daha belirgin olduğundan emin değilim, çünkü yüzü boş bir levha gibi.

Eskiden ruh halini tahmin ettiğim gözleri ifadesiz, sessiz, sanki biri içlerindeki yıldızları çalmış ve güneşi engellemiş gibi. Geriye kalan tek şey dipsiz bir mavi, yıldızsız, aysız bir gece gibi.

İliklerime kadar ürperten bir soğukkanlılıkla bana odaklanmış durumdalar. Belki de soğuk doğru kelime değil. Orada bir soğukluk var, beni ölümüne donduracak buz gibi bir nitelik.

Eskiden bana huzur ve veren bir güzelliği vardı.

Şimdi, vahşi, sınırsız ve incitmeye niyetli.

Görünüşüne aldanmıyorum. Özel dikim gri takımını bir süper model gibi giymesine ya da bir lord gibi görkemli bir şekilde oturmasına. Rahatsız olmayan ifadesi ya da görünüşteki sakin cephesi beni kandırmıyor. Çünkü sadece öyle.

Bir cephe.

Beni bir av gibi öne çekmenin, sonra üzerime atlamanın, etimi yemenin ve kemiklerimi kırmanın bir yolu.

"Bütün gün orada mı duracaksın?"

İrkiliyorum, çünkü bunun bir rüya olduğu yanılsamam çoktan yok oldu. Tam orada, şahsen ve bekliyor. Ve kısmen de sesi yüzünden. Çok derin ama kadife gibi bir kaliteye sahip. Bu da onu hiç olmadığı halde ulaşılabilir kılıyor. Ayrıca az önce sesi onaylamaz gibiydi, sanki onun ayakkabısında değersiz bir taşmışım gibi.

"Ya içeri girip kapıyı kapatın ya da dışarı çıkın. Hazır gitmişken giriş kartınızı İK'ya bırakın."

Kendimi sersemliğimden kurtarmaya zorluyorum ve titreyen parmaklarımla kapıyı kapatıyorum.

Bu iş sadece benim için değil, Jayden için de önemli.

Peki ya kendi tenimden uzaklaşmak ya da kendi mezarımı kazmak istiyorsam? Ya geri dönmek, kaçmak ve o mavi gözleri bir daha asla görmemek istersem?

Önemli değil.

Jay'in hayatta kalması ve sağlığı .

Daniel'ın geçimini sağlamak için çalışmam gerekiyorsa, öyle olsun. Ayrıca, yüz hatlarında tanıma belirtisi yok, belki de beni unutmuştur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Belki de aramızda olan her şeyi sildi ve şimdi geçmişi umursamayan yeni bir adam oldu.

Bu düşünce o aptal kalp tellerimi çekiştiriyor ve tepkimi durdurmak için derin bir nefes alıyorum. Ama hepsi istemsiz, kontrol edemediğim görünmez bir güç tarafından içimin derinliklerinden dışarı çekiliyor.

"Günaydın, ben yeni asistanım. Adım Nicole Adler." Sesimin titrememesine ve sakin kalmasına şükrediyorum, neredeyse onun kayıtsızlığı kadar nötr.

"Adın umurumda değil. Deneme süresinde başarısız olduğunda unutacağım." Buz gibi bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce lüks İsviçre saatine bakıyor. "Ve saat sekiz buçuk, yani geç kaldın, yani bu sabahla ilgili özellikle iyi olan hiçbir şey yok."

Midem kasılıyor ve bu onun sesi kadar sert sözleriyle de ilgili. Profesyonel kalmak ve bu işi sürdürmek istiyorsam buna hemen alışmam gerekiyor.

"Bunun için üzgünüm ama İK ile bazı evrak işlerini bitirmem gerekiyordu ve-"

"Tek duyduğum anlamsız bahaneler," diye sözümü kesti. "Bu tür davranışları tekrarlamayın yoksa deneme süreniz daha başlamadan sona erer. Anlaştık mı?"

"Evet," diyorum, her ne kadar çığlık atmak istesem de, bu durumla ilgili değil, içimde su altında çalan bozuk müzik gibi parçalanan tüm kaotik düşünceler ve çizgilerle ilgili.

Çığlık atmak ve beni gerçekten tanımıyormuş gibi davranıp davranmayacağını sormak istiyorum. Özgeçmişimi görmüş olmalı. Ben olduğumu biliyor. Hayatında çok fazla Nicole Adler tanıdığından şüpheliyim.

Ama bu neden önemli?

Aslında, kişisel olmadığı için mutlu olmalıyım. Böylece, bu işi sadece Jay'le benim başımızı sokacak bir çatı sağlamak için yapıyormuşum gibi davranabilirim.

"Güzel." Ayağa kalkıyor ve ben duymamasını umarak sert bir nefes alıyorum.

Otururken çekiciydi, ancak tam boyuna ulaştığında, neredeyse çok kör edici ve bakmaya dayanılmaz.

Sadece uzun boylu değil, aynı zamanda mistik ve çekici bir duruşu var. Omuzları düz, geniş göğsü ceketiyle mükemmel bir orantı içinde ve pantolonu uzun bacaklarını ve kalçalarını belirginleştiriyor. Acaba

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İlk ve ortaokulda futbol oynadığı zamanlardan kalma kasları var.

Masasının etrafında döndükten sonra masaya yaslanıp bacak bacak üstüne atarak bana bakınca bu düşünce aklımdan uçup gidiyor.

Bir şey bekliyor gibi görünüyor ama ne olduğundan emin değilim, o yüzden "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Beyniniz mi, Bayan Adler, yoksa bu sabah onu evde mi bıraktınız?"

Dişlerimin arkasını gıcırdatıyorum, sonra bol bol nefes . "Bana neye ihtiyacın olduğunu söylersen, hemen hallederim."

"Yapılmasını istediklerimi not almak dışında sizden başka ne isteyebilirim ki?"

"Ah, tabii." HR'nin bana verdiği tableti çantamdan çıkarıp notlar uygulamasını henüz açmıştım ki hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Sabah tam sekizde Dolcezza'dan kahve istiyorum. Sade ve tam olarak bir gram şekerli. Sonra, programımı gözden geçirecek ve müvekkillerle müsaitlik durumlarını tekrar kontrol edeceksin. Bana yurtiçi mahkeme tarihlerimi hatırlatacak ve uluslararası müvekkillerle telefon görüşmelerimi ayarlayacaksın. Eğer bir uçuş varsa, önceden rezervasyon ve bana sürekli hatırlatmalar göndereceksin. Öğle yemeğim 12:30'da Katerina'dan alınmalı. Kuru temizlemem öğleden sonra üçte daireme bırakılmalı. Sonra belediye başkanı ve diğer nüfuzlu kişilerle ne zaman golf oynayacağımın programını yapacaksın. Acil bir şey için sana mesaj atmam ihtimaline karşı telefonunu her zaman yanında tut, buna geceleri de dahil."

Bilgi bombardımanı yüzünden nefesim kesiliyor. Tüm talimatları yazmaktan parmaklarım ağrıyor ve umarım hiçbir şeyi kaçırmamışımdır.

Son söylediği beni şaşırttı ve kafamı kaldırdım. Keşke bakmasaydım çünkü avına odaklanmış bir şahin gibi bana bakıyordu. Sanki terlediğimi ve her şeyi yazmak için çabaladığımı görmek hoşuna gitmiş gibi.

Boğazımı temizleyerek, "Gece vakti mi?" diye sordum.

"Uluslararası müşterilerin programlarına göre çalışıyoruz, eğer beyninizi yanınızda getirdiyseniz, bizden farklı zaman dilimlerinde olduklarını fark edeceksiniz. Eğer bu bir sorun yaratacaksa, kapının nerede olduğunu biliyorsunuz."

Lanet olsun bu pisliğe. Ofisine girdiğim andan beri beni kovdurmaya çalışıyor. Ama ne kadar çaresiz olduğumu ya da buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyor.

Bana en kötü halini gösterebilir ve ben yine de geri adım atmam.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben sadece açıklama istemiştim. Benim için sorun yok."

Jay'i rahatsız etmemek için telefonumu titreşim modunda tuttuğumdan emin olmalıyım.

"Çok da önemli değil." Kibirli, düz burnunu sanki bakmaya değmezmişim gibi havaya kaldırıyor. "Söylemeye gerek yok, hatalara tahammülüm yok. Bir işi kaçırırsan atılırsın. İşi berbat edersen de atılırsın. Anlaştık mı?"

"Evet."

"Evet, efendim."

Yanağımın içini o kadar sert ısırıyorum ki ağzımdan kan gelmemesine şaşırıyorum.

"Aptal mısınız yoksa talimatlara uyma konusunda kötü müsünüz

Bayan Adler?" "Hayır."

"Hayır, efendim. Şimdi söyleyin." Ses tonunda bir meydan okuma ve gözlerinde garip bir parıltı var. Benim tanıdığım Daniel gibi parlak ya da ışıltılı değil.

Bu sadist, tek bir niyetle parlıyor. Beni aşağılamak.

Ama siktir et onu.

Gururumun beni alçalmaktan alıkoyacağını düşünüyorsa, yıllar içinde ne kadar kalın bir deri geliştirdiğimi bilmiyor demektir.

"Hayır efendim," diyorum hissetmediğim bir soğukkanlılıkla.

"Bundan bana böyle hitap edeceksin. Anlaştık mı?" Başımı salladım.

"Bir sesiniz var, onu kullanın."

"Evet, efendim." Ne kadar yutkunmaya çalışsam da son kelime boğazıma takılıyor.

Pislik herif beni ayakkabısının tabanına yapışmış ölü bir sinek kadar küçük hissettirmekten zevk alıyor olmalı.

Ama önemli değil. Jay için daha kötülerini atlattım ve aklıma koyarsam bunu da yapabilirim.

Daniel geçmiş en kötü patron olabilir ama ben yıkılmayacağım.

Buraya kadar geldikten sonra olmaz.

"Şimdi dışarı çık ve işini yap." Arkasını dönüp ofisinin New York'a bakan penceresine doğru yürürken bana bir bakış bile atmıyor.

Bir anlığına, sadece bir anlığına, orada durup sırtının sert çıkıntılarını izliyorum. Ceketinin geniş sırtının kıvrımlarında nasıl kırıştığını izliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir elini cebine sokarken omuzları.

Yüzüne bile bakmıyorum, ama bana sırtını dönmüş görüntüsü bile içimi bir korku duygusuyla dolduruyor.

Yine o görünmez çizgi. Beni asla göremeyeceği bilgisi.

"Bacakların da mı çalışmıyor? Yoksa kulakların mı?" diyor bana bakmadan.

"Hayır," diyorum, sonra hemen "efendim" diye geveliyorum.

"O zaman neden gitmiyorsun? Otuz saniye önce buradan çıkmış olman gerekirdi."

Görmemesi için garip bir şekilde başımı sallıyorum, sonra kapıya doğru yürüyorum.

Her adım, her bacakla bir dağı sürüklemek gibidir.

Parmaklarım tabletin üzerinde terliyor ve uzuvlarımda hafif bir titreme meydana geliyor.

Sanki bir şekilde erimeden ofisinden dışarı adım atmak için insanüstü bir güç gerekiyor.

Kapısının önündeki boşlukta bulunan masama ulaştığımda ağırlığımı sandalyeye veriyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Lanet olsun.

Orada ömrümden birkaç yıl kaybettim ve en kötüsü de bunun sadece bir başlangıç olması.

İşin en kötü yanı, gelecek olanın muhtemelen gidenden daha kötü olacak olması.

Masanın telefonu çalıyor ve bacağım tahtaya çarparak sarsılıyorum.

"Ah," diye mırıldanıyorum, sakin bir ses tonuyla elime almadan önce acıyan yere masaj yapıyorum. "Merhaba."

"değil, ben Weaver & Shaw, Daniel Sterling'in ofisi, size nasıl yardımcı olabilir?" Güçlü sesi telefonun içinden kıyamet gibi süzülüyor. "Eğer yetkinliğiniz yoksa, bu işi nasıl aldınız Bayan Adler?"

"Özür dilerim."

"Ne için üzgünsün?"

"*Efendim*," diye seslendim, parmaklarım telefonda terlemeye başlamıştı. "Tekrarlayın ama bu sefer tavır yapmadan."

Tırnaklarım eteğime batıyor ve keşke onu yırtıp ulaşabilsem diyorum. Bunun yerine derin bir nefes alıp olabildiğince sakin bir şekilde "Efendim" diyorum.

"Fark etmediysen diye söylüyorum, bana hâlâ kahvemi getirmedin. Yaklaşık bir saat gecikti."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sabrımı korumak için telefonu iki elimle kavrıyorum. "İhtiyaçlarınızı daha bugün öğrendim."

"Yani kahvenin gecikmesi benim suçum mu?"

Evet. Neden kendi kahvesini kendisi alamıyor ki?

Çünkü o bir pislik, işte bu yüzden. Ama bunu söyleyemem, yoksa kesinlikle kovulurum.

"Hayır, değil," diyorum sahte bir gülümsemeyle. "Kahveni getiriyorum, Efendim."

Bip. Bip. Bip.

Telefona inanamayarak bakıyorum. Piç kurusu az önce telefonu kapattı mı? Yüzüme mi? Evet, yaptı ve sakin kalmalıyım çünkü cinayet bana Jayden'a mal olacak.

Derin bir nefes alarak şirket kartını alıyorum ve Daniel'in kahvesini oradan aldığını varsayarak binanın dışındaki kafeye gidiyorum.

Sonra adının notlarımdakinden farklı olduğunu fark edince duruyorum. Haritalar uygulamasına giriyorum ve sonunda mekânı bulmak için on beş dakikalık bir yaya turu yapmak zorunda kalıyorum.

Neden şirketin yakınındaki normal kahve dükkanını kullanamıyor? Daha da iyisi, Weaver & Shaw'da tüm çalışanların birinci sınıf kahve aldığı mükemmel donanımlı bir kafeterya var, ama kahvesini ana caddeden uzakta belirsiz bir yerden almazsa nasıl piç olabilir?

İçeri girdiğimde, ne kadar küçük ve rahat olduğuna şaşırıyorum, neredeyse geleneksel bir pub ortamına sahip gibi. İsmi de İtalyanca, *Dolcezza.*

Taze kahvenin güçlü kokusu benim de canımın çekmesine neden oluyor, ancak fiyatlara bir kez bakınca fikrimi tamamen değiştiriyorum.

Evet, ofiste normal bir tane yapacağım.

Daniel'in kahvesini aldıktan sonra, bahsettiği bir grama nispeten yakın olduğunu varsayarak yarım çay kaşığı şeker koyuyorum.

Ofisine gittiğimde domuz gibi terliyordum ve ayaklarım az önce girdiğim maratondan dolayı acı içinde bağırıyordu.

Omuzlarımı dikleştirerek kapıyı çaldım ve onun sert "İçeri gel" sesiyle içeri girdim.

Onu saatine bakarken buluyorum. "Kahveyi zamanında getirmemekle kalmadın, bir otuz dakika daha geciktin."

"Kahve dükkanı on beş dakika uzaklıkta."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Benim sorunum değil. Daha hızlı yürü." Parmaklarını şıklatıyor, bu da benim ona vermem için bir işaret.

Ona kahveyi uzatıyorum ve bıkkın bir iç çekişle .

Bir yudum alır, sonra dudakları bükülür. "Bir gram şeker demedim mi ben?"

"Yaklaşık olarak bu kadar koydum."

"Bu bir gramdan fazla Bayan Adler ve bir daha "yaklaşık" kelimesini kullanmayın." Sonra da kahve fincanını çöpe atar.

Uğruna cehenneme gidip geldiğim kupa şimdi çöpte.

"Git bana yeni bir tane getir ve bu sefer doğru yap. Yirmi dakika içinde burada olmanı istiyorum ve boşa harcadığın fazladan bir saati telafi edeceksin."

Şaka yapıyor olmalı.

Ona bakıyorum, ama hayır, şaka yapmıyor. Beklentiyle bana bakıyor.

Çenesini o kibirli, aptal tavrıyla kaldırıyor. "Az önce sorduğum şeyle ilgili bir sorununuz mu var Bayan Adler?"

Oh, şimdi anladım.

Beni bıraktırmaya çalışıyor, değil mi?

Kiminle bilmiyor.

"Hayır efendim," diyorum, yüzüme bir sahte gülümseme daha yerleştirerek. "Hemen yenisini getireceğim."

Senin oyununu oynayabilirim, pislik.

Eğer bu onun intikam biçimiyse, ben de oynuyorum.

Sonuna kadar kimin dayanacağını göreceğiz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

3
DANIEL

Karnı tok bir kedi çok erken öğrendim.

Avıyla oynayan, sırf eğlenmek için ona eziyet eden bir kedi türü. Ve aç olmadığı için, av acı içinde çırpınmaya devam edene ya da şoktan ölene kadar bu süreç sonsuza kadar devam edebilir.

, öğrendiğimden beri hayatımda uyguladığım bir ilke.

Asla avına merhamet gösteren aç bir kedi olmamaya ve tatmin olana kadar onlarla oynamaya özen gösterdim.

Avukat olmayı seçmemin nedeni de bu. Ceza hukukundan ve onun gereksiz güçlüklerinden uzak durdum ve bunun yerine uluslararası hukuku seçtim.

Bu şekilde kediyi besleyebiliyor ve asla aç kalmasına izin vermiyordum. Zamanla hukuk dünyasının oyuncusu olarak tanınmaya başladım.

Aslında bir oyuncu olduğum için değil, öyle olmama rağmen, oyun oynadığım için. psikolojik ister manipülatif olsun, müvekkillerime dava kazandırmak için oyun oynamanın altında değilim.

Herkesin mahkemede yenmek istediği en iyi oyuncu olmanın altında değilim.

İnsanların bana karşı gelmeden önce iki kez düşünecekleri türden bir itibarı bu şekilde elde ettim.

Düğmeye basıp her şeyi bir oyuna dönüştürene kadar çok eğleniyorum ve gülüyorum.

Şu anda bir tane oynuyorum. Oynadığım diğer tüm oyunlardan farklı bir oyun.

Genellikle bir oyunu sadece kazanacağımdan yüzde doksan emin olduğumda oynarım. Yüzde on, eğlenceli risk faktörüdür. Ancak bu sefer, bunun aynı yüzde mi yoksa biraz daha düşük mü olduğundan emin değilim.

Belki de daha yüksektir çünkü bu oyunu ezene kadar durmayacağım. Av kendi kendine yok olmaya karar verene kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Masamın arkasında otururken kravatımı düzeltiyor ve ofisimi Nicole'ünkinden ayıran boşluğu izliyorum.

Kendisinden düzeltmesini istediğim bir sözleşme taslağını okurken bir yandan da gelen telefonlara cevap veriyor, belli ki dikkati dağılıyor çünkü başını sallayıp bir önceki sayfaya geçiyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gazeteye bakarken kalın kirpiklerinin yanaklarının üzerinde dalgalanışını izliyorum.

Dün olduğu gibi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, bu da yüzünün yumuşak hatlarını ve şeftali rengindeki dolgun dudaklarını öne çıkarıyor.

Kaç yıl geçtiği ya da kaç yaşına geldiği önemli değil, Nicole güzeldi ve hep öyle kalacak. Kışkırtıcı bir tip.

Söndürmek ve ince boğazından aşağı itmek istediğim türden.

Bugün, gözlerinin rengini ortaya çıkaran koyu yeşil bir gömlek giyiyor. Kışın ortasında bir orman gibiler. Gizemli. Manipülatif.

Ölümcül.

O her zaman böyleydi; saldırmak için bir sonraki kurbanı bekleyen ölümcül zehir.

İnsanların aklını kaçırması için tasarlanmış bir zehir. Bu yüzden

bu oyuna başladım.

Önce benimle uğraştı, şimdi de kendi ilacının tadına bakma zamanı.

Onu Weaver & Shaw'ın salonlarından birinde gördüğümde gözlerime inanamadım.

On bir yıl oldu. Onu son gördüğümden bu yana on bir yıl geçti, ama o bir anlık bakış içimdeki azgın canavarı kışkırtmaya yetti.

Bir anlık bir bakış ve her şey merhametsizce üzerime çöktü.

Ben de HR'ye adını verdim ve onu bıraktığım lanet olası Londra'da olması gerekirken burada ne aradığını sordum.

Meğer Nicole şirkette bir asistanlık pozisyonu için başvuruyormuş. Kaderin cilvesine bakın ki, yakın zamanda yüzüncü asistanımı işten çıkarmıştım, dolayısıyla Nicole bu pozisyon için biçilmiş kaftandı.

Birkaç hafta boyunca benim hedefim olacak ve sonra onu bırakmam için bana yalvaracak.

Küçük Bayan Kaltak beni ofisimde gördüğü anda arkasını dönüp kaçmış olmayı dileyecek.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tekrar dosyaya dalmasını sabırsızlıkla bekliyorum, sonra telefonumu kaldırıyorum ve beni ona bağlayan düğmeye basıyorum.

Hafif bir sıçrayışla omuzlarını kaldırıyor ve toparlanmadan önce dudaklarını büzüyor. Hakkını vermek gerekirse, sesi misafirperver. Yumuşak da. "Weaver & Shaw, Daniel Sterling'in ofisi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sözleşmeyi bitirdin mi?"

Gözle görülür bir şekilde sertleşiyor, panjurların arasından bana bir bakış atıyor, sonra tekrar masasına bakıyor. "Birazdan işim bitecek."

"Birkaç dakika bir zaman dilimi değildir. Bunu on dakika önce bitirmiş olman gerekirdi. Tıpkı bu sabah bana kahveyi üç dakika getirmiş olman gerektiği gibi. Eğer öğle yemeğim de geciktiyse, geri gelmeye zahmet etmeyin. Anlaşıldı mı, Bayan Adler?"

Muhtemelen kendini toparlamak için birkaç saniye duraklıyor. Bir yumruğunu kâğıt yığınının üzerinde sıkıyor ve telefonu öyle sıkı kavrıyor ki parmak eklemleri bembeyaz görünüyor.

Okulun kraliçe arısı olmaktan asistan olmaya geçmek çok aşağılayıcı olmalı. Marka giyinmek ve birinci sınıf parfüm sürmekten mağazadan ucuz kıyafetler almaya geçmek.

Dior çantasını taşırken kendisinden daha zayıf olanları topuklu ayakkabılarıyla ezip geçen bir kaltaktı. Gülümseyen ama bunu asla kastetmeyen bir tipti çünkü şeftali gibi tatlı görünen ama içi çürümüş sahte, çirkin bir canavar olmakta ustaydı.

Onun hakkında bildiklerimi göz önünde bulundurduğumda, şimdiye kadar çözülmüş olacağına yemin edebilirdim. O zaman yaptığı gibi bana "lanet olası aptal" der ve çekip giderdi.

Onun gururu her şeyden önce gelir. Şerefinden düştüğünde ve annesi artık resimde olmadığında bile, asla başını eğmedi veya bir kurban gibi davranmadı.

Asla.

Bu yüzden benim saçma sapan emirlerime ve sert davranışlarıma ayak uydurması en hafif tabirle garip.

Sanki o zamanki Nicole değilmiş gibi. Bir süre sonra "Evet, efendim," diyor.

Göğsüm genişliyor, sonra aynı ölçüde daralıyor. Bana "efendim" demesi konusunda bu kadar çelişkili hissetmemeliydim, oysa onu bununla yıkmaya niyetliydim, ama lanet olsun, buna alışık değilim.

Hiç de bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim.

"O dosyaya beş dakika içinde ihtiyacım var. Eğer herhangi bir hata varsa, kovulursun."

Telefonu kapatıyorum ve bilgisayarımın ekranına odaklanıyormuş gibi yapıyorum. Çevresel görüşümden onun telefonu yerine oturttuğunu ve bana ters ters baktığını görebiliyorum.

Başımı kaldırdığımda, dikkatini nazikçe dosyalara geri kaydırıyor.

Telefonumu alıp ona mesaj yoluyla bir dizi görev gönderiyorum,
Ayrı olarak.

Bilgi işlem departmanına git ve bana bir teknisyen bul.

Miles kontratının taslağını 30 dakika içinde istiyorum.

Altmış dakika içinde öğle yemeği.

Seksen dakika sonra bir kahve daha.

Yargıç Harrison ile bugün bir görüşme ayarlayın.

Bu Pazar golfü iptal et ve iyi bir bahane bul. Belediye
başkanının oğlu için bir doğum günü hediyesi hazırla.

İki yüz dakika sonra bir kahve daha.

Bu görevleri yerine getirmediğiniz takdirde kovulursunuz.

Telefonu her çaldığında ya da titreştiğinde yumruğunu sıkıyor. Dikkatini dağıtmak için bilerek yapmaya devam ediyorum.

Ne? Oynayacağımı söyledim, adil oynayacağımı değil.

Onunla oynuyorum, dikkatini birkaç saniyede bir dağıtıyorum. Telefonu kontrol etmesi, sonra belgeye geri dönmesi, bir sayfa geri çevirmesi, tekrar telefona bakması ve bu şekilde devam etmesi gerekiyor.

Yanakları kızarıyor ve yemin ederim ayağa kalkıp içeri dalmak ya da dışarı fırlamak üzere.

O bunu yapamadan ofisinin kapısı açılıyor ve arkadaşım Knox eşikte beliriyor.

Ben ondan bir yaş büyük olmama rağmen ikimiz de ortaokuldan sonra Londra'dan geldik.

Knox ve ben Harvard'da birlikte hukuk okuduk, baroyu birlikte geçtik ve aynı zamanda Weaver & Shaw'a girdik. Ceza hukuku alanında uzmanlaştı, çünkü suçlularla uğraşmayı seviyor.

O bir ucube.

Yakın zamanda, medyanın tüm dikkatini çeken bir kamu davasında taraflardan birinin avukatlığını yaptı. İşin içinde kendi kişisel dramı da vardı, ama o bundan eskisinden daha da güçlü çıktı. Şerefsiz herif.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her neyse, Knox kapıyı asla çalmaz ama asistanlarıma da nadiren dikkat eder.

Bugün öyle.

Arkadaşım eşikte duraksıyor ve Nicole'e bir göz atıyor. Nicole ayrıldıktan hemen sonra bizim ortaokula geldiği için Nicole onu tanımıyor.

Ama onu tanıyor. Mükemmel

bir şekilde.

Aslında, ona doğru yürürken dudaklarını sinsi bir sırıtış boyuyor.

Ayağa kalkıyorum, kapıya doğru yürümeden önce telefonumun masaya düşmesine izin veriyorum. Kapıyı açtığım anda Knox'un ses tonundaki sadizmi duyuyorum. "Vay, vay, burada kim varmış?"

"Pardon?" Nicole kuşkuyla sorar.

"Knox," diye sesleniyorum adını, hissetmediğim bir soğukkanlılıkla.

Bana muzip bir sırıtışla bakıyor. "Beni yeni *sarışın* asistanınla tanıştırmayacak mısın?"

Herifin "sarışın" kelimesini vurgulama şeklini kaçırmıyorum ve "cinayetten nasıl sıyrılırım" taktiklerini ona karşı kullanmak üzereyim.

Ancak Nicole'ün kafası her şeyden çok karışmış görünüyor. Daha önceki tüm kızgınlığı da kayboldu.

Knox'u omzundan tuttum. "Sen, benimle gel."

Ceketinin içine uzanıp kartını çıkarır ve Nicole'ün önüne koyar. "Benim adım Knox Van Doren. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın, Ms...."

"Adler," diyor. "Nicole Adler."

"Ve gizemli kadının sonunda bir adı var." Knox kanlı bir dangalak gibi genişçe gülümsüyor ve ben de kafasına vurup tüm bu duruma verdiğim tepkiyi açığa vurmaktan kendimi alamıyorum. "Ara beni."

O kartı alamadan ben hızla kaldırdım ve ona "Rapor için beş dakikan var" diye bağırdım.

Sonra Knox'u da yanıma alarak ofise giriyorum ve panjurları indirerek onu ve hafif şaşkın, hafif sinirli ifadesini görüş alanımdan çıkarıyorum.

Yumruğumu sıkıp açtıktan sonra, kendini evinde hissetmiş ve kanepede oturan Knox'la yüzleşiyorum.

Bacaklarını iki yana açmış ve kolunu kanepenin arkalığına umursamazca atmış. O lanet sırıtış hala yüzüne yapışmış .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

profesyonel bir boksörün gücüyle yumruklanmak için yalvarıyordu. "Senin derdin ne lan?"

"Ben mi?" Masummuş gibi davranarak arkasında başka birini arıyor. "Kendimi öylesine tanıtmak dışında hiçbir şey yapmadım."

"Bu işe karışma, Knox."

"Gizemli kızınızın beni seçmesinden mi korkuyorsunuz? Oh, bekle. O artık bir gizem değil. Onun adı Nicole ve o bir bomba."

"Öncelikle, siktir git. İkincisi, bunun seninle bir ilgisi yok, git en yakın direğe otuzbir çek."

"Görüntü için teşekkürler ama reddetmek zorundayım. Mutlu bir nişanlılık dönemim var ve sizin iğrenç yöntemlerinizi kullanmama gerek yok."

"Dangalak olduğun için tebrikler. Şimdi siktirip gider misin lütfen? Bazılarımız çalışmak zorunda."

"Onu Radiohead'in "Creep" şarkısı gibi izlerken öyle görünmüyordu."

"Çalışma saatleri içinde Viagra ve steroidlerle yaptığın seks maceralarını göz önünde bulundurursak, ürkütücü faktörden bahsedecek tek kişi sensin."

Knox bir parmağını dudaklarına götürüyor ve kızışmış bir tilkiyi andıran sinsi gülümsemesini gizleme zahmetine girmiyor. Gördüğümden değil ama böyle bir ifadeye sahip olduklarını hayal ediyorum. "Ah, şu. Güzel zamanlar."

"En azından birimiz öyle düşünüyor."

"Cinsel ilişkilerimin yeri hakkındaki düşüncelerin, İngiltere Kraliçesi'nin ulusal meselelere müdahil olmasının önemi ile aynı seviyede, Danny. Yüzeysel, çekingen ve hiçbir değeri yok. Şimdi konumuza dönelim. Sanırım hâlâ kin tutuyorsun? Ne kadar oldu?" Parmaklarıyla saymaya başlarken ela gözleri eğlenceyle parıldıyor. "On bir yıl, değil mi? Normal insanlar şimdiye kadar hayatlarına devam ederdi."

"Ben normal bir insan değilim."

"Kesinlikle öyle değilsin. Normal insanlar düşmanlarını asistan olarak işe almazlar."

"Çünkü hayal güçleri yok. Bu ona eziyet etmek için mükemmel bir yol."

"Peki sonra ne olacak?" diye sorarken yüz ifadesi son derece ciddi.

"Ne demek sonra ne olacak?"

"Bunu bir sonuç için yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Oyunun sonu gerekli değil, süreç ." Kıkırdıyor.

"Çılgın amcık."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Son zamanlarda mafyaya bulaştığın için sana böyle hitap ediyor olmalıydım."

" yok." Kravatını düzeltiyor. "Ayrıca, artık işler tersine döndü ve asıl eğlence sizsiniz."

"Ben kimsenin eğlencesi değilim."

"Bunu grup sohbeti mahkemesine bırakacağız. Eminim herkes bu rezilliği kendi başına açtığın konusunda hemfikir olacaktır."

"Bu boktan bir gösteri değil. Buna soğukkanlı intikam denir." "Hâlâ o kadar kin tutuyorsun, ha?"

Kapalı panjurlara bakıyorum ve onu diğer tarafta hayal edebiliyorum. Ama o, asistan olarak çalışmak için alçalan çaresiz Nicole değil.

Tek gördüğüm, okulda benim ve en iyi arkadaşımın hayatını değiştiren kız. Cehennem.

Güzel olan her şeyi yok etmeyi kendine görev edinmiş bir kız. Onu. Her şey... masum.

Artık koyu kırmızı kanla lekelenmiş. On yıldan uzun süredir orada olan ve çıkmayı reddeden kuru kan.

Ama şimdi, o kanı temizlemek için onu kullanacağım. "Bu bir kin değil, Knox. Bu lanet bir oyun." Eskiden oynadığı gibi. Bu sefer ben kazanacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunu yapıyorum.

Evet, bu yanlış. Evet, muhtemelen pişman olacağım ve sabah olduğunda tüm şanssız yıldızlarıma lanet edeceğim.

Ama canı cehenneme.

İyi bir kız olmanın ve her adımı saymanın canı cehenneme. Şanslı olmanın canı cehenneme.

Bunu istemiyorum. Bunu hiç istemedim.

Tek istediğim şeftaliler ve o. Ama ikisini de

kaybettim.

Sekiz yaşındayken şeftaliye karşı gösterdiğim alerjik reaksiyon neredeyse ölmeme neden oluyordu. Bu yüzden artık bu meyveyi yiyemiyorum - tabii hayatta kalmak istiyorsam.

Eğer içeriğinde doğal bir meyve varsa şeftali kokulu bir parfüm bile kullanamıyorum. Bu yüzden onun yerine kiraz parfümü kullanıyorum ve en sevdiğim koku buymuş gibi davranıyorum.

Gardırobum pembe, şeftali rengi kıyafetlerle dolu. Çantalarım. Ayakkabılarım. Her şeyim.

Onu tüketemiyor , ona bakamayacağım anlamına gelmiyor.

uzak

ta. Aynı şey Daniel için de geçerlidir.

O günden beri ilişkimiz çok çalkantılı. Her ne kadar

Buna ilişki demek abartılı olur. Aynı okullara ve sınıflara giden ve aynı sosyal etkinliklerde bir araya gelen tanıdıklarız.

O gün anneme şeftalileri kendi başıma yediğimi söyleyemedim, yoksa alerjik reaksiyon yerine beni öldüren o olurdu. Bu yüzden şeftalileri bana Daniel'in verdiğini varsaydı, bu konuda annesine gitti ve o da ceza aldı.

Onu suçlayanın ben olduğumu düşündü. Ondan sonra anneme bunu kendi başıma yaptığımı söylemeye çalıştım ama benim gibi "iyi bir kızın" bu kadar kötü bir şey yapabileceğine inanmadı. Her zaman oğlanın suçu olduğu sözüne inanmayı tercih etti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Okulda Daniel ile ne zaman konuşmaya çalışsam bana ters ters bakar ve beni görmezden gelirdi.

Onu özleyip duruyorum. Her fırsatta. Her karşılaşmada. Her lanet günde.

Sonunda dudağımı ısırdım ve onun duymayı reddettiği söylenmemiş sözlerle boğuldum. Yakın arkadaşım Chloe'ye cehennemde çürümem gerektiğini söyledi.

Banyoda yalnız kalana kadar bekledim ve ağladım.

Çok fazla olduğunda yaptığım şey bu. İyi kız imajımı zedelediğimi kimsenin göremeyeceği bir yere saklanır ve ağlarım.

İyi kızlar ağlamaz.

İyi kızlar, insanların onları zayıf görmesine

izin vermezler. Ama yıllar geçtikçe bu çok

fazla oldu.

On bir yaşındayken annelerimizin toplantılarından birine gitmiştik ve Daniel'i uzaktan takip etmiş olabilirim.

Bazen sadece izlemek istiyorum. Benimle konuşmak istemiyorsa sorun değil. Onu zorlamayacağım, sadece onu görmek istiyorum.

Pastayı çalıp diğer çocuklara götürdüğünü gördüm. Gözlerimiz buluştu ve durakladı, mavi gözleri parlıyordu.

"Sakın bir şey söyleme, Peaches."

Sekiz yaşımızdan beri bana böyle seslenir, ama sadece bana kızgın olmadığı zamanlarda. Sadece beni görmezden gelmek yerine benimle gerçekten konuştuğunda.

Ve sanırım o günden beri meyveye daha da aşık oldum. "Yapmayacağım,"

diye fısıldadım, gülümseyerek.

Kendimi çok gururlu hissettiğim anlardan biriydi. Çünkü Daniel bana bir sır emanet ediyordu. Ortak bir noktamız vardı ve ben bunu saklamaya niyetliydim.

Ancak kısa bir süre sonra biri onu ispiyonladı ve ben olduğumu sandı. Başımı salladım ve ona doğru gittim ama sırtım bir ağaca çarpana kadar beni itti.

"Benden uzak dur Nicole, yoksa bir dahaki sefere canını yakarım."

"O... ben değildim."

"Tabii ki değildi. Bu yüzden mi yapmayacağını söyledikten sonra gülümsedin? Sırf canlarını yakabilmek için insanların sana güvenmesini sağlamayı seviyorsun, değil mi?"

Gözlerim yanıyordu ama gözyaşlarımın akmasına izin veremezdim. Daha önce Daniel beni incittiğinde ağladığımı görmesine izin vermemiştim ve bu değişmeyecekti. "Sen lanet olası bir aptalsın."

"Ve sen bir sürtüksün."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ondan sonra bana böyle demeye başladı. Kaltak.

Üvey kız kardeşim Astrid, biz on beş yaşındayken annesi öldükten sonra bizimle yaşamaya başladığında durum daha da kötüleşti.

Henry Amca, Chloe'nin doğum günü partisine onu da götürmemi, böylece yeni arkadaşlar edineceğini söyledi.

Ve bil bakalım tek arkadaş kimdi? Daniel.

Birlikte havuza düştüler ve sonra gülerek çıktılar ve onları bulamayacağım bir yerde kayboldular.

O zamandan beri ayrılmaz ikili oldular.

O zamandan beri, onun evimize geldiğini, beni görünmez hissettirdiğini ve sadece Astrid'i önemsediğini görmek zorunda bırakıldım.

Bazen, sanki beni görmüyor gibi. Gördüğü tek zaman da Astrid'e kötü davrandığım zamanlar.

Annem ondan hoşlanmıyor çünkü o orta sınıftan ve bizim sosyal statümüzden değil. Başlarda onu pek önemsemiyordum ama Daniel'a yakınlaşmak zorundaydı.

Ben yedi yıldır umutsuzca çabalarken o bir günde onunla arkadaş olmak zorunda kaldı.

Bir gün, sırf üzülmesini istediğim için onun eskiz defterini sakladım. Ama Daniel bana kızdı, yüzüme baktı ve "Hayatın o kadar sıkıcı mı ki başkalarının hayatını cehenneme çevirmekten zevk alıyorsun? Neden bir sürtük olmak zorundasın?"

Çünkü beni sadece tek olduğumda görüyor.

Fiziksel olarak kimseye zarar vermiyorum. Sadece iyi bir kız olmaktan, şanslı ve ayrıcalıklı hissetmekten yoruldum.

İyi bir kız olduğum onca yıl boyunca Daniel beni hiç görmedi.
Bunun için benden nefret ediyordu, belki de cevap bu değildir.

Belki de tek ihtiyacım olan, onun sadece bana bakacağı kadar kötü olmaktır.

Onaylamayarak ve ters ters bakarak olsa bile. Bu şekilde, en azından bana bakıyor.

Bu yüzden Astrid'e kötü davranmaya devam ettim, özellikle de o etraftayken. Onun başına bela olmaya ve hayatını kendiminki kadar çekilmez hale getirmeye devam ettim.

Ondan nefret ediyordum ve onu kıskanıyordum. Onun neşeli enerjisini ve içine itildiği lüks hayatı hiç umursamamasını kıskanıyordum.

Daniel'ın gülümsemesini ve gamzelerini göstermesini sağladığı için onu kıskanıyordum. O gülümsemeyi bana hiç yöneltmemişti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Asla.

Sadece uzaktan izleyebildim.

Şimdiye kadar.

Bu talihsiz ilişkiyi bitirmek zorundayım. Daniel'ın beni yanlış anlamasını .

Benim dışımda her yere bakmaktan. Beni

görünmez yapmaktan.

Bugün, futbol takımının galibiyetini kutlamak için bir partideyiz.

Futbol takımının kaptanı Levi King, mega zengin amcasının tatil malikanesinde bir partiye ev sahipliği yapmaktadır.

Okuldaki herkes buraya gelmek için saatlerce araba kullanmak zorunda kaldı. Otopark, ebeveynlerin çocukları için satın aldığı her türlü lüks Alman arabasıyla dolu.

Ne de olsa Royal Elite School'da okuyan herkes seçkinlerin seçkinidir. Bu okuldan başbakanlar ve parlamento üyeleri mezun oluyor.

Babam ve Henry Amca da orada okudu.

Daniel'ın babası Benedict Sterling de öyle. Eski bir aileden gelmektedir ve bir bilgisayar mühendisliği şirketinin CEO'sudur. Daniel ve ağabeyi Zach, milyarlarca dolarlık bir servetin ve sınırların ötesine uzanan çok sayıda gayrimenkulün tek varisleridir.

Zach, babası emekli olduktan sonra görevi devralmak için şimdiden çalışmaya başladı ve Daniel'in de onların izinden gitmesi bekleniyor. Ya da annem Daniel'in annesi Nora Teyze'yle konuşurken ben öyle anladım, yani casusluk yaptım.

Bunu çok yapıyorum, casusluk yapıyorum, hayatı hakkında kırıntılar duymak için etrafta dolaşıyorum.

Seçici bir yiyici olduğunu ve sadece belirli yerlerden yemek yediğini bu şekilde öğrendim. Ama Nora Teyze'nin oğlunun yemek konusunda neden böyle davrandığını bildiğini sanmıyorum.

Benim var.

Çünkü yemek zevkinin sonsuza dek değiştiği gün onu takip ettim.

Bağırsaklarını kustuğunda ve nefes almak için duvara yaslandığında köşeyi dönmüştüm.

Yine de beni görmedi, kusmuğun acı tadını kovalaması için ona sürekli değerli şeftali lolipoplarımı bıraktığımda bile.

Ama bugünden sonra aynı şey olmayacak. Son on yıldır altında yaşadığım görünmezlik gölgesinden kurtulduğumdan emin olacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Chloe ve diğer kızların ne konuştuğuna pek dikkat etmiyorum. Çoğunlukla erkekler, moda şovları ve son dedikodular.

Boşuna, boşuna ve daha da .

Ama bu hayatın bir parçası olduğum için şanslı ve ayrıcalıklıyım, bu yüzden şikayet etmeye hakkım yok. Ayrıca, ne anlamı var ki?

Bu tür bir lüks diğer insanların uğruna çabaladığı şey değil mi?

"Elbisen çok güzel Nicole. Dior mu o?" Hannah, kızlardan biri,
sorar.

Girişteki saplantılı izleme seansıma ara verip tekrar odaklanıyorum konuşmada.

Elbisem açık şeftali renginde ve üzerinde hafif altın rengi çizgiler var. Üst baldırımı sıyıracak kadar kısa ama beni ucuz gösterecek kadar dar değil. Askıları zarif bir altın renginde ve göğüs dekoltemi gösterecek kadar dekolteli.

"Bakabilirsin ama dokunamazsın" elbisesinin en güzel hali.

Saçlarım gevşek ve sırtımın çukuruna doğru düz bir şekilde düşüyor. Buradaki tüm kızlardan daha uzun durmamı sağlayan şanslı şeftali rengi topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

Tüm bu görünüm bana kendimi zarif ve güçlü ama en önemlisi güzel hissettiriyor. Sanki savaşları kazanabilir ve dağları fethedebilirmişim gibi.

Ya da daha çok, yıllardır yüzeyini bile çizemediğim belirli bir dağ gibi.

Takıntı böyle çalışır.

İlk başta sadece bir bakış, bir dokunuş, bir kelime istersiniz, ama sonra açgözlülük sizi ele geçirir ve doyamazsınız.

Doyamıyorum.

"Bu Dior," diyorum Hannah'ya gülümseyerek. "Henry Amca benim için
aldı." "Baban yaşam tarzını desteklediği için çok şanslısın."

duran Chloe sinirli bir ses çıkarıyor.
Onu sekiz yaşından beri tanıyorum ve kanka sayılırız.

Çünkü diğer kızlar benimle arkadaş olmayı denemeyecek kadar benden korkuyorlardı.

Esmerdir ve aslında bana mecazi anlamda "orospu el kitabını" ödünç veren kişi olmasına rağmen onu nazik ve huzurlu gösteren kahverengi gözleri vardır.

"O onun babası değil, üvey babası. Ona Henry Amca dediğini duymadın mı? et, Hannah," diyor Chloe plastik bir gülümsemeyle ve ben duruyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

Evet, Henry Amca babam değil ama bir noktada öyle olmasını istedim. Ancak bunun imkânsız olduğunu çok önceden biliyordum. Annemin söylediklerine rağmen, o Astrid'i sadece gerçek kızı olarak görüyordu.

Ona bir şey almayabilir, çünkü o istemiyor ve ona karşı bana olduğundan daha katı davranıyor, ama her gece uyuduğundan emin olduğu kişi o.

Sanki benim düşüncelerimle aynı anda konuşuyormuş gibi Chloe çenesini girişe doğru uzattı. "Gerçek kız, zarafeti olmayan bir serseri."

Ben hariç grup kıs kıs gülmeye başlıyor. Dikkatim girişe kayıyor ve Astrid'in her zamanki soğukkanlılığıyla içeri girdiğinden emin oluyorum.

Şort ve file çorap giyiyor ve açık kahverengi saçlarında rüküş yıldız iğneleri var. Astrid kısa boylu, benden çok daha kısa, ama asla topuklu ayakkabı, elbise ya da doğal güzelliğini ortaya çıkaracak herhangi bir şey giymiyor.

Ve Daniel hala kolunu onun omuzlarına doluyor ve söylediği bir şeye yüksek sesle gülüyor.

Transa geçiyorum - göz kapaklarım yavaşça düşüyor ve kalbim göğsümde bir savaş başlatıyor, sonra çırpınan mideme iniyor.

Bu, aşırı uyarılma gibi her geçen saniye artan bir duygu karmaşasıdır.

Taşma. Aşırı

doz.

Daniel her zaman güzeldi, ama güzelliği şimdi çok daha şiddetli. Gündelik şeyler gibi değil, bir aktör, bir model olması ya da görünüşünü satarak hayatını kazanması gereken biri gibi güzel.

Yıllar geçtikçe uzamış ve kaslanmış. Kaslı bir şekilde değil, bir peri masalındaki zayıf bir prens gibi. Mavi Elites ceketi vücudunu tamamlıyor ve geniş omuzlarını ikinci bir deri gibi sarıyor.

Saçları koyulaşmış, ancak hala latte ve güneş ışınlarının doğal bir balyajı gibi sarı çizgiler var.

Yıldızlarla dolu gözlerinde parlayan aynı güneş. Artık daha keskinler, bir zamanlar onu yaramaz yapan tüm çocukluğunu kaybetmişler.

O sadece bir oyuncu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve sadece futbol takımında değil, genel olarak. Birisi rastgele bir kızla her seviştiğinde iğne olsaydı, şimdiye kadar karaciğerinin değiştirilmesi gerekirdi.

Popüler oldu, ama "kendini beğenmiş, benimle konuşabileceğini düşünecek kadar iğrençsin" tarzında değil. Daha çok "Ben bir otobüsüm ve herkes bana binebilir" tarzında.

Söylentilere göre Daniel, insanların başarılı olmasını istedikleri partilerinde ihtiyaç duydukları tek kişi. Rahat, misafirperver, çekici.

Benden başka herkese.

Kendimi onun bu yönüne karşı olabildiğince ilgisiz tutmaya çalıştım ama muhtemelen Royal Elite'in tüm kadın nüfusuyla seks yaptığını ve gelecek vaat eden vajinalar için diğer okullara yöneldiğini biliyorum.

Biliyorum çünkü Astrid'e seks maceralarını anlatmaktan çekinmiyor, Astrid de ona domuz diyor.

Biliyorum çünkü bir kızın onunla seks yapmayı "hayatının deneyimi" olarak tanımladığını duydum.

Biliyorum çünkü o gece ıslak rüyalar gördüm ve kendime dokunarak ve yastığıma inleyerek uyandım.

Biliyorum çünkü hemen ardından ağladım ve zevkten değildi.

Genellikle Astrid'le birlikteyken geri çekilirim. Onları rahat bırakır ve umursamıyormuş gibi yaparım.

Ama bugün değil.

Bugün bir planım var.

"Belki de gidip ona biraz terbiye vermeliyim," diyorum kızlara, babalarının perukları kadar sahte bir sırıtışla.

Chloe homurdanıyor. "Onun gibi umutsuz bir vakada işe yarayacağından emin değilim, ama dene."

"Hayırseverlik havasındayım." Saçlarımı savuruyorum, doğal sarı saçlarımla gözlerini kamaştırıyorum. "Nasıl görünüyorum?"

"On üzerinden on," diyor Hannah, gözleri parlayarak.

"Kötü bir kaltak." Chloe sırıtıyor. "Neyin var göster bize."

Saçlarımı tekrar savuruyorum, sonra kalçalarımı hafifçe sallayarak onlara doğru yürüyorum.

Onlara ulaşmadan önce içecek masasında durup iki shot alıyorum. Elbisemi düzeltiyormuş gibi yapıyorum, sonra sütyenime uzanıp Chloe beni son kez bir kulübe götürdüğünde aldığım küçük hap çantasını alıyorum.

Rastgele bir adam bana eğlenmek isteyip istemediğimi sorup hapları gösterdiğinde ona "Iyy, iğrenç" dedim. Ama sonra beynimdeki kablolar

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

birbirine bağlı.

Ekstazinin ne yaptığını biliyorum ya da en azından etkilerini ve insanı zevkten nasıl akılsız hale getirdiğini okudum.

Bunu ben
istedim.
Buna
ihtiyacım
vardı.

Ama sadece benim için değil.

Ben de Chloe'nin ve diğerlerinin arkasından hapları aldım çünkü planımı anlamalarına izin veremezdim.

İyi kızların kapalı kapılar ardında neler planladığını herkesin öğrenmesine izin veremezdim.

Üç tane hap var. Fazladan bir taneye ihtiyacım olursa diye.

Hâlâ yakamı düzeltiyormuş gibi yaparak iki tanesini çıkarıp her birini bir bardağa koyuyorum. Sonra on üçüncü yaş günümde aldığımdan beri hiç çıkarmadığım kolyemi alıyorum. Göz rengime uyan ve beni şimdiye kadar denediğim her şeyin ötesinde sakinleştiren kolyemi.

"Burada neyimiz varmış?"

Donup kaldım, kalbim boğazıma düğümlendi. Başka bir futbolcu ve kaptanın arkadaşı olan Christopher yanıma kayıyor.

Kıvırcık saçları alnını öpüyor ve gözleri muziplikle parıldıyor. Tanrım. Lütfen bana hapları içkilere koyduğumu görmediğini söyle. Bilerek bir köşe seçtim.

"O elbisenin içinde çok seksi görünüyorsun Nikki. Eminim dışarıda daha da iyi görünürsün."

Vay be. Yani her zamanki cilveli halini takınıyor.

Elini kıçıma doğru uzatıyor, ama ben onu geri itiyorum. "İğrenç. Bu hayatta olmaz."

Sonra iğneleri alıp Astrid ve Daniel'i en son gördüğüm yere gidiyorum. Ama üvey kardeşimi hiçbir yerde bulamadım.

Daniel balkonun yanında tek başına duruyor, ama hepsi bu değil. elini de kot pantolonunun ceplerine sokmuş ve gözlerini bana dikmiş.

Başkası değil, ben.

Daniel'ı tek başına görmek, İngiltere'nin var olmayan güneşine doğru uçan bir tek boynuzlu ata tanık olmak kadar tuhaf. Ama onun da bana bakıyor olması daha da garip.

Sinirlerim kopmaya ve vücudumun geri kalanına saldırmaya başlıyor. Ayaklarımın üşüdüğünü ve parmak uçlarımın uyuştuğunu hissedebiliyorum. Ama devam ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sekiz yaşındaki halimin yüceltilmiş bir versiyonu olan içimdeki divayı yönlendiriyorum.

Sadece, artık daha fazla sorunu var.

Ve hepsi onunla başlıyor.

Daniel.

Ona doğru yürümeye devam etmeme gerek yok, çünkü aramızdaki mesafeyi birkaç uzun ve kararlı adımla kapatıyor.

Göğsünü neredeyse benimkine çarpıp ikimizi de yere yuvarladığında ayaklarım aniden durdu.

"Ne?" Soruyorum çünkü bana tuhaf tuhaf bakıyor.

Daha doğrusu, ters ters bakıyor.

Sanki yüzümü yarmak ve içine bakmak istiyor. Ya da her zaman kalbimi yaraladığı gibi orada bulduğu şeyi yumruklamak.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

"Ve bu seni ilgilendirmez çünkü...?" Evet, genelde böyle konuşurum. Züppe, kaba ve tamamen kopuk.

Bu bir savunma mekanizması.

O sadist parıltı gözlerine geri dönüyor. Beni her zaman duygusal olarak sakat bırakan bu saldırı için göğsüm sertleşiyor. "Biraz şeftali çalıp partiyi mahvetmeye karar verirsen diye kontrol edeyim dedim."

"Şeftali yiyip yememem, yaşayıp yaşamamam ya da felç olup olmamam sizi ilgilendirmez."

"Yaz kampına gitmek yerine cenazene katılmaya zorlanırsam öyle olur."

"Cenazeme davetli olduğunu kim söyledi? Belki bir yasaklılar listem olur ve sen de listenin en başında yer alırsın."

Bu onu duraksatıyor, kare çenesinde bir kas çalışıyor. Bunu hayal mi ettim yoksa kolları daha mı gerginleşti?

Dudaklarında bir sırıtma beliriyor ve gamzeleri misafir gibi görünse de bu ışık altında onları sevmiyorum. Uğursuzlar, gözlerindeki sadizmi yansıtıyorlar. "Ya da belki senin bir söz hakkın olmayacak ve ben ön sırada oturup içimden 'Hallelujah' şarkısını söyleyeceğim."

"Sonra cenazende pembe bir elbise giyeceğim, ona uygun bir şemsiye tutacağım ve mezarının üzerinde durup yüksek sesle ağlayacağım. İnsanlar etrafımda toplandığında, 'Herkes küçük penisli erkeklerin kısa ömürlü olduğunu söylüyor ama ben şimdiye kadar buna hiç inanmamıştım' diyeceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sırıtışı genişliyor ve bir gülümsemeye dönüşmek üzere olduğuna yemin edebilirim, ancak son saniyede onu sıkıştırıyor. "Sikimi görme zevkine erişen tüm kızlar aksini kanıtlayacaktır. Bu arada ona böyle deniyor, Peaches. Sik ya da çük, penis değil. Nesin sen, yeni yürümeye başlayan bir çocuk mu?"

Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ve bunun tek sebebi onun şeyine verdiği isim değil. O diğer kelimeyi söylediğini duyduğum için.

Şeftali.

Bunu bu kadar doğal ve samimi bir şekilde söylemeye hakkı yok.

"Ben senin gibi kaba değilim, Daniel."

"Doğru ya. Sen ilkel ve uygunsun ve horoz ya da dick demeye iznin yok. Aşağı inip sikişmeye ve sakso çekmeye ne dersin?"

"İznim olmadığından değil. İstemiyorum. Onlar benim altımda." " zaman

görmediğin halde sikim hakkında konuşma. Tabii...

bunu değiştirmek ister misin?"

"Eww, iğrenç." Aslında içim yanarken iğrenmiş gibi davranıyorum.

Belki de şimdi ilacı alıp gardımı indirmeli ve bir kez olsun ne hissettiğimi söylemeliyim.

"Bu konuyu ilk açan sensin. Junior'ın koruması gereken bir itibarı var."

"Az önce şeyine Junior mı dedin?"

"Her şeye rağmen görmek istediğin için mi adını söyledin?"

"Dünyadaki son insan olabilirsin ve insanlığın kaderi bize bağlı olsa bile sana yaklaşmam."

"Öyle mi?" Daimi sırıtışı düşüyor. "Peki sen kimi seçerdin?

O iğneleri yaptığın kişi mi?"

"Kimi seçeceğim seni ilgilendirmez."

Bir an orada durmuş ona atış yapma şansını mahvettiğim için kendime küfrediyorum, sonra parmaklarımın arasından bir tane kapıyor ve tek seferde mideye indiriyor.

Dudaklarım aralandı. "H-hey!"

"Oops." Elinin tersiyle ağzını siliyor, sonra başka bir hızlı hareketle diğer atışı kapıyor. "Sanırım planların mahvoldu."

Ve bununla birlikte, döner ve gider.

"Daniel!"

Sesim biraz tiz, kesinlikle konuşmama izin verdiğim aralığın üzerinde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çünkü burada çıldırıyorum. Bunu içecek mi? Ya çift doz içerse başına bir şey gelirse?

Ben onu durdurmanın bir yolunu bulamadan Daniel Astrid'i tuvaletten çıkarken buluyor. Başka bir iğneyi süpürüyor ve benim iğnem olması gereken şeyi ona veriyor ve tek atış yapıyorlar.

Dudaklarım titrerken omuzlarım düşüyor.

Ne yaparsam yapayım ya da ne kadar ileri gidersem gideyim, Daniel için görünmez kalacağım.

Belki de sonunda pes etme vaktim gelmiştir.

Peki bu düşünce neden gözlerimi yaşlarla dolduruyor?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başım garip bir enerji ile uğulduyor. Sanki aynı anda hem yere çakılıyorum hem de gökyüzüne doğru ateş ediyorum.

Bu daha önce hiç deneyimlemediğim bir duygu ve beni hareket etmeye, derimden dışarı fırlamaya ve sadece... gitmeye zorluyor.

Bir yerde.

Herhangi bir

yere.

Kayan bir yıldız gibi; hedefsiz, kalpsiz ve kesinlikle yıkıcı.

Astrid'le yollarımı ayırdım ve ona kızlardan birini sikeceğimi söyledim, bu genellikle bana ters ters bakıp domuz demesi ve sonra da eğlenmeme izin vermesi için bir işaretti.

Sonra bizi eve bırakması için birini arar, genellikle erkek kardeşimi. Böyle sadık ve sorumluluk sahibidir. "Sarhoşken araba kullanamayız" Astrid. "Lütfen bana prezervatif kullandığını söyle, çünkü bu kadar gençken teyze olmak istemiyorum" Astrid.

Kısacası, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi eküri. Parti yapmayı sevmemesi ve onu idama gidiyormuş gibi tekme tokat sürüklemek zorunda kalmam dışında.

Aslında, genel olarak insanlardan hoşlanmıyor ve bir elması kamufle eden bir taş gibi gizli kalmayı tercih ediyor.

Gösterişli, baştan çıkarıcı üvey kız kardeşinin aksine.

Ben de şu anda oraya gidiyorum. Nicole'den sonra.

Evet, diğer kızla yattığım konusunda yalan söyledim, çünkü Nicole'ü sinsice dolaşırken gördüğüm an, onun iyi bir şey yapmadığını anlamıştım.

Hiç iyi bir şey yapmadığından değil.

Eğer sorun bir kulüp olsaydı, Nicole onların yüzü, ruhu ve isimlerinin ilham kaynağı olurdu.

Nicole'ün neyin peşinde olduğu umurumda olmamalı. Aslında ona odaklanmamayı, onun manipülatif ağına düşmemeyi kendime görev edindim; burada kurbanlarını tuzağa düşürüyor, sonra da güzel ve yaşsız kalmak için genç kızların kanını emen kan kontesi gibi ruhlarını emiyor.

Bu bok gerçek. Araştırın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nicole o zamanlarda yaşasaydı, onun kankası ve en iyi danışmanı olurdu. Hatta bunun için yakalanmazdı bile. Çünkü o kontes amaçsız bir kuşun beyin enerjisine sahipti.

Nicole'u sahtekar bir dedektif ısrarıyla takip etmemin nedenine dönelim.

Bugün farklıydı. Konuşkan ama hala zehirli. Beni becer elbisesi ve topuklu ayakkabı giymiş, sanki bir şeyler elde etmek için dışarı çıkmış gibi.

Ve neden kendi kıyafetlerimi ateşe vermek isteyecek kadar yanıyorum?

Bu yüzden onu bir içki yudumlarken, yüceltilmiş sürtüklerden oluşan kutsal çemberini görmezden gelip kalabalığın arasından süzülürken gördüğümde onu takip ettim.

Tıpkı on yıl önce kollarımda neredeyse öldüğü gün onu takip ettiğim gibi.

.

O günden beri belası oldu.

Bu olaydan önce, o güzel küçük yüzünde her zaman bir gülümseme vardı ve sinir bozucu bir şekilde iyi davranıyordu. Bu yüzden onu gizlice dolaşırken görmek hiç tanık olmadığım bir olaydı.

Bu yüzden oyundan ayrıldım ve onu takip ettim. Sonra onun şeftalileri çalmasını, beyaz dantel elbisesinin arkasına saklamasını ve kimse görmesin diye parmak uçlarında yürümesini izledim.

Şimdi o zamanın tekrarı gibi hissediyorum.

Sanki bir şeftali çalacak, belirsiz bir yere gidip yiyecek ve...

ölmek.

Doktor o zaman öyle demişti. Alerjik reaksiyonu sadece

Küçükken ağızdan alıyormuş ama sekiz yaşından sonra solunuma da başlamış. Bir dahaki sefere şeftali yediğinde nefes almayı bırakacağını söyledi.

Düşüp ölecek.

Artık Nicole ve onun sahte gülümsemeleri ve zarif elbiseleri olmayacak.

bekledim ki alerjisi olduğunu bildiği halde neden şeftali yediğini tekrar sorabileyim.

Bir şeyden hoşlanmanın kendini ölümün eşiğine getirmek için yeterli bir mazeret olup olmadığını açıklamasını istedim.

Ancak bir şey sorma şansım olmadı çünkü o tam bir kalleşti ve suçu benim üzerime atarak durumdan sıyrıldı. Annemi hiç o anki kadar hayal kırıklığına uğramış görmemiştim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayatımız boyunca örnek bir anne olduğundan değil. Onun görevi, kendimi bildim bileli, benim aldatan piç babamla birlikte olduğu için gençliğinin yasını tutan bir kendine acıma partisi oldu.

Her neyse, Nicole şimdi herkesten kaçıyor, arka planda yürüyor, neredeyse havada süzülüyormuş gibi.

Gittiği her yerde varlığını hissettiren bir tip. Her yerde.

Çok seksi ve en kötüsü de bunu biliyor olması.

Tasarımcı kıyafetleri, çantaları ve topuklu ayakkabılarıyla bunun için giyiniyor.

Sadece bu da değil, tüm sosyal medyada da bunu paylaşıyor. Sanki temsilci arayan bir model gibi.

Yine de ona göre değil. O züppe ses tonuyla söylediği gibi.

Ne de olsa o, kibirli burnuyla insanlara tepeden bakmayı bilen bir aristokrat. Soyunun bu yönünü asla benimsemeyen Astrid'in aksine.

Ancak Nicole, bu hayatı soluyor. İlkel ve uygun tarafını. Onunla birlikte gelen kibir. Savurganlık onu bal gibi kaplıyor. Ve buna uygun bir görünüşü var.

Kilometrelerce uzanan bacakları ve güneşten daha kör edici ve bir o kadar da yakıcı sarı saçlarıyla tam bir bomba. Vücudu ince, kıvrımları ben onu anlamsızca sikerken tutunmak için yapılmış.

Duraklıyorum, içimden başımı sallıyorum.

Az önce Nicole'u sikmeyi mi düşündüm? Bu da neydi böyle?

Bu uğursuz ve kanlı düşünceler bilinçaltımda kalmalı, onları eğlendirmek bir yana, onlara ulaşamam bile.

Nicole zemin katta gözlerden uzak bir odaya girdiğinde dikkatim bulanık da olsa şimdiki zamana dönüyor. Kısa bir süre sonra Chris etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra onu takip ediyor.

Yani uğruna günah işlenmeyi bekleyen biri gibi giyindiği kişi o. O iğneleri onun için yapıyordu.

Keşke on yıl önce olsaydı ve şeftalilere olan garip takıntısıyla ilgili olsaydı.

Keşke içimde neler olup bittiğine dair kafamda bir resim çizmemiş olsaydım.

Ama ben yaptım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve artık kıpkırmızı olan görüşümün ortasında görebildiğim tek şey Chris'in Nicole'ün beni beceren elbisesini ve topuklu ayakkabılarını çıkarması ve dudaklarını ısırıp çığlık atana kadar ona vurması.

Bu çok boktan. Benim düşüncelerim. Görüntünün doğruluğu. Görüşümü kaplayan öfke.

Gerçek şu ki, Nicole zevk alırken kimsenin onu görmesini ya da duymasını istemiyorum.

Astrid'i bulup gitmeliyim. Parti yapacak ya da sevişecek havamda değilim.

Ama benim bu değil.

Bacaklarım beni doğruca odaya götürüyor ve onları durduramıyorum.

Ya da belki durdurmak istemiyorum.

Kapı kolunu sıkıştırarak açıyorum ve kalbimin neden sıkıştığını bilmiyorum. Tıpkı on üç yaşımdayken babamı, annem olmayan bir kadını ergen tarzında öperken ve yüzüne her türlü yiyeceği sürerken gördüğüm o ilk an gibi.

Ya da Zach' babamın yaptıklarını yanına bıraktığı için anneme bağırdığı ve annemin de bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kaldığını çünkü ailesinin onu geri istemediğini ve gidecek hiçbir yeri olmadığını itiraf ettiği zaman.

Oh, ve bizi ondan uzaklaştıracak.

Dünyadan hiç o anki kadar nefret etmemiştim.

Babamın karnını deşip onu en yakın çöplüğe atmayı hiç istemedim.

Sadece annemi incittiğim için değil, aynı zamanda onu acısına o kadar dalmış birine dönüştürdüm ki, artık beni ve kardeşimi göremez oldu.

Yani bir bakıma iki ebeveynimizi de kaybettik.

Şimdi de aynı ihanet hissini yaşıyorum - sanki bir parçamı verdiğim biri onu diri diri yakıyormuş gibi.

Ki bu çok saçma. Nicole ve ben bir hiçiz.

Aksine, bu kadar kaltak olmasından nefret ediyorum. Kötü niyetli olmanın yeni trend olduğunu düşünen kötü kızlar grubundan nefret ediyorum.

Yine de boğazımın tadı kovamıyorum.

Nicole yatakta yatmaktadır ve Chris, eli kemerinde, onun üzerinde gezinmektedir.

"İzlememin sakıncası var mı?" Sesimdeki bulanıklık beni şaşırttı.

Chris'in dikkati bana kayıyor ama Nicole kıpırdamıyor bile.

Bunun beni neden hap içmiş acılı bir piç gibi öfkelendirdiği

hakkında hiçbir fikrim yok.

"Defol, Sterling," diye ısırıyor Chris. "Neden eğlencemi mahvediyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tembelce yatağın karşısındaki sandalyeye doğru yürüyorum ve işte o zaman Nicole'ün yüzünü görüyorum.

Gözleri kapalı. Sesimi duyduktan sonra uyuyor numarası mı yapıyor?

Bir şeyler doğru gelmiyor.

yerine, yatağın kenarında boylu ayakta duran Chris'e doğru ilerliyorum. Omuzlarındaki gerginlik, bulmuş bir vücut geliştiriciyi andırıyor. Doğal olmayan bir şekilde kan çanağına dönmüş gözleri ve parmaklarındaki seğirme göz önüne alındığında muhtemelen öyledir.

Neden bunu seçsin ki... vücudunda seksenlerin rock yıldızlarından daha fazla uyuşturucu bulunan bu keş herifi?

Kimi seçeceği konusunda bir söz hakkım olduğundan değil, ama kulaklarımdaki garip uğultu ve göğsümdeki sıcaklık şu anda harekete geçiyor.

"Eğlencenin gerçekleşmesi için uyanık olması gerekmiyor mu?"

"Sikle uyandırılmaktan hoşlanıyor, senin çıkarın ne?"

Dişlerim birbirine çarpıyor ve dayanılmaz sıcaklık bir kademe daha artıyor. "Yani onu penisle uyandırmak senin alışkanlığın mı?"

Başını sallayarak çenesini sallıyor.

"Komik, çünkü senin onun erkek arkadaşı olduğunu hatırlamıyorum." "O benim yan kaltağım. Üstünü sorgulamayı bitirdin mi?"

"Hayır, henüz değil." Ona yan sürtük demesi ellerimi yumruk yapmama neden oldu.

Nicole herhangi birinin yan şeyi olmaya razı olacak bir tip değil. O ana yemektir. Bir şovun en önemli parçası. Filmin galası.

Tam Christopher'ın suratına yumruk atmak üzereydim ki, içimdeki çılgınca duyguların etkisiyle havada bir inilti yankılandı.

Nicole'un.

Yavaşça oturur pozisyona geçiyor, gözleri düşüyor. Hafifçe kızarmış yanakları ve nemli teniyle lanet bir tanrıça gibi görünüyor. Onu boğazından tutup biraz dağıtmak, biraz mahvetmek istiyorum, böylece artık o kadar da mükemmel olmayacak.

Sonunda benim seviyeme indi.

"Bu gürültü de neyin nesi?" diye soruyor kendi ağzıyla. "Siktir et,"

diye mırıldanıyor Chris. "Senin de canın cehenneme, Sterling."

Sonra hışımla odadan çıktı ve kapıyı arkasından zorla kapattı.

Onu.

Lanet olası amcık.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçimdeki her şey onun peşinden gitmek ve o piçi kanı yere damlayana kadar yumruklamak için bağırıyor.

"D-Daniel...?"

Dikkatim tekrar Nicole'e kayıyor. Elbisesi beline kadar yükselmiş, krem rengi solgun kalçalarını ve beyaz dantel külotunun bir kısmını ortaya çıkarmıştı.

Dudakları dolgun ve ayrıktır ve yanaklarını ve boynunu kırmızı bir kızarıklık kaplar.

Önceden beri hissettiğim garip his mi yoksa onu Chris'le hayal ettiğimden beri hissettiğim öfke mi yoksa her ikisinin bir kombinasyonu mu bilmiyorum, ama onun bu görüntüsü sikimi anında sertleştiriyor.

Hain piç kurusu, fiziksel olarak acı verene kadar kotuma baskı yapıyor. Onu yakalama ihtiyacı daha önce hissettiğim her şeyden çok daha güçlü ve acil olana kadar.

Bu hayvani bir ihtiyaç.

Bir içgüdü.

Belki de bundan çok daha derindir ama ben böyle düşünmek istemiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesindeki bulanıklık benimkiyle eşleşiyor - hafif, ince ama aynı zamanda büyülü.

Sanki bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi.

Belki de öyle değildir ve bu, bilinçaltımın aklıma getirmesine engel olamadığım, onunla ilgili rahatsız edici kâbuslarımdan biridir.

"Sikle uyandırılmaktan gerçekten hoşlanıyor musun?" Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum ama soruyorum ve ayrıca oturduğu yere yaklaşmaya devam ediyorum ve farlara yakalanmış bir geyik gibi her hareketimi izliyorum.

"Ne?"

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama yumuşak sesi karşısında aletim daha da kalınlaştı. İçinde kibir ve züppelik yok. Neredeyse göründüğü kadar nazik.

"Dedim ki, bir sik tarafından uyandırılmaktan hoşlanıyor musun? Chris bu yüzden mi buradaydı?"

"Ne...? Hayır..."

"O zaman bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Neden?" Dudaklarını yalıyor, duraklıyor, sonra sesini alçaltarak en derin, en karanlık fantezimden bir şeymiş gibi geliyor. "Bunu gerçekleştirecek misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Belki."

"Tehlikeli bir sapkınlık olsa bile mi?"

Gülümsüyorum. "Vay be, Peaches. Senin bir prenses kadar ilkel olduğunu ve kaba sözler bile söylemediğini sanıyordum. Şimdi tehlikeli bir sapkınlığın mı var?"

"Ben...biliyoru

m." "Duyalım

bakalım."

"Bunu yapacağına söz verirsen sana söylerim."

Duraksadım, cevabı düşündüm. Genelde ne hakkında olduğunu bilmediğim sözler .

"Eğer konu şeftali yemekse, hayatta olmaz. Hayatın boyunca o boka dokunmayacaksın." Sertçe nefes alıyorum.

Neden sesim bu kadar ciddi çıktı? Neredeyse korumacı. "Hayır,

şeftalilerle ilgili değil. Daha tehlikeli bir şey." "Neymiş o?"

"Önce söz ver."

Dudaklarımı büzüp, "Tamam, söz veriyorum. Şimdi bana ne tür bir sapkınlık

olduğunu söyle.

öyle."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve çarşafları da yanına alarak yaklaşıyor. Sonra göz hizama gelip "Sen" diye fısıldıyor.

Ve biliyorum, sadece Nicole Adler'ı becermekle kalmayacağım, aynı zamanda her saniyesinden zevk alacağım ve pişman olacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kafam patlamak üzere.

Belli bir pislik yüzünden her şeyi fazla düşünüyorum ve daha da kötüsü, son iki gündür yaşadığım duygu saldırısı deneyimlediğim her şeyden daha güçlü.

Sanki su tahtası üzerindeymişim ve bir sonraki nefesimi alana kadar saniyeleri saymak zorundaymışım gibi.

Bir sonraki vuruş için diken üstünde yaşamak gibi.

Bunun olacağından hiç şüphem yok. Daniel'in beni azarlamak ya da kovmakla tehdit etmek için bir neden bulacağından hiç şüphem yok.

Görünüşe göre beni kapı dışarı etmek istiyor. Pislik herifin gücü var ve bunu biliyor. Bulduğu her fırsatta bunu sergilemeye kararlı ki konumum hakkında yanlış bir fikre kapılmayayım.

Onunla tekrar karşılaşmanın ilk şoku sonra, onu Google'da arattım. Ne?

Düşmanımı tanımam gerekiyordu.

Açıkçası, Daniel aile servetini terk etti. Her şeyi geride bıraktı ve on sekiz yaşında Amerika'ya geldi. Hukuk okudu, baroyu geçti ve küçük ortak pozisyonunu elde eden en genç avukatlardan biri oldu. Weaver & Shaw'ın ne kadar büyük ve etkili olduğu düşünüldüğünde bu özellikle dikkate değer.

Sadece bu da değil, aynı zamanda bazı Avrupa egemenliklerinin yakın zamanda onu sorumlu avukat olarak atamasına neden olacak kadar yetenekli. Temsil ettiği tüm uluslararası iş dünyası patronları bir yana.

Kendi ailesi dışında herkes.

Pek çok kişi onunla memleketteki nüfuzlu Sterling ailesi arasındaki bağlantıyı kurmadı. Muhtemelen kimse avukat olmak için böyle bir serveti terk edeceğini düşünmediği içindir.

Yine de medyanın sevgilisi ve fotoğrafçıların ıslak rüyası olmayı başardı. Kamerası ya da gözü olan herkesin mükemmelliğin ruhani bir anında dondurmak isteyeceği bakışlara sahip.

Daniel yıllar boyunca kıvrak zekası ve cazibesiyle herkesin dikkatini çekti. Ya da en azından makaleler böyle söylüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Melekler göklerde haleluya mırıldanır gibi onun için övgüler söylüyorlar. Ama kimse benim tanıdığım Daniel'i tanımıyor.

Kontrol manyağı eğilimleri ve egomanyak sorunları olan kalpsiz, acımasız bir pislik.

Bakışlarım onun ofisine, Knox adlı avukatla birlikte ortadan kaybolduğu yere kayıyor.

Beş dakikadır oradalar ve onu bölmeye iznim olup olmadığından emin değilim. Ama öte yandan, istediği şeyi zamanında getirmezsem, otuzbirci parametresini bir kademe daha yükseltecek.

Ayrıca, ona o lanet olası "özel" öğle yemeğini zamanında götürmek istiyorsam şimdi gitmem gerekiyor.

Bu yüzden mesajlarımı açıyorum ve sırf dikkatimi dağıtmak için tam üç saniye aralıklarla gönderdiği uzun emirler dizisine dişlerimi gıcırdatıyorum.

O kadar dayanılmaz bir pislik olabiliyor ki.

Ama onun ne yaptığı önemli değil. Eğer kafamı bir şeye takarsam, kimse beni durduramaz.

O bile.

Ben: Raporu bitirdim.

Cevabı anında geldi.

Lanet olası aptal: Ne bekliyorsun o zaman? E-posta at.

Ben: Gelen kutunu kontrol etseydin, orada bulurdun.

Lanet olası aptal: Tavır yapmayı bırakın Bayan Adler. **Ben:** Tavır değildi, sadece bir bilgi parçasıydı.

Lanet olası aptal: Bırak da buna ben karar vereyim. Tam otuz yedi dakika içinde öğle yemeğimi yemem lazım.

Tam da bunu zaten alacağımı yazacaktım ama yetiniyorum, *, efendim.*

Bu kelimeyi her yazdığımda ya da söylediğimde göğsümün sıkışmasından ve titremesinden nefret ediyorum.

Bunu takip eden duygu dalgasından nefret ediyorum. Ama en çok da bu adamdan nefret ediyorum.

Ondan içimi kaynatan ve sürekli kusursuz bir suçu nasıl işleyeceğimi düşünmeme neden olan bir tutkuyla nefret ediyorum.

Ama öfkenin beni yönetmesine izin vermiyorum yoksa diğer her şeyi mahveder

Çantamı kaptığım gibi, sanki topuklu ayakkabılarım yanıyormuş gibi ofisten çıkıyorum. Bugün orta boy giydim çünkü bacaklarım dünkü işkenceden dolayı hala bana bağırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Taksiye bindikten sonra Jay'i aradım.

Hemen telefonu açıyor. "Ne ?"

"Heeey! Seni dün gece ya da bu sabah görmediğim halde benimle böyle mi konuşuyorsun?"

" değil. Eğer balık hazırlarsan bu gece seni beklerim." "Seni

açgözlü küçük serseri. Ama olsun, balık getiririm." "Tamam."

"İlaçlarını unutma, Jay."

"Unutmayacağım. İnlemeyi kes."

"Az önce inlediğimi mi söyledin?"

"Bunu çok yapıyorsun. Ben bir dahi çocuğum, unuttun mu?"

Öyle. Jayden geçen yıl iki sınıf atladı, bu yüzden hiç arkadaşı yok.

Gerekli imkanlara sahip olsaydım, onu Avrupa'nın prestijli gençlik okullarından birine gönderirdim ama bu ikimizin de hayalini kurabileceği bir şey değil. En azından şimdi.

Belki bir gün, o büyüdüğünde, gizlice bastırdığım hayalimi gerçekleştirebilirim ve onun için daha iyi bir eğitim alabilecek kadar varlıklı olurum.

"Sadece hatırlatıyorum, Jay."

"Evet, evet. Senin çalışıyor olman

gerekmiyor mu?" "Evet. Sonra görüşürüz."

"'Kay. Bu arada Nikki. Bu sabah postada bir mektup vardı ve...biraz açtım, üzgünüm."

"Ne hakkında?"

Duraklıyor, telefonda sesli bir şekilde yutkunuyor ki bu iyiye işaret değil. "Gönderirim. Gitmem gerek."

Sonra beni şaşkın bırakarak telefonu kapattı.

Taksi restoranın önünde duruyor ve inmeden önce şoföre ödeme yapıyorum, neredeyse koşarak içeri giriyorum.

Katerina's, fütüristik ve temiz bir dekora sahip, devrimci olmak yerine biraz yapışkan görünen üst düzey bir restoran. Bunun sorumlusu ben olsaydım, biraz renk katar ve insanların ne yediklerine konsantre olmalarına izin vermeyen yüksek sesli müziği kaldırırdım.

Ama bu sadece benim.

"Günün menüsü?" Önünde durduğumda kasiyer soruyor. Adı Jonas ve orta yaşlı bir adam, nazik ve misafirperver bir gülümsemesi var. I

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Daniel'in yemeklerini düzinelerce farklı asistanın alışkın olduğunu düşünüyorum.

Eğer özellikle her zaman kahve ile birlikte "günün menüsü "nü alır.

Jonas bana yemeğin içindeki malzemeleri gösterdiğinde yarı nefes nefese kalıyorum. "Makarnanın içinde parmesan ve pesto mu var?"

"Evet," diyor Jonas.

"O zaman bir biftek alayım."

"Emin misiniz, bayan? Bay Sterling her zaman günün menüsünü alır."

İçinde parmesan ve pesto varsa olmaz. Bunu hatırlamamalıyım ama bunları sevmediğini biliyorum.

"Evet, biftek iyi olur. Orta pişmiş lütfen."

"Şefe söyleyeceğim." Jonas bana "haddini aşıyorsun" der gibi baktı. "Bunu takdir edeceğinden emin değilim."

"Affedersiniz?"

"Siz yenisiniz, muhtemelen bunu bilmiyorsunuzdur ama Mr. Sterling'in burada yemek yemesinin tek sebebi şefimiz. Onun *yakın* bir arkadaşı."

Gözlerimi kısıyorum ve bunun tek sebebi "yakın" kelimesini telaffuz ediş şekli değil. Ne ima etmeye çalışıyor? Şefiyle Daniel'ın arasına girdiğimi mi? İstedikleri kadar aşk meşk yapsınlar.

"Dinle, Jonas." Sakin ses tonumu takınıyorum. "Ben sadece talepkâr patronumun parmesan ve pesto sevmediğini bilen bir asistanım, bu yüzden ona gerçekten sevdiği bir şeyler yedirmeye çalışıyorum, yoksa bana beceriksiz diyecek, başka bir şey için beni tekrar buraya gönderecek ve işten sonra boşa harcadığım zamanı telafi etmem için beni zorlayacak. Bunu yapamam çünkü bir ailem ve pişirmem gereken bir yemeğim var. O yüzden ikimize de bir iyilik yapıp bana lanet bir biftek getirmeye ne dersin?"

Dudakları bükülür ama başını sallar. "Hemen, bayan."

Yemeği beklerken mesajlarımı kontrol ediyorum. Midem gurulduyor, haklı olarak çünkü sabahtan beri majestelerinin lanet kahvesini zamanında getirme çabalarım sırasında hiçbir şey yemedim.

Ona öğle yemeğini götürdüğümde, ev yapımı cılız sandviçimi yiyebileceğim.

Jay'in bana gönderdiği mektubu bulduğumda açlığım çoktan unutulmuştu. Mahkemeden.

Ve Jay'in velayetiyle ilgili.

Hayır, hayır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarım titriyor ve göz kapaklarımdaki nem yanıyor. Böyle bir şey olamaz.

Kelimeler gözümün önünde bulanıklaşıyor ve dengemi kaybetmemek için duvara yaslanıyorum.

İhtiyacım olan teselliyi bulmak, biraz olsun sakinleşmek için parmaklarımı kolyeme geçiriyorum.

Ancak ikisi de gelmiyor.

Geçmişimden gelen hayaletin karşısında kolyem bile işe yaramaz görünüyor. "Sanırım sen Danny'nin yeni asistanısın."

Bir kadının sesiyle başımı yavaşça kaldırıyorum. Üzerinde bir şef kıyafeti var, kahverengi saçları şapkanın altında düzgünce toplanmış. Kahverengi gözleri iri ve şu anda beni yargılıyor.

"Ah, evet. O benim."

Elime bir paket servis poşeti tutuşturdu. "Danny'ye makarnayı ver ve Katerina'nın sevgilerini gönderdiğini söyle. Bir dahaki sefere, sadece bir asistanken rutinimize müdahale etme."

Arka dişlerimi gıcırdatarak dünya dışı bir sükûnet gücü çağırıyorum. "Onun asistanı olarak, sevmediğini bildiğim bir şeyi ona vermemek benim görevim. Ve onun şefi olduğunuza göre, şimdiye kadar onun yeme alışkanlıklarını öğrenmiş olmanız gerekmez miydi?"

"Peki sizi onun yeme alışkanlıkları konusunda uzman yapan nedir?"

Eski sağlıksız alışkanlıklarım. Ama bunu söylemiyorum ve onun yerine sakinliği çağrıştırıyorum, "Lütfen biftek alabilir miyim?"

"Hayır. Danny'ye günün menüsünü gönderdiğimi söyle."

"Ne var biliyor musun? Umurumda değil." Çantayı aldım ve restorandan hışımla çıktım.

Trafik kötüleştiğinde taksiden atlayıp yaya olarak devam ediyorum, adeta şımarık bir çocuk gibi tepiniyorum. Zihnim aşırı kalabalık, bunalmış ve aşırı yükleniyor.

Mahkeme mektubu kafamın içinde bozuk bir plak gibi çalıyor. Neden şimdi? Onu hiç istemediği halde neden şimdi Jay'i alabileceğini düşünüyor?

Bana ulaşmak için onu taciz ettiğinde mi?

Ofise beş dakika geç ulaştığımda irkildim.

Daniel'ın kapısını çalarken mideme farklı bir duygu çöküyor. Aktif olarak öldürmeye çalıştığım bir duygu.

Tekrar canlanmasına izin vermeyeceğim bir duygu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Beş dakika otuz saniye geciktiniz Bayan Adler," diye bağırıyor içeri girer girmez ve ben de içimden gelen saldırma isteğini dizginlemek için yavaşça gözlerimi kapatıyorum.

"Trafik vardı."

"Trafik umurumda değil. On iki otuz dediğimde, on iki otuz beş mi demek istiyorum?"

"Hayır."

"Hayır, ne?"

Ona dik dik bakıyorum. Ya da belki de "Hayır efendim" diye bağırdığımda bakıştan biraz daha yoğun bir şeydir.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben o kadar vahşi ve karanlık bir kafese hapsoluyorum ki onunla göz teması kurduğuma pişman oluyorum.

Daniel hakkındaki kararım ki? "Bana ters ters mi
bakıyorsunuz Bayan Adler?"

Başımı sallıyorum.

"O zaman tavrını bırak ve lanet gözlerini indir."

Dudaklarımı büzüyorum ve ayakkabılarıma bakarak ilahi
söylüyorum.

Bu Jay için.

Bu işe şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacınız var.

Yemek poşetini onun aptal ve muhteşem suratına fırlatıp .

"Bana yemek getirecek misin yoksa beş dakika daha bekleyeyim mi?"

O kadar güçlü yürüyorum ki tökezliyorum ama son anda kendimi ve yemeği yakalıyorum. Bu Daniel'ı daha da sabırsızlandırıyor çünkü masasının arkasından bana zehirli oklar fırlatıyor.

Çantayı yere bıraktıktan sonra doğruluyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, şefiniz Bayan Katerina bana biftek vermeyi reddetti ve pesto ve parmesan sevmediğinizi iki kez tekrarlamama rağmen size o günün menüsünü vermekte ısrar etti. Bu yüzden bunun için beni suçlamazsanız çok memnun olurum. Açıkçası bu benim hatam değil ve başkalarının inatçılığının ve işbirliği eksikliğinin bedelini ödemek istemiyorum. Oh, ve selamlarını gönderdi. Pardon, sevgilerini demek istedim. Şimdi, eğer başka bir şeye ihtiyacınız yoksa."

Gitmek için arkamı dönüyorum, az önce onun mini bir atışma yaptığımı fark ediyorum, ki bu muhtemelen onun metanet sözlüğünde hoş karşılanmıyor.

Ama elimde değil. Onunla tekrar karşılaşmanın birikimi, daha önce olanlar ve velayet davası kafamı allak bullak ediyor.

"Dur." Daniel'ın otoriter sözü ayaklarımın durmasını sağlıyor. " dön."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yavaşça yapıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Lütfen bana tehditlerine uyup bu sefer beni kovacağını söylemeyin.

"Parmesan ve pesto yemediğimi nereden biliyorsun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Söylediğim onca kelime kusmuğundan çıkardığı şey bu mu?

Boğazımı temizliyorum, soğukkanlılığımı topluyorum. "Bana gönderdiğin bir milyon gereksinimin içinde olmalı."

"Hayır, değildi ve senden zorla almak için tatsız bir yol bulmadan önce bu tavrı bırakmanı söyledim. Şimdi söyle bakalım, parmesan ve pesto tercihlerimi nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum. Bu neden önemli?"

"Seninle hiç paylaşmadım, peki nasıl öğrendin?"

"Diğer asistanlardan birinin bundan bahsettiğini duymuş olmalıyım."

"Yalancı." Ayağa kalkıyor ve bana doğru yaklaştığında kalbim sıkışıyor. Onu kokladığım an, çam, ıhlamur ve bergamot kokusu, sarhoş oluyorum.

Ama sadece kokusundan

değil. Onun varlığından.

Onun yakınlığı.

Ona olan bağımlılığımı uzun zaman önce bıraktım - on bir yıldır ayığım - öyleyse nasıl oluyor da bir vuruş beni kötü alışkanlıklara geri döndürmeye yetiyor?

Konuştuğunda sesi kulağıma çok yakın, ürperiyorum. "En iyi arkadaşım bile benimle ilgili bu detayı bilmiyor. Aslında kimse bilmiyor. Peki sen nasılsın?"

"Hatırlamıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, kolay unutuyorum. Artık gidebilir miyim?"

Dönmek için hamle yapıyorum ama dirseğimi tutuyor ve beni kendine doğru çektiğinde neredeyse çığlık atacaktım. "Hayır, yapamazsın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

7
NICOLE

Bu pozisyona gelmeyeli yıllar oldu.

Hayır, on yıldan fazla oldu.

Geçen zamanın bir insanın her şeye bakış açısını bu kadar değiştirebilmesi çok çılgınca.

On bir yıl önce Daniel bana baksa bile erir giderdim. Eğer bana dokunsaydı, anında coşku diyarına uçardım.

Onun yüzünden defalarca zihinsel ve fiziksel olarak hasta oldum. Onun yüzünden tuvaletlerde saklandım ve kimsenin göremeyeceği yerlerde ağladım, Nicole'ün zayıflığından gurur duydum.

Ve onun yüzünden hayatım en kötüye doğru keskin bir dalış yaptı. Ama bu çoktan sona erdi.

O geçmişte kaldı.

Yılların ve olayların bir insanı nasıl değiştirebildiği çok garip. Bakış açılarımızın sanki paralel bir evrende varmış gibi yüz seksen derece dönebilmesi.

Keşke öyle olsaydı. Keşke onunla şimdi tanışsaydım ve o sadece benim patronum olsaydı. Belki o zaman böyle bir pislik olmazdı.

Belki o zaman parmaklarının dirseğimi nasıl sardığını ya da tişörtümün içinden geçip tenime nasıl ulaştığını düşünmezdim.

Beni her zaman dirseğimden tutuyor, sanki başka bir yerime dokunmak istemiyormuş gibi.

Ancak bu, jestin etkisini ya da vücudumun o küçük köşesinin kendini yok etme noktasına nasıl yaklaştığını azaltmıyor.

Karmakarışık zihnimi toparlayabilmek için bakışlarımı yavaşça kaldırıp onunkilere bakmaya cesaret ediyorum.

Ama gözlerim onunkilerle çarpıştığı an, keşke ona bakmasaydım .

Hatta keşke onunla bir daha hiç karşılaşmasaydım diyorum. Keşke on bir yıl önce beni metaforik olarak öldürdüğü gün talihsiz ölseydi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni izlediği için mi?

Otoriterlikten başka bir şey değil. Kare çenesi oturmuş, burun delikleri genişlemiş ve bir zamanlar teselli bulduğum o gözler mi? Şimdi beni yargılıyorlar, mahkemede yargılanan bir suçludan daha beterler.

Tıpkı o zamanlar herkesin yaptığı gibi.

Daniel'ın onlardan bir farkı yok. Olsa olsa benim anti-fan kulübümün liderliği ona teklif edilmelidir.

Evet, o artık bir erkek ama hâlâ kalbimi yumruklayan ve sanki duygularımın hiçbir önemi yokmuş gibi üzerinde tepinen çocuk.

O hala bana kötü niyetli kelebekler veren ve sadece varlığıyla kalbimin tehlikeli bir şekilde vahşileşmesine neden olan çocuk.

O hala unutamadığım tek kişi, ne kadar çabalarsam çabalayayım.
için.

"Lütfen gitmeme izin verir misin?" Sesim nasıl sakin çıkıyor bilmiyorum.
İçimde bir yangın patladığında.

"Neden?" Sesi neredeyse uğursuz bir kenara düşüyor. "Rahatsız mı oldun?"

"Evet. Elbette bunun cinsel taciz olduğunu biliyorsunuz."

Daniel başını eğerek kulağımın dibinde fısıltıya benzer bir sesle konuşuyor. "İçkime tecavüz ilacı koyarken cinsel tacizden bahsetmemeliydin."

Kıpırdamadan duruyorum, sırtımdan ve alnımdan soğuk terler akıyor.

İlk defa beni tanıdığına dair bir belirti gösterdi. Dünden beri kendimi sorgulamaya ve belki de beni gerçekten hayatından sildiğini düşünmeye başlamıştım.

Belki de tekrar görünmez olduğumu ve sadece onun pislik tavrının acısını çıkarabileceği bir kum torbası olarak var olduğumu düşündüm.

Ama hayır.

Hatırlıyor.

Bunun beni neden korku ve rahatlamayla eşit oranda doldurduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Ama şu anda bunun bir önemi yok, çünkü sözleri içimde aç bir canavar gibi yankılanıyor.

"Böyle mi düşünüyorsun? İçkine tecavüz ilacı koyduğumu mu?" "Bu bir gerçek, sadece bir düşünce değil. O gece içkime ilaç koydun.
ve onu aldım, ama sen beni durdurmadın."

"Bana bu şansı vermedin. Ayrıca, o ecstasy'ydi ve birisini iyi hissettirme amacı vardı. Bu bir tecavüz ilacı değil ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben de bir tane aldım."

Bunu ona neden açıkladığım hakkında hiçbir fikrim yok. Açıklamamalıyım. Genelde yapmazdım, çünkü faydasız. Daniel benim dışımda herkesin sözünü gerçek olarak kabul ediyor.

Anlıyorum, çocukken beni yalancı, manipülatör ve arkadan bıçaklayan biri olarak etiketlemişti ama söyleyeceklerimin onun için hiçbir değeri olmadığını bilmek daha az acı vermiyor.

Dirseğimi acı verene kadar sıkıca tutuyor. "Neden?" "Neden ne?"

"Uyuşturucuyu neden aldın? Christopher'la iyi vakit geçiriçin mi? Lanet olası planını mahvettim mi, Nicole?"

Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor, bunun nedeni kısmen şimdiye kadar sadece kişisel olmayan *Bayan Adler* iken adımı söyleme şekli. Ama daha çok, bir şok reaksiyonu geçirdiğim gerçeğinden kaynaklanıyor.

Yıllarımı gömdüğüm ve herkesin ulaşamayacağı şekilde sakladığım karanlık köşelerde kaynıyor olsa da onu tanıyorum.

Peki nasıl oluyor da Daniel tek bir imada bulunuyor, tek bir cümle kuruyor ve hisler yüzeye vurarak onu açmaya çalışıyor?

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve nefes alışım keskinleşiyor, midemdeki çırpınışlarla senkronize hareket ediyor.

Tek koklayabildiğim ot, güçlü ve etkili, sigarayla ve misk kokusuyla karışık.

Kusacağım. Kahretsin.

Kahretsin.

"Bırak beni," diye fısıldadım. "Sinirime mi dokundu?"

"Lütfen." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken aynı anda ona bakıyorum. "Benden nefret ettiğini biliyorum ve bununla bir sorunum yok. Bana ayakkabının içindeki bir taşmışım gibi davranmandan rahatsız değilim. Sana efendim dememde ve asistanın olmak için haysiyetimin son kırıntısını da ayaklar altına almanda bir sorun yok ama sana yalvarıyorum, bana dokunmayı kes."

Her düzgün insan bunu yapardı. Normal bir insan, hiç göstermeme çabalarıma rağmen birdenbire ortaya çıkan gözyaşlarını görünce en azından duraklardı.

Daniel iyi biri değil. Hem de .

Dirseğimi daha sıkı kavramakla kalmıyor, bir elini de yüzüme uzatıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başparmağı gözümün altını sildiğinde kafam karışmıştı. Sonra onları, başparmağını ve gözyaşlarımı işaret parmağına sürtüyor. Ama beni duraklatan bu hareket değil. Bakışlarındaki hayranlık, yeni bir keşif yapmış bir araştırmacı gibi bakması.

Daniel'in herhangi bir şeyden etkilendiğini görmek çok nadirdir. Hayata her zaman bir oyun ya da angarya olarak baktı; asla kendini kaptıracağı bir konu olmadı. Asla büyülenecek bir şey değil.

Ama şimdi öyle, gözyaşlarımı parmaklarının arasında hem özenle hem de sadizmle eziyor.

"Demek ağlıyorsun."

Sözlerine tepki veremeden beni ensemden yakalıyor, parmaklarının uçları yanlara doğru yaklaşıyor. Boğazımı sıkar gibi ama geriye doğru ve o kadar tanıdık ki ciğerlerime hava çekemiyorum.

Beni hareketsiz tutarak, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde eğiliyor.

Gözleri gece fırtınasının ortasında dipsiz bir okyanus gibi görünür. Karanlık.

Tehlikeli.

Ölümcül.

"Neden ağlayabileceğini sanıyorsun? Haksızlığa uğramış mı hissediyorsun? Mağdur mu? Ya da belki de eski zamanların hatırına hala şirret sunağında kurbanlara ihtiyacın var. Durum ne olursa olsun, şunu bil Nicole, hayatını bizzat kendim cehenneme çevireceğim. İnşa ettiğin her şeyi yok edeceğim ve hedeflediğin her şeyi mahvedeceğim. Seni paramparça edeceğim ve onları bir araya getirme ya da onarma yeteneğine sahip olmadığından emin olacağım. Keşke karşıma hiç çıkmasaydım demeni sağlayacağım." Beni bir sarsıntıyla serbest bıraktı. "Şimdi defol git gözümün önünden. Çok gerekli olmadıkça yüzünü görmek istemiyorum."

Ayaklarım onun itme gücüyle sarsılıyor ve kalbim mecazi anlamda koyu kan lekeleriyle kaplı zemine dökülüyor.

Ama gençliğimdeki gibi saklanıp ağlamak yerine, kendimi başımı dik tutmaya zorluyorum. "Benden, benim senden nefret ettiğimden daha çok nefret ettiğini mi sanıyorsun? Narsist eğilimleri olan egoist bir pislik için çalışmak şöyle dursun, yüzünü görmeyi tercih edeceğimi mi sanıyorsun? Seçme şansım olsaydı kendimi senin merhametine -ya da merhametsizliğine- bırakacağımı mı sanıyorsun? Bunu sadece ailemin başının üstünde bir çatı tutmak için yapıyorum. Bu yüzden bana en kötü halinizi gösterebilirsiniz ama beni kıramazsınız ya da bırakmaya zorlayamazsınız *efendim*."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mükemmel kalınlıkta bir kaşını kaldırıyor. "Bu bir meydan okuma mı?" "Sadece bilgi."

"Sizi hala kovabilirim Bayan Adler, bu yüzden bir ağzınızı açmaya ya da hakkınız olmadığı halde beni eleştirmeye kalktığınızda bunu hatırlasanız iyi olur."

Tartışmak üzereydim ama parmaklarını şıklatarak sözümü kesti. "Bir dakika önce gözümün önünden kaybolmuş olman gerekirken hâlâ konuşuyorsun."

Ona ters ters bakıyorum ama yanlış anlaşılacağını bildiğim için bir şey söylememek için kendimi zor tutuyorum.

Ve kendimi kovdurabilirim.

Bir uzlaşma olarak, çıkarken kapıyı çok da nazik olmayan bir şekilde kapatıyorum.

Öğle yemeği için kafeteryaya gidiyorum. Amcığın yörüngesinden kaçabildiğim tek zaman bu.

Asansörde iki sekreter bana katılıyor ama kendi aralarında sohbet ederken benim varlığımı görmezden .

Bir zamanlar bu beni rahatsız ederdi, çünkü fark edilir olmak konusunda iyi bir iş çıkarmadığım anlamına gelirdi, ama artık durum böyle değil. Sosyal etkileşim eksikliğini ve arka planda olmayı takdir etmeye başladım.

Yırtıcıların sizi bulamayacağı ya da size zarar veremeyeceği bir yer.

Öğle yemeğinden sonra pislik patronum için ne yapmam gerektiğini tekrar kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum ama iki kadının yaptığı konuşmaya odaklanmadan edemiyorum.

"Knox bir sonraki ücretsiz davasına karar verdi mi?" Altın çerçeveli gözlükler takan sekreter, çok daha kısa boylu, siyah saçlı arkadaşına soruyor.

"Henüz değil. Son galibiyetinden dolayı çok fazla seçeneği var. Aspen'e ne dersin?"

"Hâlâ karar veriyor. Hangi insanları temsil edeceği konusunda ne kadar seçici olduğunu biliyorsun. Ayrıca Kingsley döndüğünden beri davalarına ve her şeyi zorlaştırıyor."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Onun için üzülüyorum. Şirketteki tek kıdemli kadın ortak olması ya da Nathaniel ile yakın arkadaş olması önemli değil. Kingsley onu hedefi haline getiriyor ve görünüşe göre hiçbir şey onu durduramayacak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu çok adice. Nathaniel'le birlikte şirketin sahibi olması, insanlara pislikmiş gibi davranabileceği anlamına gelmez."

"Acımasız bir üne sahip olduğu biliniyor ama Aspen'i düşman edinmesi çok tuhaf."

"Kapalı kapılar ardında ne olduğunu asla bilemezsin, kızım."

"Doğru." Sekreter altın çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Her neyse, Kingsley draması yüzünden Aspen'in iş yükü iki katına çıktı, bu yüzden muhtemelen sadece ücretsiz hukuki danışmanlık sunacak, temsilcilik değil."

"Mantıklı..." ikisi de asansörden indiğinde diğer kadının sesi uzaklaşıyor.

Kapılar kapanana kadar öğle yemeği yemek için bu kata da çıkmam gerektiğini fark ettim.

Kulak misafiri olduğum konuşma yemekten daha önemliydi.

Bu yüzden kapıları açmak için düğmeye basmak yerine, yönetim ve kıdemli ortaklara ayrılmış en üst kat numarasını tuşluyorum.

Asansör giriş kartımı istedi, ben de okuttum.

Ortaklardan birinin asistanı olduğum için, yönetici ortakların katına sınırlı erişimim var. Mesai saatleri içinde sadece kata çıkabiliyorum, odalara giremiyorum.

Asansör kapısı açıldığında Aspen'e nasıl yaklaşacağımı ya da ondan nasıl tavsiye isteyeceğimi düşünüyorum.

Ama asansörden indiğim anda düşüncelerim durdu. Çok uzakta değil, Aspen Leblanc ve Kingsley Shaw kavga ediyor.

Ve tüm salonda yankılanan yüksek seslerle tam anlamıyla kavga etmekten bahsediyorum.

İK'nın bana sunduğu sanal turda resimlerini gördüm ama pek de adil değillerdi. Kingsley gerçek hayatta daha uzun ve heybetli görünüyor.

Ben ona Amerikan güzelliğinin timsali diyorum. Erkeksi bir yüzü, gururlu bir çenesi ve sadece göz korkutma faktörünü artıran kaslı bir vücudu var.

Henüz otuzlu yaşlarının sonlarında olan bu adam, en yakın arkadaşı Nathaniel ile birlikte Weaver & Shaw'ı kurdu ve şirket sadece ulusal değil uluslararası alanda da muazzam bir büyüme kaydetti.

New York şubesi en büyük ve en önemli şubedir çünkü iki kurucu ortak burayı ana üs olarak kullanmaktadır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nathaniel Weaver yönetici ortak olmasına rağmen, Kingsley hâlâ eşit güce sahiptir. Bu yüzden onunla ilk kez kavga ederken tanışmak en hafif tabirle gariptir.

"Sana burnunu sokma demiştim!" Aspen ona bakıyor. Yaklaşık benim boyumda ama görünüş olarak ondan daha farklı olamazdı. Parlak kızıl saçları omuzlarına dökülüyor ve taşları kesebilecek yüksek elmacık kemiklerine sahip.

Kingsley elini pantolonunun cebine atar, bir keşiş kadar rahat görünürken gözleri tamamen farklı bir hikâye anlatır. "Peki ben ne zaman karıştım?"

"Karşı tarafın avukatıyla akşam yemeğinde buluşmak işgüzarlığın tanımıdır. Aslında, vatana ihanettir."

"İhanet mi? Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Ortaçağ savaşı mı?" "Barbarca yöntemleriniz düşünüldüğünde öyle de olabilir."

"Bunu lanet bir cadının söylemesi komik. Senin türünün kazığa bağlanıp yakıldığının farkındasın, değil mi?"

"Akıl oyunlarından bıktım, Kingsley. Ve seni işimden uzak durman için uyarıyorum."

"Hayal balonunu patlattığım üzgünüm ama seninle kaybedecek zamanım yok tatlım. Danışmanla birlikte çalıştık, o yüzden eski bir arkadaşımla buluşuyordum."

"Eski dostum, kıçımın kenarı. Sana söylüyorum, pislik, eğer işime karışmayı bırakmazsan, seni yönetim kuruluna götürürüm."

Gülüyor, ama kötü niyetli. Ve kahkahası söndüğünde, kafasından fırlayan mecazi boynuzlarıyla bir şeytana benziyor. "Deneyebilirsin, cadı. Ne kadar ileri gideceğini merak ediyorum."

Tamam, gerçekten burada olmamalıyım.

Tam asansöre geri dönmenin en iyi yolunu düşünürken Kingsley'in dikkati bana kayıyor. Sert ve acımasız. "Peki sen ne istiyorsun?"

Yutkunuyorum. "Mümkünse buraya Bayan Leblanc ile konuşmaya geldim." "Mümkün değil. Kaybolun."

Parmağını onun omzuna sıkıştırıyor. "Sen kim oluyorsun da bana konuşup konuşmamam gerektiğini söylüyorsun?"

"Henüz işimiz bitmedi."

"Evet, öyleyim. Peki *sen* ortadan kaybolmaya ne dersin?" Dikkatini bana çeviriyor ve ben onunki kadar sert olmasını bekliyorum ama sakin, neredeyse nötr. "Beni takip et."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kingsley'nin olayların bu şekilde gelişmesinden hoşnut olmadığını anlayabiliyorum ama yine de Aspen'i koridorda takip etmeyi seçiyorum.

Bu kaçıracağım bir fırsat değil.

Geniş ofisine girdiğimizde Aspen makineden iki kahve dolduruyor, sonra koyu kırmızı deri koltuğa oturuyor ve bana da aynısını yapmam için işaret ediyor. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Ben... bu..."

"Fazla zamanım yok, o yüzden eğer bir şey söyleyecekseniz lütfen söyleyin ki ben de bir müşteriyle görüşmeye gidebileyim."

"Diğer asistanlardan duyduğuma göre hukuki danışmanlık hizmeti veriyormuşsunuz." "Bunun için neden bana geldiniz? Daniel için çalışmıyor musun?"

Bunu nereden biliyor ki? Daha dün başladım ve Kingsley kesinlikle benim kim olduğuma dair hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu.

"Nereden bildiğimi merak ediyorsanız, ne kadar küçük bir rol oynarlarsa oynasınlar, şirkete gelen her çalışanı incelemeyi işim haline getirdim. Şimdi söyle bana. Neden Daniel'dan hukuki tavsiye istemedin?"

"Biz... anlaşamıyoruz."

"Hala ikna olmadım."

"Geri dönüyoruz ve benden nefret ediyor, bu yüzden bana kesinlikle yardım etmeyecek."

"Anlıyorum. Onun için çalışman konusunda ısrar etmesi çok mantıklı."

Başımı kaldırdım. "Ne? Onun için çalışmamda ısrar mı etti?"

"Oyuncağı alınmış bir çocuk gibi ayağını yere vurdu."

Bu bilgi midemin dibine asit gibi çöküyor. Başından beri bana gerçekten eziyet etmek istemişti. Ofisine ilk girdiğimde palyaço gibi görünmüş olmalıyım.

Aspen bir model zarafeti ve bir kraliçe özgüveniyle bacak bacak üstüne atıyor. "Peki yasal tavsiyeye ne için ihtiyacınız var?"

"Bu... velayet için."

"Devam et."

"Mahkeme bana İngiltere'den posta gönderdi çünkü çocuğun babası onu hiç istemediği halde velayet için dava açıyor. İngiltere'ye uçacak ya da Jayden'ı yalnız bırakacak durumum bile yok. Ve eğer onu biriyle bırakırsam, bu ihmal sayılmaz mı? Ortaya çıkmazsam velayeti kaybedebilir miyim?"

Kelime kusmuklarımdan etkilenmiyor, sadece şaşırtıcı bir profesyonellikle dinliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yavaşla ve bana hikayeyi en başından anlat. İngiltere'de hukuk konusunda tavsiye verme yetkim yok ama Londra şubesinden arkadaşlarım yardımcı olabilirler."

"Bana yardım edecek misin?"

"Bana bu yüzden gelmedin mi?"

"Ettim... Sadece bunu bu kadar kolay kabul edeceğini hiç düşünmemiştim."

Gözlerinden mesafeli bir bakış geçiyor. "Bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu bilirim ve senin de aynı deneyimi yaşamaman için elimden geleni yapacağım."

Kalbim ısınıyor. İlk defa bir yabancı bana koşulsuz nezaket gösteriyor ve bunun neden ağlama isteği uyandırdığını bilmiyorum.

Keşke ona Jay'in babasıyla ilgili tüm bu karmaşanın nasıl başladığını anlatacak cesaretim olsaydı ve bana yardımcı olup olamayacağını görseydim.

O piç benden o kadar çok şey aldı ki, elimde hiçbir şey kalmadı.

Neredeyse Daniel'dan daha kötü.

Neredeyse.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

8
DANIEL

Sabahın erken saatlerinde, İngiltere'den arkadaşlarımla yaptığım grup sohbetinden gelen sürekli mesajlarla uyandım.

Ortaokulda birlikte futbol oynadık ve hayatlarımız bir şekilde iç içe geçti. Ve bununla demek istediğim, onlar steroidli kayınvalideler gibi birbirlerinin hayatlarına karışmayı seven sinir bozucu bir grup.

Ayrıca, en iyi arkadaşım o serserilerden biriyle evlendiği için, ben de onların şeytani çemberinin ortasına sürüklendim.

Melek ya da kutsal bir şey olduğumdan değil. Ama bunun dereceleri var ve eminim ki ben en ılımlısıyım.

Her neyse, Ronan ve ben genellikle grup sohbetinin kalbinde yer alırız, bu yüzden ben yokken ping atıyor olması ilk kırmızı bayraktı.

İkinci kırmızı bayrak ise Knox'un gecenin bir yarısı sadece kendi zaman dilimlerini yakalamak için uyanık olduğunu fark etmekti.

Bulduğum şey uykularımı tamamen kaçırmaya yetti.

Knox: Daniel'in kısa bir süre önce buraya gelip benim sevişme hayatımla ilgili bir duyuru yaptığını hatırlıyor musun?

Evet. Görünüşe göre sikin kırılmamış. Haklıymışım ve bir kişiyle yatıyormuşsun. Sıradaki. **Knox**: Dedikleri gibi, karma bir sürtüktür ve ben onu ortaya çıkarmak için buradayım.

Xander: Sakın bana sikinin de kırıldığını söyleme? Amerika'da seni neyle besliyorlar?

Levi: Ahh. Bu tür bir haberi Astrid'e nasıl vereceğimi bilemezdim.

Cole: Birbirimizin siklerine olan bu alışılmışın dışındaki hayranlığın tuhaf olduğunu ve hoş karşılanmaması gerektiğini düşünen sadece ben miyim?

Sıkıcı hayatına geri dön ve eğlenmemize izin ver.

Knox: Hayır, aleti aslında kırık değil. Ve hayır, bu bir hayranlık değil, Daniel'in Viagra konusunda hıyarlık yapmayı bırakması için intikam zamanı. İşte

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Önemsiz bir an. Bilin bakalım kim onun asistanı olarak çalışmaya başladı?

Ronan: Ona gönderdiğin sarışın fahişelerden biri mi?

Knox: Ona yakın bir şey.

Xander: Lanet olsun, asistanı gerçekten bir fahişe mi?

Knox: Hayır, o bir sarışın.

Ronan: Onlara alerjisi yok mu?

Knox: Öyle, ama bu herhangi bir sarışın değil. O orijinal sarışın.

Bilirsin, kalbini kıran kişi.

Xander: Yani...?

Knox: Adım Nicole Adler.

Levi: Ne oluyor lan? Yeryüzünden kaybolduğunu sanıyordum.

Knox: Görünüşe göre değil. Şu anda Weaver & Shaw'da Daniel'ın kişisel kölesi olarak çalışıyor. Pardon, asistan demek istedim.

Daniel'ın Astrid'in üvey kız kardeşiyle bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum.

Cole: Ne zamandan beri kendinden başkasını umursuyorsun?

Siktir git.

Ben de. Zararsız bir flört olduğunu düşünmüştüm. Danny'nin onun tam bir sürtük olduğunu söylediğini hatırlıyorum, hepsi bu.

Xander: Bir keresinde onları bir odadan birlikte çıkarken görmüştüm. Pek önemsemedim. Onu tüm sarışınlara karşı travmatize eden sarışının o olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Knox: Üniversite sırasında çok sarhoştu ve sarışınlardan neden bilerek uzak durduğunu sorduğumda bana onlardan birinin her şeyi mahvettiğini söyledi. O haldeyken İngiltere'ye giden bir uçağa atlamasını engellemek zorunda kaldım. Onu bulmak, boğmak, intikam almak ve belki de her şeyi yeniden yapmak istediğini söyledi. Sonra da şeftaliler hakkında saçmalamaya başladı.

Daniel'a benziyor.

Xander: Şimdi ilgimi çekti. Hey, Lev, Astrid onlardan bahsetti mi?

Levi: Belli belirsiz. Görünüşe göre Daniel, Nicole ile ilgili her şeye kapalı. Onun dahil olduğu hiçbir konudan hoşlanmıyor. Ama yine de Astrid ve Nicole birbirlerinden hiç hoşlanmadılar.

Knox: Buradaki durum hakkında sizi bilgilendirmeye devam edeceğim.

Ronan: Bize resim gönder, sevgili kayınbiraderim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Knox: Hizmetindeyim Ron. Daniel'ın sarışın fobisini tedavi etmesine içelim.

Xander: Amin.

Çocuklar bir kahkaha krizine giriyor ve benimle dalga geçmeye devam ediyorlar.

Bu yüzden onlara her birinin kendini aptal yerine koyduğu anların ekran görüntülerini gönderiyorum, ancak bu sadece başımı daha büyük belaya sokuyor çünkü alaycılık ölçerleri bir kademe daha yükseliyor.

Bu sabah huysuz olduğumu söylemek hafif kalır. Knox piçi dün gece bana başka bir sarışın fahişe göndermekle kalmadı, aynı zamanda bu lanet sirki de başlattı.

Fahişeler, hayatında ilk kez bir işi bitirmediği için onu nasıl uyardığımın intikamı, ama şimdi bunu bir alışkanlık haline getiriyor çünkü o bir amcık.

Ya da belki dün olanlardan sonra kötü bir ruh halindeyimdir.

Nicole'un gözyaşlarını ilk kez görüp onlara dokunduktan sonra. Ailesinin başının üstünde bir çatı tutmak istediği için benim aşağılık varlığıma tahammül ettiğini söylediğini duyduktan sonra.

Aile.

Ne zaman bir ailesi oldu? Babası öldü. O kader gününde üvey babasının evini terk etti ve annesi de gitti.

Yani yok. Bir ailesi.

Ya da belki benim gibi kafayı yememiştir ve normal insanların yapması gerektiği gibi kendine bir aile kurmuştur.

Her iki durumda da, yıllardır sakladığım tüm şeytanları taşıyarak ofise ulaşıyorum. Şimdi gururla omuzlarımda oturuyorlar, tüm dünyanın görmesi için sergileniyorlar.

Ve havamda olduğum için, bunu bir başkasına da yaşatmak istiyorum. Özellikle de ona.

Saatime bakıyorum, sekizi kaçırana kadar saniyeleri sayıyorum.

Ama tam o anda, bir elinde kahve fincanı, diğerinde dosyalar olduğu halde içeri giriyor.

Göğüslerine baskı yapan dar, lacivert bir bluz giyiyor. Hepsi bu kadar da değil. İlk iki düğmesi açık, bu yüzden elindekini önüme koymak için eğildiğinde, kremsi soluk göğüslerinin arasındaki çizgiyi ön sıradan görebiliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sikimin pantolonuma nasıl dayandığına bakarak dişlerimi saf bir öfkeyle .

Nicole'e ilgi duymak, hatta onu bir kadın olarak görmek gündemimdeki son madde olmalı.

"İşte kahveniz ve sözleşme taslakları. İhtiyacınız olursa diye dijital versiyonunu da e-posta ile gönderdim."

"Sen lanet bir fahişe misin?"

Bunun üzerine geri çekiliyor, gözleri açılıyor. "Sabah sabah senin neyin var?"

"Bunu soran ben olmalıydım. Bir sonraki planın baştan çıkarmak mı?" "Ne?"

Başımı göğsüne doğru eğiyorum ve yavaşça aşağı bakıyor, sonra parmaklarını gevşek düğmelerin etrafında kenetliyor. Kırmızı yanaklarını kaplıyor ve onu daha iyi tanımasaydım, kızardığını söyleyebilirdim.

Ama Nicole Adler'ın yüzü kızarmıyor ya da normal insani duyguları yok.

"Bilerek yapmadım." Gömleğini düğmeler düğmelemez bırakıyor, sonra bana bakıyor. "Ve sen baştan çıkarmaya çalışacağım son erkeksin."

"Çünkü senin tarafından baştan çıkarılmayacağım."

"Mükemmel. Sonunda bir konuda anlaştık." O mağrur bakışlarından biriyle beni düzeltti. "Şimdi izin verirseniz."

Sonra arkasını döner ve gider.

Hayatımı cehenneme çevirdiği kadar onu da kızdırmak için onu tekrar çağırmak istiyorum.

Belki buna değmez.

Belki de onu kapı dışarı etmeli ve New York'ta yüzünü göstermeden önce yaptığım gibi yaşamaya devam etmeliyim.

Sonra yaptığı tüm o lanet şeyler ve hayatımı nasıl alt üst ettiği aklıma geliyor ve bu düşünceleri anında silip atıyorum.

Kahvemden bir yudum alarak belgeye göz gezdiriyorum. Elimde kırmızı kalem, değiştirilmesini istediğim kelime ve cümlelerin altını çiziyorum ve çıkarılması gerekenleri daire içine alıyorum.

Bitirdiğimde, ona götürüyorum. Onu çağırabilirim ama onu hazırlıksız yakalamayı seviyorum. Koltuğunda hafifçe zıplayacak ve yeşil gözleri açılırken dudakları aralanacak.

Bulduğum her fırsatta yeniden yaratmaya çalıştığım bir manzara.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ancak kapıyı açmadan önce onu masasına yaslanmış, yüzü duvara dönük ve kulağına bir telefon tutarken görüyorum.

Görünen tek şey sırtı olmasına rağmen, omuzları gergin ve omurgası bir çizgi halinde kırılmış.

Zorla girme planım yerine kapıyı yavaşça açıyorum. Ayağını manik bir şekilde yere vururken bana hiç dikkat etmiyor.

"...Biliyorum. Özür dilerim tatlım. Bugün biraz daha erken geleceğime söz veriyorum, beni bekle ve uyuma, tamam mı? En sevdiğin yemeği yapacağım."

Kırmızı bir sis görüşümü kaplıyor ve neredeyse duvarı yumruklamak üzereyim. Ama yapmıyorum.

Böyle bir şiddeti düşünmemeliydim bile.

"Çalışırken kişisel görüşmeler yapıyor musunuz, Bayan Adler?"

İrkiliyor ve son saniyede kendini yakalamadan önce tökezliyor. Telefon yanına düşüyor ve yine o donuk ifadeyle bana bakıyor.

Ancak bu kez bundan hiç zevk almıyorum. Her zamanki his, tamamen alçakça ve kasvetli başka bir şeyle bulanıyor.

"Ben..." devam ediyor.

"Sen nesin? Firma size telefonda konuşmanız için para ödüyor mu?" "Ben düşünmedim..."

"Belli ki. Salak mısın sen?"

"Ben aptal değilim." Başını kaldırdı. "Bana öyle demeyi kes."

"O zaman aptalca hareketler yapmayı bırak. Çalışırken bir kişisel telefon görüşmesi daha yap ve bu son görüşmen olsun. Anlaştık mı?"

"Crystal."

"Ve şu lanet tavrını bırak. Ciddiyim, Nicole. Burada üstünlük taslayan sen değilsin."

Dudaklarını büzüyor ama durumu daha da kötüleştirmiyor ve sessiz kalıyor.

Belgeyi masasının üzerine fırlatıyorum. "Bunu yirmi dakika içinde geri istiyorum.

İşe koyulun."

Sonra ofisime dönüyorum ve içimdeki hayvani dürtüyü harekete önce panjurları kapatıyorum.

Hon.

O da öyle dedi. Lanet olası tatlım.

Ve sakın uyuma. Beni bekle.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve ona en sevdiği yemeği yapacak.

Ne zamandan beri yemek yapıyor ki?

O her zaman bir prenses oldu. Her zaman bir şekilde ilgilenildi ve hizmet edildi. Peki kimin için yemek pişirirdi? Kime bu kadar saygı duyuyor olabilir?

Telefonumu çıkarıp bu karmaşayı açıklayabilecek tek kişiyi arıyorum.

Uzun, heyecanlı bir "Böcek!" ile cevap veriyor.

Muse'un müziği onun sonundan süzülür. Gençliğimizden beri o gruba takıntılıdır.

"Hey, Bugger."

On beş yaşımızdan beri en iyi arkadaşımla birbirimize böyle sesleniyoruz. Bileğinde yıldızlar gördüğümden ve onları böcek sandığımdan beri. Ona öyle olup olmadıklarını sordum ve annesinin yaptırdığı son dövmeler olduğu için gücendi. Bana yumruk atmak için döndü ama dengemizi kaybedip birlikte havuza düştük.

Sonra çıkmaya çalışırken birbirimizi ittik ve tekrar içine düştük.

Bir kahkaha patlattık ve o zamandan beri ayrılmaz olduk. Astrid beni baş belası olduğum, çok gösterişli ve kararsız olduğum için yargılamayan tek kişi.

Bunu bir sebepten dolayı yaptığımı anladığını söylüyor. Bir sebepten dolayı böyle davranıyorum ve o da beni dinliyor.

Ondan daha sadık bir arkadaş bulamazdım. O benim ölüm kalım arkadaşım. Birlikte bir hayatta kalma oyununa gideceğim ve ikimizin de güneşe doğru tek boynuzlu atlarımıza binerek çıkacağımızı bildiğim kişi.

Muse'un müziğinin sesi azalır ve ciddi bir tonda sorar, "Ne oldu? Sen iyi misin? New York'a uçup seni rahatsız eden her kimse onu dövmeli miyim?"

"Şiddet konusunda yavaş ol, Bug. Burası Vikingler değil."

"Eğer öyle olsaydı dünya çok daha kolay olurdu, sadece söylüyorum. Ne olmuş yani? Ne var

yuka

rı?" "Neden şeyler olduğunu düşünüyorsun?"

"Sesin garip geliyor."

"Nesin sen, annem mi?"

"Ben bir , bu yüzden farklı bir içgüdüye sahibim. Söz açılmışken

Anneler, sizinkiler sizi özlüyor. Bir dakikadan fazla ararsan sorun olmaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

her on yılda bir." Görmek zorunda kalmadan göz devirmeyi hayal edebiliyorum.

Eski acı yeniden ortaya çıkıyor ama onu bastırıyorum. "Yanında en sevdiği oğlu var ve o ben değilim."

"Bunu nasıl söylersin Dan? Sen Amerika'ya gitmeyi seçtin, Zach ise kalmayı seçti."

"O Zach'i seçtikten sonra ben de Amerika'ya gitmeyi seçtim. Ama aramamın nedeni küçük aile dramım değil."

"O zaman ne?"

"Sana bir şey sormak istiyorum ama kızmayacağına söz ."

"Beni kızdıracak bir şeyi neden soruyorsun ki?" "Sadece kızmayacağına söz ver."

"İyi. Ne oldu?"

"Gittiğinden beri Nicole hakkında bir şey duydun mu?"

Diğer uçta bir duraklama oluyor ve telefonu daha sıkı kavrıyorum. "Astrid mi?" "Neden birdenbire onu soruyorsun?"

"Sadece söyle bana. Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Beni ve babamı hayatından tamamen çıkardı. Bunu biliyorsun." "Henry Amca bir noktada onunla temasa geçmeye çalışmıştır herhalde? O annesinden nefret ettiği kadar ondan nefret etmedi."

"Bilmiyorum. Belki de."

"Sen ses sinirli doğru Şimdi, hangi anlamına gelir sen bir şeyler saklıyor."

"Belki de öylesindir."

"Ne?"

"On bir yıl boyunca onunla ilgili konuşmaya çalıştığım her konuyu kapattıktan sonra neden Nicole hakkında soru soruyorsun? O yaz partisini sorduğumda önemli olmadığını söylediğini sanıyordum. Ne değişti, Bug?"

Bir şeyler.

Her şeyi.

Artık emin bile değilim.

"Hazır olduğumda sana anlatacağım Astrid. Şimdi bana ne bildiğini söyleyebilir misin?"

Uzun bir iç çekiş bırakıyor. "Pek bir şey yok aslında. Babam bir keresinde Nicole'ü aradığını ve onu bulduğunda kucağında bir bebek olduğunu ve kaçtığını söylemişti."

"Bir *ne*?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir bebek, Dan. Bilirsin, kızım Glyndon gibi." "Nicole'un
çocuğu mu var?"

"Bilmiyorum. Babam bile buna şaşırdı. Onu tekrar bulmaya çalıştı ama sanki yeryüzünden kaybolmuş gibiydi."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Bilmiyorum... üniversitedeki ikinci yılımız, yani yaklaşık dokuz yıl önce."

Zihnim aşırı hızlanıyor. Nicole'un dokuz yıl önce bir çocuğu olmuş. Aynı zamanda özgeçmişine göre Cambridge'i bıraktığı yıldı.

Ondan sonraki tüm referansları burada, Amerika'da. Yani muhtemelen Henry Amca onu bebekle bulduktan sonra İngiltere'den ayrılmış.

Lanet bir bebek.

Yumruğum sıkıştı.

"Ve Bug," diyor Astrid yavaşça. "Başka bir şey daha var." "Ne?"

"Babam onu gördüğünde yüzünün fena halde morarmış olduğunu söyledi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne yapıyorum ben?

Bir yerlerde Daniel'ın önünde böyle şeyler söylememem gerektiğini söyleyen bir kural olmalı.

Ona sapkınlığım dememeliydim ya da yaklaşıp koklayabilmek için dizlerimin üzerine . Onun parfümü beni her zaman boğdu ve ciğerlerime duman gibi yapıştı.

Misket limonu ve bergamot mumlarda, banyo bombalarında ve erkek parfümlerinde aradığım koku türüdür. Duygularım çok yoğunlaştığında ve onu yanımda hissetmem gerektiğinde kullanmak üzere gizlice bir şişe de saklıyorum.

Bir yerlerde ona bu kadar yakın olmamam gerektiğine dair bir kural olmalı.

Ama belki de o kuralın ince yazılarını okumamışımdır. Belki de kurallar aptalcadır.

Onlar tarafından kontrol
edilmiyorum. Ya da dünya.

Ya da ne kadar şanslı olduğumu.

Belki de, babamın dediği gibi, istediğim şeyin peşinden elimden geldiğince tutkuyla gidebilirim.

Ya da belki de kalan ecstasy hapını şeker gibi çiğnememeliydim.

Sadece uykumu getirdi ve annem beni almaya gelene kadar öyle yapmak istedim.

Ama uyandığımda, birçok rüyamın sadece bir tercümesi olduğunu düşündüğüm bir sahne gördüm.

Yasak rüyalar.

Fanteziler.

Bu yapamam olmak Mümkün, Ancak, Çünkü o
içinde dokunma mesafesi.

Çünkü onun vücudundan yayılan sıcaklık benimkinden sekiyor ve göğüslerimin arasındaki vadide yuvarlanıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karnımın altına doğru bir yol açıyor ve kalçalarımın arasında birikiyor.

Neden bu kadar güzel? Neden yıldızlardan, gökyüzünden ve benden çalmak zorundaydı?

Neden alnına düşen ve parmaklarımın girmesi için yalvaran dağınık saçları var?

Neden bir mankenin yüzüne ve bedenine ve bir popülerlik ödülü kazanma arayışındaki bir şeytanın ruhuna sahipti?

Ve neden, sadece neden onu fark etmek zorundaydım?

Sanki beni büyülemiş gibi gittiğim her yerde onu aramamak neredeyse imkansız hale geldi.

Belki gözlerinde kara büyü vardır.

Ruhunda şeytani ritüeller.

"Ben senin sapkınlığın mıyım?" diye soruyor hafif bir şaşkınlıkla, ama sırıtıyor, o güzel gamzeleri yanaklarını kırıştırıyor.

O utanç verici sözleri söylediğimden beri hava gergin. Cinsel, daha açık olmak gerekirse.

olmasını beklediğim son şeydi. En azından onun

tarafından.

Ama ben görüyorum, pantolonunun içinde, kumaşa sürtünen şişkinlik arzusunun açık bir tercümesi.

Sorusuna utanç verici bir cevap vermek yerine, "Daha önce içtiğin içkiye ecstasy koydum," diyorum.

Sanki *tek sapkınlığım senmişsin* gibi.

Ya da *bükülmelerimin sebebi sensin.*

Bu ruh kırıcı derecede aşağılayıcı olurdu. Bana dokunmasını dilemekten, sonra da ben alerjik reaksiyondan ölürken aptalca ona evlenme teklif etmekten daha fazla.

"Ben de bir tane içtim," geveledim. "Ecstasy'li bir içki yani."

Kızmasını, her zaman yaptığı gibi bana ters ters bakmasını bekliyorum ama sırıtışı genişliyor ve artık sadizmle dolu.

"Senin sevişen bir tip olduğunu bilmiyordum." "O

zaman neyim ben?"

"Sağlıksız dozda kötü kız endorfini olan kaltak tipi."

Sözlerinin acısı, buğulanmış kafamın yüzeyini kırıyor. Ve DNA'mdaki her molekülle onu istememe rağmen, beni ezip geçmesine izin vermeyeceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O zaman git o minicik penisine uygun bir ayakkabı bul." Ayağa kalkmaya başladım ama dünya altımdan çekildi.

Ya da daha çok, geriye doğru düşüyorum.

Daniel beni itti, fark ediyorum çünkü iki avucu da omuzlarımda. Sayamayacağım kadar çok fantezim var ama hiçbiri onun altından görünen manzara kadar gerçek değil.

Üzerimde geziniyor, göğsü kabaran göğüslerim kadar sert bir şekilde inip kalkıyor. "Kim demiş benim iyi bir çift ayakkabı istediğimi? Ayrıca, bugün ikinci kez aletimin büyüklüğünden bahsediyorsun, bu yüzden yanıldığını kanıtlama yükümlülüğüm var, Peaches."

Daniel kot pantolonunun fermuarını açıyor, sonra onları ve boxer külotunu indirip kamburunun üzerine, bacaklarıma oturuyor.

Penisi dışarı çıkarken gözlerim iki kat büyümüş olmalı. Hayır, penis. Evet, o şeye kesinlikle penis denmeli. Kocaman, sert ve damarlı ve bir vajinanın yanına yaklaşmasına izin verilmemeli.

"Sanırım bu tepki cenazemle ilgili planınıza devam edemeyeceğiniz anlamına geliyor?" Bu eğlence beni hazırlıksız yakaladı.

Ve onun tanrısal yüzündeki kendini beğenmişliği silmek istiyorum. "O kadar da özel değil."

"Bu yüzden mi akşam yemeğinde Junior'ı yemek ister gibi dudaklarını yalıyorsun?"

"Belki de iğrendiğim içindir."

"Ağzının sikilmesini istemiyorsan kastetmediğin şeyleri söylemeyi bırak."

"Rüyalarında-" Elbisemden bir tutam tutup beni yukarı çekince sözüm kesildi.

Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve muhtemelen benimki gibi kırmızı. Ama orada sırıtma yok, alay etme yok, sadece şu anda boynuma bir ilmik gibi dolanan saf gerginlik var.

"Bunu zaten Chris'le yapacaktın, o yüzden benim önümde iffetliymiş gibi davranma."

"Christopher'la hiçbir şey yapmayacaktım." *Sadece sen*. Ama bunu söylemiyorum çünkü saygınlığım Olimpiyat rekoru kıracak kadar darbe aldı.

"Onu da sikeyim, senin o inatçı ağzını da sikimle bir saniyede doldururum."

Neden "bir saniye" diye sormak istiyorum ama sırtımdan uzanıp fermuarımı açması ve elbiseyi üzerimden çekmesiyle düşüncelerim yarıda kesiliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kafa.

Çıplak renkli sütyenim ve külotumdan başka bir şey giymeden karşısına oturduğumda boğazım kuruyor. Onlar da dantelli, küçük bir servete mal oldular ve Daniel'ın yüzündeki aç ifadeye bakılırsa buna kesinlikle değdiler.

Sanki beni gerçekten akşam yemeğine davet

etmek istiyor. Belki kahvaltıda da.

Daniel normal bir insanın yapacağı gibi kopçayı açmıyor. Eli sütyenimin ortasına yapışıyor ve yırtarak açıyor, sonra beni tekrar aşağı itiyor.

Nefesim kesiliyor ve kucağıma ağırlıksız bir kağıt gibi düşen yıkık dökük parçalar kadar sessiz.

İşaret parmağı ve başparmağı arasında bir meme ucunu tutuyor, döndürüyor, sonra iç uyluklarımı ıslatan bir sertlikle çekiyor.

"Her zaman güzel göğüslerin olduğunu düşünmüştüm ama bu kadar pembe ve muhteşem olacaklarını hiç düşünmemiştim. Göğüslerin tapılmak için yaratılmış."

Ben onun sözleri karşısında daha mahcup olamadan, ağzı diğer meme ucunu yutuyor, dişleri çıldırtıcı bir ustalıkla dikleşmiş eti çekiştiriyor.

Yüksek sesli bir inilti boşlukta yankılanıyor ve çok geçmeden kaynağın ben olduğumu fark ediyorum. Sadece göğüslerimi ilk ve son yemeğiymiş gibi yalayıp yuttuğu için değil, aynı zamanda nihayet söylediklerinin bir kısmına odaklandığım için.

"Her zaman güzel olduğumu mu düşünürdün?" Nefes nefese kalmış bir sesle soruyorum, neredeyse benim sesim gibi çıkmıyor.

Cevap vermiyor, çünkü tozlu pembe meme ucumu emiyor, sanki ruhumu oradan çıkarmak için bir yarış içindeymiş gibi.

Sadece meme ucu uyarımıyla boşalmak mümkün mü? Çünkü kalçalarım titriyor ve terliyorum. Sarı saçlarım gözlerime doluyor ve onları itemiyorum çünkü hayatım pahasına çarşaflara tutunuyorum.

Meme uçlarımdan birini serbest bırakıyor, ama sadece kendini alçaltabilmek ve sıcak dudaklarını karnımdan aşağıya, düz göbeğime kadar izleyebilmek için, onu göbeğimden ayıran çizgide sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca oyalanıyor.

"Sende lanet bir meleğin güzelliği var, Peaches." Çenesini karnıma yaslıyor, gözleri kısa bir an için benimkilerle çarpışıyor. "Lanet olası bir şeytanın kişiliğine sahip olman çok kötü."

Karnım kasılıyor ve bunun zevkten mi, acıdan mı yoksa her ikisinin birleşiminden mi kaynaklandığından emin değilim.

Dikkatim dağıldı çünkü dişleri külotumun paçasında. Ve bir saniye önce gözlerinde parlayan hayvan gibi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

dişlerini yavaşça aşağı kaydırarak çıplak amımı ortaya çıkarıyor.

Bu hareket o kadar erotik ki ellerim beni zorlukla dik tutuyor.

Bu çok mu fazla yoksa ecstasy yüzünden mi böyle düşünüyorum? Bazı nedenlerden dolayı, uyuşturucunun kendimi bir başkasının kollarına atmama neden olacağını düşünmüyorum.

"Garip bir şekilde duyarlısın," diye düşünüyor ve sütyenime yaptığı gibi dişleriyle parçalamadan önce iç çamaşırımı bir saniyeliğine serbest bırakıyor.

Sonrasında olacaklara hazırlıklı değilim.

Tamamen ve kesinlikle hazırlıksız

yakalandım. İstesem de hayal edemezdim.

Daniel sıcak dilini klitorisimin üzerinde kaydırıyor. Uzun, tek bir hareket ve tüm sinir uçlarım patlıyor.

", Peaches. Tadının bir fantezi gibi olduğunu biliyor muydun?"

"Böyle şeyler söylemeyi kes."

"Neden?" Kıvrımlarıma karşı konuşuyor, sesinin gürültüsü uyarıma katkıda bulunuyor. "Kaba kelimeler için hâlâ çok mu ilkel ve uygunsun?"

"Olanlar için bir yorum eklemek zorunda değilsiniz."

"Sen küçük bir fahişe gibi sikimde boğulurken akşam yemeğinde senin amını yiyeceğimi başka nasıl söyleyebilirim?"

"D-Daniel!"

Kıkırdıyor, sesi hassas tenimde titreşiyor. Sonra başını kaldırıyor ve dudaklarını imalı bir şekilde yalıyor. "Seni eğitmem gereken çok şey var. Söyle bana, daha önce hiç sakso çektin mi, Peaches?"

Sessiz kalıyorum, nabzım boğazımdan fırlamak üzere.

Bu anı daha önce düşünmediğimi söylemek açık bir yalan olur, ancak en çılgın hayallerimde bile bu noktaya geleceğini hayal etmemiştim.

Burada tamamen ve tamamen boyumu aşan bir durumdayım.

"Öyle mi?" Gözleri karardı, koyu mavi havuzlara dönüştü. Sonra ani bir sertlikle alt dudağımın altındaki parmağını siliyor. "Bu zehirli dudaklar daha önce bir horoz için açıldı mı? O ölümcül şeftalileri sevdiğin için yediğinde olduğu gibi şişip kızardılar mı? Aynı dudaklarla gevşek bir aleti emdin mi ve derin boğazladın mı, hmm?"

Doğru düzgün nefes alamıyorum. Onun sözleri oksijenimi, akıl sağlığımı ve aradaki her şeyi çaldı.

Bu kadar iğrenç sözler söylerken sesi nasıl bu kadar seksi çıkabiliyor? Başka şartlar altında olsa, "İğrenç" derdim ama .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

konuşamıyorum bile. Ve iğrençlik son duygu.

Yine de sessizliğimi bir meydan okuma olarak algılıyor. Ya da belki bir kabullenme, çünkü dokunuşu daha keşfedici, hatta sertleşiyor.

"Seninle işim bittiğinde başka bir sik hatırlamayacaksın."

Beni serbest bırakıyor ve teması kaçırmama fırsat vermeden tişörtünü kafasına geçiriyor, ardından kot pantolonunu ve boxer külotunu fırlatıp atıyor.

Bir heykeltıraş Daniel'inki kadar mükemmel bir vücut yapamazdı. Hareketleriyle esneyen kesik bir karnı var, ama çok kaslı değil, çok yüzünüzde değil.

Baştan aşağı bir model.

Gözlemcilerin annesinden onu ajanslarına kaydettirmesini istemelerine şaşmamalı. Kızların onun önünde diz çökmesine şaşmamalı.

bir

parç Ondan uzaklaşamamama şaşmamalı.

ası. Keşke sadece Yunan tanrısı görünüşü ya da çekici özellikleri yüzünden olsaydı. I

Keşke sadece dış görünüşünü görseydim ve ihtiyacım olanın bu olduğuna karar verseydim.

Keşke ona bu kadar burnumu sokmasaydım ve asla öğrenmemem gereken şeyleri öğrenmeseydim.

Ama ben yaptım.

Ve şimdi, çok umutsuzum. Fazla dahilim. Çok

takıntılıyım.

Kirpiklerinin dalgalanmasından kaslı kaval kemiklerindeki tendonların esnemesine kadar onunla ilgili her şeyle.

Her şeyi.

Keşke o da bende bir şey görseydi. Herhangi bir şey.

Ama şu anda gördüğü tek şey vücudumsa, olsun. Bir gün, daha

fazlası olacak.

...değil mi?

Daniel beni yan çeviriyor ve sonra karşıma yatıyor. Aleti yüzüme doğru uzanıyor ve sıcak nefesi amımdan birkaç santim uzakta.

"Buna altmış dokuz denir, Bayan Prude. Seni çığlık attırana kadar o küçük amcığını yiyip bitireceğim ve sen de o dudakları açıp kimse bakmıyorken lolipop emer gibi sikimi yalayacaksın."

Gözlerim açıldı.

Sadece gizlice yaptığım halde bunu nasıl gördü?

Bunu düşünmeye fırsat bulamadan kalçasını itiyor ve şeyini dudaklarıma dayıyor. *Sik*, kendimi azarlıyorum. *Ona sik deniyor, Nicole.*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yavaşça dudaklarımı açıyorum ve o da sonuna kadar sokuyor. Ağzım onunla o kadar dolu ki hala hepsini alamıyorum.

"Şimdi, em ve iyi yap."

Sesindeki meydan okumayı yüksek ve net bir şekilde duyuyorum ve yanarak öleceğinin farkında olan bir pervane gibi ona doğru yükseliyorum.

Dilim sürtünme yaratıyor ve bir homurtu ile ödüllendiriliyorum. Daha hızlı yapmak için acele ederken, dişlerimle onu sıyırıyorum.

Ondan çıkan ses neredeyse hayvani. "Dişlerini kullanma Nicole. Yanaklarını çukurlaştır, çeneni gevşet ve daha hızlı yap."

Emri bir afrodizyak gibi. Onu içimdeki her şeyle emerken hareketlerim daha az garip ve daha kararlı.

" bu, Peaches. Aferin kızıma."

Kalbimin tam burada yatağa dökülmemesine şaşırdım.

Şimd

i. Kahretsin.

Neden bu iki cılız kelime bu lakapla birleştiğinde sanki ağzım yerine içime mi sokuyor?

Ağzını açıp amıma bir öpücük kondurduğunda hâlâ sözlerinin bende uyandırdığı tuhaf hissi düşünüyordum.

O kadar sert ve yoğun ki fiziksel olarak sarsılıyorum.

Ama onu bırakmıyorum. O kalçalarını sallayıp ölçülü bir ritimle içeri girip çıkarken ağzım hâlâ sikinin etrafında sarılı.

Dişleri sırılsıklam kıvrımlarıma sokuluyor ve sonra ısırarak beni kolanıyla boğuyor.

Aman Tanrım.

Neden benim dişlerim ona iyi gelmiyor da onun dişleri beni milyonlarca parçaya ayrılacakmışım gibi hissettiriyor?

Sıcak dudakları morarmış, hassas etin etrafını sarıyor ve sonra emmeye başlıyor.

Yalama, alay etme, öpme.

Olaylar zinciri tekrarlanır. Acı, sonra ezici bir zevk.

Ve tam ritme alışmak üzereyken dilini içime sokuyor.

Müdahaleci, ama samimi ve erotik ve o kadar yoğun ki kendimi bir şeyin kenarına yuvarlanmış hissediyorum. Ne, hiçbir fikrim yok.

Emin olduğum tek şey, bunun sıradan bir orgazm olmayacağı. Tüm orgazmların anası olacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama kendimi buna kaptırmak istemiyorum, henüz değil. Ona karşı kaybedemem.

Kalçalarım titrese ve kalbim sıkıştığı yerden patlamak üzere olsa bile yalamaya ve emmeye devam ediyorum.

En iyi ihtimalle dağınık ve garip, ama geride kalmıyorum. Klitorisimi baş ve işaret parmakları arasında çevir, taşaklarına dokunmak için uzanıyorum.

Açıklığıma doğru homurdandıkça, onun etrafında daha sert inliyorum. Dick

. Bu bir oyun.

Bir itme ve çekme.

Ve ikimiz de kurallara göre oynamıyoruz. Aslında, böyle bir şey yok Şu anda.

Kod yok.

Kural yok.

Tek kelime

yok.

Sadece

biz.

Ve kaybediyorum, çünkü hızına yetişmek imkansız hale geldi. Düşüyorum, paramparça oluyorum ve sert zemine çakılıyorum.

Orgazm o kadar sert ve hızlı ki, kemiklerime takılıp beni altına çekerken bunu düşünmeme bile gerek kalmıyor.

Çığlık attım ve o da ağzımdan çekti. "Ne?

Hayır..." *Kaybetmek istemiyorum.*

"Daha fazla bekleyemem. Bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi bu daracık amcığı sikmem gerekiyor." Daniel dönüyor ve yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta olana kadar karşımda yatıyor.

Gözlerindeki parlaklık daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Nadir bir kayan yıldız gibi, insanların yakından ve kişisel olarak görmek için dışarıda kamp kurduğu türden.

Bu anın benim için olduğu kadar onun için de bir şey ifade ettiğini düşünmeyi seçiyorum, sadece uyuşturulmuş olduğu için değil.

Daniel bacağımı kaldırıyor, kalçasına yerleştiriyor ve sokuyor.

Kocaman siki içime girerken nefesim kesiliyor.

Gerçek

anlamda.

Mecazi

anlamda.

Sonra durur, bir engelle karşılaşır.

"Siktir..." diye sertçe nefes alıyor, okyanus gözleri şehvetle ve başka bir şeyle sarkıyor. "Sakin ol, Peaches. Daha iyisini bilmesem bakire olduğunu söylerdim."

Alt dudağımı ısırarak yüzümü diğer tarafa çeviriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kıpırdamadan duruyor, siki içimde seğiriyor -muhtemelen benim gibi, hareket etmesine ya da bir şey yapmasına ihtiyaç duyuyor. Bacağımın altındaki kalçasındaki gerginliği hissedebiliyorum.

"Bekle... Sen bakire misin, Nicole?"

Kapa çeneni. Kapa çeneni.

"Bana bak."

Yavaşça başımı sallıyorum. Gözlerinin sıcaklığına dayanamıyorum. Bana nasıl bakacağına dayanamam.

Acıyarak mı olacak?

Alay ederek mi?

Her zamanki sadizmi mi?

Normal günlerde bununla başa çıkabilirmişim gibi davransam da şu anda bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Yalın, sert parmaklar çenemi sarıyor ve beni döndürerek tekrar ona bakmamı sağlıyor. Böylece o yıldız benzeri hapishanede rehin tutuluyorum. İçeriden parlak ama yakından karanlık.

"Soruya cevap ver. Bakire misin?" "Neden

soruyorsun?"

"Söyle bana Nicole. Seni görmesine izin verdiğin ilk kişi ben miyim?
O daracık amcığına girmesine izin verdiğin ilk penis mi?"

"Öyleyse ne olmuş? Bu bir sorun mu?"

Garip bir parıltı yüzünü kaplıyor ve gözlerine sığınıyor. Neredeyse... sahiplenme gibi. "Olabilir."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Sen çok darsın ve aletim çok büyük." Bir şeyi kanıtlamak istercesine bir santim daha sokuyor. "Ve eğer senin ilkin olursam, muhtemelen bakire amcığını yırtarım ve seni sert ve derin sikerken sikimin her tarafını kanatırım."

"Böyle konuşmayı kes..."

"Sadece gerçekleri söylüyorum ki neyle karşı karşıya olduğunuzu

bilin. Canın yanacak." "Sence acı beni korkutuyor mu?"

Yıllardır acı çekiyorum ve bundan asla kaçmadım. Aksine, birden fazla bağımlılığı olan bir keş gibi onu kucakladım.

Umutsuz

bağımlılıklar.

Şimdiye kadar.

Dudakları eğiliyor ve gamzeleriyle kutsanıyorum. Bir kez olsun, sadece bana yöneliktiler. "Öyle olduğunu düşünmemiştim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Öyle değil."

"Seni şimdi becereceğim ve geri durmayacağım."

İlk darbede neredeyse söylediklerimi geri çekiyordum. Sonuna kadar girdiğinde acı orman yangını gibi içime işliyor.

Onu içimde o kadar derinde hissediyorum ki, aşk romanlarının dışında var olduğunu bile fark etmediğim böylesine gizli bir yere ulaşabilmesi bile korkutucu.

Ancak ikinci itiş beni dudaklarımı aralayarak nefes nefese bırakıyor. Aramızda bir zevk dalgası birikiyor ve ıslak olduğunu fark ediyorum, kan mı yoksa uyarılma mı emin değilim ama etkisi aynı.

Tırnaklarım göğsüne batıyor ve sanırım hiperventilasyona başlıyorum çünkü beni ensemden tutuyor ve hızını yavaşlatıyor.

"Nefes al, Peaches. Sakın çökme."

Gözlerini çapa olarak kullanıyorum ve alıp vermeye odaklanıyorum. "İşte bu kadar." Derin ve sert bir şekilde itiyor.

"Mmm. İyi kız."

Bana dokunuşundan mı, beni tutuşundan mı, beni becerişinden mi, yoksa gözlerinin gözlerimi hapsedişinden mi bilmiyorum.

Ama geliyorum. Zor.

O kadar sert ki göz kapaklarımın arkasında beyaz noktalar oluşuyor ve tüm vücudum onunkine gömülüyor.

Daniel tekrar tekrar içime girmeye devam ediyor. Sanki orgazmımı uzatıyor.

Çekiyor ve ben işinin bittiğini sanıyorum ama beni yüzüstü çeviriyor ve kalçalarımdan tutuyor, böylece kıçım havada kalıyor.

"Bu pozisyonda damlayan amını mükemmel bir şekilde görebileceğimi biliyor muydun? O kadar ıslaksın ki, yatağı boyuyor."

"Kes şunu..."

"Neden? Seni gördüğüm en güzel haldesin, Peaches."

Pozisyon yanağımın ısınmasına neden oluyor, ama sol kıç yanağıma tokat atıp tekrar soktuğunda bunu algılayamıyorum.

Oh, Tanrım.

Hız treninde olmak gibi bir şey. Ve neden kıçıma tokat atılmasından kadar tahrik oluyorum?

Sanki beni daha önceden hazırlıyormuş gibi daha hayvani bir tempo tutturdu. İticileri daha derin, daha sert ve kontrolden çıkıyor.

Bedenim şiltenin üzerinde sallanıyor ve inlemelerim onun çıldırtıcı ritmiyle kesilirken başım dönüyor.

"Dan...yavaş...yavaş..." Şehvet, kesik ses tonumdan belli oluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Neden? Durmamı mı istiyorsun?" "Hayır..."

"O zaman kapa çeneni, Peaches. Artık kararları ben veriyorum ve seni her pozisyonda becereceğim. Seni boğazından tutup en yakın nesneye yaslamak istememe neden olduğun her sefer için seni becereceğim. Bana her kazık attığında seni sikeceğim."

"Dan..."

"Şşşt. Ve bana böyle seslenmeye hakkın yok. Biz arkadaş değiliz, Nicole. Asla olmadık ve olmayacağız. Ben senin konumunda değilim, değil mi? Kimse değil."

"Lanet olası aptal..." Gözlerimi ıslatan nemi hissederek mırıldanıyorum, ama serbest bırakmıyorum.

"Küçük bir sürtüksün ama altımdayken öyle değilsin. Sikimle doluyken o kadar da yüksek ve güçlü değilsin, değil mi?"

"Senden nefret ediyorum."

"Senden nefret ettiğimden daha fazla değil. Ama sikim senin küçük dar amcığını seviyor.

Mmm. Her hamlede beni nasıl yuttuğunu hissediyor musun?"

Gözlerimi kapatıyorum, ama bu çok kısa, sadece bir saniyelik bir süre. Daniel saçlarımı avucunun içine alıyor ve dudakları kulağımla buluşana kadar beni saçlarımdan tutup geri çekiyor.

"Seni becerirken saklanma, Peaches. Bir dahaki sefere bir aletin içine girmesine izin verdiğinde, bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Daha derine, daha sert itiyor, her seferinde yıldızları görmeme neden olan bir yere çarpıyor. Vücut dilime uyum sağlamış gibi görünerek, ben tekrar inleyene kadar bunu tekrar tekrar yapmaya devam ediyor.

Homurtuları benim inlemelerimle yankılanıyor, berbat bir senfoni yaratıyor. Sonra çekiliyor, kıçıma bir tokat daha atıyor ve her tarafına boşalıyor.

Sıcak etime batıyor.

Saçlarımı bıraktığında yatağa yığılıyorum, kıçım hâlâ havada.

Yorgunum, vücudum ağrıyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Sırtıma ağır bir yük çöküyor. Terden kayganlaşmış göğsü ısınmış tenime sürtünürken kulağıma fısıldıyor: "Sakın uyuma, Peaches. Daha seninle başlamadım bile."

DANIEL henüz başlamadığını söylediğinde, her kelimesinde ciddiydi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni kaç kere becerdiğini sayamadım. Yatakta,

duşta. Yerde bile.

Beni fiziksel olarak mümkün olmadığını düşündüğüm pozisyonlara soktu ve insani olarak erişilebilir olduğunu düşünmediğim uzunluklara götürdü.

İlk kez seks yapıyordum ve o bunu bir maratona dönüştürdü. Ama sanırım devam etmemi sağlayan uyuşturuculardı.

Bazen bayılacağımı sanıyordum ama tek yapması gereken beni uyarmaktı ve ben de onunla birlikte zevkin peşinden koşuyordum.

Hayvanlar gibi sikişiyorlar.

Bir seks tanrısının dayanıklılığına sahip, yemin ederim.

Onunla yatan kızların bunu dinleyen herkese övünerek anlatmasına şaşmamalı. Ününün diğer okullara ulaşmasına şaşmamalı.

Bir yandan modellik yaparken bir yandan da porno yıldızı olarak çok iyi iş çıkarırdı.

Ve bu düşünce beni kıpkırmızı bir korkuyla dolduruyor. Kanımı kıskançlıktan yeşertiyor.

Ama bunu bir kenara itebilirim çünkü şu an daha önemli.

Şu anda öpüşüyoruz. Ya da daha çok, beni duş duvarına karşı becerdikten sonra duş duvarına karşı beni yutuyor.

Dudaklarının tadı hayal ettiğimden daha sert ve tatlı.

Onlar benim özel yapım uyuşturucum gibi ve son nefesimi verene kadar onları öpmeye devam . O her zaman benim zevkimi kendi zevkinin önüne koyan, beni kendisinden önce boşaltan cömert bir aşık ve o benim ilkim olsa da, çoğu erkeğin gerçekten umursamadığını biliyorum.

Şaşırdığımı söylersem yalan olur. Daniel benim anti-fan kulübümün kurucusu olabilir ama genel olarak cömert bir insandır. Diğer zengin çocuklar ailelerinin parasıyla ilgilenirken o hayır kurumlarında gönüllü olarak çalışıyor.

İlk çocuğum olduğu için sadece mutlu değilim, aynı zamanda çok rahatladım.

Seks gerçekten ilgimi çekmiyordu. Daha doğrusu, Daniel olmayan diğer insanlarla seks yapmak ilgimi çekmiyordu.

Dölleri suyla birlikte kalçamdan aşağı süzülüyor ve işte o zaman şehvetten buğulanmış beynim harekete geçiyor.

Dudaklarım bir sarsıntıyla onunkileri terk etti.

Muhtemelen eğlencesini böldüğüm için kızgınlık yakışıklı yüzünü buruşturuyor.

Saçları şakaklarına yapışıyor ve su damlacıkları göğsünden aşağı inerek göğüs kaslarını öpüyor ve zaten yarı sert olan sikini yalıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen... prezervatif kullanmadın."

"Bariz olanı belirtmek için biraz geç kaldın, Peaches."

"Sen neden söylemedin?"

"Unutmuşum."

"Sen *ne*?"

Ensemden tutuyor, bunun çenemi kapatmam ya da dikkatimi vermem için bir işaret olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Belki ikisi de.

"Kendini unutmuşken bana böyle davranma." "Ama bu benim ilk seferimdi."

"Bu en az beş kez önceydi." "Ve sen o zamanların hepsini unuttun!"

"Beynini sikmekle meşguldüm, Nicole. Bunu bir olay haline getirme."

"Ya önceki seks maceralarından bana cinsel yolla bulaşan bir hastalık bulaştırırsan? Tanrı biliyor ya, Londra'nın mevcut deliklerinin muhtemelen yarısına dalmışsındır."

Sırtımı duvara yaslıyor ve ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. Kafasına koyduğunda bu kadar otoriter olabileceğini bilmiyordum.

"Beni takip mi ediyorsun, Peaches?"

"Rüyanda görürsün. Sadece sağlığım için endişeleniyorum."

"Chris'le sikişirken prezervatif getirmediysen çok da endişelenmiyorum." Sesi onaylamıyor, hatta kızgın.

"Sana planımın bu olmadığını söylemiştim. En azından diğerlerine karşı koruma kullanıyor musun?"

"Neden? Genç bir baba olacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Birincisi, bu Nora Teyze için çok kötü olur. Senin sorun çıkarmanı hak etmiyor. İkincisi, kendim için endişeleniyorum."

"Hiçbir şey alamayacaksın."

Gözlerimi kısıyorum. "Emin misin?"

"Evet. Ancak emin olmadığım şey, senin genç bir anne olup olmayacağın."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum! İçimde olmasını isteyeceğim son kişi sensin."

Belirgin bir hoşnutsuzluk ya da kızgınlıkla dudaklarını büküyor. Tabii.

"Peki listenizdeki ilk kişi kim?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Seni . Belki de önümüzdeki on yıl boyunca çocuk istemiyorumdur. Dur bir dakika, neden seninle çocuklardan bahsediyorum?"

"Çünkü gizliden gizliye bebeğinin babası olmamı istiyorsun. Zenginim, zekiyim, çekiciyim ve en önemlisi doğru donanıma sahibim."

Aleti kalçama değiyor ve bir ürperti kaplıyor. Beni yine sert ve hızlı bir şekilde sikecekmiş gibi bakıyor.

Sanki bunu yaparken bana adını haykırtacakmış gibi.

"Hayır... asla olmaz, Daniel."

"Neden olmasın? için titriyorsun." "Sen

seks bağımlısı mısın?"

"Beni seks manyağı yaptın Peaches, ben de bunun için seni yiyip bitireceğim. İkimiz de daha fazla dayanamayana kadar seni bedereceğim."

"Benden... nefret etmiyor

musun?" "Seni hala

isteyebilirim." "Hepsi bu

mu?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ama başını eğip dişlerini köprücük kemiğimle omzum arasındaki boşluğa geçirmeden önce kısa bir süre geçiyor ve sonra ona karşı konuşuyor: "İnan bana, benden başka bir şey istemiyorsun."

"Neden... değil?"

"Çünkü dünya senin altında, Nicole. Ben de dahil."

Ürperiyorum ve bunun tek nedeni dişlerinin tekrar o hassas yere gelmesi, etime bir şey kazımak istercesine ısırması ve emmesi değil.

Bir hatıra.

Bir hatıra.

Ya da çok daha haince bir detay.

Ona asla benden aşağı olmadığını söylemek için kelimeler bulmaya çalışırken vücudum onunkine karşı eriyor.

O benim en karanlık, en yasak fantezimdi ve hep öyle kalacak.

"Daniel, ben-"

"Yangın!" Dışarıdan gelen kargaşa sırasında biri kapıya vurur.

Daniel ve ben birbirimize bakıyoruz ve sonra beni banyodan çıkarıp odaya götürüyor. Aceleyle kurulandık ve Daniel hemen kendini toparladı.

Sonra beni elbisemin kurdeleleriyle uğraşırken görünce iç geçiriyor.

"Ver onu."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni beklemiyor. Elbiseyi parmaklarımın arasından kapıyor ve şaşırtıcı bir verimlilikle üzerime geçiriyor. çamaşırım yok ve ıslak saçlarım elbiseye damlıyor ama Daniel beni bileğimden tutup dışarı sürüklerken bunun bir önemi yok.

Koridorda bir kargaşa bizi karşılıyor. İnsanlar koşuşturuyor, diğerleri çığlık atıyor ve yangın söndürücüler en amatörce şekilde kullanılıyor.

Tüm bu kaos, duman kokusu ve bağırışlar beni biraz bunalttı.

Ancak Daniel benden daha odaklanmış görünüyor. Sıcak elini bileğime sıkıca sararak beni sıkıca arkasında tutarken herkesi yolundan iterek ilerliyor.

Ve böyle, tüm o türbülans anlamını yitirir. Yangından duyulan korku artık yok.

Sonra telefonunu çıkarır ve kulağına götürür. "Aç şunu

Astrid. Aç hadi."

Cevap vermediğinde kaşları birbirine yaklaştıkça alt dudağımı ısırıyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz kaos başladı. Evin sol kanadı tamamen alevler içinde. Öğrenciler video çekiyor, diğerleri koşuyor, çığlık atıyor ya da görünürde hiçbir sebep yokken gürültü yapıyor.

"Nicole!"

"Ne?" Daniel parmaklarını yüzümün önünde şıklattığında benimle konuştuğunu anlıyorum.

"Araban yanında mı?" "Evet."

"Araba kullanabilir misin?"

"Hayır. Kendimi biraz sarhoş

hissediyorum." "Siktir.

Burada bekle."

"Ne... nereye gidiyorsun?"

"Astrid'i bulmam gerek. Telefonuna cevap vermiyor."

İki elimle kolunu tuttum ve onu tanıdığımdan beri ilk kez "Hayır, benimle geri dön" dedim.

Annemden beni almasını istemiş önemli değil, bunu yapanın o olmasını istiyorum.

Kaşları çatılıyor ve bir hamle yapmayınca, daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. Yalvarıyorum, "Lütfen."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözleri bir saniyeliğine benimkilerle çarpışıyor ve duvarlarının yıkıldığını görebiliyorum, ama arkalarında ne olduğuna bakamadan onları geri çekiyor.

Daniel elimi kolundan çekiyor. "Astrid'i bulup hemen döneceğim."

Ve sonra yine evin içinde koşuyor.

Basamaklarda oturur pozisyona düşüyorum, kalbim küt küt atıyor ve göğsüm yaralanıyor.

Betona kan damlıyor; kimse göremiyor ama tam orada.

Karanlı

k.

Kırmızı

.

Ölümc

ül.

Ağlama ihtiyacı, gerçekleşmesi gereken doğal bir afet gibi beni vuruyor ama gözyaşlarımın akmasına izin vermiyorum.

Kalıyo

rum.

Bekliy

orum.

Kaosun, yangının, itfaiyecilerin ortasında. Orada

oturup bekledim.

Ve bekle.

Ama Daniel benim için geri gelmedi.

Ve böylece tekrar görünmez oldum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

10

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Piç herif.

Lanet olası soğukkanlı, kötü adam kompleksi olan Makyavelist piç.

Daniel'in tek varoluş amacının hayatımı 3 boyutlu bir kâbusa çevirmek olduğunu düşünmeye başladım.

Onun asistanı olalı iki hafta oldu ve her günü bir rollercoaster yolculuğu haline getirdi. İçinizden kusarak ve uyuşturucu almış bir denizci gibi küfrederek çıktığınız türden.

Eğer bir dakika geç kalırsam, beni fazladan bir saat çalıştırıyor. Tek bir şey bile onun züppe gereksinimlerine göre yapılmazsa, bana bin kez yeniden yaptırır, sonra da çöpe atar.

Onun soğuk havlamalarını ve sert sözlerini görmezden gelmeye çalıştım ama daha da kötüleşmeye devam ediyor.

Sanki patlamamı istiyormuş gibi.

Sanki ona küfür etmem ve kendimi kovdurmam için beni kışkırtıyor.

Ama hayır.

Bunu yapabilirim.

Ya da daha çok, yapmak zorundayım.

Aspen beni Londra'daki tanıdıklarından biriyle temasa geçirdi. Andrew aile hukuku alanında uzmanlaşmış bir İngiliz avukat ve yaptığımız telefon görüşmesinde bana çok yardımcı oldu. Bana üç ay içinde mahkeme duruşması için orada olmam gerektiğini söyledi.

Gelmemek kayıtlar için kötü olur. Ayrıca bir hukuk firmasında istikrarlı bir işimin olmasının da şans olduğunu söyledi. Bu ve yıllar boyunca Jay için yaptığım her şey benim lehime olacak.

Ancak, daha iyi iş fırsatları için onu eyaletten eyalete ne kadar çok taşıdığım değişmeyecek. Jayden'in bir dahi olduğu ve öyle muamele görmesi gerektiği gerçeği, babasının onu en iyi okullara göndermek için gerekli imkanlara sahip olduğunu iddia edeceği anlamına geliyor. Yargıçların, kendilerini affettirdiklerini ve çocuklarına bakmak istediklerini kanıtladıkları takdirde biyolojik ebeveynleri tercih ettiklerinden bahsetmiyorum bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dün gece yatağımda uyanık kaldım, kolyemi kavradım ve belki de kalbimin üzerine basarak Jay'in hak ettiği eğitimi almasına izin vermem gerektiğini düşündüm. Ama babasının kim olduğunu hatırlayınca bu düşünceyi aklımdan kovdum.

Elit bir eğitimi feda etmek zorunda kalsak bile, tacizci bir yırtıcı ile yaşamasına izin vermem mümkün değil.

Aspen, ben ona geri ödeyecek parayı biriktirene kadar İngiltere'deki uçuşumu ve konaklamamı finanse edeceğini bile söyledi.

Avukatlık ücretini de o halledecek.

Nasıl geri ödeyeceğimi bilmediğimi söylediğimde bana "Bu sadece peşin bir yatırım" dedi. "Bir yerlere geleceksin Nicole. Bunu gözlerinde görüyorum ve umarım sen de yakında bunu görebilirsin."

Ona kendimi düşünmekten ya da kendime bakmaktan bile hoşlanmadığımı söylemedim. En azından o günden beri.

Ama Aspen'in bu yükün altına girmesine gerek yok. O benim W&S'deki tek müttefikim ve ilişkimizi yakın tutmaya niyetliyim.

Daniel'e bunlardan bahsetmemesini söylediğimde bana baktı ama başını salladı.

İhtiyacım olan son şey Daniel'ın ya da geçmişimden birinin işime karışması.

İngiltere'den bir sebepten dolayı ayrıldım ve bu şekilde kalmaya niyetliyim.

Tabii sonunda patronumu öldürüp ikinci derece cinayetle suçlanmazsam.

Derin bir nefes alarak istediği belgeleri ofisine taşıyorum. Şimdi tek yapmam gereken kapıyı çalıp içeri girmek. Artık onayını beklememi talep etmiyor.

Dizüstü bilgisayarının başında, hızlı bir şekilde yazıyor, tamamen ve tamamen görevine odaklanmış durumda.

Manzaraya, zayıf parmaklarının klavye üzerinde zarifçe uçuşuna ya da bir iş üzerindeyken kaşlarının hafifçe eğilmesine kapılmamaya çalışıyorum.

Erkeksi yüzüne ya da neredeyse gömleğinden taşan geniş omuzlarına bakmamaya çalışıyorum. Ya da manşetlerinin, gençliğimizin aksine artık damarlı olan güçlü kollarının üzerinde nasıl kıvrıldığını.

Gerçekten deniyorum.

Ama çoğu gün başarısız oluyorum. Çoğu gün, bakmanın bir zararı olmadığını düşünmeye devam ediyorum.

Ben sadece bakıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayal kurmak, umut etmek ya da fantezi kurmak değil.

O aptal yanım uzun zaman önce vahşice öldürüldü.

"Buraya ne için geldiğinizi söyleyecek misiniz yoksa ikinci sınıf bir heykel gibi orada dikilmeyi mi planlıyorsunuz?"

Şimdiye kadar onun soğuk omzuna alışmıştım, ama yanaklarımı yakan sıcaklığa ya da midemdeki sıkışmaya engel olamıyorum. Tanrıya şükür ki dizüstü bilgisayarına odaklanmış durumda, yoksa beni onu dikizlerken yakalayabilirdi.

Sonunda bana bir bakış attı, gözleri kapalı, kutup buzu gibi donuk. Sanki bugünlerde beni sarsmak ya da boğmak istiyor. Hangisi olduğunu ya da neden bu kadar düşmanca davrandığını bilmiyorum.

Elimden geleni yapıyorum.

Ama mükemmeliyetçi bir pislik için bu asla yeterli değildir.

"Hasta mısınız Bayan Adler, yoksa spor olsun diye az pişmiş bir kalamar gibi mi görünüyorsunuz?"

Sakinleştirici bir nefes alarak ona doğru yürüdüm ve elimdeki belgeleri masasına bıraktım. "Taslağı bitirdim, redaksiyonunu yaptım, avukat yardımcısına gönderdim ve bir kopyasını ona e-posta ile yolladım. Ayrıca yarın öğle yemeğinden önce onunla on dakikalık bir toplantı ayarladım. Kuru temizlemeniz evinize gönderildi ve İK'nın size gönderdiği davaların bir özetini e-posta ile gönderdim."

Ben konuşurken sayfaları karıştırıyor. Genellikle yaptığım herhangi bir çalışmayı gözden geçirir ve yine de söyleyecek hatalar ve züppece sözler bulur.

Ancak bu kez, eminim yapmayacaktır. Bugün birlikte öğle yemeği yediğimizde Aspen'in uzman görüşünü aldım. Beni ağzımdan köpükler saçarken ve Daniel'a binlerce renkli yaratıcı isim takarken bulduğunda yardım etmeyi teklif etti.

Ben de tüm öğleden sonrayı bana gönderdiği listedeki diğer her şeyi yaparak geçirdim.

Saat akşamın yedisi, çıkmam gereken saatten iki saat sonra, ki bu son iki haftaya kıyasla bir rekor. Eskiden beri majestelerinin emirlerine göre çok geç çıkardım. Bazen, tüm binanın ışıklarını kapattıktan sonra.

Bugün en azından makul bir saatte dönüp Jay için düzgün bir şeyler pişirebileceğim.

Bugünlerde onu çok az görüyormuşum gibi hissediyorum ve Bayan Potter ona göz kulak olsa da hâlâ endişeliyim. Ne hissettiğinden bahsetmiyorum bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mahkemeden gelen postayı gördükten sonra. Bana bunları anlatmıyor ama babasından en az benim kadar nefret ettiğini biliyorum.

O da ondan korkuyor. En

az benim kadar.

"Bir ödül mü bekliyorsunuz Bayan Adler?"

Tekrar Daniel'a odaklandım. "Ne?"

"Ya eski bir trenden daha yavaşsınız ya da düzenli olarak aptalı oynamayı tercih ediyorsunuz, bu pozisyonda kalmak istiyorsanız her ikisinin de ortadan kalkması gerekiyor. Şimdi, daha önceki soruma cevap verin, işinizi yaptığınız için sırtınızın sıvazlanmasını mı yoksa bir bisküvi mi istiyorsunuz?"

"Hayır, efendim."

"O zaman burada bekliyorsun?" "Eve

gidebilir miyim?"

"Çekil lan suratımdan."

Aşındırıcı ses tonuyla irkildim. Son zamanlarda onun nesi var böyle? Sanki varlığım şeytanın işiymiş ve o da beni yok etmek için gönderilmiş bir melekmiş gibi davranıyor.

Belki de tam tersidir.

Ona ters ters bakıyorum, sonra da ona patlamamak için dilimi ısırarak oradan ayrılıyorum. Sonunda eve erken gideceğim, bu yüzden sinirlerimin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Çıkarken Jay'i arayıp makarna için gerekli malzemeleri buzdolabından çıkarmasını söyledim.

Sakin davranıyor ama küçük afacanın sesindeki heyecanı ve neşeyi duyabiliyorum.

Eve gelir gelmez Bayan Potter bana sarılıyor ve onun çok iyi bir çocuk olduğunu söylüyor, sonra da evine dönüyor. Jayden ve Lolli koltuktan atlıyorlar ve o da belime sarılıyor. Yüzü uzun bir süre göğsümde saklanıyor. "Seni özledim Nikki."

"Ben de seni özledim bebeğim." Çantamı yere atıyorum ve kollarımı ona doluyorum. Bazen, kısa bir süre önce bebek olmasına rağmen şimdi büyümüş olmasına ve muhtemelen kısa sürede benden daha uzun boylu olacak olmasına şaşırıyorum.

"Ben bebek değilim." Ses tonundaki kaş çatmayı duyabiliyorum ama geri çekilmiyor.

"Evet, her neyse." Saçlarını karıştırıyorum. "İlaçlarını aldın mı?" "Evet!"

"İşte benim iyi oğlum. Yemek yapmama yardım etmek ister misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana bakıyor ve dişsiz bir sırıtış gösteriyor. "Tabii ki."

"Bekle, bak sana ne aldım." Meraklı Lolli'nin dikkatli bakışları altında çantamı karıştırıyorum, sonra bir anahtarlık çıkarıyorum.

Jay soluk soluğa, gözbebekleri fincan tabağına dönerken elimden kaptı. "Kevin!"

Minion'un adı bu mu? Şey, sanırım. Yol kenarında bir standda buldum ve onun için satın almak zorunda kaldım.

Jayden küçük bir çocukken *Despicable Me'*yi izlediğinden beri Minyonlara takıntılıdır. Yıllar içinde oluşturduğu küçük koleksiyon, ne zaman taşınsak bavuluna koyduğu ilk şey oluyor ve hatta her gece ve sabah onları sakladığı çekmeceye bakarak güvende ve sağlam olduklarından emin oluyor.

"Teşekkür ederim, Nikki." Bana tekrar sarıldı. "Ailemize katıldığı için çok mutlu olacak."

Onları "Minyonlar çekmecesine" eklerken başımı sallıyorum.

Rahat bir yün elbise giydikten sonra Jay ve ben işe koyulduk.

O daha çok benim amigom ve salata doğrayıcım gibi, ama yaptığım her şeyi övüyor ve ahh ediyor.

Yemek yapma konusunda daha titizim ve bundan büyük zevk alıyorum. Jay bana her zaman şef olmam gerektiğini söyler ama açıkçası yemeklerimi tadan tek kişi o ve biraz önyargılı. Ayrıca, yemek yapmayı seviyor olmam bunu profesyonel olarak yapmam gerektiği anlamına gelmiyor. Yine de bir parçam gizliden gizliye bunu arzuluyor.

Belki Jayden büyüdükten sonra.

Jay'in berbat sous-chef tekniklerine rağmen, otuz dakikadan bir sürede hallediyoruz ve sonra akşam yemeğimizi yiyoruz.

Masayı hazırlıyor, ki bu da temelde özel günler için sakladığımız ucuz Walmart mumunu yakması anlamına geliyor. Doğum günleri gibi.

Ben kendiminkini kutlamayı lütuftan mahrum kaldığımda

bıraktım. "Özel durum nedir?" Mumu gösteriyorum.

Gözlerini deviriyor. "İşe giriyorsun ya."

Onun karşısına geçiyorum. "Birlikte fazla zaman geçirmeyeceğimiz anlamına gelse bile mi?"

" değil. Mahkemenin velayeti elinden almaması için çalışmak zorunda olduğunu anlıyorum. Bazen tek başıma ya da Bayan Potter'la birlikte olabilirim. Benim için sorun değil."

"Ah, Jay." Gözlerimi yakan yaşlarla savaşıyorum. "Çok özür dilerim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başını öne eğiyor. "Ben de üzgünüm."

"Neden?"

Tabağındaki makarnayı hareket ettiriyor. "Çünkü benim yüzümden İngiltere'ye dönmek zorundasın. Çünkü o... o benim için geliyor."

"Kimse senin için gelmeyecek, Jay. Sen benimleyken olmaz."

Masum gözlerini bana kaldırıyor, geniş ve beklenti dolu. "Söz mü?"

"Kalbimin üstüne yemin ederim ve ölmeyi umarım." Gülümsüyorum ve makarnayı gösteriyorum. "Şimdi, yemeğini ye."

Memnun olmuş gibi görünerek kazıyor. "Çok iyi,

Nikki." "Ye o zaman."

İlk ısırığımı almak üzereyken telefonum bir mesajla çalıyor. İsmi

gördüğümde kalbim neredeyse boğazıma dayanacaktı.

Lanet olası aptal: Daireme gel. Son dakika sözleşmesini gözden geçirmeni istiyorum.

Hayır. Hayır, yok.

Lanet olası aptal: Ve bana Katerina'dan yiyecek bir şeyler getir.

Yazarken parmaklarım ekranı yumrukluyor.

Ben: Affedersiniz efendim ama görevde değilim ve ailemle özel zaman geçiriyorum.

Lanet olası aptal: Kişisel zamanın ya da ailen umurumda değil. Ve ben aksini söylemedikçe izinli değilsin. Otuz dakika içinde burada ol ya da yarın işe gelme zahmetine girme.

Jay'in yemeğe ara vermesine ve bana "neler oluyor?" diye bakmasına neden olan sinirli bir ses çıkarıyorum.

"Bu sadece benim dangalak patronum."

"Yazarken sanki birini yumruklayarak öldürmek üzereymişsin gibi konuşuyorsun."

"Tercihen o," diye mırıldanıyorum, sonra iç çekiyorum. "Kusura bakma Jay, filmi erteleyebilir miyim? Son dakika işim var."

Omuzları kamburlaşıyor ve çabucak gülümsüyormuş gibi yapmasından nefret ediyorum. "Sorun değil. Nasıl olsa uyuyakalacaksın."

"Çok üzgünüm, bebeğim. Ama akşam yemeğine kalacağım."

Jay bunun üzerine içtenlikle gülümsüyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Bu nimeti hak etmek için ne yaptım?

Bana yemek hazırlamalarını istemek için önceden Katerina'nın restoranını arıyorum, ancak Jonas artık sipariş kabul etmediklerini bildiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu yüzden ona Daniel için olduğunu söylemeye çalıştım ve hatta bir tanesine izin vermesi için yalvardım, ama telefonu züppece yüzüme kapattı.

Daniel'in tahmin ettiğim gibi çöpe attığı o pesto ve parmesan olayından beri o ve şefi beni hiç sevmediler.

Bakışlarım el değmemiş tabağıma düşüyor ve aklıma bir fikir gelince dudağımı .

Böylece Jay'le birkaç değerli dakika daha geçirebiliyorum. Daniel zaten Katerina'dan olmayan şeyi atıyor. Onun tabaklarının yarısını da , çünkü çok seçici.

Sadece bazen sağlıksız miktarda protein bar tükettiğine şahit oluyorum.

On dakika sonra isteksizce Jay'in başını öpüyorum, makarnayı paket servis kutusuna koyuyorum ve Daniel'in dairesine gidiyorum.

Bu onun binasına ilk gelişim değil. Onun için çalışmaya başladığım ilk gün kuru temizlemesini bizzat teslim edebilmem için bana dairesine giriş izni vermişti.

Beni ilk kez evinden arıyor.

Ve nedense, çantama sarılarak taksiden indiğimde, burası tanıdık gelmiyor.

New York'un kalbinde, Kraliçe'nin sarayına rakip olacak kadar güvenlikli, gelecek vaat eden bir bina.

Buradaki bir daire 26 milyon dolar değerinde. Biliyorum çünkü bir bayanın telefonda bununla övündüğünü duydum ve o sadece normal bir dairede yaşıyordu. Daniel gibi özel erişimi olan bir çatı katında değil.

Kapıcı, nazik ve yaşlı bir kadın, bana gülümsüyor. Başsız bir tavuk gibi koştuğum ve benim için asansörün düğmesine basmaya yardım ettiği zamanlar boyunca tanıdık olduk.

Tekrar yapıyor ve ben de Daniel'ın evinin kodunu girmeden önce ona teşekkür ediyorum.

Asansör doğrudan yaşam alanına açılıyor. Dairesinin içi siyah ve mavidir ve cenaze hizmetleri kadar kişiliksizdir.

Evet, lüks ve para ve statü çığlıkları atıyor ama sahibi kadar soğuk ve frijit.

Aşırı yoğun programına ve gece eğlencelerine bakılırsa, zaten burada çok az zaman geçiriyor. Sanki kendini bilerek meşgul tutuyor. Neden, bilmiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kıkırdama sesleri bana ulaşıyor ve bir şeylerin üstünden geçtiğimi düşünerek duraklıyorum. Çocukları mı var?

Aklı başında kim çocuğunu böyle çekilmez biriyle bırakır ki?

Pislik mi?

Oturma odasına giriyorum ve karşımdakinin bir çocuk olmadığını fark edince duraklıyorum

Kıkırdama.

O bir kadın.

Aslında iki

tane.

Her biri Noel parodilerindeki fahişeler gibi Daniel'ın koluna asılmış.

Yeşil gözlü canavar başını kaldırıyor, daha önce hiç bir öfkeyle dolu.

Gecenin bir yarısı beni bunun için mi aradı? Jay'i bunun için mi üzgün ve kalbi kırık bıraktım?

Ne var biliyor musun? Bu .

Bu kadar yeter.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

11

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

Nicole bana sanki beni öldürüp kuduz köpeklere atmak istiyormuş gibi bakıyor.

Duygularını paylaşıyorum.

Ya da belki benimki bir adım daha ileri gider.

Belki de benimki, genellikle hissetmeme izin vermediğim bir nefret duygusuyla karışmıştır.

Doğası gereği çocukça ama aynı zamanda ölümcül olan bir nefret.

Avukat olmayı seçmemin nedeni çarpık bir adalet anlayışı ya da hatta kazanç değil.

Çünkü ben kinciyim. Hem de hatalı bir şekilde. Ölü Deniz'i boğacak kadar kara duygulara sahibim.

Ve kindar olduğum için Nicole'e karşı daha soğuk davrandım. Günlük hayatını cehenneme çevirdim ve asla makul bir saatte eve gitmediğinden emin oldum.

Bugün hariç.

"Ne halt ediyorsun Daniel?" gibi bir düşünceye kapıldım ve onu eve bırakmaya karar verdim.

Ta ki bir ya da iki bardak viski içip onu "ailesiyle" birlikte hayal etmeye başlayana kadar. Geçen gün telefonda konuştuğu ve "tatlım" dediği aileyle aynı aile.

Nedenini bilmiyorum ama hem sinirlendim hem de canileştim.

Bu yüzden sihirli bir şekilde bir sözleşme icat ettim ve ona gelmesini emrettim.

bitti.

Kızlar kendiliğinden geldiler çünkü yarı sarhoş bir mesaj attım. Artık çaba sarf etmeme bile gerek kalmadı. Yüzümü dergide görüyorlar ve ayrılık kaygısı olan kedi yavruları gibi kucağıma atlıyorlar.

Her şey çok kolay. Çok uygun.

Çok sıkıcı.

Hayatta kariyer yapmak dışında bir hedefim yok sanırım. Knox'un yaptığı gibi kendi şirketimi açmayı bile düşünmüyorum, çünkü... şey, hukuku seçmedim çünkü kendimi ömür boyu bu işi yaparken görebiliyordum. Çok sevdiğim aile işlerimden mümkün olan en uzak şey olduğu için seçtim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Benim de öyle bir şeyim yok. Yani bir ailem. Babam, asistanının eline geçen her eskortu siktikten sonra onlardan biriyle birlikteyken öldü. Bana sorarsan çok uygun.

Anneme gelince, o yıllar önce ayrıldı, her zaman Zach'i bana tercih ettiğinden bahsetmiyorum bile. İlişkimizin durgun söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur.

Neredeyse hiç konuşmuyoruz. Aslında bunu hiç diye değiştir. Ayrıldığımdan beri İngiltere'yi ziyaret etmedim.

Bir kere bile.

Astrid beni özlediğinde buraya geliyor, ancak üç kez yumurtladığından beri bu ziyaretler giderek azaldı.

Yemin ederim Levi denen herif spor olsun diye onu hamile bırakıyor.

Mesele şu ki, kendimi aile ağacından ince bir şekilde koparmış olabilirim, ancak kendim için iyi yaptım ve çabaladığım her şeye sahip oldum.

Kolay, rahat ya da sıkıcı olmayan tek şey, önümde duran, sarı saçları gözlerindeki alevlerden tutuşmak üzere olan kadın.

Çok hafif, yeşil ve sahteler.

O sahte.

Ya da

öyleydi.

Her halükarda, bunun için onu boğmak istiyorum.

Görünüşe göre hisler karşılıklı, çünkü bir hulk'a dönüşmeye ve beni en yakın duvara çarpmaya hazır görünüyor.

"Buradasın," diyorum sesimdeki sıkıntıyla ve umursamazca.

"Belli ki." Hâlâ bedenimin uzantılarıymış gibi bana yapışan kızlara pis bir bakış fırlatıyor. "Gözden geçirilecek bir sözleşme olduğunu sanıyordum."

"İşte . Orada, masanın üzerinde."

"Belli ki misafirin var." "Bu

çalışamayacağın anlamına gelmez."

"Eğer başka şeylerle meşgulseniz, eminim bu yarına kadar bekleyebilir."

"Olabilir, ama bu gece üzerinde çalışacaksın. Şimdi kıçını şu sandalyeye koy ve sözleşmeleri düzelt."

Saçmalamamak için dudaklarını büzüyor, sonra mecazi bir duman bulutu içinde dönüyor ve zorla oturuyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aşağı.

küller görmeyi bekliyordum ama hiç kül .

Henüz.

Kızlar kıkırdıyor, neredeyse burun deliklerimi kanatacak kadar güçlü parfüm kokuyorlar. İçlerinden biri beni yanağımdan öpüyor. "Hadi yatak odana gidelim."

"Seni iyi hissettireceğiz," diyor diğeri.

Görünüşe göre yeterince sessiz değil, çünkü Nicole belgelere ve tablete odaklanmış olsa da bacağı masanın altında zıplıyor ve dudakları ince bir çizgiye oturuyor.

Biliyorum çünkü onu bir şahin gibi izliyorum. Dikkatim kızların üzerinde değil, onun üzerinde.

Viskimin içindeki buzu çalkalayıp bir yudum alıyorum. "Buradan başlayabilirsin."

Yine kıkırdıyorlar ve sesleri rahatsız edici. Ne bunlar, okul öncesi çocuklar mı?

Nicole hiç kıkırdamazdı. Çocukken bile. Her zaman zarafet sahibiydi ve görgü kurallarının yürüyen formuydu. Şimdi düşünüyorum da, ben de onu gülerken gördüğümü hatırlamıyorum.

Ve muhtemelen hiç olmayacak, onun müdürü olarak statümü düşünürsek Cehennem.

Kızlardan biri bacaklarımın arasına eğildi ve ben de tembelce açtım.
geniş, ortasına yerleşmesine izin veriyor.

Yetersiz beslenmiş bir ergen gibi görünüyor, ki öyle olmadığını biliyorum, ama bana reşit olmayan birini hatırlatması büyük bir itici güç.

Ya da belki de tüm sahne öyledir.

Onları Nicole'ün bir porno yıldızınınkinden daha seksi hale gelen şehvetli vücuduyla karşılaştırıp duruyorum. Okuldayken seksi olmadığından değil, ama artık büyüdü.

Hepsi kadın.

Parmakları kemerime yapıştığında ve baştan çıkarıcı bir bakışla gözlerimle buluştuğunda kız dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Ben başlayacağım. Bana kafa vermede iyi olduğumu söylediğini hatırlıyor musun?"

Hayır, bilmiyorum ama yine de dalgınca başımı sallıyorum. "Sen bir bebeksin."

Nicole sarsılarak ayağa kalkıyor ve belgeleri de yanına alıyor. "Bunları mutfakta bitireceğim."

İçkimden bir yudum alarak sırıtmama direniyorum. "Onları orada bitireceksin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dikkat dağıtıcı."

"Bunu ayarlaman için sana para ödüyorum. Otur."

Bana ters ters bakıyor ama içinde başka bir şey var, nefret ve tanımlayamadığım bir his.

Uymak için bir hareket yapmadığında, başımı sandalyeye doğru salladım. "İşini kaybetmek istemiyorsan otur lan yerine."

"Benim işim, patronumun cinsel tercihlerine tanık olmayı gerektirmiyor."

"Cinsel iyilik mi? Bu da ne böyle, dedektif dizisi mi? Buna
"İşin bunu gerektiriyor diyorsam, gerektiriyordur."

"Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsun?" diye soruyor, yüzü kızarmış, öfkeden mi yoksa başka bir şeyden mi, emin değilim. "Eğer durum buysa, Casanova'nın en parlak döneminden daha fazla kadınla yattığını ve buna bayıldığını zaten biliyorum. Anladım, anlamsız rekor için tebrikler. Şimdi lütfen eve gidebilir miyim?"

"Hayır." diz çökmüş olanı yavaşça itiyorum. " de,
dışar
ı." "Ne?"

"İşitme problemin mi var? Sana çık dedim."

Solgunlaştılar, ama çürük çantalarını kaparken Nicole'den daha fazla değiller,
ona pis bir bakış atıyor ve nefes alma sorunları varmış oflayıp puflayarak dairemden çıkıp gidiyorlar.

Ayağa kalkıyorum ve Nicole gözünü kırpmadan her hareketimi dikkatle izliyor. "Oturacak mısın yoksa seni de dışarı mı atayım?"

Sandalyeye çöküyor, bakışları kâğıda yapışmış. "Yemeğim nerede?"

Çantasını karıştırıyor ve bir kap çıkarıyor.

"Katerina'nınkine benzemiyor."

"Aradığımda restoran siparişleri kabul etmedi, ben de... başka bir yerden yemek getirdim."

"Her zaman emirlere karşı gelir."

"Restoranı zorla açamazdım ya da sana bir şeyler hazırlamasını sağlayamazdım. Bilirsiniz, otuz dakikalık zaman sınırı ve sessiz gecemin bölünmesi."

Ona dik dik bakıyorum ama tavrından dolayı değil. Onu kovmakla ne kadar tehdit edersem edeyim, o geveze yanını asla kaybetmeyeceğini düşünmeye başlıyorum. Ve bazı nedenlerden dolayı, ben de ateşin yok olmasını istemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Duraklamamın nedeni, belgeden okurken konuşma şekli. En iyi haliyle çoklu görev.

Karşısına geçip viski bardağımı bırakıyorum ve kabı açıyorum. Aç karnına içmenin kötü olduğunu ben bile biliyorum ve yemek şeytanın işi olduğu için, zorunluluktan olmasa ona bir metrelik sopayla bile yaklaşmazdım.

Elime bir çatal alıyorum ve sanki bir sonraki savaşımmış gibi makarnaya dik dik bakıyorum. Ne parmesan ne de pesto var, çünkü hayali bir nedenden dolayı Nicole bunları sevmediğimi biliyor.

Gerçek şu ki, tüm yiyecekleri sevmiyorum, ama bu ikisi beni ilk kez kusturan şeydi.

Tercihlerimi nereden bildiğini hâlâ anlayamıyorum ama bu durum içimi dolduran tatmin duygusunu yok etmiyor. "Ne zamandan beri sessiz geceleri seviyorsun?"

Yavaşça başını kaldırıyor, soru karşısında şaşırmış gibi görünüyor. "Sessiz geceleri her zaman sevmişimdir."

"İlgi odağı olmak için verdiğin partilerle beni kandırabilirdin."

Gözleri parlıyor, erimiş bir yeşile dönüyor, neredeyse kadar parlak. Fazla gerçek.

Çok rahatsız edici.

O, dinlerin insanlara uzak durmalarını emrettiği tüm karanlık duygulara sahip.

Başını eğiyor ve saçının bir telinin yüzüyle saklambaç oynamasına izin veriyor. "O zamanlar ulaşılamaz bir hayalin peşindeydim."

"Peki ya şimdi?"

Küfürlü saç parçasını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve iç çekiyor. "Şimdi, sadece hayatta kalıyorum, Daniel. Durum böyle olmasaydı senin için çalışmaz ve bana pahalı Prada ayakkabılarının altındaki pislikmişim gibi davranmana izin vermezdim."

Nicole ayakkabılarımın altındaki kir değil. İçindeki taş o. Onu ilk gördüğüm ve züppe küçük bir prenses olduğunu düşündüğümden beri hep öyleydi.

Hâlâ öyle.

Büyük bir mağazadan ucuz kıyafetler giymesi önemli değil.
Prenses olmak bir auradır ve o bunu bir mil öteden yayıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yani bana ilgiden hoşlanmadığını mı söylüyorsun?" Midemi şeytanın meyvesini kabul etmesi için yeterince oyaladıktan sonra makarnadan ilk ısırığı alıyorum ve duraklıyorum.

Genelde yapmam.

Genellikle yediklerimi çiğnemeden yutarım. Bu sadece hayatta kalabilmek için dini olarak yaptığım sıradan bir şey. Yemek yemekten hiç zevk almadım.

Babamın o kadını yiyecek varken öptüğünü gördüğümden beri değil; sonra bir hafta sonra başka bir kadını becerdiğine tanık oldum, amında gevşek aleti varken kıçına her türlü sebze ve meyveyi sokarak.

Travmatik olayın yaşandığı yer - her gün yemek yediğimiz masa.

Zaman, ben 12 yaşındayken.

Astrid'e annemin çöreklerini çok sevdiğimi ve onlar için sık sık kavga ettiğimizi söyledim ama ne zaman o talihsiz şeylerin tadına baksam, arkadaşım bakmıyorken onları geri .

Bu on yedi yıldır edindiğim bir alışkanlıktı, bu yüzden midemi hangi zamanlarda ucube olmasına izin verileceği ve hangi zamanlarda yiyecek cennetten yaratılmış gibi davranması gerektiği konusunda eğitmekte profesyonel oldum.

Ancak bu makarnanın tadı...kendine özgüdür. Basit ama sıradan malzemeleriyle enfes.

Nicole daha önceki soruma "Hayır," diye yanıt verdi. "Dikkat çekmek beni yoruyordu. Her zaman belli bir şekilde görünmek, belli bir şekilde konuşmak zorundaydım."

"Belli bir şekilde kaltak ol."

"O da var." Saçlarını savurma cüretini gösteriyor ve ben de onu saçlarından tutup aşağı çekmek istiyorum. "Kimsenin beni hiçbir konuda yenmesine izin veremezdim."

"Her şeyini kaybedene kadar." Bir çatal dolusu daha alıyorum, tadına bakmak için duraklıyorum. "Şereften düşmek acı veriyor, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Huzurlu hissettim."

Gözlerimi kısıyorum. "Sahip olduğun her şeyi kaybetmek huzurlu hissettirdi mi?"

"Hiçbir zaman benim olmadı. Ben sadece bana verilenin tadını çıkardım."

"Şimdi seni alkışlamam mı gerekiyor? "Ben değişmiş bir kadınım" konuşmana mı kanayım?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum, Daniel."

"İşin bile mi yok? Çünkü kapı hemen şurada."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İşim dışında." Tekrar kâğıtlara odaklanıyor, parmakları sanki onları parçalamaktan kendini alıkoyuyormuş gibi kenarlarına gömülüyor.

İşte o zaman makarnayı bitirdiğimi fark ettim, uzun zamandır yediğim ilk yemekti. "Babam yemekle sikişiyor" bölümünden önce yemekten bu kadar hoşlandığımı hatırlamıyorum bile.

"Restoranın adı ne?"

Nicole'ün kafası o kadar hızlı kalkıyor ki, ölümden sonra yere yuvarlanmamasına şaşırıyorum. "Neden?"

"Bana bir isim ver."

"Onlar... önemsizler. Yani, küçükler. Eğer beğenmediyseniz, size bir daha oradan bir şey getirmeyeceğime söz veriyorum."

"Aksine, gelecekteki tüm yemeklerime oradan ihtiyacım var. Bunlara ne deniyor?"

"Lolli's," diye geveliyor, sonra yüzünü buruşturuyor.

"Bir restoran için biraz garip bir isim. Kulağa bir striptizcinin sahne kimliği gibi geliyor."

"Neyse o." Duraksıyor, sonra şüpheyle soruyor. "Makarnayı gerçekten beğendin mi?"

"Sorun yok." Gençliğimden beri yediğim en iyi yemekti ama bunu bilmesine gerek yok. "Sadece onlara daha fazla çeşit olmasını söyle, ben de cömertçe ödeyeyim."

"Anladım." Yüzünde bok yiyen bir sırıtış var ve bu onun yüz hatlarını daha mutlu, daha parlak -neredeyse fazla kızsı- yapıyor.

Hayatıma geri döndüğünden beri o kadar kızgın, ve milyonlarca tanımlanamaz duygu içindeydim ki onun ne kadar büyüdüğünü fark edemedim.

Bir bakıma, her erkeğin başını kendisine doğru çevirmesine neden olan Nicole hâlâ aynı Nicole. Arkasında kiraz parfümünden bir bulut bırakan Nicole.
-Yalnız duşlarında mastürbasyon çocukların kokusu.

O zavallı amcıkların her birine iğrenç diyen Nicole ve onun yanında nefes almaya çalıştıkları için diğer renkli eşanlamlı kelimeler.

Ama yine de aynı değil. Artık daha çekingen, dışa dönük olmaktan çok içe dönük.

Ve on bir yıl öncesine göre on kat daha güzel. Kıvrımları bir kadınınki gibi ve yüzü yaşla birlikte olgunlaşmış.

Dudağının sol köşesinin üstündeki küçük güzellik benini makyajla saklamayı bıraktı. Her moda dergisi bunu bir güzellik işareti olarak kabul eder, ama

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nicole içinse kusursuz yüzünde istenmeyen bir rahatsızlıktı.

Yine de hep hoşuma gitmiştir. Bu küçük ayrım onu mükemmel bir şekilde kusurlu yapıyordu. Hayatı buna bağlıymış gibi sakladığı zamanlardan önce.

Farkına varmadan yüzüne, nihayet kucakladığı o küçük kusuruna uzanıyorum.

Parmaklarım ona değdiği anda sarsılıyor, kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bunu neden artık saklamıyorsun?" Bana karşı duyduğu tiksintiyi ve göğsümdeki sıkışıklığı görmezden gelerek soruyorum ve bunu hemen yarı sarhoş olmama bağlıyorum.

"Neden... neden bana dokunuyorsun?"

Ben de bilmiyorum. Alkolden ya da sırıtışından ya da olmaması gerektiği halde tekrar yanımda olmasından olabilir.

Bitti artık.

Onu hayatımdan sildim.

Onu unuttum.

Peki neden içeri girip tüm bariyerlerimi ateşe verebileceğini düşünüyor?

"Soruya cevap ver Nicole. Ergenliğe girer bunu saklamaya başladın. Neden artık yapmıyorsun?"

"Bunu nereden biliyorsun ki?"

"Biliyorum işte. Son kez söylüyorum, şu lanet soruya cevap ver."

"Çünkü bu konuda kendimi mahcup hissederdim."

"Artık yok mu?"

"Artık gerçekten umurumda değil."

İşaret parmağımı minik güzellik izinin üzerinde gezdirip yanlışlıkla -aslında değil- üst dudağına değdirdiğimde aramıza ağır bir sessizlik çöküyor.

Tenim onunkinden ayrılmayı reddediyor, titremelerle karışık sıcaklıktan ayrılmayı reddediyor.

O yüzden yapmıyorum.

Bir bağımlı gibi yasak tozu koklamaya devam ediyorum. Nicole kekeleyerek nefes alıyor, dudakları aralanıyor.

"Sen gittikten sonra ne oldu?" Soru, ben onu durduramadan beni terk ediyor.

Genelde bir denizci gibi içkime hakim olsam da bunun için de alkolü suçlayacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kafası karışmış olsa da uyumlu ifadesi kayboluyor ve gözlerinde bir ateş parlıyor.

"Bu soru için on bir yıl geç kaldın." Sarsılarak ayağa kalktı ve elindeki belgeleri masaya çarptı. "Bitirdim. Değiştirilmesini istediğiniz bir şey lütfen bana bildirin efendim."

"Seni bu kadar sinirlendiren ne?"

"Sen ve senin gereksiz soruların. On bir yıl önce ne olduğu neden umurunda ki, bana hiç bakmadın ki?"

Ona hiç bakmadım mı?

Bu kızın kafası nasıl bir şey böyle? "Sana yaptıklarını hatırlatayım mı Nicole? Eğer bir liste yaparsam,
Lanet olası bir rekor kıracağım."

"Tıpkı senin bir sahnede piç olma rekorunu kırdığın gibi, demek istiyorsun." "Az önce bana -patronuna- piç mi dedin?"

"Geçmişten bahseden sensin. Bunu neden ? Eğlenmek için bana eziyet etmeyi mi seviyorsun?"

"Belki öyledir."

"Belki de çok fazla boş vaktiniz vardır."

"Hayatını cehenneme çevirmeye yetecek kadar değil. Sana her gün yapacağım şeylerden oluşan bir dilek listem var."

"Senden nefret ediyorum."

"Dikkatli ol, Peaches. Nefret, sevgi ve kıskançlığın steroidler üzerindeki bir karışımıdır." Ağzı açık kaldı ve ben hatamı çok geç fark ettim.

Bu lakabı bir daha asla kullanmayacağıma yemin ettikten sonra ona Peaches adını verdim.

Sözümü geri alamadan ya da onu silecek bir hakaret düşünemeden boğazını temizliyor. "Sanırım dosyayı okumuyor olmanız aceleniz olmadığı anlamına geliyor. O yüzden ben gidiyorum."

Sonra vişneli parfümünü geride bırakarak kapıdan koşarak çıkıyor.

Daha ucuz, eskisi kadar güçlü ya da otantik değil.

Ama tıpkı on bir yıl önce olduğu gibi, kafam karışık, kızgın ve sikim kalkmış bir şekilde kalakaldım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

12

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

"Kovuldun."

Ağzım "*O"* şeklinde açıldı.

Bütün gece uyumayan bir zombi olmasaydım ve saklamamam gereken küçük bir kutuya sarılmak zorunda kalmasaydım, muhtemelen kelimeleri daha iyi işlerdim.

Ya da belki de yaptım ama beynim yetişemiyor.

Jay'in kötü bir ateşi vardı ve daha da kötüsü astımı yüzünden inhaleri olmadan nefes alamıyordu. Lolli etrafını sararken onu kanepenin yanında bir topun içine sıkışmış halde buldum.

Gece yarısı onu acil servise götürmek ve tüm gece boyunca ateşini izlemek zorunda kaldım.

Görünüşe göre birkaç gündür kendini hasta hissediyormuş, bu yüzden erken yatmış. Ona neden bana söylemediğini sorduğumda, beni endişelendirmek ya da dikkatimi "dangalak" patronumdan uzaklaştırmak istemediğini söyledi.

Yatağının başında çok ağladığım için gözlerim şişti. Onun yanında olamadığım için, onu bir çocuğun bedenine hapsolmuş bir yetişkin haline getirdiğim için ve özellikle de hastalığının belirtilerini göremediğim için ağladım.

Doktor bana astımının ateşle birlikte daha da kötüleşeceğini ve ona daha iyi göz kulak olmam gerektiğini söyledi.

Sadece bu sabah sıcaklık ve Jay kalkıp duş aldığında rahat bir nefes aldım.

Ona yemek yaptım, ilaçlarını verdim ve bugün erken gelmeye çalışacağımı söyledim.

Konuyu Daniel'a açma şansı henüz doğmadı ve az önce bana kovulduğumu söyledi.

Bir hafta önce evindeki o geceden beri her zamankinden daha soğuk ve mesafeli. Tam anlamıyla çekilmez.

Yine de her şeyi .

Pislik tavırları ve züppe eğilimleri.

Hatta buna ve her gün bana yağdırdığı karanlık alaycılığına alıştım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Özellikle Katerina'nın restoranını tamamen terk edip benim yaptığım yemekleri yemeye başladığından beri bu bir rutin haline geldi. Ne tür bir yemek olacağı konusunda ona sürpriz yapmama bile izin veriyor.

İyi tarafı, artık hem kendi yemeğimi hem de onunkini getiriyorum. Kötü olan şey ise, tabağı her yalayıp temizlediğinde gurur duymamam gerektiği. Katerina'nın yemeğine bazen yaptığının aksine, benim yemeğimi bir kez bile atmadı.

En kötüsü de o gece bana dokunma şeklini ya da ben ayrıldıktan sonra bana ne olduğunu sorarkenki ses tonunu düşünmeden edemiyorum.

Beni aynı anda hem kızdıran hem de üzen bir soru. Lanet olası on bir yıl boyunca yanımda taşıdığım ve hala cevabını bulamadığım bir soru.

Gerçekte ne oldu?

Kader beni nasıl oldu da sırf kovsun diye yüceltilmiş kölesi olmam için kapısına getirdi?

Koyu gri takım elbisesi ve bakımlı avukat görüntüsüyle masasının arkasındaki heybetli varlığına bakıyorum. "Affedersiniz?"

"İzinlisiniz. Çıkarken eşyalarınızı yanınıza alın. Geride bir şey bırakırsan, atarım." Daniel dikkatini dizüstü bilgisayarına verdi ve beni çevresinden tamamen sildi.

Sanki önemsizmişim gibi.

Önemsiz.

Görünmez.

Geçmişte olsaydı, kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırır ve . "Görülmedi" statümü kabul eder ve ortadan kaybolurdum.

Ya da uzaktan izledim.

Ama şimdi değil.

Jay'in geleceği buna bağlıyken olmaz.

"Beni neden kovuyorsunuz?" Net ve tarafsız bir sesle soruyorum.

"Deneme süresinde başarısız olduğunuza karar vermek için bir nedene ihtiyacım yok." Konsantrasyonu monitördeki her neyse onun tarafından emiliyor.

"Ama bilmek istiyorum."

"Kendimi ne size ne de başkasına açıklıyorum Bayan Adler. Son üç haftadır yaptığınız ortalama işin karşılığını alabilmek için İK'ya uğramayı unutmayın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçimde sıcak bir ateş dolaşıyor ve bunun onun sert sözlerinden mi yoksa bunları söylerken beni tamamen görmezden gelmesinden mi kaynaklandığına dair hiçbir fikrim yok, ya da belki de, sadece belki, bu haftalardır içimde biriken tüm bastırılmış enerjinin bir taşmasıdır

Avuçlarımı masasına vurarak, yüzüm aptal ekranının tam üzerinde olacak şekilde eğildim. "Benim işim ortalama değil."

"Bir şekilde sürekli geç kalıyorsun. Kahvem her zaman bir gram şekerli olmuyor - tabii zamanında geldiyse. Karşılıklı konuşma ve gereksiz fikirler sunma alışkanlığınız var. Bir çeşit veda hediyesi olarak işinize ortalama dedim. Doğrusunu isterseniz, son üç haftadır yaptığınız iş felaketten başka bir şey değildi." Saatini kontrol ediyor, sonra dikkatini bana kaydırıyor. "Ve beş dakika geciktin."

"Çünkü acil bir durum vardı. Jay'in ateşi vardı ve bütün gece onu emzirmek zorunda kaldım. Beni makul olmayan saatlere kadar çalıştırmasaydınız ateşi olmayacaktı."

"Artık buna gerek kalmayacak, çünkü kovuldun. Aşk hayatınla ilgili detayları da anlatma bana." Ses tonunda bir ısırık var, beni iliklerime kadar sarsan buz gibi bir sertlik.

Kaşlarımın arasında bir çatıklık beliriyor. "Bu değil..."

"Dışarı. Burada işimiz bitti."

Dudaklarım titriyor ve hayal kırıklığı gözyaşlarımın serbest kalmasını engellemek için içimdeki her şeyi kullanıyorum. "Beni hiçbir zaman uzun süreli çalıştırmak istemedin, değil mi? Bu senin bir oyunundu, bunca zaman sadece benimle oynamak istedin, sonra da sanki hiç var olmamışım gibi beni azarladın. Senin için kıçımı yırtmamın, sabahın köründe kalkıp lanet yemeklerini pişirmemin ya da değerli kahveni zamanında getirmemin hiçbir önemi yoktu. Sadizmine ya da yıpratıcı davranışlarına katlanıp katlanmadığım önemli değil. Senin zorlu programınla ve bencilce heveslerinle ilgilenmek için kişisel zamanımdan fedakarlık etsem bile. Ne yaparsam yapayım, beni kovmak için bir neden bulacaktın."

"Sonunda için tebrikler."

Planlarım gözlerimin önünde paramparça oluyor ve tek yapabildiğim orada durup izlemek, sonra da sessizce parçaların yasını tutmak. Onları toparlayamadan.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum farkına varmadan.

"Bana karşı hissettiklerin ya da hissetmediklerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor, Nicole."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Uzun zaman öncesinden beri bunu biliyordum ama yine de onun canını yakmak istiyordum. Hâlâ tırnaklarımı o kadar derine batırmak istiyordum ki acı hissetmeden nefes alamayacaktı.

"Sen her zaman iyi çocuk görünümüne bürünmüş bir pisliktin Daniel. Herkesi etkilemiş olabilirsin ama ben senin içindeki çirkinliği gördüm. Kendinden o kadar iğrenen bir çocuk gördüm ki, herkesin onu sevmesini sağlamayı kendine görev edinmişti. Baba sorunları, değil mi? Seni o gün gördüm, on iki yaşındayken. Babanı annen olmayan bir kadınla gördün ve restorandan çıktın, sonra da yemeğini kustun. Bu yüzden o zamandan beri pesto ve parmesandan nefret ediyorsun. Neden neredeyse hiçbir şey yemiyorsun, neden kraliyet ailesinden daha seçici ve bir o kadar da züppesin. Babanla ilgili küçük çocuk hayallerin lekelendi, bu yüzden onun daha kötü bir versiyonu olarak büyümeye karar verdin. Kartondan bir insan taklidi olarak büyüdün. Sana acıyorum, gerçekten, kesinlikle acıyorum-"

Aniden ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi silerek beni kolumdan tutup duvara fırlattığında zehirli sözlerim kesiliyor. Ve bu tam anlamıyla bir kaçamaktı.

Sırtım duvara çarptığında boğazımdan bir feryat dökülüyor ve o da önümde hırpalanmış bir vahşi gibi duruyor.

O kadar sert nefes alıyor ki, gömleği neredeyse yırtılacak.

Göğüslerimi onun kabaran göğsünden sadece bir santim ayırıyor. Derin bir nefes alırsam, sadece onun kokusunu almakla kalmayacağım, aynı zamanda onunla bütünleşeceğim.

Bu seçenek ne kadar cazip olsa da, yüzündeki ifade öyle değil. O "geceden" bu yana ilk kez, soğukkanlılığında derli toplu ya da iş adamı gibi değil.

Bir şey onun buzunu eritiyor. Öfke, belki, ya da öfke, siyah türden.

"Acınacak durumda olan sen olduğun halde bana acıdığını söylemeye nasıl cüret edersin? Asistanım olarak çalışmak için yalvarmaya geldin. Hayatını kahvaltı niyetine yiyebileceğim ve artıkları köpeklere atabileceğim bir iş. Artık dokunulmaz kulende değilsin Nicole. Artık bir prenses ya da sahte bir tanrıça değilsin, o yüzden kafanda bir taç varmış gibi davranma."

"Belki de dünya senin etrafında dönüyormuş gibi davranmayı bırakmalısın."

"Hiç rol yapmadım. Kendi dünyam benim etrafımda dönüyor ve sen onun içinde sadece bir baş belasısın. Bir sorun haline gelmeden ezip geçeceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sözleri beni kesmemiş, yarama girmemiş ve enfekte dikişlerimi mahvetmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. Onun sözlerinden, suçlamalarından ya da beni mengene gibi saran varlığından etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum.

"Sana lolipoplarımı hiç vermemeliydim," diye fısıldıyorum sessizce, beceriksizce.

Ne zaman yemek görünce kusmak için insanlardan saklansa, onu yakından takip ettim, tesadüfen görmüş gibi yaptım ve değerli lolipoplarımdan birini eline tutuşturdum.

Çantasında.

Ceketinin

içinde.

bankta. Herhangi bir yere.

Sonra kimse bakmıyorken yiyeceklere yaptığı gibi atıp atmayacağını görmek için geride kaldım. Ama atmadı. Her seferinde lolipopu ağzına attı ve tadını çıkarmak yerine çıtırdattı.

Yine de yedi, önemli olan da buydu.

Ve her gün çantasına bir iki lolipop atmayı alışkanlık haline getirdim.

Muhtemelen bunu unutmuştur. Geçmişi hayatından çıkarmış gibi görünüyor.

"Hayır, yapmamalıydın. Senden nefret ettiğim kadar onlardan da nefret ediyorum." Yakınıma eğiliyor, o kadar yakın ki havasını soluyorum. "Ayrıca olanlardan sonra buraya gelmemeliydin."

"Bilerek yapmadım."

"Bunu düzelteceğiz o zaman. Defol ve bir daha asla geri gelme. Eğer tesadüfen karşılaşırsak, beni tanımıyormuş gibi davran. Ben de aynısını yapacağım."

Boğazıma top büyüklüğünde bir hıçkırık takılıyor ama onun önünde hüngür hüngür ağlamak yerine koşarak ofisinden çıkıyorum.

Ulaşamayacağı bir yerde.

Onun zehirli varlığından.

Sonra sonunda gözyaşlarımı

serbest bıraktım. Tıpkı 11 yıl önce

yaptığım gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

13

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Üç ay.

Her şeyin korkunç bir şekilde ters gittiği o geceden bu yana tam üç ay ve iki hafta geçti.

Kirazımı patlatma kısmı hariç - evet, o mükemmel bir şekilde doğru gitti.

Muhtemelen doğduktan sonra başıma gelen en doğru şey bu. Tüm hayallerimin ötesine geçen tek şey.

İşte sorun da burada yatıyor. Sihirli diyarın -ya da pis diyarın- dışında bir deneyim olduğu için bunu düşünmeden edemedim.

Daniel beni kullanılmış bir prezervatif gibi terk ettikten sonra bile -kızlığımı bozarken ya da sonrasında milyonlarca kez takmamıştı.

Hala bana deliymişim ve yanan bir malikanenin basamağında oturduğum için akıl hastanesine yatırılmam gerekiyormuş gibi bakan insanları düşünüyorum.

Benzerlikler gözümden kaçmamıştı ve muhtemelen haklıydılar. Ne de olsa o basamaklarda oturmuş, bir direk Kraliçe'nin notalarını izlemesi gibi girişi izliyordum.

Gözümü kırpmadım, hareket etmedim ve etrafımda gelişen kaosa kesinlikle dikkat etmedim.

Sağlıksız takıntılar böyle çalışır. Dünya bir nevi var olmaktan çıkar ve var olduğu tek zaman, takıntımın konusu için bir araç olarak çalıştığı zamandır.

Kim, eğer anlamadıysanız, gelmedi.

Bunu yapan kişi annemdi. Beni dirseğimden tuttu ve arabasına doğru itti ki bu onun yapacağı bir şey değildi. Öfkeliyken bile şiddet içeren davranışlar sergilemek hiç de kadınsı değildir.

Beni kendimi öldürme sürecinde bulduğu için kızgın olduğunu düşündüm.

Daniel o gece aramadı ya da mesaj atmadı. Kabul ediyorum, birbirimizin numaraları bizde yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Düzeltiyorum, *benim* numaram onda yok. Üç yıl önce Astrid telefonunu açık bırakacak kadar dikkatsiz davrandığında onunkini çaldım.

O zamandan beri telefonumda aşırı bir isim değişikliği yaşadı.

Lolipop.

Şeftali.

Kar Küresi.

Fantezi.

Takıntı.

Sağlıksız.

Ve en sonuncusu benim favorim. Kanlı

Salak.

Onu hiç aramadığım ya da mesaj atmadığım halde numarasının neden yıllardır bende olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Sanırım daha önce orada olduğunu bilmek yeterliydi.

Şimdi değil.

Numaram onda yoksa ne olmuş yani? Bunu değiştirmek istiyorsa Astrid'den isteyebilirdi. Üvey kardeşimle olan gergin ilişkime rağmen, birbirimizin numaraları var.

Ama yine de bütün yaz beni görmezden gelmesinin sebebi oydu. O gece Astrid, suçlusu hâlâ serbest olan bir vur-kaç olayına karıştı.

Daniel'in benden alıp ona verdiği iğne yüzünden kanında ecstasy buldular. Henry Amca uyuşturucu kullandığı için ona kızgındı.

Dürüst olmak gerekirse, bunun için üzgünüm ama Henry Amca'nın önünde kendimi ifşa edecek kadar değil. Annem beni öldürür. Tam olarak değil ama beni hayal kırıklığına uğratması da bundan farklı değil.

Şeftali olayımdan sonra benimle üç ay boyunca konuşmadı ve ancak Henry Amca fark etmeye başladığında benimle konuşmaya geri döndü. Hala o olayla ilgili kabuslar görüyorum.

Astrid'e istemeden ilaç verenin ben olduğumu duyarsa, beni varlığından silmenin yollarını düşünecektir.

Başkaları için görünmez sayılırım, bu yüzden çifte işkenceye ihtiyacım yok.

Ayrıca, geçirdiği kazadan beri Astrid, Daniel'ın dikkatini en sevdiği bayağı aksiyon filmlerinden bile daha fazla çekmektedir.

Sonuç olarak, bana bakmadı, benimle konuşmadı ve kesinlikle benimle hiç yalnız zaman geçirmedi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yazın büyük bir kısmında futbol kampında olması da yardımcı olmadı. Ama okula döndükten sonra bile varlığımı görmezden geldi.

Ben artık yoktum.

Royal Elite'in kalp çarpıntısı, çekici bir atlet ve Astrid'in yan parçası olmaya geri döndü.

Artık onun yanındayken kendimi tanıyamıyorum bile. Bazen kendimi gerçekten onu incitmek isterken yakalıyorum. Hiç gelmemiş olmasını diliyorum.

Gerçekten onu havuza itmek istiyordum. Bu düşünceler korkutucuydu.

Daniel'a olan hislerim daha da korkutucuydu.

Ona sahip olmak için bu kadar ileri gitmeye istekliysem, bu beni ne yapıyordu?

Çaresiz mi? Saplantılı mı?

Dengesiz bir deli mi?

Belki de bu üçünün bir kombinasyonudur.

Ve en kötüsü de bu zehirli, nefret dolu düşüncelere bir son verememem.

Ya da arkasındaki duyguları.

Bu yüzden bu akşamki maçta Levi King'in formasını giyiyorum. Chloe Ronan Astor'unkini giyiyor çünkü o her zaman en seksi parçanın peşindedir.

Ben de öyleyim.

Sadece farklı bir şekilde.

Levi'nin ailesinin tatil malikanesinin alevler içinde kaldığı o geceden beri, benim sade üvey kız kardeşimle şüpheli bir şekilde yakınlaşıyor.

Bazen benim sahip olmadığım neye sahip olduğunu merak ediyorum. Okuldaki en seksi, en zengin çocuğu ve Daniel'i onun küçük parmağına bu kadar saran şey nedir?

Biraz erkek fatma, tuhaf ve hiç de sofistike olmayan biri. Kendi babasının yaşam tarzından bile hoşlanmıyor.

Bu, Levi'nin onu aynı anda hem boğmak hem de becermek istercesine takip etmesini engellemedi.

Ve bu benim umurumda olmasa da, Daniel bu işin içine giriyor. En sevdiği dizi olan aptal Vikingler'i izlerken onu duydum.

-Onunla havuz evimizde. Benimle konuştuğu, bana dokunduğu ve şeftali olayından sonra ilk kez bana sarıldığı aynı havuzlu evde.

Ona Levi ile ilişkiye girmemesi gerektiğini ve onun yerine cinsel ihtiyaçlarını karşılayacağını söyledi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu tam üç ay iki hafta sonra beni öyle bir becerdi ki birkaç gün doğru düzgün yürüyemedim.

Bana ne yapmasına izin verdiğim önemli değil. Şansı olsa, kıymetli Astrid'ine giderdi.

Ama o Levi'dan hoşlanıyor.

Benim planım da bu şekilde devreye giriyor.

Maçtan sonra futbol takımı Ronan'ın evinde bir parti verir.

Chloe ve ben peşlerine takıldık, sonra girişte ayrıldık. Ronan'ın babası bir kont olduğu için, unvanıyla birlikte gelen malikanesi de var.

Annesinin düzenlediği bir koleksiyon sergisi için buraya ilk geldiğimde, buranın son moda mobilyaları ve asil ve düzgün hizmetçileriyle bir peri masalından fırlamış gibi görünmesi beni çok etkilemişti.

Ancak ailesi sık sık ülke dışına seyahat ettiği için Ronan burayı bir tür genelev/kulüp/kumarhaneye dönüştürmüş.

Değerli tabloların önünden geçen ve birinci sınıf halıların üzerine alkol döken cahil aptalların sayısı aşağılayıcıdır.

Yine de kargaşayı ve herhangi birinin benimle konuşma çabalarını görmezden geliyorum. Ben bir görevdeyim.

Ben de doğruca ona doğru yürüdüm.

Levi ve birkaç ekip üyesinin çekildiği özel bir odaya.

Sigara, ot ve alkol kokusu havada ölüm kokusu gibi yayılıyor.

Ama Levi'nin yanına kayarken başımı dik tutuyorum. Bana doğru bir duman bulutu üflüyor ama sanki ayakkabılarının üzerindeki tozmuşum gibi bakıyor.

En azından bana bakıyor, bu iyiye işaret.

"Dizlerinin üzerine çök," diye anons ediyor ve ben o zengin çocuk kendini beğenmişliğini suratından silip atmak istiyorum.

"Ben fahişe değilim," diye ısırdım.

"Dizlerinin üstüne çök ya da defol git buradan."

Gözlerim kapıya kayıyor. *Baba, eğer bir işaret gönderebiliyorsan, lütfen bunu şimdi yap.*

Tercihen o.

Ama ben çok safım. Papa'ya ve geçen yıldızlara tutulan dileklere inanmayı bırakmalıydım.

Son on doğum günümde aynı dilekte bulunmayı bırakmalıydım. Hiç gerçekleşmeyen dilekler.

Dilekler peri masalları, kayan yıldızlar ve hayali dünyalar içindir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gururumu ayaklar altına alarak Levi'nin bacakları arasında dizlerimin üzerine çöküyorum. İki parmağını ağzıma sokuyor ve ben öğürme ve sınırlı sayıda üretilen tasarım ayakkabılarının üzerine kusma dürtüsüne direniyorum.

O olduğunu hayal et.

Levi değil. Bu o.

Emmeye başlıyorum ama Levi susuyor. "Kıpırdama."

Pantolonunda bir şişkinlik oluşuyor ve elim titremediği için şükrederek ona uzanıyorum. "Vay canına, çok büyüksün."

Biri beni öldürsün.

Levi ile ne yapıyorum ben?

Bir soluk havayı doldurduğunda beni omzumdan tutuyor.

Levi ve ben aynı anda döndüğümüzde Astrid'in girişte durduğunu görüyoruz, gözleri kocaman, üzgün, kızgın ve tüm yaz boyunca hissettiğim her duyguyu hissediyor.

Daniel onu bana tercih ettiğinde.

Daniel beni terk edip ona gittiğinde.

Bakışlarını karşılıyorum. Hoşlandığın kişi için görünmez olmak nasıl bir duygu Astrid?

"Ben... Dan'in burada olduğunu sanıyordum. Böldüğüm için özür dilerim."

Kapıyı arkasından sıkıştırarak dışarı fırlıyor ve ben histerik bir kahkaha atıyorum.

Tatmin edici hissettirmiyor. En ufak bir şekilde bile.

En başta Levi'nin bacakları arasında olmak benim için aşağılayıcı ve düpedüz utanç verici.

Beni görmeyen bir adam yüzünden dizlerimin üzerine çökmem. Bu ben değilim.

"Ne sikime gülüyorsun?" Levi tersler.

"Küçük Viking hem evde hem de burada yerini öğrendi." "Evde mi?"

"O benim üvey kardeşim, ama uzun sürmeyecek. Şimdi... Nerede kalmıştık?" Ona tekrar uzanıyorum. En azından Daniel gösteriyi izlemeye geldiğinde başlatmalıyım.

Astrid'in zor durumdaki bir genç kız gibi onun kollarında ağlayacağından hiç şüphem yok.

O onun şövalyesi. Ben onların kötü adamıyım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Levi beni iterek başka bir yerde yutkunmamı söyledi. Hışımla odadan çıkarken orta parmağımı görmüyor.

Zorlukla yaratılmış bir zarafetle tam boyuma ulaşıyorum ve saçlarımı savuruyorum. Gözlerin üzerimde olduğunu, diğer oyuncuların kıs kıs güldüğünü hissedebiliyorum ama beni etkilemelerine izin vermiyorum.

Bundan ne tür bir itibar kazanacağım önemli değil, özellikle de eskiden erkekleri bir seçmeden daha hızlı reddettiğim için.

Görev tamamlandı ve resmen omzumdaki şeytanı takip ediyorum.

Meleğe gelince, o bir şeftaliye bağlı. Ölme modunda olmadığım sürece ona dokunamam ya da dinleyemem.

Odadan çıktığımda kafam güzel oluyor. Hayır, uçmuş değil.

Sefil.

İçimdeki aynı duygulara dokunuyorlar. Bir havuza dalıp boğulmak ya da belki bir şeftali yiyip tek taraflı sevdiğim tek şey tarafından öldürülmek istediğim duygular.

Ben de gizlice Ronan'ın mutfağına girdim. Orta yaşlı, havasız bir uşak, Drakula'nın yaşanmaz bir saraya girmesi gibi önümde kayıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?

Çok kibar, çok iyi kız tavrımı takınıyorum. "Şeftaliniz var mı?"

Eğer istek onu şaşırttıysa, "Şeftali?" diye yankılandığında yüz ifadesi değişmez.

"Evet, meyve."

"Bir dakika, bayan."

O başka bir kapıda kayboluyor ve ben de *Alice Harikalar Diyarında*'daki bir karakter gibi orada dikilip etrafımdaki partide olup biten tüm çılgınlıkları görmezden gelmeye çalışıyorum.

O adam az önce bir sütuna mı sarıldı?

"Eğer yutkunmak istiyorsan, tek yapman gereken sormak, tatlım."

Ürperiyorum, ama bu kötü bir şey. *Ürkütücü* türden.

Chris'in durup dururken arkamdan yaklaşmayı kesmesi gerekiyor. Bana sırıtıyor ve ben bilinçsizce geri adım atıyorum.

Gözleri kan çanağına dönmüş, sanki kan damarları destansı bir savaşta birbirini öldürmüş gibi.

"Kaptan için yutkunmak istediğini duydum?"

"Hayır, yapmadım." Hayatım buna bağlı olsa bile oral seksi bitirmezdim. Tek istediğim dedikodular ve Daniel ya da Astrid'in

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Böylece onlar da ön sıralarda oturabileceklerdi.

"Bu konuda utanmana gerek yok." Chris bana doğru uzandı. "Seni tatmin edebilirim." "Eww, iğrenç." Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Dokunma bana."

Yüzü sertleşiyor ve yanıma gelemeden uşak bir kase şeftaliyle dönüp bana uzatıyor.

"Bu... çok fazla," diyorum.

"İhtiyacınız olursa diye," diyor ciddi bir ifadeyle.

Gülümsüyorum, sonra şeftalilerimi alıp bahçenin arka tarafında, bir çeşmeye bakan küçük bir çardağa gizlice giriyorum.

Bir şeytan ve bir melek var.

Ha. Ronan'ın ailesi de benim iki tarafım kadar şiirsel. Herkes şeytanın her zaman kazandığını bilir. Kötü olmak için yaratılmışız. İyilik çok fazla baş ağrısı, karın ağrısı ve en önemlisi kalp ağrısıyla birlikte gelir.

Küçük çantamı açıp bir lolipop çıkarıyorum ve emiyorum. Şeftali aromalı tabii ki. Sentetik, bu yüzden güvendeyim.

Bunca zamandır şeftali arzumdan bu şekilde kurtuldum. Ama annem çocukça dediğinden beri bunu gizlice yapmak zorundayım.

Kaseyi yanıma koyuyorum ve bir şeftali alıp ayın altında tutuyorum. Küçük bir meyvenin beni erken bir ölüme göndermesi çılgınca.

Yine de ağzım bir ısırık alma arzusuyla sulanıyor. Tek

bir tat.

Yine de kendimi kandırıyorum; bir tat asla yeterli değildir. O tadı saatlerce bile alamazsın.

Bu yüzden birden fazla orgazm bile olmadım.

"*Bir Şeftali tarafından öldürülmek* mezar taşında çok iç karartıcı görünürdü."

Üzerime bir gölge düştüğünde

irkiliyorum. Daniel.

Nefes al, Nicole. Nefes almalısın.

Yavaşça ona bakıyorum.

Her iki eli de kot pantolonunun ceplerinde ve bu da omuzlarının Elites ceketini germesine neden oluyor.

Daniel her zaman güzel görünüyordu, ama şu anda aynı derecede korkutucu.

Patlamak üzere olan bir yanardağ gibi. Arka planda yavaşça gelişen bir alerjik reaksiyon.

Tavrını görmezden sözlerine odaklanıyorum, hâlâ yasak meyveyi tutuyor ve lolipopumu emiyorum. Bunu yapabilecek kadar meydan okuyucu hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onun önünde.

O kadar belalıyım ki lolipop emiyorum.

"Yine de güzel ve eşsiz görünürdüm ve sevdiğim bir şeyi yaparken ölürdüm."

"Sakso çekmek dışında yapmayı sevdiğin diğer şeyler neler? Senin bir fahişe olduğunu bilmiyordum."

Göğsüm ağrıyor. Levi fiyaskosunu duymasını bekliyordum ve tepkisini tahmin ediyordum. Şeftali aromalı bir bıçakla bıçaklanmış gibi acıtacağını düşünmemiştim.

"Bunu bir erkek fahişeden duymak çok komik." Lolipopu çıkarıyorum, sonra tekrar sokuyorum ve yanağımın kenarına sokulmasına izin veriyorum.

Hareketi izlerken dudaklarında karanlık bir gülümseme beliriyor. "Eğer sik istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

"Bu gece biri bana bunu ikinci kez söylüyor. Bu yasak dudaklar için çok çaresiz olmalısınız."

Gözleri kısıldı. "Sana kim sordu?"

"Hatırlamıyorum. Umurumda da değil. Davetinize gelince, reddetmek zorundayım. O olaydan sonra hala cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yapıyorum. Bilirsin, beni unuttuktan sonra."

Çenesinde bir kas çalışıyor ve normalde sakin olan yüzünü rahatsız ediyor. "Astrid bir kaza geçirdi."

"Harika." Ayağa kalktım, kanayan kalbimi bir düzine lolipopla sağaltmaya hazırdım. "O zaman neden Levi konusunda onun yaralı kalbine bakmıyorsun? Onu arıyordun da beni mi buldun? Burası biraz karanlık, o yüzden bizi karıştırmış olabilirsin."

Beni omuzlarımdan tutuyor ve beni bankın üzerine yapıştırırken inliyorum. Sırt üstü yatıyorum ve şeftaliler öldürülmüş kayan yıldızlar gibi etrafımıza saçılıyor.

Daniel iki yanımda diz çökerek üzerime geliyor ve bir savaşçının öfkesiyle bana bakıyor. "Beni delirttiğin halde seni başkasıyla karıştıracağımı mı sanıyorsun?"

Kalbim gökyüzüne yükselmeye ve onu birden fazla yara bandıyla bırakan o yanlış anlamalara sahip olmaya başlıyor. Ben de duygularımı onun yersiz umutlarına kelepçeliyor ve öfkeli ses tonumu takınıyorum. "Ben mi seni delirtiyorum? Kim diğerini prezervatifsiz becerdikten sonra terk etti?"

"Astrid o kazayı yaptı çünkü ona verdiğim ilacın etkisindeydi." O kadar alçak sesle konuşuyor ki, tıslamasını tenimde hissediyorum. "Sence ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

tüm bu uyuşturucu fikrinin arkasındaki kötü üvey kardeşle sevişme havasında mıydı?"

"Bana tekrar dokunmana izin vereceğimi sana kim söyledi? Bir kerelik bir şeydi, bu yüzden kendini övme." Sesimden soğuk bir zehir damlıyor, ama sözleri kadar keskin olmalı, çünkü çenesi sıkılıyor.

"Bu yüzden mi Levi'ye geçiyorsun?" "Seni
ilgilendirmez."

"Bunu kendi işim haline getiriyorum. Eğer bunu Astrid'e zarar vermek için yapıyorsan..."

Bunu senin beni incittiğin kadar ben de seni incitmek için yapıyorum. Ama bunu söylemiyorum, sessiz kalmayı tercih ediyorum.

"Tam bir baş belasısın, Nicole."

"Senin şeyin içimde sinsice dolaşırken böyle düşünmüyordu."

"Ateşli bir baş belası ve son kez söylüyorum, ona horoz deniyor ve eylemin adı da sikişmek, Bayan Prude." Ses tonunda bir eğlence var. "Levi'ye gerçekten sakso çekmedin, neden olmasın?"

"Yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Cole oradaydı ve bana gerçek hikayeyi anlattı."

Okunamayan yüzüne bakıyorum. "Neden sordun?"

"Çünkü." Kolumdaki elini sıkıyor. "Kaptan'a asıldınız ama Cole'un söylediğine göre iğrenmiş görünüyormuşsunuz."

"Cole'un gözlüğe ihtiyacı var."

"Yani doğruyu söylemek yerine fahişe olarak adlandırılmayı mı
tercih ediyorsun?" "Beni yalnız bırakmanı tercih ederim."

"Yapamam."

Duraklıyor, söylediklerine o da benim kadar şaşırmış gibi gözleri açılıyor. am.

"Sen... yapamaz mısın?"

Başını bir kez sallar. "Sen benim en iyimi yapmak için aktif olarak
çalışıyorsun
Arkadaşımın hayatı cehennem gibi ve bunun için seni boğazlamak istiyorum ama seni yalnız bırakamıyorum."

"Üç ay boyunca bana doğru bakmamış olman bunun aksini kanıtlıyor."

"Belki de gözlüğe ihtiyacı olan sensindir." "Ne?"

Yarı açık ağzımdan lolipopu çekip alıyor. İç yanağımda yapışkan, buruşuk bir iz bırakıyor ve ağzımda tatlı bir salya birikiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben daha ne yaptığını düşünemeden Daniel onu ağzına sokuyor. Bu hareket o kadar ani ve erotik ki yutkunuyorum.

Tatlı şekeri emiyor, çıkarmadan önce yanaklarını çukurlaştırıyor ve o gün amıma yaptığı gibi dilini üzerinde gezdiriyor.

Tekrar ve tekrar.

Ve tekrar.

Yutkunuyorum, iç bacaklarım sıkılıyor.

Sonra lolipopu birkaç saniye içinde eziyor ve sanki hiç var olmamış gibi görüntüyü yok ediyor.

"Bunun... tadını çıkarman gerekiyor," diye fısıldıyorum, önceki sahneyi hâlâ aklımdan çıkaramıyorum.

"Tatlı kısma daha hızlı ulaşmayı tercih ederim." Eğiliyor ve dudaklarımı yavaş bir öpücükle yakalıyor.

Şeftalinin tadı dilimde patlıyor. Yasak meyvem

ve yasak insanım.

Vücudum beni nefessiz bırakan şok bir duygu tepkisine giriyor.

Daniel beni yakalıyor, öpüşmeyi derinleştirirken parmakları saçlarıma batıyor.

Bu çılgınlık ve tek insan biziz. Sadece ikimizin

girmesine izin veriliyor.

Ona dokunmak, üzerindeki tüm şeftalileri yalamak için elimi kaldırıyorum ama bir şey titriyor.

Telefonu olduğunu fark ettim. İnliyor ama beni bırakmıyor, ama tekrar tekrar titreşiyor ve homurdanarak beni itiyor.

"Oh, Tanrı aşkına."

Bir mesaj olduğunu tahmin ettiğim şeye bakıyor, sonra şehvet ve korkuyla bana dönüyor. "Gitmek zorundayım."

Kısa süreliğine canlanan kalbim yeniden büzüşüyor. "Astrid'e." "Bizi

eve götürmesi için kardeşimi çağırdı."

Onu , uzuvlarım o kadar ki çalıştıklarına şaşırıyorum.

"Nicole." Dirseğimden tutup beni döndürdü.

"Ne? Kıymetli Astrid'in seni bekliyor. Benden ne istiyorsun?"

Yüz hatlarından bir bakış geçiyor ve keşke bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için dünyadaki tüm dilekleri ve lamba cinlerini kullanabilseydim. "Sen ve ben...

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

imkansız."

"Belli ki. Astrid'in erkek oyuncağı olmakta iyi şanslar."

"Oh, lütfen. Bu Astrid'le ilgili değil. Seninle ilgili Nicole. Sen kindar, gaddar ve tam bir kaltaksın. Bunu istemiyorum."

"Belli oluyor. Pantolonundaki çadıra bakılırsa."

"Fiziksel tepki."

"O gece beni beş kez becermen de fiziksel bir tepki miydi?"

"Uyuşturulmuştum."

"İlaç istemediğin birini istemene neden olmaz, Daniel." "Evet,

yapar."

O zaman anladım. Umutsuzca buna inanmak istiyor, seçme şansı olsa bana on metrelik sopayla bile dokunmayacağına inanmak istiyor.

Ama az önce bana dokundu ve ayık, bu yüzden sinirli.

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

Ben de gülümsemekle yetindim. "Ya benim için durumun böyle olmadığını söylersem? Ya sana o geceyi istediğimi söylersem? Daha önce hiçbir şey hissetmediğimi?"

"O zaman yalan söylemiş olursun, çünkü senin planın

Chris'ti." Bu lanet serseri.

Gözlerinin içine sokmak istiyorum.

Bunun yerine, ona bir yumruk atmakla yetindim. "Belki de o hâlâ benim planımdır ve şimdi sen bunu mahvettiğine göre iki kat daha fazla çalışmam gerekiyordur."

Mavi gözlerinde bir parıltı tutuşuyor. O kadar sert ve hızlı ki fiziksel olarak kaskatı kesiliyorum.

"Yani Kaptan'ı emme olayı bununla mı ilgiliydi? Chris'in dikkatini çekmek mi?"

"Belki de öyleydi."

"Lanet olası ezikleri çekmede iyi şanslar."

"Görünüşe göre bunlarla bir rekorum var." Saçımı savuruyorum. "Bunu karşılıksız iş olarak görüyorum."

Gözleri tekrar parlıyor ve elini bana doğru uzatıyor ama eli bana dokunamadan telefonu yanıp sönüyor ve başını sallıyor, sonra arkasını dönüp kayboluyor.

Tekrar.

Bana sırtını veriyor.

Tekrar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve bu sefer, onun bir parçasını gerçekten kaybetmişim gibi hissediyorum. Tekrar yakalayamayacağım bir parçasını.

Yine de gerçek şeftali yiyebileceğim bir gün için dua ederek dudaklarımı yalıyorum ve şeftali lolipopunun tadını alıyorum.

Ama bu muhtemelen Daniel'in bunu kabul etmesini dilemek kadar imkansızdır.

Ben

. Benim

gibi.

Beni iste.

Ve bundan iğrenmiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

14

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir yudum bile almadığım kahve fincanını gereğinden fazla sıkmış olsam da yumruğum sıkılıyor, sonra da çöpe atıyorum.

Sikeyim.

Lanet olsun.

Nicole'u kovalı bir saat oldu ama içimde patlayan yangın sönmeye yakın değil.

Asla yüksek sesle konuşulmaması gereken şeyler hakkında ağzını açması gerekiyordu. Kendi annem, kardeşim ve Astrid bilmezken o tüm bu detayları nasıl biliyordu?

Herkes yemek konusunda seçici olduğumu, çünkü memnun edilmesi zor olduğumu ya da bilerek hıyarlık yaptığımı düşünüyor.

Herkes yüzeye bakar.

Lanet Nicole hariç. Önceki kraliçe arı ve çocukluğumun ve gençlik yıllarımın yerleşik kötüsü.

O kadar insan varken onun bilmesi hiç mantıklı değil.

Onu bulup saçlarından tutup konuşturmak istiyorum. Onu saçından tutarken pek çok şey yapmak istiyorum.

Karşımda durduğunda, sinip kaçmasa bile vücudunda bir titreme vardı. Sanki bu işte haksızlığa uğrayan taraf kendisiymiş gibi kötü niyetli bakışlarıma zehirli bir bakışla karşılık verdiğinde bile.

Sanki kurban oymuş gibi.

Belki de onu benim için çalıştırmak bir hataydı. Ona karşı intikam planları yapmak da bir hataydı.

Ona eziyet ettiğim ve hayatını cehenneme çevirdiğim için zafer hissetmeyi beklerdim, ama hissettiğim son şey bu.

Aslında, hiç yok.

Aslında, bunun tam tersi de olabilir.

Ama zihnimi rahatladığımı ve güneşe doğru tek boynuzlu bir ata binmem gerektiğini düşünmeye ikna edecek kadar dürüstüm.

Belki bu sırada yanarsın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Daha önce de böyle olmuştu, güneşe çok yaklaşmıştım ve beni canlı canlı kavurmuştu.

Güneşle ilgili olan şey bu.

Ona istediğim kadar bakabilirim, hatta yörüngesinde dönebilirim, ama ona dokunduğum anda tek kaderim yanmaktır.

Ofisimin kapısı açılıyor ve Knox'un aptal bir sırıtışla orada durduğunu görmek için arkama bakıyorum.

"Ne?"

"Görünüşe göre bahsi ben kazanacağım."

Masamın etrafından dolaşıp pencereye bakacak şekilde önümde dururken gözlerim onun hareketlerini takip ediyor. Berbat ruh halim ve onu herhangi bir şeyle doldurma ihtiyacım yemi yutmama neden oluyor olmalı. "Ne bahsi?"

"Bugün grup sohbetini kontrol etme zahmetine katlansaydınız
o."

Gözlerimi ona dikerek telefonumu aldım ve gruba gittim.
Bana şaka yaptıktan sonra susturduğum sohbet.

Ronan'ın hemen görmezden geldiği ama yine de devam ettiği birkaç tek kişilik gösteri metnini görmezden geldikten sonra Knox'un metnine rastlıyorum.

Knox: Kim oyun havasında?

Xander: Aynen öyle.

Cole: Sıkıldım, neden olmasın?

Biri oyun mu dedi?

Knox: Daha çok bir bahis aslında. Herkesin bildiği gibi, bizim Dan the Man sarışınlar yüzünden travma geçiriyor çünkü Nicole adında bir bomba onun kalbini kırdı. İntikam için onu asistanı olarak tuttuğunu söylüyor ama ben ne dünkü çocuğum ne de körüm. Kıvılcımları görüyorum.

Levi: Tek taraflı monoloğunuzu sürdürecek misiniz yoksa orada bir bahis var mı?

Knox: Biraz sabırlı olsaydın, oraya varıyordum, amcık. Nerede kalmıştım? Doğru. On bin dolarına bahse girerim ki Daniel, Nicole'a yaşlı bir zenginin fahişesi gibi boyun eğecek.

Cole: On bin pound, dolar değil.

Knox: Ara.

Xander: Ben de varım.

Levi: Sana elli bin arttırıyorum.

Benim için 100 yap.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Xander: Ne? Neden? Sen ve Levi neden büyüyorsunuz? Ne kaçırdım ben?

Aiden: Görünüşe göre okuldaki tüm ikinci yılınız boyunca, çünkü Daniel Nicole'u en güzel Chihuahua'ya aşık olan tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi izlerdi.

Knox: Az önce onları köpeklere mi benzettin?

istediğin.

Xander: Lev ile neden büyüdüğünüzü açıklar mısın?

Bir şeyler biliyorum ama soru sormak yok, lütfen. Bahis bitene kadar cevap vermeyeceğim.

Ronan: Buradayım! Beni özlediniz mi, pislikler?

Cole: Çölün güneşi özlediği kadar.

Ronan: Kes şunu. Yüzümü kızartma.

Astor, Cole'un mesajını tekrar oku. Bu sefer yavaşça.

Xander: *Yüksek sesle gülme emojisi*

Dur bir dakika. Çölde hava hep güneşlidir, bu yüzden güneşi kaçırmaz.

Aynen öyle.

Siktir git, Nash. Bir sonraki partime ve ondan sonrakine davetli değilsin. Aslında, üç aylık bir yasağın var ve kalıcı bir yasağa doğru ilerliyorsun.

Cole: Hemen döneceğim. Gidip yastığımda ağlayacağım.

Knox: Odaklan, Ron. Daniel'ın Nicole'a boyun eğip yakında evleneceklerini duyurması için yüz seksen bin poundumuz var. Var mısın?

Ronan: Tabii . İki yüze yuvarlayalım.

Knox: Harika. Daniel bir ay içinde pes ederse, bize ödeme yapacak. Etmezse, biz öderiz.

"Çek yazmaya başlasan iyi olur, Danny." Okumayı bitirdiğimde Knox sırıtıyor. "Bana ödeme yapması gereken sensin. Çekinizle başlayacağım."

Benim çenesi sıkılır. "Onu ben kovdum." "İyi denemeydi."

"O kovuldu, Knox. Paranızın üstünü aldığım için üzgünüm ama memnuniyetle kabul edeceğim."

Gözlerini kısıyor, sonra boş ofisini arıyor. "Onu gerçekten kovdun mu?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Üç haftalık deneme süresi sona erdi ve onu asistanım olarak tutmak istemiyorum."

Knox beni garip bir şekilde izliyor, sanki kısa süre önce mafya prensesiyle çektirdiği nişan fotoğrafına gibi.

Daha iyi seviştiğim için benimle yatmasını önerme hatasını yaptığımda bana nasıl baktığının bir adım altında.

Öyleyim ama bunun için neredeyse burnumun kırılmasına değmezdi.

Bu orospu çocuğu çekici görünebilir, ama o bir ceza savunma avukatı. Sadece ellerini kirletmeyi seven değil, aynı zamanda bunun için çabalayan birine asla güvenmemelisiniz.

"Seni zavallı amcık," diye fısıldadı küçük bir kıkırdamayla. "Ya ne istediğini söyle ya da defol git."

"Bu konuda bile kızgınsın. Kahretsin, bahsimi yükseltip senden daha fazla bozukluk almalıydım."

"Ulaşmak üzere olduğun bir nokta var mı? Tercihen önümüzdeki on saniye içinde, ben seni tekmelemeden önce."

"Görmüyor musun?" Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ondan o kadar hoşlanıyorsun ki, her gün onu görerek acı çekmemek için onu kovdun. Sana herhangi bir etiket yapıştırabilirdim dostum, ama korkak bir dangalak asla bunlardan biri değildi. Tabii ki bugüne kadar."

"Onu kovdum çünkü beceriksizdi."

"O şimdiye kadar sahip olduğun en iyi asistan. Bunu sen de biliyorsun, çalışan birkaç nöronun da biliyor ve hatta rastgele esmerlerle yatmayı bırakıp ona ikinizin de gerçekten istediği şeyi verseydin sikin de bunu bilirdi."

Ben daha sik gibi sözlerimi sıralayamadan ofisimin kapısı menteşelerine çarpacak bir güçle açılıyor.

Aspen eşikte beliriyor, kızıl saçları Şeytan'ın en sevdiği inindeki alevleri andırıyor. Kollarını kavuşturur ve ayakkabısını yere vurur.

"Nedir bu?" Onunla Knox'un arasına bakıyorum. "Daniel'ın ofis gününe zorla girmek mi?"

"Onu kovdun mu?" diye soruyor, genellikle bu şirketin gerçek şeytanı Kingsley'e ayırdığı yavaş ve tehditkâr bir tonda.

", o kim?" İlgisizmiş gibi yapıyorum.

"Adler. Nicole Adler, burada çalışmaya başladığından beri hıyarlık yaptığın kişi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Seni işveren-çalışan TED konuşmama davet ettiğimi hatırlamıyorum, Aspen."

"Ve senin bir kadının velayet şansını aktif olarak mahvedecek türden küçük penis enerjisine sahip olduğunu hatırlamıyorum."

Ona gerçek penis boyutumu gösterip cinsel taciz davası açma riskini göze almak üzereydim, ama çılgınca bir yola girmeden önce sözleri aklıma geldi.

Boğazım sanki gibi kapanıyor. Ya da sarhoş olmak. Bunu söyleyemem. Tabi

i. "Nicole'un velayet davası mı var?"

"Evet. İngiltere'de." Aspen ayakkabısına daha manik bir şekilde vuruyor. "O yapmadı

Sana söylemek istiyorum çünkü onun deyimiyle "Ondan nefret ediyorsun ve ona yardım etmektense kaybetmesini tercih ediyorsun" ama en azından düzenli bir işte çalışmasına izin verebilirsin. Şimdi, o tacizci pisliğin önünde büyük bir dezavantaja sahip olacak."

Mantıksız sebeplerden dolayı duvara vurmak istiyorum. Mesela neden Aspen Nicole hakkındaki tüm bu bilgileri biliyor da ben bilmiyorum?

Çünkü onu hayatından silmeyi kendine görev edindin. Nasıl gidiyor bu arada?

Omzuma tüneyen sesi kovuyorum, bir iblis mi yoksa kılık değiştirmiş bir melek mi olduğundan emin olmasam da.

Muhtemelen sadece iki küçük boynuzu olan bir yaratığı dinlediğimi anladı ve bu nedenle cehennemdeki belirsiz bir bölümü taklit eden yeni bir moda evi kurmaya karar verdi.

Aspen bana "Onu ikinci asistanım olarak geri getiriyorum ve ondan uzak duracaksın," diyor. Hayır, aslında o beni bilgilendiriyor ve insanların onu neden çekilmez bulduğunu anlamaya başlıyorum. Kızıl saçlıların sadece şeytanın yüzüne binen zebaniler olarak klişeleştirilmesinin nedeni o.

"Hayır, yapmayacaksın," diye karşılık verdim, sesim sakindi ve kesinlikle onu ve Knox'u pencereden atmanın eşiğinde değildim.

"Evet, yapacağım. Yolumdan çekil yoksa seni yönetim kurulu toplantısına çağırırım."

"Kendi yönetim kurulu toplantısıyla karşı karşıya olan birinden bunu duymak biraz cesurca. King'in yakında seni kovacağını duydum, Aspen. Benim disiplin cezam seninkinden önce mi sonra mı olacak?"

"Öncelikle, kâbuslarına girmemi istemediği sürece beni kovmayacak. İkincisi, eğer onun gitmesine izin vermezsen, yapacağım son şey olsa bile seni de yanımda götüreceğimden emin olabilirsin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu iyiydi." Knox sırıtıyor. "Keşke patlamış mısır getirseydim."

Aspen çenesini kaldırır. "İki seçeneğin var Daniel. Ya onu rahat bırakacaksın ya da acı çekeceksin. Hangisi olacak?"

"Üçüncüyü seçiyorum."

"Üçüncü bir seçenek yok."

"Bana tüm bu velayet fiyaskosunu anlattıktan sonra olacak."

"Neden anlatayım ki?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve Knox'u arka planda sırıtırken ve ağzına hayali patlamış mısır atarken yakalıyorum.

Bir saat önce, aptalca davranışım yüzünden ofisimi yakmayı ve kendimi gözaltına almayı düşünüyordum.

Bir saat önce, geceyi adı Jay olan sevgilisiyle ilgilenerek geçirdiğini söylediği için ateşler içinde yanıyordum.

Bir saat önce, kimsenin göremeyeceği bir yerde o lanet lolipopları emerken ona bakmaktan kendini alamayan genç benden farklı hissetmiyordum.

Ve bundan

nefret ettim.

Hepsini.

Şimdi, "Çünkü muhtemelen ona yardım edebilecek tek kişi benim" dediğim için bundan da nefret ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

15

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

"N ikki?"

Burnumu çekiyor, gözlerimi gömleğimin kolunun arkasına siliyorum. Bu şeyi bir mağazanın indiriminden aldığım ve gözyaşı lekeleriyle mahvolmasının yasını tutmayacağım için mutluyum.

Mesele şu ki, bütün sabahı ve öğleden sonranın bir kısmını yakındaki bir parkta bir ağacın arkasında deli bir kadın gibi ağlayarak geçirdim.

Jay'e bok gibi görünerek geri dönemezdim - bu benim açımdan epik bir başarısızlık olsa da - ve pek çok şeyi düşünmek zorunda kaldım. Daniel'a yalvarmak için ne kadar çaresiz olduğum gibi.

Ve ben çaresizim.

Hem de çok.

Ama yarasını gündeme getirerek aramızdaki tüm profesyonellik görüntüsünü bozdum. Normal insanların asla fark edemeyeceği kadar iyi sakladığı yarasını.

Cehenneme kadar yolu var. Annesi bile yapmazdı ve Astrid'in de yapmadığından şüpheleniyorum, her zaman yüzüne yemek sokmayı ne kadar çok sevdiğini düşünürsek.

Ama Daniel söz konusu olduğunda asla normal biri olmadım.

Ya takıntılıydım, ya tamamen aklımı kaçırmıştım ya da çaresizdim.

Sadece gidip ona yalvaracak kadar çaresiz değilim.

Zaten beni geri almayacaktı, beni boğmasına iki saniye kalmışken değil ve eğlenceli bir şekilde değil.

Belki sakinleşirse, onunla konuşmak için cesaretimi toplayabilirim? Planım bu zaten. Bence şeytan kostümünü giyip içindeki Lucifer'i başkalarının hayatını cehenneme çevirmek için kullanmadığı zamanlarda ona yaklaşmak daha iyi.

Ve bu zaman genellikle gecedir.

Bunun için ona güzel bir yemek yapmam ve evine götürmem gerekiyor - tabii eğer yüzümü ve adımı "görüldüğünde polisi ara" kadranına yazmazsa. Pozitif kalmaya çalışarak, öğleden sonrayı akşam yemeği için market alışverişi yaparak ve içimdeki uğursuz sesi susturarak geçirdim. kabul etmesini sağlayacaktır.

Bu taze gözyaşlarının sebebi bu ama neyse, boş ver o sesi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Deneyene kadar bilemeyeceğim.

Jay, Minions pijamalarını ve çoraplarını giymiş, asla vazgeçemediği bir takıntısını gururla sergileyerek önümde yürüyor.

"Erken dönmüşsün." Mutlu görünmek yerine kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin?"

"Elbette." Alnına dokunuyorum. Onu birkaç kez aradım ve daha iyi olduğunu söyledi ama şahsen emin olmalıyım. "Ateşin gerçekten düşmüş."

"Sana yalan söylediğimi mi düşündün?" Küçük gözlerini bana dikti. "İyi olduğuna emin misin? Bugün beni defalarca aradın ve hatta eve erken geldin. Benim yüzümden başın belada mı?"

"Ne? Tabii ki hayır." Alışveriş torbasını mutfağa götürüyorum.

"Bana yalan söylüyorsun Nikki. Ben artık bir erkeğim; bir sorun varsa bana söyleyebilirsin."

"Oh, benim küçük keratam bir erkek mi?" Arkamı döndüm ve yanlarına saldırdım. "Ne kadar gıdıklandığını bildiğim için fark etmemiştim."

Bir kahkaha patlatıyor ve kaçıyor. Onu yakalayıp kanepeye yatırıyorum ve nefesi kesilene kadar gıdıklıyorum.

Bu oyunu biraz fazla seviyor ama bunu uzun süre yapamam yoksa astımını kötüleştiririm.

"Bu garip bir şekilde ev içi."

Donup kalıyorum, muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünüyorum. O kadifemsi derin ses buradan başka her yerde olabilir.

Benim evimde.

Ona bakarken gözlerim farlara yakalanmış bir geyiğe benziyor olmalı. Geniş. Gözlerimi kırpmadan.

Tek bir hedefi olan Azrail gibi yaşam alanının ortasında duruyor.

Ben.

Jay'in üzerinden yavaşça inip kırışmış eteğimi düzeltiyorum. "D-Daniel? Burada ne yapıyorsun?"

"Kapı açıktı. Boktan bir yerde yaşadığınızı düşünürsek ileride kilitlemeyi düşünebilirsiniz."

Kolayca söylediği sert sözler karşısında yanaklarım kızarıyor. Bana bakmıyor bile. Tüm dikkati, Minyonlar kıyafetiyle birleştiğinde son derece komik olan omuzlarını dikleştirip dikleştiren Jay'in üzerinde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kimse seni bu bok çukuruna davet etmedi." Jay koruyucu bir kalkan gibi önümde duruyor. "Peki sen kimsin?"

"Nicole'un patronu, ona çok kızgın."

"Bu onu kovacağın anlamına mı geliyor?" Jay'in sözlerinde bir ihtiyat notu var.

ton.

"Çoktan yaptım, Minion."

Jay bana ihanet eder gibi bakınca irkildim. "Sen demiştin ki hiçbir sorun yaşamadım. Neden yalan söyledin?"

Daniel gereksiz yere, "Bu onun çocukluğumuzdan beri uyguladığı bir yöntem," dedi.

"Birbirinizi çocukluğunuzdan beri mi tanıyorsunuz?"

"Senin yaşlarından beri, evlat."

"Daniel!" Başımı sallıyorum.

"Bu sizin için efendim."

"Artık benim patronum değilsin."

"Duruma göre değişir."

Kalbim küt küt atıyor ve bundan nefret ediyorum. Daniel, onun sözleri, hareketleri ve varlığı söz konusu olduğunda geri dönülmez bir şekilde kontrolden çıkmış olmaktan nefret ediyorum. Ama en çok nefret ettiğim şey, ona karşı tepkimi evcilleştirmenin ya da bastırmanın bir yolu olmaması.

Her zaman her çizgiyi aşmak içindir.

Her sınırı.

Her mantıksal engeli.

"Nikki'yi uzun zamandır tanıdığını söylemiştin," diyor Jay düşünceli bir ses tonuyla. "Bu da işine devam etmesine izin verebileceğin anlamına geliyor."

"Yine, duruma göre değişir." Daniel sanki onunla ne yapacağını düşünüyormuş gibi Jay'e bakmaya devam ediyor ve içimdeki anne ayının neden Jay'i onun dikkatli bakışlarından korumamı istediğinden emin değilim.

Ama buna gerek yok, çünkü gözlerinin mavisi bana doğru kayıyor, yavaşça, boğucu bir şekilde. "Bir kelime."

Önce Jay'e, sonra tekrar Daniel'a bakıyorum. Keşke ona bunu kimsenin göremeyeceği bir yere sokabileceğini söyleme lüksüm olsaydı, ama yok, bu yüzden Daniel'a beni küçük balkona kadar takip etmesini işaret ediyorum ve kapıyı arkamızdan kapatarak meraklı Jay'i içeride kilitliyorum.

Daniel ile neredeyse göğüs göğüse gelene kadar yer seçimimden pişmanlık duymadım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bergamot, ıhlamur ve erkek kokusu nefesimi kesen bir müdahalecilikle beni sarıyor.

Birkaç asi saç telinin diğerlerinden ayrılıp alnına düştüğünü fark etmeden edemiyorum. Ya da takım elbisesinin bu sabah olduğu gibi nasıl mükemmel ütülenmiş göründüğünü.

Ancak yüzü boş görünüyor. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemeden beni kovan vahşi şeytan gibi değil, ama hoş da değil.

Aramızda mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmak için umutsuzca çabalarken paslı parmaklıklar sırtıma batıyor. Dokunmak zorunda kalmadan da yeterince felaket.

Daniel başını cam kapıya doğru eğiyor. "O benim mi?"

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum. "Ne?"

"Çocuk benim mi?"

"Hayır!"

"Senin mi o zaman?"

"Bu ne, hayır! O benim kardeşim."

"Resmi evraklar öyle gösteriyor, ama belki de annenizin üzerinizdeki baskıyı azaltmak için onu evlat edinmesini sağladınız?"

"O hapisteydi, Daniel. Nasıl birini evlat edinebilir ki?"

"Sadece yasal babasının kim olduğunu düşünerek tüm olasılıkları ortaya koyuyorum." Gözleri kararıyor ve duruşu sırtımdaki metal kadar sertleşiyor. Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor ve bu tamamen bu adamın lanet olası cüretkârlığından kaynaklanıyor.

"Jayden'ın babası ve onunla ilgili her şey seni ilgilendirmez."

"Bu şekilde ifade etmek istediğine emin misin? Duyduğuma göre bir velayet davasının ortasındaymışsın ve bilim insanlarının aptallığa çare aramaya başlaması kadar senin de düzenli bir işe ihtiyacın varmış."

"Sen nasıl...? Bekle, Aspen miydi?" "Fark etmez. İş

durumunuz önemli." Alt dudağımı ısırıyorum ama

sessiz kalıyorum.

Bir süre beni izliyor, sanki yaşama sebebi beni kıvrandırmakmış gibi acımasız göz temasını sürdürüyor. Kıpırdamıyorum, kendimi tutuyorum ve ona bakıyorum.

Yine de çok yorucu. Daniel'ın hedefi, can düşmanı, düşmanı olmak her zaman çok yorucu olmuştur ve buna ne kadar emin değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tabutuma son çivinin çakılması ne kadar sürer?

Daniel kaşlarını kaldırır. "Seni geri götürmem için beni ikna etmeyecek misin?"

"İkna olmak istiyor musun? Beceriksiz ve şimdiye kadar sahip olduğun en kötü asistan olduğumu sanıyordum."

Kibirli burnunu havaya kaldırıyor. "Hayırseverlik havasındayım. O yüzden şanslı yıldızlarınıza teşekkür edin ve ikna seansına başlayın. Unuttuysanız diye söylüyorum, benim zamanım altın yumurtlayan kazdır."

"Neden ikimizi de zahmetten kurtarmıyor ve bana ne istediğini söylemiyorsun?

Herhalde buraya kadar bir şey için geldiniz."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve her iki yanağında da gamzeleri beliriyor. "Sen her zaman zeki küçük bir fingirdektin."

"Tüm sarışın stereotiplerini yıkmaktan mutluluk duyuyorum."

"Hepsi değil." Beni dikkatle izliyor. "Yasal danışmanlığın yanı sıra daimi asistanlık pozisyonuna sahip olmak için ne yapmaya hazırsınız?"

"Herhangi bir şey."

"Seks oyuncağım olmak da dahil mi?"

Kalbim dizlerime düşüyor ve arkamdaki korkulukları ölümüne kavrıyorum. "O değil."

Yüzü hiç değişmiyor. "Neden? Bu fikre karşı çıkacak bir erkek arkadaşın mı var?"

"Bu fikre karşı çıkıyorum. Seninle yatmak istemiyorum."

Ya da bu konuda herhangi biri.

"Neden olmasın?"

"Bu profesyonel ilişkimizi öldürür."

"Bizim hiçbir zaman profesyonel bir ilişkimiz olmadı, Nicole."

"Ben sadece... yapamam." *Lütfen bana bunu yaptırma.*

Neredeyse yalvaracaktım ama son anda kelimeleri yuttum.

"Seni bu kadar mı iğrendiriyorum?" Ses tonunda suçlama yok. Düz, neredeyse deadpan.

"Belki de bitmek bilmeyen sevişmelerinizin hikayeleri öyledir."

"Yüzündeki kıskançlığı silmek isteyebilirsin. Ağzından salyalar akıyor."

"Kıskanacağım son erkek sensin, Daniel. Sen benim geçmişimdeki küçük bir lekeden başka bir şey değilsin." *Yalanlar, yalanlar ve daha fazla yalan.*

Kendimi sağda solda saçmalayan genç Nicole'den farklı hissetmiyorum. Ve bu tehlikeli.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu da beni o zamankine benzer yıkıcı bir yola sürükleyecekti.

"Anlıyorum."

Hâlâ o tonsuz şekilde konuşuyor, hiçbir tonlama yok. Yüzü de aynı şekilde kapalı, arkasında ne olduğunu okuyamadığım mutlak bir maske.

Metaforik bir ağırlık nefes borumu sıkıyor ve panik yerleşmeye başlıyor. Tüm cesur konuşmalarıma rağmen, bu işi kaybedemem.

Belki gözlerimi kapatıp rol yaparsam- Hayır.

Hayır. Böyle bir şey olmayacak. "Daniel,

ben-"

"Bana yemek yapmakla başla," diye kesti. "Zaten bir haftadır bunu yapıyorsun. Lolli isminden şüphelenmeliydim. Biraz tahmin edilebilir, değil mi? Lolipoplarını da eklemek zorundaydın."

Dudaklarım aralanıyor, sonra kapanıyor. "*Başlamak mı?*

Sonra ne olacak?" "Bunu yol boyunca çözeceğiz."

"Seninle yatmayacağımı söyledim."

"Buna sikişmek deniyor. Uyumak gibi bir şeyin olacağından şüpheliyim. Bunu da göreceğiz."

"Hayır, yapmayacağız. Beni neden istiyorsun ki?"

Dudakları bir çizgi halinde geriliyor ama bu hafif sevgi gösterisi çabucak kayboluyor. "Bir nedeni yok. Bu sadece bir iş anlaşması."

Keşke onu bu yükseklikten balkondan aşağı atabilsem ve muhteşem yüzünün paramparça oluşunu izleyebilsem. Beni bu kadar küçük hissettirmesinden nefret ediyorum.

Ne kadar önemsiz.

"İş olsun olmasın, bunu yapmayacağım. Uyumak ya da sevişmek." "Kaba

bir kelime söyledin. Bu bir ilerleme."

"Bu bir uyarı. Sakın bana yaklaşma."

"Sen bu kadar gerginken olmaz, ama geleceksin." "Hayır,

gelmeyeceğim Daniel."

"Sizin için efendim." Balkon kapısını açar. "Ve ben açım. Yemeği çabuk hazırla."

Keşke ölümünü çabuklaştırabilseydim ama gerçek hayatta işler yürümüyor.

Jayden bizi içeride bekliyor. Her hareketimizi izlerken ev ödevi yapıyormuş ve Lolli ile oynuyormuş gibi yapıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ya da Daniel'ın, daha spesifik olmak gerekirse.

Lolli'yi bir silah gibi taşırken bize yaklaşıyor, ki Lolli belirli koşullar altında silah olabiliyor. "Nikki'nin işine devam etmesine izin verecek misin?"

"Ne kadar iyi yaptığına bağlı. Ve ona böyle demeyi kes, bu çok çocukça."

"Belki size efendim demesini keserseniz. Bu çok aşağılayıcı."

Küçük kardeşimle inanılmaz derecede gurur duyarak bir gülümsemeyi bastırıyorum. Küçük afacan yaşına göre çok olgun.

Daniel kaşlarını kaldırdı. "Jay'di, mi?"

"Jayden. Bana Jay demen için onay almadın." "Bu
hayatta bunu istemedim."

Kardeşim omzunu kaldırdı. "Senin kaybın. Gelecekte önemli biri olduğumda benden iyilik isteyeceksin."

"Bundan şüpheliyim."

"Ben yemek hazırlayacağım," diyerek tartışmalarına son veriyorum.

"Davetli mi?" Jay kafasını Daniel'a doğru çevirir, sanki o gitmeyen bir sinektir.

Daniel onu bakışlarıyla sabitler. "İşe devam etmesinin şartlarından biri de bu."

"Nikki'nin yemekleri herkesin karşılayamayacağı bir lüks."

Daniel'ın gözünün kenarı seğiriyor ve bunun hoşnutsuzluk mu yoksa eğlence mi olduğundan emin olamıyorum. "Yapabilirim."

"Bunun için ona ekstra ödeme yapıyor musun?"

Önlüğümü giyerken Daniel'ın yerine "Öyle," diye cevap veriyorum.

"Ne kadar ekstra? Yemek pahalı restoran kadar mı?" "Jay!"

"Şey, aynı seviyede. İyi ödeme yapmak zorunda."

"Yapacağım." Daniel bakışlarını bana kaydırdı. "Katerina'nınkinin iki katı."

Parmaklarım kayışın üzerinde duraklıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. Az önce benim yemeğimin, birkaç restoran zinciri sahibi profesyonel bir şef olan Katerina'nın pişirdiğinin iki katı değerinde olduğunu mu söyledi?

"Yeterli değil mi?" Daniel düşünür. "Üçe katla o zaman."

Aman Tanrım.

"Hala yeterli değil mi?"

"Hayır, değil," boğuluyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Aptalca." Jay burnunu bana doğru kıvırdı. "Daha fazlasını alabilirdin. Asla yeterli olduğunu söylemeyin."

"Bu doğru. Sen zekisin," der Daniel ona. "Biliyorum."

"Okulda ne kadar başarılısın?"

"Dahi seviyesinde. Diğer çocuklar bana yetişemiyor."

Daniel kaşlarını kaldırır. "Gördüğüm kadarıyla kibir aileden geliyor."

Kardeşim huysuzlanan Lolli'yi serbest bıraktıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Okulda ne kadar *iyiydin*?"

"Pek iyi değil ama yirmi dokuz yaşında ortak olduğum için bunun bir önemi yok. Sadece sistemi kendi yararınıza kullanmanız ve onu alt etmeniz gerekiyor."

"Peki bunu nasıl yapıyorsunuz?"

"Bu konuda akıllı davranmaya devam ederek. Beyniniz var; sadece onu doğru yola yönlendirin."

Aralarında geçen konuşmayı hayretle izliyorum. Daniel'ın oturmasıyla çok küçük görünen eski püskü kanepeye bile oturuyorlar.

Lolli aralarına atlıyor ve şaşırtıcı bir şekilde Daniel onu seviyor. Neden onun hayvanlara karşı kayıtsız olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Muhtemelen hiç evcil hayvanı içindir.

Kedimiz ters dönüp Daniel'e karnını gösterdiğinde Jay gülüyor, bu sadece ona güvendiğinin değil, aynı zamanda ondan hoşlandığının da bir işareti.

Birisi ilk karşılaşmalarından sonra büyüleniyor.

Manzarayı görünce içim ürperdi.

O benim mi?

Daniel'in daha önceki sorusu tekrar aklıma geliyor ve Jay ne onun ne de benim oğlum olmasına rağmen, neden içimdeki çarpık bir parçanın bunu dilediğini bilmiyorum.

Bu, gençliğimden beri hayatımdan çıkarmaya çalıştığım parçamla aynı.

Göz kapaklarımda yakıcı bir nem birikiyor hızla dönüp kollarımın tersiyle gözlerimi siliyorum.

Ne halt ediyorum ben?

Bu karşılıksız duyguları ve onlarla birlikte gelen tüm acıyı bir kenara atmak yıllarımı aldı.

Yıllar. Lanet yıllar. Ve hala aynı noktada takılıp kalmışım gibi hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jay'in favorisi olduğu için bugün balık tercih ederek akşam yemeği hazırlamakla meşgul oluyorum. Ayrıca beyaz pirinç topları yapıyorum ve üzerlerine Hint baharatlarından oluşan bir karışım serpiyorum.

Arada bir dikkatimi oturma odasına kaydırıyorum ve Daniel'i kardeşimin ödeviyle uğraşırken buluyorum. Alnındaki derin çatık kaşlara bakılırsa o da zorlanıyor gibi görünüyor.

Sınıfta her zaman tembel biriydi ve tam bir "dünyayı siktir et" tavrına sahipti. Muhtemelen onları geçmesinin tek nedeni geride kalmanın bir sıkıntı olduğunu düşünmesiydi.

Ve evet, onun hakkında bu kadar çok şey bilmemeliyim ama bu bir hastalık. Daniel gribine yakalandım ve görünüşe göre kronikmiş.

Ne zaman göz göze gelsek, sanki beni ele geçirmek üzereymiş gibi vücudumda garip bir ürperti oluyor.

Ve her zaman önce ben kırıyorum, mümkün olan her şekilde onun çekiminden kaçmak için çaresizce.

İşim bittiğinde "Yemek hazır," diye bağırıyorum.

Jay kanepeden kıvrak bir kaplan gibi fırlıyor, onu miyavlayan Lolli takip ediyor.

Kasesine biraz balık koyuyorum ve diğer herkesi görmezden gelerek yemekle meşgul oluyor.

Kardeşim ve ben bulaşıkları oturma odasına taşıyoruz, Daniel hala oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, sanki o bir kral ve biz de onun hizmetkarlarıymışız gibi.

Aptal.

Onun karşısına, yere oturmak için hamle yapıyorum ama Jay pozisyonu kapıyor ve ben de Daniel'ın yanına, kanepeye oturmak zorunda kalıyorum.

Onun sıcaklığına kapılmamaya ya da mutfak eşyalarıma uzanırken ona bakmamaya çalışıyorum.

Anahtar kelime *denemek*.

O odadayken, binadayken, okuldayken, şehirdeyken, ülkedeyken, dünyadayken hava hep emiliyor.

Bazen, onun yeryüzünde bir yerlerde var düşünmek bile lanet olası oksijenimi çalmaya yetiyor.

"Bu çok güzel, Nikki!" Jay yüzünü pilavla doldurarak haykırıyor.

Uzanıp dudağına yapışmış pirinç tanelerini çıkarıyorum. "Beğendiğine sevindim."

"Sevmiyorum, bayılıyorum." Kardeşim ürkütücü bir yemek yiyen Daniel'a dik dik bakıyor. Sanki herhangi bir hareket yapmaktan ya da herhangi bir

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ses. "Peki ya sen, Daniel? Herhangi bir yorumun var
mı?" Patronum güçlükle yutkunuyor. "Yemek."
"Bu herhangi bir yemek değil. Nikki'nin ve şimdiye kadar yediklerinizin en iyisi.
Kabul et."
"Bu iyi," başarıyor.
Rekor sürede servisini bitiren Lolli, bir dişi aslan zarafetiyle odaya giriyor ve Daniel'in bacağına sürtünüyor.
Sanki hastalanacakmış gibi yüzünün buruştuğu anı görüyorum.
Ve şimdi neden hiç konuşmadığını veya hareket etmediğini ve yemek yerken rahatsız edilmekten hoşlanmadığını anlıyorum. Sanki yemek yemeyi tek başına ve hiçbir dış uyaran olmadan sürdürmesi gereken bir savaş olarak görüyor.
"İyi bir iltifat bile değil," diye homurdanıyor kardeşim.
Daniel muhtemelen yediklerini kusmak için kalkmaya başladı. Çantamdan hızla bir lolipop çıkarıyorum, ambalajını açıyorum ve dudaklarını açtığında dudaklarının arasına tıkıştırıyorum.
Bir süre bana bakıyor, lolipop hala ağzında donmuş. Sonra bir an için, kısa bir an için, ifadesi yumuşuyor.
Kısa bir an için, onun parlak gözlerindeki yıldızları görüyorum. Bana bakan ve benden nefret etmeyen aynı gözleri.
Ama önce emme zahmetine katlanmadan lolipopu çiğnediğinde lolipop yok oluyor. Yuttuğunda, çubuğu peşinden koşan Lolli'ye fırlatıyor.
"Şeftali."
Kalbim yerinden fırlayıp karnıma düşüyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, çenesindeki çukura ve o muhteşem gamzelerin küçük alaylarına. Ya da aralarında ne olduğuna, parlayan dudaklarına.
"Lolipopların her zaman şeftali aroması vardır." Başını atılmış çubuğa doğru eğiyor.
"Biliyorum, değil mi?" Jay bir lokma balık çiğnedikten sonra, önceki konuyu unutmuş gibi konuşuyor. "O sadece bunları alır. Nikki tuhaf biri."
Daniel'ın bakışları üzerimde öyle bir sıcaklıkla geziniyor ki, sanki üzerimdeyken giysilerimi eritiyormuş gibi hissediyorum. "Öyle."
Sonra yemeğe geri döndü ve beni . Tanrım.
Jay'in gevezeliklerine rağmen tüm yemeği bitiriyor. Dikkatini dağıtmamak için Daniel yerine kardeşimle konuşmaya çalışıyorum ama o çok

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Misafirimiz tarafından görmezden gelinmekten hoşlanmayan talepkar bir serseri. "Git bir duş al Nikki. Daniel ve ben bulaşıkları yıkarız." "Sorun değil." Ayağa fırladım. "Ben yaparım."

"Hayır. Yemeği sen hazırladın. Daniel ve benim bulaşıkları yıkamamız doğru olur."

"Bu yemeğin parasını ben ödedim," diyor Daniel o kibirli ses tonuyla. "Ben restoranda bulaşık yıkamam."

"Evet, ama aynı zamanda bir şefin evine de gitmiyorsun, o yüzden bu bir uzlaşma," diye karşı çıkıyor Jay ve Daniel ya da ben itiraz edemeden beni banyoya doğru itiyor.

Patronumun çatık kaşları ve kısık gözleri karşısında gülümsememi bastırarak üzerime bir şeyler giyip banyoya gidiyorum.

Bu binanın duvarları çok ince olduğu için sabun ve benzeri şeyler hakkında tartıştıklarını duyabiliyorum.

Su üzerime fışkırırken kendimi sırıtırken yakalıyorum ve beyaz altın kolyemi kavrıyorum. Tam olarak gözlerimin renginde bir kolye ucu var. Zarif oval bir şekli var ve altın üzerine zümrüt rengi mineden yapılmış. Bu sahip olduğum en değerli eşya, daha doğrusu önceki hayatımdan, içinde geldiği kutuyla birlikte sakladığım tek şey.

Kolyeyi ilk aldığımdan beri takıyor olsam da, istemeye istemeye çıkardım ve dikkatlice bir havlunun içine sakladım. Daha sonra bir kutuya koyacağım.

Daniel bunu göremez yoksa aklına fikirler gelir. Benim bile istemediğim fikirler.

Sonunda uzun bir duş alarak vücudumdaki kasların gevşemesini sağlıyorum.

İşim bittiğinde pamuklu bir bornoz giyiyorum, saçımı havluyla kuruluyorum ve banyodan çıkıyorum.

Daire ürkütücü bir şekilde sakin ve Daniel'in kardeşimin maskaralıklarından bıkıp gittiğinden şüpheleniyorum.

Ama durum öyle değil.

Jay kanepede uyuyor, uzuvları her yöne sallanıyor.

Daniel önünde yerde yatıyor ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar çekerek güçlü kollarını ortaya çıkarıyor. Birkaç bin dolara mal olmuş olması gereken özel dikim ceketi şu anda Lolli tarafından yastık olarak kullanılıyor.

Yine de saçla kaplı olmasını umursamıyor gibi görünüyor, çünkü çok fazla Jay'in ders kitabına odaklanmış durumda. Sadece onu bu şekilde gördüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

işle ilgili şeylere yoğunlaştım.

Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü başını kaldırmaya başladı. "Bugünlerde çocuklara öğrettikleri bu saçmalık da ne..."

Gözleri bana takılınca duraksıyor. Beni ayaklarımdan yakalıyor, bakışlarını yavaşça belime ve karnıma doğru sürüklüyor, sonra gözleri benimkilerle çarpışmadan önce göğüslerimde oyalanıyor.

Koyu maviler - on yıldan uzun süredir yapmadığım bir şey olarak beni kıvrandıran tehlikeli bir mavi.

"Bizim eğitim sistemimiz Amerika'dakinden farklı," diyorum dikkatini dağıtmak için umutsuz bir çabayla.

"Burada her şey farklı - Londra'dakinden daha büyük, daha gürültülü ve daha az kendini beğenmiş."

"Hâlâ özlüyorum. Londra'yı." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ve onun incelemesi altında kıpırdanma ihtiyacına direniyorum.

"Neden bıraktın o zaman?"

Bakışlarım sessizce Jay'e

kayıyor.

"Doğru. Kaçıyordun ve görünüşe göre hala kaçıyorsun."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için mutfağa gidip iki bira aldım ve Daniel'a bir tane ikram ettim.

"Sanırım burada birinci sınıf viskiniz yok," diyor bira kutusunu tiksintiyle inc.

"Bira olduğu için bile şükretmelisin." Ayaklarımı altıma sokarak karşısına oturuyorum.

"O kadar korkunç

mu?" "Bana

acımayın."

"Sana karşı pek çok çarpık duygum var, ama inan bana, acıma duygusu listede yok."

Tırnaklarımı kutuya batırarak bir ağız dolusu birayı yudumluyorum. Ona bu hislerin ne olduğunu sormak istiyorum ama soramıyorum.

Balkonda söylediklerimden sonra olmaz.

"Jay'i İngiltere'de büyütemezdim," diye fısıldadım, konuyu tekrar kardeşime getirerek. "O... babası tarafından istismara varacak kadar ihmal edildi. İçinde tutulduğu koşullar yüzünden astım oldu. Bu yüzden sosyal hizmetler kapımı çaldığında hayır diyemedim. O sırada birkaç aylıktı."

"Bu yüzden Cambridge'i bıraktın." Bu bir soru

değil, bir beyanat.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Jay'i yetiştirmek için güven fonumun geri kalanını kullanmak zorunda kaldım, bu yüzden artık Cambridge'i karşılayamazdım."

"Henry Amca'dan yardım isteyebilirdin."

Yumruğum büyüklüğünde bir top nefes borumu tıkıyor. "Henry Amca annemden şeytandan nefret ettiğinden daha çok nefret ederdi."

"Ama senden nefret etmiyordu."

"Evet, öyle yaptı. O tutuklandıktan sonra bana bakamadı bile. Ona onu hatırlattım ve bu onu incitti. Bu yüzden onun tekliflerinden kaçtım. Annemin doğurduğu başka bir çocuğu büyütmek için ondan yardım isteyemezdim."

Jay'bakıyorum, derin bir uykusu olduğu için şükrediyorum.

Daniel bira kutusunu itip kakıyor, sonra küçük bir yudum alıyor. "Sen gelmeden önce New York'ta olduğumu biliyor muydun?"

"Hayır. Öyle olsaydı buraya gelmezdim."

Dudaklarında sadist bir gülümseme beliriyor. "Seni asla geçmişinden kaçan bir korkak olarak görmedim."

"Ben korkak değilimSadece gereksiz çatışmalardan hoşlanmıyorum."

"Yani artık gereksiz miyim? Tekrar gözüme girmek için pek de iyi bir satış yöntemi değil."

"Böyle bir yer var mı ki?" "Ne?"

"İyi " "Öyle."

"Kraliyet ailesinden daha seçici olduğunuzu

düşünürsek şaşırtıcı." "Makul olabilirim."

"O kelimeyle kafana vurulsa bile olmaz."

Bir yudum daha içmeden önce biraz gülümsüyor, daha doğrusu sırıtıyor. Bira.

Sessizlik çöküyor , söylenmemiş sözlerle ağır ve kinci

düşünceler.

Birbirimizin boğazına o kadar çok sarıldık ki bu küçük huzur anını yaşamak yanlış geliyor.

Ama kırmam.

Doldurmaya çalışma.

Çünkü onun çekici tarafına çekilmiş olabilirdim ama Daniel'ın sessizliği de en az sözleri kadar hoşuma gidiyordu.

Hoşuma gitmeyen şey onun davranışlarıydı. birinden.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve izliyor, sanki pek de ince olmayan teklifini kabul etmemi sağlamanın en iyi yolunu düşünüyormuş gibi.

Sorun şu ki, ben de bunu düşünmeden edemiyorum.

Kendimi o tarafıma tamamen kapatmış olsam bile. Ama kendimi Daniel'a asla kapatamazdım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

16

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

Sanırım bir hata yaptım.

Hayır, bu bir olasılık değil.

Bunu düşünüyor olmam bile lanet olası bir hata yaptığımın açık bir göstergesidir.

Ve daha da büyük bir hatanın ortasındayım.

Boş bir bardak su alıp mutfak tezgahıma bakıyorum.

Eğer biri bana yaşam alanımdaki gibi bir sahneye tanık olacağımı söyleseydi, terapi faturalarını öderdim.

Belki de bu, kendi terapi seansıma başlamam gerektiğinin bir göstergesidir. Nedeni basit. Manzara ne kadar tuhaf olsa da, eğlenmememem gereken tüm yanlış duygularla birleştiğinde... doğru hissettiriyor.

Çoklu görev okulundan başarıyla mezun olan Nicole, bir yandan Jayden'ın ödevlerini yapmasına yardımcı olurken bir yandan da bekleyen asistanlık görevlerini yerine getiriyor.

Kardeşi, Jayden.

Destansı boyutlarda dokuz yaşında küçük bir piç. Neredeyse daha genç bir Nicole gibi ama daha fazla ısırık ve daha az züppelikle.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bir hafta önce onunla ilk tanıştığımdan beri bu küçük piç beni çok sevdi. Sadece aptallığa benim kadar alerjisi olmakla kalmıyor, aynı zamanda neredeyse kız kardeşininkine rakip olacak kadar arsız bir ağzı var.

Neredeyse.

Evimi onlara açmamın nedenlerinden biri de bu. Nicole'e akşam yemeği için eski püskü dairesine gidip gelmeyeceğimi söyledim ve yemeği bana getirmesini istedim.

Evinin gürültü, tehlike ve hayati tehlike listesinde olması gerekse de, artık oraya gitmek istemememin asıl nedeni bu değil.

Mesele şu ki, onu daracık cübbesi içinde görmeye devam edemezdim ve sonra kalkıp Everest Dağı'ndan daha büyük bir ereksiyonla ayrılmak zorunda kaldım.

Doğal olarak, bana aklından geçenleri anlattı ve herkesin lüks bir daireyi karşılayamayacağı hakkında saçmaladı. Aklından geçen her şeyi ifade etmek gibi sinir bozucu bir eğilimi var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Isırarak cevap verdiğimde genellikle kızarıyor, bu yüzden temelde hiçbir ip olmadan itiyor ve çekiyoruz.

Her neyse, bana her akşam yemek getirmeyi kabul ettikten sonra - düzeltiyorum, ona başka seçenek bırakmadıktan sonra- Jayden'ı kışkırttım, o da benimle gelmeyi önerdi. Ölümün eşiğinde olsaydım bunu kendim söylemezdim.

Boktan, rutubetli dairelerinin onun durumu için iyi olmadığını ben bile biliyorum. Kağıt inceliğindeki duvarlardan duyulabilen bitmek bilmeyen gürültüden bahsetmiyorum bile.

Kedi bile bu cehennem çukurunda ani bir gürültü ya da çığlıkla sürekli sarsılarak uyanıyor.

Aynı kedi şu anda eşofmanlarıma sürtünüyor ve bolca tüy bırakıyor. Bir hafta içinde tam beş takım ceketimi mahvetti ve geri kalan kıyafetlerimin iki katını kirletti.

Ve evet, kedi Lolli bile gelmek zorunda kaldı. Jay onu yalnız bırakmamak için ısrar etti.

Lolli.

Aman Tanrım. Nicole, suçüstü yakalanan bir suçlunun suçsuzluğunu kabul etmesinden daha tahmin edilebilir olamazdı.

Kedi miyavlıyor, muhtemelen dikkatimi çekmeye çalışıyor, ben de iç çekiyorum ve onu sevmek için kendimi alçaltıyorum. Mırıldanıyor, bacağıma kafa atıyor ve sonra dizime atlıyor.

"Sana bir santim versem, bir mil alırsın, ha?"

Cevap olarak sadece miyavlıyor ve sesi neredeyse sızlanmaya

benziyor. Ne yapıyorum ben böyle?

Tanrım.

Evimi sadece Nicole'e değil, erkek kardeşine ve kız kardeşine de açtım.
Kedi.

Ve en kötüsü de dairemin dolu hissettirmesi. Hiç boşluk yok.
Duvarlardan yankılanan sesler ya da yalnızlığın ısıran kenarı.

Yine de onları eve bıraktıktan sonra o korkunç atmosfer geri dönüyor. Bu da her an bir suç mahalline dönüşebilecek berbat mahallelerine gitmememin tüm amacına ters düşüyor.

Yine de taksiye izin veremezdim.

Geceleri değil, psikopatlar ve yırtıcılar oyun oynamak için ortaya çıktığında.

İngiltere'den kaçmış olması yeterli. Ama içimden bir ses bunun sadece Jayden yüzünden olmadığını söylüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Henry Amca bebeğin değil, onun yüzündeki morlukları gördü. Yaralanan oydu.

Sormadım çünkü beni savacaktı. Son zamanlarda her şey için kullandığı yöntem bu.

Daha spesifik olmak gerekirse, tesadüfen biriyle yatacağımı söylediğimden beri

Onu.

O kadar da gelişigüzel değil, bunu bir koşul haline getirmek istediğimi düşünürsek

İşini kaybetmemek için.

Taciz çok mu? Muhtemelen.

Hukuk camiasının kara listesinde olmalıydım, dergilerinin her birinin önünde değil.

İş zaten onundu, ama sevişme kısmı benim ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi hissettirme yöntemimdi.

Yapmıyor.

Bu yüzden bir şeyi kanıtlamak için onu becermek zorundayım. Hayatıma tekrar girdiğinden beri, hormonal sorunları olan genç bir çocuk gibi sürekli sertleşiyorum ve lanet bir rahip gibi kaçınıyorum.

Şimdi, rastgele bir esmerle de yatabilirdim. Buraya geldiği gün kovduğum ve güzellik işaretine dokunduğum o iki kız gibi.

O anda kesinlikle sertleşmiştim, ama onlar ya da onların pek de ince olmayan ilerlemeleri için değil. Onun için sertleşmiştim.

Beni çılgına çeviren ve dünyayı ele geçirme planımda bir sorun haline gelen kadın. Pardon, yani hayatımın kontrolünü yeniden ele geçirmek için.

Ve bir mağara adamı gibi elimin her yerine boşalmak zorunda kaldım çünkü Nicole onu sistemimden çıkarma teklifim konusunda heyecanlı değildi.

Bundan iğrenmişti.

Bu duyguyu narin yüz hatlarında görebiliyor ve o meşhur sözünü söylediğini duyabiliyordum: "İğrenç. Bu hayatta olmaz, ezik."

Ve buna karşılık olarak devasa bir pislik olabilirdim. Ya bu olacaktı ya da onu masamın üzerine yatırıp kızışmış bir hayvan gibi arkadan alacaktım.

Bu işi bir an önce halletmeliyim. Fantezilerimde ne kadar çok gizlenirse, onu kovmak o kadar zor olacak.

Ve bu yakında gerçekleşecek. Bugün, eğer sikim bir şey söylerse.

Jayden'in velayeti için duruşmaya birkaç ay kaldı ve ondan sonra onu W&S'in başka bir eyaletteki şubesine yönlendireceğim.

Nicole ile aynı şehirde yaşayamam ve ayrıca düzgün nefes alabilmeyi umuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Böyle bir şey .

"Senden hoşlanıyor." Jayden'ın sesi şaşkın düşüncelerimi bölerek önümde duruyor ve neredeyse kucağımda uyuyan Lolli'yi işaret ediyor. "Benden bile daha çok, hain."

Sırıtıyorum. "Ben sevimli bir tipim." "Nikki için değil."

Bu küçük pisliğin sözlerini daha az doğrudan söylemesi gerekiyor yoksa ağzına bant yapıştıracağım.

"Kız kardeşin berbat bir zevke sahip," diyorum beni duyabileceği kadar yüksek sesle.

Fark ettiyse de belli etmiyor çünkü hâlâ tablete dalmış durumda. Jayden'ın yanından ayrıldığını fark ettiğinden bile şüpheliyim.

"Hayır, öyle değil." Yine de onun adına alınıyor ve kollarını son derece çocuksu Minions tişörtünün üzerinde kavuşturuyor. "Senden hoşlanmıyor olması, başkalarından hoşlanmadığı anlamına gelmez."

Gözlerimi kısıyorum, sonra Lolli'yi sevmeye devam ediyorum. "Diğerleri mi?" "Evet, Nikki'yi isteyen bir sürü erkek var."

Kızgın bir his görüşümün üzerinde bir pus oluşturuyor ve on bir yıl önceki acımasız amcık halime dönmemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

Bir sürü otuzbirci de onu istediğinde. Sanki küçük siklerini her deliğine sokmak ister gibi ona baktıklarında.

Ama bu konuda fazla endişelenmeme gerek yoktu, çünkü istisnasız her zaman onlara "İğrenç" der ve sanki tertemiz ayakkabılarının üzerindeki tozlarmış gibi bakardı.

Hepsini.

Her birini.

O geceki amcık hariç.

Lolli'nin siyah tüylü kafasına hayranmışım gibi davranarak, "Onları sana o mu tanıştırdı?" diye soruyorum.

"Hayır, onlar için vakti olmadığını söylüyor." Yüzünde acımasız bir ifade var. Suçluluk duygusu.

Muhtemelen kız kardeşinin hayatını yaşamak için zamanı olmamasının sebebinin kendisi olduğunu düşünerek üzülüyor.

Bu çocuk kendi iyiliği için fazla zeki.

"O olabilir var zaman için Bana." I duyurmak dışarı. Hiçbir yerde. "Neredeyse her gün birlikte çalıştığımızı düşünürsek"

Kahverengi gözlerini bana dikme sırası Jayden'da. "Hâlâ layık olduğunu kanıtlayamadın Dan."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sadece avukatlık işinden üç haneli rakamlar kazanıyorum. Mega uluslararası şirketlerle ve Avrupa'da egemen bir aile ile çalışıyorum, Mars'a birinci sınıf uçsalar bile on neslin harcayabileceğinden daha fazla param olduğundan bahsetmiyorum bile. Ayrıca fotoğrafçıların dillerinden düşürmedikleri bir model yüzüm ve vücudum var. Elinizdeki en iyi seçenek benim."

Gözleri büyüyor ama sonra boğazını temizliyor. "Bu sadece kağıt üzerinde." "Bu ne anlama geliyor?"

"Küçük bir ayrıntı dışında mükemmel bir adaysın. Nikki hala senden hoşlanmıyor."

"Bu doğru değil."

"Her fırsatta senden kaçtığını fark etmediğimi sanma."

Yumruğumu sıkarak Lolli ve Jayden'i boğazlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Onu.

"Çünkü elde edilmesi zoru oynuyor." *Ya da gerçekten iğrenmiştir. Dehşete düşmüş ifadesine bakılırsa, benimle birlikte.*

"Bu ne anlama geliyor?"

"Artık çok bilmiş değilsin, ha?"

Küçük çenesini kaldırıyor. "Ya söyle ya da seni desteklemeyeceğim."

"Yine de beni destekleyeceksin, çünkü benim doğru kişi olduğumu biliyorsun."

"Kendinize bunu söylemeye devam edin, Dr. Evil." Nicole gibi bir elini kalçasına koyar. "Zoru oynamak ne demek şimdi?"

"İlgilenmiyormuş gibi davranıyor, böylece onu daha çok kovalayacağım. Kızlar bunu hep yapar."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Onlara sorun."

Bir süre bana baktı. "Bu durumda, sana bir şans vereceğim." "*Vermek* mi?"

"Evet, kendini deneme sürecinde say." "Onur duydum," diye alay ediyorum.

"Olman gerektiği gibi. Bunu her zaman yapmıyorum."

"Vay canına, Majesteleri. Çok yardımseversiniz."

Bana eksik dişlerini göstererek sırıtıyor. Sonra ciddi ifadesine geri dönüyor. "Hey, Dan. Eğer kız kardeşime zarar verirsen, BMW'ni çizer ve lüks daireni yakarım."

"Mala zarar verdiğiniz için sizi dava edeceğim." "Ben reşit değilim. Beni dava edemezsin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kesinlikle yapabilirim ve bunun için ıslahevine gidebilirsin."

"Peki." Gözlerini deviriyor. "Bunu yapması için başkasına para veririm."

Sesinin bu kadar ciddi çıkması karşısında kahkahamı bastıramıyorum. "Yine de başın belaya girebilir ve bir dahaki sefere planlarını kimseye söyleme yoksa sana karşı kullanılabilir."

"Oh." Bilgelik kanalize eden yaşlı bir adam gibi çenesini kaşıyor. "Bildiğim iyi oldu."

"Bu yasal bir tavsiye olur ve saat başına para alırım. Tek servetiniz Minyon koleksiyonunuz olduğu için onunla ilgilenmiyorum. Başka bir para birimi talep ediyorum. Bana yardım edeceksin."

"Öncelikle, hukuki danışmanlık istemedim, bu yüzden bunun için ödeme yapmayı reddediyorum. Ama bir şartla size yardım edeceğim."

"Şimdi ne olacak?"

"Cinayetten nasıl kurtulacağımı söyleyebilir misin?"

Sesindeki ciddi ton ve gözlerindeki keskin parıltı karşısında duraksıyorum. Sormak için ya da meraktan sorduğu bir soru değil bu. Gerçekten de böyle düşünceler besliyor.

"Öldürmek istediğin biri mi var?" "Hayır,"
diye ağzından kaçırdı. "Sadece merak
ediyorum."

"Cinayet yanına kâr kalmayacak, Jay."

"Evet, yapabilirim. Siz insanların paçayı kurtarmasına yardım eden bir
avukat değil misiniz?" "Bu a suçlu savunma
Avukatım. I anlaşma ile uluslararası
şirketler."

"Yani sen sıkıcı bir avukat mısın?"

"En zengin tip. Çok fazla egzotik yere de seyahat
ediyorum." Gözleri ışıktan daha parlak. "Gerçekten mi?"

"Evet." Yine de bundan zevk almadığım gerçeğini es geçiyorum.

Hayali bir çakıl taşını tekmeliyor. "Nikki ve ben hiçbir yere gitmedik. Bebekken Londra'ya gitmiştim ama onu hatırlamıyorum, o yüzden sayılmaz."

"İngiltere'ye hiç dönmedin mi?"

"Hayır. Orası babamın olduğu yer." Jay dudaklarını
büzüyor. "Sanırım onu sevmiyorsun?"

"Hayır, o bir
dangalak." "Onunla
tanıştın mı?"

"Bir kere. İki yıl önce Colorado'da yaşarken bizi ziyarete geldi ve Nikki bana saklanmamı söyledi, ama ona kötü şeyler söylediğini duydum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onu ve-"

"Jay!"

Küçük bedeni hareketsiz kalmadan önce Nicole'ün sesiyle irkiliyor. Şu anda bize yakın ve muhtemelen konuşmanın son kısmını duydu.

Yüzü kırmızının parlak bir tonuna dönüştü ve masaya doğru hareket ederken parmakları titriyor. "Git ödevini bitir."

Jayden başını eğip bana özür dileyen bir bakış atıyor ve ayaklarını sürüyerek ödevini bıraktığı yere geri dönüyor.

Lolli'yi tutarak mama kabının yanına koyuyorum ve boyuma göre ayağa kalkıyorum. Nicole ellerini tezgâhın üzerine koyuyor ve yüzey bizi ayırsa da yüzüme bakıyor. "Jay ile gereksiz şeyler hakkında konuşmayı bırak. Babasıyla ilgili her şey yasak."

Göğüslerinin beyaz gömleğinin üzerinde nasıl gerildiğini ya da narin boynunda nasıl bir kızarıklık oluştuğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Aletim sürekli bir uyaran durumunda olduğu ve konuştuğumuz gibi külotum ve pantolonumla savaştığı için operasyonel kelime olmayı *deneyin*.

İnsan gibi konuşabildiğime şaşırıyorum. "Cinayetten nasıl kurtulacağını soran bir çocuğu yetiştirmenin en iyi yolunun içki yasağı olduğuna emin misiniz?"

En egzotik bitkileri andıran gözleri genişliyor. "O... bunu o mu sordu?"

"Düşündüğünüzden çok daha zeki ve siz saklamaya çalışsanız bile bazı şeyleri fark ediyor."

"Başka ne dedi?"

"Öğrenmek için ne yapmak istiyorsun? Denemek istediğim ilginç bir para birimi var."

Yanakları onu domatese benzeten parlak, parlak bir kızıla dönüşür.

Bu onun üç, iki, bir-

"Hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye ağzından kaçırıyor, sonra dönüp Jayden'a katılıyor.

Tezgâhın kenarlarından tutup parmaklarımı öyle bir kıvırıyorum ki tendonlarımın kopmadığına şaşırıyorum.

Önceden şüpheleniyorsam bile artık hiç şüphem yok.

Benden kaçıyor.

İğrenme mi yoksa başka bir şey mi, hiçbir fikrim yok. Tek emin olduğum şey, bunun benim kötü tarafımı kışkırttığı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sert bir nefes alarak evdeki ofisime gidiyor ve birkaç uluslararası telefon görüşmesi yapıyorum. İşim her zaman beni gereksiz şeyler düşünmekten alıkoyacak kadar ayaklarımın yere basmasını sağlar.

Yaşam alanımda oturan günah bedenli tanrıça gibi. Görünüşe göre, beynimin tek düşündüğü şey bir kadınsa, çalışmak da bir çözüm değil.

Nicole'un Pornhub versiyonu.

Tanrım.

Dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için umutsuz bir çabayla telefonumu elime alıyorum - Pornhub olmayan bir şey.

Ekranımda bulduğum metin daha rahat nefes almamı sağlıyor.

Astrid: Hâlâ

hayatta mısın?

Sırıtıyorum, cevap

yazıyorum.

Konuştuğumuz gibi tüm NYC'yi beceriyor.

Kafamın içinde. Ve tüm şehir değil, sadece şehrin ortasındaki sinir bozucu biri.

Astrid: Son zamanlarda sana domuz olduğunu söylemiş miydim?

Daniel: Paletleriniz kadar renkli kelimelerle. On dört yıl boyunca duyduklarımdan sonra biraz duyarsızlaştım, ufaklık.

Astrid: Vay be. Birbirimizi bu kadar uzun zamandır tanıdığımıza inanamıyorum.

Belki de dönüm noktalarını kutlamaya başlamalıyız.

Daniel: Doğurmaya devam ettiğin tüm yavruları göz önünde bulundurarak, takip etmek zorunda olduğun doğum günü sayısına daha fazla tarih eklemek istediğinden emin misin?

Astrid: Takvim diye bir şey var. Ve sen az önce çocuklarıma yumurtlama mı dedin?

Bütün çocuklar öyledir.

Jayden hariç hepsi çünkü o otuz yaşında gibi davranıyor. Astrid'e Nicole'ün bir erkek kardeşi olduğunu söylemeyi düşünüyorum ama bu, cevaplamaya hazır olmadığım bir dizi başka soruyu da beraberinde getirecek.

Doğal olarak, Astrid'e Nicole'den bahsedeceğim.

Sonunda.

Artık benimle çalışmıyor ve geçmiş zamana ait. Ya da belki ondan Astrid'e bahsetmeyerek kurtulabilirim.

İki kadın arasında kaybolmuş bir aşk yok ve... lanet olsun, en iyi arkadaşımın yüzündeki hayal kırıklığını görmek istemiyorum, eğer onun kötü üvey kız kardeşini öğrenirse.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Geçmişte de böyleydi. En iyi arkadaşımın ona karşı olan hislerini bilmeme rağmen Nicole'ü istemekten nefret ediyordum.

Astrid: Kendi çocukların olduğunda bunu yüzüne vuracağım, Bug.

Daniel: Önümüzdeki beş ila altmış yıl için öngörülebilir değil.

Astrid: Muhtemelen o ölmüş olurdun.

Daniel: Aynen öyle.

Astrid: Gerçekten evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı düşünmüyor musun? Hiç mi?

Daniel: Evlilikler abartılıyor. Onlar sadece sosyal olarak kabul edilebilir bir fahişelik anlaşması için yüceltilmiş bir sözleşmedir. Dağınıktırlar, ihanetlerle doludurlar ve genellikle baştan savma boşanmalarla ve avukat için yüklü bir çekle sona ererler.

Astrid: Anne babanızın evliliğinin dağınık olması tüm evliliklerin öyle olduğu anlamına gelmez. Benimkine bak.

Daniel: Üç çocuk ve dördüncüyü mü düşünüyorsun? Bez değiştirmek senin için nasıl gidiyor, Bugger?

Astrid: Bu kadar alaycı olduğuna inanamıyorum, Bug.

Hep öyleydi. Sadece geçmişte bunu çekici bir görünümle saklamaya çalıştım.

Daniel: Ben gerçekçiyim.

Astrid: Peki ya çocuklar?

Yanlış numara. İlgilenmiyorum.

Astrid: Lanet olsun sana lol. Yani, servetin kime kalacak? O kadar parayı kimin için kazanıyorsun?

Daniel: Bir milyon bir kedi organizasyonu. Onları çocuklarına verirdim ama onlar Kral soyadını taşıyorlar ve küçüklüklerinden beri benden daha zenginler, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum.

Astrid: Çocuk sahibi olmaktansa kedileri seçtiğine inanamıyorum.

Daniel: Herkesin farklı öncelikleri vardır. Benimki bebek bezlerini değiştirmemeyi içeriyor.

Ama bunu yazarken bile aklım Aspen'in bana Nicole'ün velayet davasından ilk bahsettiği zamana gidiyor.

Mantıksız bir nedenden ötürü, çocuğumuzu Nicole'ün büyüttüğünü umdum -hayır, diledim-. Ne de olsa o zaman prezervatif kullanmamıştım.

Matematiğin uyuşmaması ve gerçekten hamile olsaydı, son yılımızda ortaya çıkacak olması önemli değildi.

Kafamda beni o şerefsizle olması önemli değildi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O anda Jayden'ın hem benim hem de onun olmasını istedim. Bizi yıllarca birbirimize bağlayacak bir bağ.

Resmi belgeleri bu düşüncem yerle bir oldu ama yine de ona bu soruyu sordum.

Başka hiçbir şey için olmasa bile yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek için buna değdi.

Astrid ve ben yarım saat boyunca mesajlaşıyoruz, sonra Levi eve geldiğinde beni görmezden geliyor.

Ya da muhtemelen onun dikkatini dağıtmıştır.

Bir video görüşmesi yaparken, sırf beni görüşmeyi bitirmeye zorlamak için kaç kez ağzı açık bir şekilde onu öptüğünün sayısını unuttum. İzlemeye devam ederek ona orta parmağımı göstermeye çalışıyorum ama görünüşe göre Astrid'in inlemelerini duymak benim için bir sınır.

Bu annemin seks yaptığını hayal etmeye benziyor. Ve

şimdi, beynim için çamaşır suyuna ihtiyacım var.

Ayağa kalkıp kahve almaya gidiyorum, Nicole'ün varlığını tamamen görmezden gelmeye niyetliyim.

Ama yaşam alanına adımımı attığım anda

duraksıyorum. Çünkü uyuyorlardı. Üçü de.

Televizyonda bir film oynarken Jayden kumandayı tutuyor.

Despicable Me. Hiç şaşırmadım.

Lolli onun yanına kıvrılmış, Nicole'ün başı yanlarındaki kanepeye uzanmış, o ise oturur pozisyonda, gazeteler ve tablet kucağında.

Onları uyandırıp evlerine göndermeliyim ama tüm bu tablonun verdiği huzur beni yerimde sabit tutuyor.

Nicole'u ilk kez bu kadar hazırlıksız görüyorum. Neredeyse yumuşak görünüyordu.

Ve aletim eşofmanıma karşı sertleşiyor.

Sikeyim.

Birkaç battaniye alıp yanlarına dönecek kadar uzun süre rahatsızlığa katlanıyorum. Önce Jayden'ın üzerini örtüyorum, sonra kumandayı alıp televizyonu kapatıyorum.

Nicole'ün parmaklarının arasındaki kâğıtları dikkatlice çıkarıyorum ve halının üzerinde daha rahat etmesi için hareket ettiriyorum. Dairesindeki zeminden daha kalın. Onu bir odaya taşımak daha iyi bir seçenek olurdu ama muhtemelen uyanırdı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nicole'ün başının altına bir yastık koyup üstünü örterken Lolli sinsi sinsi bana bakıyor.

Ne? Kediye ters ters bakıyorum. *Eğer o hastalanırsa, yardımcısı olmayan ben olacağım.*

Lolli bana kibirli bir bakış atıyor*, "Geceleri nasıl uyuyacaksan öyle uyu, dostum*" der gibi.

Nicole'ün ısırılabilir dudaklarından iç çekmeyle karışık bir inilti kopuyor ve ben orada, lanet bir şeytan gibi onun üzerine tünemiş halde kalıyorum.

Parmaklarım kapağa yapışıyor, sonra onları yavaşça çelimsiz boynuna, şeffaf teninin altındaki görünür damarlara ve yüzünün narin hatlarına doğru takip ediyorum.

Olmayı bekleyen bir günah gibi.

Uzun zaman önce işlemem gereken bir günah.

Göz kapakları titriyor ve rahatsız edici nekrofilik düşüncelerimi harekete geçirmeden önce elimi geri çekiyorum.

Fuckboy anımın tek tanığı olan Lolli'ye ters ters bakıyorum, sonra odama doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan çok da nazik olmayan bir şekilde kapatıyorum.

On dakikamı volta atarak, on beş dakikamı şınav çekerek ve bir on dakikamı da Pornhub'ı gerçekten düşünerek geçiriyorum.

Ama sorun şu ki, Pornhub'a ihtiyacım yok.

Peşinde olduğum sadece herhangi bir haz değil. Sikimin zevkleri tekilleşti ve yemek konusunda midemden daha seçici oldu.

Kıyafetlerimden kurtulduktan sonra duşa giriyorum ve soğuk su düğmesine basıyorum.

Aletimin durumu ise hafif sinir bozuculuktan, muhtemelen en yakın nesneyi becermem gerektiğine kadar güncelleniyor. Bir elimi duş duvarına dayayıp diğeriyle sikimi kavrıyorum ve öfke sorunları olan bir ergen gibi otuz bir çekiyorum - sert, hızlı ve lanet olası cehennemden çıkma niyetiyle.

Gözlerimi kapatıyorum, aletimi pompalarken hırıltının üst dudağımı kaldırdığını hissediyorum.

Ve aynen böyle, yüzü önümde belirdi. Beni ilk kez becerdiği zamanki yüzünün aynısı. O zaman sahip olduğu tanrıça gibi vücudu.

Memeleri yuvarlak ve dolgun, tozlu pembe meme uçları ağzımı sulandırıyor.

Amı pürüzsüz ve onu sikmemi bekliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İnlemeleri kulaklarımda yankılanana, damarlarıma akıp sistemime bulaşana kadar o amcığın içine tekrar tekrar giriyorum.

İşte bu yüzden sarışınlardan nefret ediyorum. Her zaman, istisnasız, onları o olarak görüyorum.

Esmerlerle mesafemi koruyabilirim. Seksin bir anlam ifade ettiği tek kadın benim tipim değilmiş gibi davranabilirim.

İnlemeleri yankılanıyor ve ben de hızımı artırıyorum, acımasız, duygusuz elim onun davetkâr, narin amcığıymış gibi davranıyorum.

Bir nefes sesi etrafımda yankılanıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Bunların inleme olması gerekiyordu, nefes değil.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve sesin kaynağına bakıyorum.

Nicole banyonun kapısında duruyor, kolları bacakları titriyor ve ağzı *O* şeklinde açık.

Hay sikeyim.

Yutkunurken bir aşağı bir yukarı sallanıp duran o güzel boğazı boşaltma şansım nedir?

öğrenmenin tek bir yolu var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

17

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

Kalp krizi belirtileri var mı? Çünkü şu anda bir tane geçirdiğime eminim.

Varlığımın baş belası yüzünden kötü bir kalp krizi geliyor.

Tüm vücudum titriyor ve gözlerim önümdeki manzarayı gördükçe açılıyor.

Daniel duşta, tamamen çıplak, eli kalın ve çok sert horozunun etrafına sarılmış.

Girmemem ya da görmemem gereken bir manzara.

Şu anda motor ve bilişsel işlevlerimi felç eden bir görüş.

Son derece yasak bir rüyadan sarsılarak uyandığımda, Jay kanepesinde yatarken kendimi Daniel'in halısında uyurken bulduğumda şaşırmıştım. Daha da şaşırtıcı olan, kardeşimin ve benim üzerimizin battaniyelerle örtülü olması ve okuduğum kâğıtların masanın üzerinde düzgünce durmasıydı.

Hâlâ uyanık olup olmadığına bakacak ve eve taksiyle dönebileceğimizi söyleyecektim. Kapısını üç kez çaldığımda cevap vermedi, ben de içeri girdim ve eğer uyuyorsa gitmeyi planladım.

Ama o da odasında değildi ve tam evdeki ofisini deneyecekken, banyodan bir homurtu duydum - ya da daha çok bir büyüme gibi, sanki acı çekiyormuş gibi.

Kapıyı yavaşça iterek açtığımda uyuşturucu almış olmalıydım. Daha doğrusu, "Daniel hastalığı" belirtileri gösteriyordum ve açıklanamaz bir şekilde ona bir şey olmuş olabileceğinden endişeleniyordum.

Ona bir şeyler olduğu doğru, ama endişelendiğim türden tehlikeli şey değil.

Ya da belki de tehlikelidir ama tamamen farklı bir şekilde.

Kendisine dokunuşundaki kaba ve özür dilemeyen tavır, otoriter bir erkeklik gösterisinden başka bir şey değil. Beni isyan ettirecek ve tepelere kaçmama neden olacak türden.

Kabuslarıma musallat olan ve uyku felci geçirmeme neden olan türden. Gözlerimi açtığımda, şeytanı göğsümde otururken buluyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

her zaman *onun* yüzü vardır. O çarpık küçümseme ve alaycı gözlerle.

Ama artık iblis yok. Beni yanlış anlamayın, görünürde melek de yok. Önümdeki manzara en iyi rüyamla karışık en kötü kabusum.

Ve ben rüyaya tutunmayı seçiyorum.

Çarpık gerçekliğe.

Tüm dikkatim Daniel'ın kalçalarımı sıkmama neden olan vahşi bir niyetle sikini yukarı aşağı pompalamasına bacaklarım zaten hareket etmiyor.

Kaslı pazuları kasılıyor ve kalçaları hareketlerinin gücüyle sarsılıyor. Sanki siki sertleştiği için kızgın, yaptığı şeye kızgın.

Kendini kurtarmak zorunda olduğu için kızgın.

Yine de öfke içimde dolaşan son duygu. Kafa karışıklığı var ve bunun nedeni başka duygular. Yaşayamadığım ve yaşamamam gereken özlem ve arzu.

Parmaklarımı külotumun içine sokma ve kırk yılda bir yaptığım bir şeyi yapma arzusu.

Utanç verici bir şekilde ağrıyan meme uçlarımı tutma ve yüzündeki ifade kadar acı verene kadar çekme arzusu.

Kendi düşüncelerimden dolayı bir nefes vermiş olmalıyım çünkü Daniel'ın kafası bana doğru sarsılıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor.

Daha karanlık, daha kapüşonlu, sanki gece gökyüzü tüm yıldızlarını terk etmiş ve çıplak olmaya karar vermiş gibi. Gevrek. Görmem için açık.

Eli sikinin üzerinde duraklıyor; bakmıyorum ama çevresel görüşümde sahneyi yakalıyorum. Sikine bakmamamın tek nedeni, denesem bile onun büyüteçli bakışlarından başka bir yere bakamayacak olmam.

"Burada ne halt ediyorsun?" Sözleri soğuk ve kesici, ama beni dağılmış halimden kurtarmaya yetmiyor.

"Ben... uh... Ben..."

Tam olarak ne ki? Buraya gelmemin bir sebebi olduğundan oldukça eminim.

"Canlı bir porno şovu mu arıyorsunuz? Yarı zamanlı olarak mı çalışıyorsunuz?
Röntgenciliği ek iş olarak mı seçiyorsun? Tam olarak hangisi?"

"Hayır... Ben sadece..." Gözlerim sikinin üzerindeki yumruğuna kayıyor ve sonra bakışlarımı hızla kaçırıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bakabilirsin. Benden bu kadar iğreniyorsan, bir tepki vermezsin, değil mi?"

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. "Senden iğreniyor musun?" "Benden kaçmanın nedeni bu değil mi?"

"Senden iğrenmiyorum." Ondan uzak nedeni, bu açıklanamaz karıncalanma ve sağlıksız kalp atış hızı.

Çünkü artık onun yanındayken verdiğim tepkilere güvenemiyordum. Bakışlarının derinliğinde vahşi bir parıltı parlıyor. "Kanıtla."

"Ne?"

Duştan çıkıyor, kaslı göğsü su damlacıklarıyla parlıyor, karın kaslarından aşağı, V çizgisinin üzerinden ve hala çok sert ve çok tatminsiz horozuna doğru ilerliyor.

Sağ göğüs kafesinde bir dövme var, benim göremeyeceğim kadar küçük bir yazı.

Oku.

"Benden iğrenmediğini kanıtla."

"Neden ki?" Ne olursa olsun dikkatimi onun yüzünde tutmaya çalışıyorum. diğer görüşü cezbediyor.

"Çünkü bunu kanıtlaman için sana meydan okuyorum, Nicole." Bu sözler üzerine kaslarım kilitlendi. Bana meydan okuyor.

Ne kadar alçakça bir darbe. Bir meydan okuma karşısında sinmeyeceğimi, başka tarafa bakmayacağımı biliyor.

Aslında, tüm berbat ilişkimiz ya da ilişkisizliğimiz, bir meydan okumaya hayır diyemediğim içindi.

Kaybedemezdim.

Başım dik bir şekilde ona yaklaşırken ayaklarım havada süzülüyor. Pek çok şey olabilirim ama onun da dediği gibi, korkak olmak bunlardan biri değil.

Acı sanatı, intikamın soyut bir biçimidir.

Bir müzeye ait olması gereken kalın, düzgün harflerle dövmesinde böyle yazıyor.

Vücuduna bunu neden yazdırdığını düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Vücudunu başka türlü mürekkeplemekten hoşlanmıyor gibi görünürken bunu sonsuza dek yanında tutmasının nedeni.

Karşısında durduğumda elimi uzatıp göğsüne dokunuyorum. Temas anında içimden bir elektrik çarpması geçiyor ama kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum.

"İşte. Senden iğrenmiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana dokunmak hiçbir şeyi kanıtlamaz." Kirpikleri açık renk gözlerinin üzerine düşüyor. "Dizlerinin üzerine çökmek kanıtlar."

Alt dudağımı ama bunu kafasına vurma isteğimi bastırmak için yapıyorum. Beni istediği yere getirdi ve bunu biliyor.

"Ya sikimi yala ya da defol git Nicole."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Bunu güzelce tekrarlarsan yapabilirim."

"Güzelce mi?"

"Ah, doğru, bu kavramın anlamını kafana vursalar bile fark , o yüzden işte sana orta yol. Bir lütfen ekleyin."

"Bir *ne*?"

"Lütfen, Daniel. İnsanların bir şey istemek için kullandığı bir kelime." "Böyle bir şey olmayacak."

"O zaman sanırım tek başına mastürbasyon seansına geri dönmelisin," diyorum tatlı bir şekilde, avucumu kaslarının üzerinde kaydırarak. "Biraz şiddetli görünüyordu, bu yüzden dikkatli olmak isteyebilirsin."

Tereddütle elimi çekiyorum ve ayrılmak için dönüyorum, eşit oranda bir kurşundan kurtulduğuma şükrediyorum ve burada bittiği için hayal kırıklığına uğruyorum.

"Lütfen."

Alçak, gergin kelime kulaklarımda patlıyor ve uzuvlarımı donduruyor. Yavaşça arkamı döndüğümde Daniel'ın sanki ayakkabısının altında hamamböceği gibi ezmek istediği bir rakip avukatmışım gibi bana ters ters baktığını görüyorum.

Ama az önceki şehvet hâlâ gözlerinin derinliklerinde parlıyor. "Az önce söylediklerini tekrarla," diye geveliyorum, hâlâ kulaklarıma inanamıyorum.

"Sikeyim hayır. Ben düşeni yaptım, şimdi sen de kendininkini yapacaksın." Başını önündeki boşluğa doğru eğiyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Bir süre tereddüt ediyorum, sonra kendimi onun önüne bırakıyorum, dizlerim sert karo zemine sürtünüyor.

"Önce beni yalamanı, sonra da pis bir sürtük gibi sikimde boğulmanı istiyorum. Ve bunu iyi yap, yoksa kaybedersin."

"Ve eğer kazanırsam, bana bir şey bağışlayacaksın," diyorum, yarı sakin, yarı büzülmüş ve onun kirli konuşması yüzünden ölüyorum.

"Senin zaten bir işin var. Bu senin bir şeyin."

"Bunun dışında, cinsel taciz şikayeti istemiyorsanız, işi aletinizi yalatmak için kullanmayın."

"Bir cümlede çok fazla kaba kelime var, Bayan Prude." "Belki de artık iffetli değilimdir."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bakışlarında bir ışık parlıyor. "Öyle mi?"

"Eğer istiyorsan, şartımı kabul et."

Başını hafifçe sallıyor ama sikini elime alıp kenarlarını yalarken ihtiyacım olan tek şey bu.

Dilimi çıkarıp gösteriş yaparken gözlerim onun kapüşonlu gözleriyle buluşuyor.

Bunun için kendimi kapatmam, moral verici bir konuşmaya ihtiyacım olmasını bekliyordum ama bu düşündüğümden daha doğal oldu.

"İşte bu kadar." Parmakları saçlarımda dolaşıyor. "Sikimi en sevdiğin lolipopmuş gibi yala."

Göbeğim sıkılaşıyor ve başını ağzımın içine kaydırıp prekumun tadına bakıyorum. Sonra sertçe emiyorum, tıpkı bir lolipop gibi. Aslında, daha sert yapıyorum ve şeker gibi bir şey değil. Daha ilkel ve kesinlikle daha büyük.

"Yüce Tanrım," diye homurdanıyor ve saçlarımı avuçluyor. Kalçalarını itmeye başlıyor, kontrolü ele geçirmeye, boğazımın arkasına vurmaya çalışıyor.

Ama bu kontrol için savaşıyorum. Onu daha fazla içeri çekiyorum ve sonunda dişlerimle kazıyorum.

"Lanet olası dişler yok, Nicole," diye çıkmayı başarıyor ama sesi hâlâ bir zevk cennetindeymiş gibi çıkıyor.

Kocaman sikine sığabildiğim kadar sığabilmek için çenemi gevşetiyorum.

Dudaklarından kaçan homurtu, hareketlerimde, hızı kontrol etme girişimlerimde beni daha çılgın hale getiriyor.

Ama sonra bir şey oluyor. Aletinin ucu boğazımın arkasına çarpıyor ve öğürme refleksim devreye girse de başka bir şey de devreye giriyor.

Zevk.

Patlamak için tek bir sürtünme ihtiyaç duyarak kalçalarımın arasında birikiyor.

Tek bir dokunuş.

"Ağzını sikeceğim," diye beni bilgilendiriyor ve içeri ve dışarı iterken beni yerinde tutmak için saçlarımı kullanırken tepki vermeme fırsat vermiyor.

Dilimi ve dudaklarımı kendi sürtünmesi için kullanıyor, kalçalarının her sarsılışında inliyor.

Midem bulanıyor ve külotumun içinde biriken zevkle birlikte tuhaf bir his oluşuyor. O kadar tuhaf ki durdurmaya bile çalışmıyorum. Ellerim kaslı kalçalarında ama tırnaklarımı derisine geçirmiyorum ya da onu itmiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yüzündeki vahşi ifade, ağzımı sanki sahip olduğu en iyi şeymiş gibi kullanırkenki ham güç beni çok etkiliyor.

Bunu başka kızlara yaptığını düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor. Bu yüzden bu fikri aklıma geldiği anda bir kenara itip ona odaklanmayı tercih ediyorum.

Sadece o.

Vücudunun sıkılaşmasından ve itişlerinin sarsıntılı hale gelmesinden yakın olduğunu hissediyorum.

Ve sonra kendini boğazımdan aşağı boşaltıyor. "Yut. Son damlasına kadar."

Deniyorum, ama o kadar çok döl var ki çenemin her iki yanından aşağı sızıyor. Daniel işaret ve orta parmağıyla damlacıkları siliyor ve tembelce dudaklarıma sürüyor.

Morarmış ve şişmişler, ama o iki parmağını ağzıma sokup dilime sürttüğünde açılıyorlar.

Bir

kere.

İki

kere.

"Bu senin emmen için bir işaret, Peaches."

Dilimi onun zayıf parmaklarının etrafında kıvırarak, eski lakabımı kullandığında kalbimin nasıl ağırlaştığını görmezden gelmeye çalışarak yapıyorum. Artık rüyalarımda bile görünmeyen bir lakap.

Neden sadece fiziksel olarak kalamadı? Neden duyguları gündeme getirerek beni bu kadar nostaljik hissettirmek zorundaydı?

Parmaklarını pat diye çekiyor ve eliyle ağzım arasında dölüyle karışık salyalarımdan bir iz kalıyor.

"?" Var olmayan soğukkanlılığımı korumaya çalışsam da nefes nefese bir ses tonuyla .

"İstediğini aldın." Ağzımdaki iki parmağı dudaklarının arasına kaydırıyor ve sanki en sevdiği yemekmiş gibi emiyor. Yemekten hoşlanmadığını düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor.

Manzaradan, göz temasını kesmeye zahmet etmeden beni yalamasından etkileniyorum.

Aslında, bunu bilerek yapıyor gibi görünüyor, bu yüzden o parmaklarla neler yapabileceğini göreceğim.

"Şimdi, kendi dileğimi gerçekleştirmek için bir şans istiyorum."

Bir an dizlerimin üzerindeyim, bir an sonra sırtüstü yatıyorum ve Daniel ayaklarımı birbirinden ayırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir an için ne olduğunu anlayamıyorum ama sonra panik nefes boruma hücum ediyor.

Sakinleştiricisi olmayan bir akıl hastanesi hastası gibi sertçe çırpınmaya başlamadan önce nefes alıyorum, hayvani sesler boğazımdan kaçıyor.

Bacaklarım havaya kalkıyor ve derimi ısırıyorum. Kimin derisi olduğunu bilmiyorum ama bunu yapıyorum, gırtlaktan bir ses çıkıyor. Ayrıca bir yeri, herhangi bir yeri tırmalıyorum.

bana ulaşamaz, yaparsam... "Nicole,

dur!"

Bileklerim bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve gerçeklik görüş alanıma girmeye başlıyor.

Daniel'ın yüzü beni karşılıyor. Üzerimde duruyor, dizleri karnımın iki yanında ve elleri bileklerimi karo zemin üzerinde rehin tutuyor.

Dilimde tuz patlıyor ve bunun gözyaşı olduğunu fark ediyorum. Ağlıyorum ve herkesten, özellikle de ondan saklamaya çalıştığım genel bir karmaşa oluyorum.

Beni bu hale getiren adam.

Daniel bir avcı gibi her hareketimi takip ederken kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Senin derdin ne lan?" Ses tonundaki otoriterlik bugün hariç başka bir gün olsa beni etkilerdi.

Üst dudağımdaki ter ve gözyaşlarını yalıyorum. "Bırak gideyim."

"Bana neden şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi davrandığını söyleyene kadar olmaz."

"Bırak beni, Daniel... lütfen... bırak gideyim."

Tüm vücudum titriyor ve bu yüzden mi yoksa yalvarmam yüzünden mi bilmiyorum ama Daniel beni rahatlatıyor.

Bileklerimi bırakır bırakmaz, dirseklerimin üzerinde geriye doğru sürünüyorum ve sonra o kadar hızlı kalkıyorum ki, tökezliyorum.

Güçlü bir el beni dik tutuyor, ama kaçıyorum, kalbim boğazımda atıyor.

"Nicole-"

"Dileğimin ne olduğunu bilmek ister misin?" Bir damla gözyaşı çeneme yapışırken bile çenemi yukarı kaldırıyorum. "Dokunma bana, Daniel."

Sonra banyodan koşarak çıktım, kalbim kanıyordu ve ruhum alevler içindeydi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Geçen haftaki oral seks sonrası koşma olayından sonra İLİŞKİMİZ HİÇ BİR ZAMAN AYNI OLMADI.

Jay ve Lolli'nin eşlik ettiği şefin mutfağında benim yemek pişirme rutinimiz hâlâ aynı. Hatta bu hafta dört gecenin üçünü orada geçirdik.

Ama bunun dışında, gergin bir ilişki oldu.

Beni yanlış anlamayın, Daniel hala Cehennem Kralı'ndan diploma almış birinin isteyebileceği en kötü patron-şeytan, ama robotik.

Sanki acımasız olması gerekiyormuş gibi. Sanki kötü olmamak ona Şeytan'ın kucağında bir pozisyona mal olacakmış gibi.

Zamanda geriye gidip bu meydan okumayı kabul etmemek dışında bunu nasıl düzelteceğimi de bilmiyorum.

Kaybetmeliydim ve diğer pek çok vuruş gibi bir darbe almalıydım.

Daha da iyisi, onun odasına hiç .

Eğer yapmasaydım, garip bir şekilde evcilleştirilmiş hayatımızı sürdürebilir ve barış içinde bir arada yaşayabilirdik.

Ama belki de kaybetmekten ve diğer yanağımı çevirmekten yoruldum. Belki de bunca zamandan sonra bir meydan okuma istedim.

Ayrıca, kimi kandırıyorum ki? Daniel eninde sonunda çirkin tarafımı görecekti zaten.

Herkesten çok o buna şahit olurdu.

Ve o geceden sonra onun gözlerinin içine bakamıyorum. Onun gülünç emirlerine her zaman yaptığım gibi karşılık bile vermiyorum. Bu ona bakmak anlamına gelirdi ve bu enerji şu anda stokta yok.

Beni kızdırmak ve konuşturmak için buz gibi soğuk davranışlarını artırdığını ve üstüne biraz da don eklediğini söyleyebilirim ama yemi yutmadım.

Sonunda benden cevap beklemekten yorulacak ve yoluna devam edecek.

Ya da en azından öyle umuyorum.

Bu arada, çok gerekli olmadıkça onun yakınında bulunmamaya çalışıyorum. Neredeyse her zaman onun evinde olmamız da pek yardımcı olmuyor. Ayak diremeye çalıştım ama Daniel çoğu gün geri dönmemize izin vermeme konusunda şaşırtıcı derecede kararlı. Hatta çalışmaya devam etmek için bunu şart koştu.

Hain kardeşim de onun tarafında. Hiç şaşırmadım. Jay mahallemizden nefret ederdi ve zaman zengin olup bize bir ev alacağını söylerdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bizi o cehennem çukurundan çıkardı. Bir yanım nemli dairede fazla vakit geçirmediğimiz için astımının önemli ölçüde iyileşmesine seviniyor, ancak diğer yanım Daniel'in etrafında olmaktan hem endişeli hem de tamamen tedirgin.

Çatlak bir profesyonel maske takıyorum ve eminim ki maskemin içini görüyor.

Onun sikini birinci sınıf bir fahişe gibi yaladıktan sonra nasıl profesyonel olabilirim ki?

Sonra sana dokunduğunda epik bir sinir krizi geçirdi. O kısmı unutma, Nicole.

İçimi çekerek yönetici ortakların katındaki asansörden çıkıyorum. Öğle yemeği vakti ve genellikle öğle yemeğimi Aspen'le geçiriyorum - ofis dışında işi olmadığı zamanlarda, ki bu da hayatımdaki huzurlu günler kadar nadirdir.

Burada arkadaş olarak gördüğüm tek kişi o. Ve sanırım ben de onun tek gerçek arkadaşıyım.

Asistanı da dahil olmak üzere çoğu insan ya ondan çekiniyor ya da korkuyor.

O benden bile daha yalnız. En azından benim Jay ve Lolli'm var ve evet, Lolli de sayılır. Aspen baştan aşağı yalnız bir dişi kurt. Kıdemli ortak statüsüne ve sert kaltak kişiliğine rağmen, yanında kimse yok. Nathaniel Weaver dışında belki.

Benden başka kimseye pek yakın olmadığı için, ofisinin önünde genç bir stajyerin durduğunu görünce şaşırıyorum. Burada geçirdiğim süre boyunca öğrendiğime göre adı Gwyneth Shaw Weaver, Kingsley Shaw'ın kızı ve Nathaniel Weaver′ın karısı.

Babasının yanına sokulmuş, Aspen ona daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bakarken yüzü kıpkırmızı.

Güvenlik açığı.

Bir şeyler söyler ama Gwyneth başını öne eğer ve Kingsley kızını uzaklaştırırken sırıtır.

Görüş alanından çıktıklarında, kaskatı kesilmiş Aspen'e yavaşça yaklaşıyorum. "İyi misin?"

Sert adımlarla içeri giriyor ve ben de peşinden gidip kapıyı kapatıyorum.

Aspen cam tabelasını kaptığı gibi duvara fırlatıyor. "Orospu çocuğu!"

Sonra doğrulur ve lacivert ceketini düzene sokar, soğukkanlılığını kaybettiği kadar hızlı bir şekilde kendini toparlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Özür dilerim." Şaşırtıcı bir şekilde hâlâ tek parça olan isim levhasını alıp masasına geri koyarken bana gülümsüyor. "Bunu içimden atmam gerekiyordu, yoksa felç geçirebilirdim."

"Burada yargılama yok." Beslenme çantalarını masaya koydum ve oturdum. "Umarım lazanya seversin."

"Pişirdiğin her şeyi severim. Hiç kimse bana ev yapımı yemek yapmadı."

"O konuda ben senin kızınım."

Karşımdaki sandalyeye kayıyor ve birkaç dakika sessizce yemek yiyoruz. Küçük öfke nöbetine rağmen rahatlamış görünmüyor. Sadece... gergin.

Uzun süre tedirgin olmak onun yapacağı bir şey değil. Evet, Kingsley'le her kavgasından sonra morali bozuluyor ama genellikle kısa süre sonra bunu unutuyor.

"O benim kızım," diye fısıldıyor.

Suyumdan bir yudum alıyorum.

"Kim?"

"Gwyneth."

Suda boğuluyorum ve Aspen yanımda, sırtımı sıvazlıyor. "Tanrım, Nicole. Sana bir şey söylüyorum ve sen neredeyse boğularak ölüyorsun? Manevi destek için teşekkürler."

Gıcık boğazımı temizliyorum. "Ben... şaşırdım, hepsi bu. Yirmili yaşlarında değil mi?"

"Yirmi yaşında."

"Ve sen otuz beş yaşındasın. Onu ne zaman doğurdun? On dört

yaşında mı?" "On beş yaşındayken, evet."

"Vay canına."

"Biraz güven verici bir tepki." Çatalını lazanyaya batırıyor ve ağzına zar zor sığdırabildiği büyük bir ısırık alıyor.

"Bu bir yargılama değil. Sadece tüm bu olanları değerlendiriyorum." Onun eline dokunuyorum. "Çok zor olmalı."

Çiğnemeye ara veriyor ve sanki korku filmindeki bir palyaçoymuşum gibi bana bakıyor. Bu kadar ihtimal dışı olduğunu düşünmesem, gözlerinde yaşlar parlıyor sanırdım. "Sen... bana bunu söyleyen ilk kişisin."

"Çünkü diğer insanlar size bir şey söylemeye korkuyor."

Yediği lokmayı yutuyor. "Zaten bir önemi yok. O... *Gwyneth* benden hoşlanmıyor ya da beni annesi olarak görmüyor ve o lanet olası Kingsley her fırsatta onu bana karşı kışkırtıyor. Onun hayatının bir parçası olmama bile izin vermiyor."

"Kendi kararlarını verebilecek değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Öyle, ama onu tek başına büyüttüğünü düşününce ona da çok bağlı. Ona öldüğünü sandığımı ve onu bilerek terk etmediğimi söyledim ama annesiz büyümek zorunda kaldığım için hala benden nefret ediyor. Bu anlaşılabilir bir şey ama yine de..."

"Kocasından yardım istemeye ne dersin? Nathaniel ile arkadaşsınız."

"Nate ona zaman vermemi söyledi. Ama babasının pisliği ortadayken, zamanın hiçbir faydası olmayacak." Duraklıyor ve gözlerini duvardaki soyut bir tabloya dikiyor. "Belki de dünyaya bir iyilik yapmalı ve bu sefer o orospu çocuğunu gerçekten öldürmesi için birini tutmalıyım."

"Bunu yüksek sesle söylemek istediğine emin misin?"

"Hiçbir şey duymamış gibi davran." O gülümsüyor, ben de gülümsüyorum.

Sonra sessiz bir arkadaşlığa düşüyoruz. Şimdi Aspen'in kapısını ilk çaldığımda bana neden sorgusuz sualsiz yardım ettiğini biliyorum.

Bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu deneyimledi ve ne kadar korunaklı olduğuna bakılırsa, acısı ölçülemez olmalı. Muhtemelen bu acı onu bugünkü kadın haline getirmiştir.

Jayden olmadan hayatımı düşünemiyorum. O benim daha iyisini yapmak, iyi bir şeyler yapmak için ikinci şansım.

Ve ölene kadar onun için savaşacağım.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve irkiliyorum, sonra ekranda ismi gördüğümde kalbim fırlıyor.

Lanet olası aptal: Son dakika işim var. Bana Singapur'a bir uçuş ve iki günlük bir otel odası ayarla.

Singapur mu? İki gün mü?

Bu haberi duyunca neden midem bulandı bilmiyorum. Her gün ofisinde olsa ve çoğunlukla işleri uzaktan halletse de Daniel hala uluslararası bir avukat ve iş için seyahat etmek bir yenilik değil.

Hemen.

Aptal herif: Çocuk ve kediyle benim dairemde kal.

Dairemizde iyiyiz.

Lanet olası aptal: Bu bir emirdir, Bayan Adler. İş için aradığımda telefonda sinir bozucu komşularınızı duymak istemiyorum.

Dudaklarımı büzüyorum. Ya pislik olmayı seviyor ya da pislik kısmı olmadan iyi davranma konusunda berbat.

Anladım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Lanet olası aptal: Oh, ve bunu son tarih olarak kabul et. Geri döndüğümde bana geçen gün neyin olduğunu söylesen iyi edersin yoksa kendim öğrenirim. Her iki seçenek de bana aynı sonucu verecektir, ancak benden bilgi saklamanın bedelini ödeyip ödemeyeceğinizi seçebilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

18

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

"Saat dokuzda burada olacağını söylememiş ?"

Jay'in ses tonundaki suçlama karşısında irkiliyorum, sonra duvardaki devasa Roma rakamlı saate bakıyormuş gibi yapıyorum. "Baktım."

"Saat dokuzu üç geçiyor ve o henüz gelmedi."

"Uçuşlarda gecikmeler olabilir, tatlım. Ve üç dakika geç sayılmaz." "O zaman ara onu, Nikki." Beni elbisemin eteğinden tutup sarsıyor,
Kendisinin dört yaşındaki yapışkan versiyonunu kanalize ediyor.

Daniel'i arama düşüncesinin kusma niyetiyle parmağımı ağzıma sokmaktan farksız olduğunu ona nasıl söyleyebilirim?

Son iki gündür sinir küpüydüm, geri döndüğünde söyleyeceğim en iyi yalanları düşünüyordum.

Berbat durumumu isteyerek gündeme getirmemin imkanı yok. Bu hayatta olmaz.

İki parçam nasıl hissedeceğim konusunda birbiriyle eşit derecede savaş halinde. Bir yanım yakın zamanda geri dönmemesini diliyor. Ama diğer yanım Jay kadar istekli, hatta daha da kötü.

Onun dairesinde kalmamızın bir faydası olmadı. Sadece bu da değil, sapkın arzularım beni gece geç saatlerde odasına götürdü ve onun kokusuyla ıslanmış yastığına sarılarak uyudum.

Ve kendime de dokunmuş olabilirdim. Parmaklarımı ıslanmış külotumun içine soktum ve amıma girip çıkarken onun yüzünü hayal ettim. Boşaldığımda, bu kadar geri dönülmez bir şekilde işlevsiz olduğum için yastığa doğru ağladım.

"Havaalanında telefonu kapalıydı," diye dişlerimin arasından yalan söyledim.

Daniel'ın sesini duyma düşüncesi bile beni geriyor. Son iki gündür onunla işle ilgili konularda zar zor konuşabildim. On iki saatlik zaman farkı için minnettarım diyelim.

"Havaalanına gidemez miyiz?"

"Hayır, Jay. Yapamayız." Nefesimi bırakıyorum. "Git televizyon izle."

Sanki ona bir hafta boyunca balık olmayacağını söylemişim gibi somurtuyor, sonra telaşlı bir Lolli'ye sarılıyor ve kendini kanepeye atıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hakkını vermek gerekirse, başını sallayarak ve gözlerini açarak uyanık kalmaya çalışıyor ama otuz dakika sonra bayılıyor.

Onu ve bacağında uyuyan Lolli'yi örtüyorum. Mızmızlanıyor ve bana yan gözle bakıyor, dramaqueen tarzı, sonra uykusuna geri dönüyor.

"Sen de onu özlüyorsun, ha?" Kardeşime fısıldıyorum, göğsümden tuğla büyüklüğünde bir ağırlığın kalktığını hissediyorum.

O lanet pisliği özlememeliyim. Hayatımı devasa bir cehenneme çevirmeyi kendine görev edinmişken olmaz. Ama son iki gündür yaşadığım boşluk, bir mezarın sessizliğinden bile daha kötü.

İç çekerek, yaptığım yemeğin üzerini örtüyorum, sonra da ofisine giriyorum. Onun kokusunu alabileceğim başka bir yere.

Bazen bir koku yeterlidir. Dokunmaya ya da başka bir şeye gerek yoktur.

Sadece bir koku.

Bergamot, misket limonu ve çıldırtıcı erkeksilikten oluşan bir şey.

Yatak odasına giderdim ama içeri girerse orada yakalanmak istemedim.

Alan geniş, temiz ve eski bir kaliteye sahip. Raflar ve çalışma masası sağlam koyu renkli ahşaptan yapılmış ve salonda tarihi bir gösteriden fırlamış gibi görünen uzun chesterfield'lardan biri var.

Çok fazla dağınıklık olmasa da masasındaki dosyaları düzenlemeye başlıyorum. Sonra çekmecelere geçiyorum ve ilkini açtığımda duraklıyorum.

Parmaklarım titriyor ve kalbim neredeyse ayaklarımın dibine dökülüyor.

bir, iki kez kırpıyorum, önümde ne olduğuna inanamıyorum. Nesne kaybolmuyor.

Parmaklarımı pürüzsüz yüzeye sarıp kaldırırken titriyorum.

Yu
karı Bu bir rüya değil.

. Sahte karın minik pırıltıları kızın etrafında sallanıyor ve göğsüm tıkırdıyor aynı derecede zor.

Benzer olma ihtimaline karşı kar küresini çeviriyorum ama Papa'nın alt kısma kazıdığı baş harfler beni neredeyse ağlatacak.

N. A.

Ama neden?

Daniel neden bu kar küresini 21 yıl boyunca saklasın ki? Açıkça saklamadığını söyledi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

En çılgın rüyalarımda bile onun gerçekten
o.

"Gördüğüm kadarıyla gözetleme
alışkanlığı edinmişsin." Başım yukarı
kalkıyor ve boğazım düğümleniyor.

Daniel girişte şık bir donanma giymiş karanlık bir savaşçı gibi duruyor. Mavi takım.

Eğer o gözlerle beni canlı canlı yeme sürecinde olmasaydı, kıyafetlerinin rengiyle gözlerinin çarpışması büyüleyici olurdu.

Beni parçalara ayırıyor.

Her parçamı inceliyor.

"Neden..." Sesim havaya karışıyor ve düzgün konuşabilmek için çaresizce yutkunuyorum. "Bu neden sende?"

Birkaç hızlı adımda bana doğru ilerledi, aramızdaki mesafeyi ve kesik, kanlı parmaklarımla tutunduğum her türlü akıl sağlığını sildi.

Daniel kar küresini tutuyor ama ben bırakmıyorum, böylece aramızda asılı kalıyor.

"O zamanlar kaybettiğimi düşündüğümde, sana görüp görmediğini sordum ve sen de çöpe attığını söyledin. Bana kendimi aşmamı çünkü bu şeyin hiçbir şey ifade etmediğini söylemiştin."

"Öyle değil." Ses tonundaki buz gibi soğukluk artık beni kandırmıyor. Bunu çok daha derin bir şey için kamuflaj olarak kullandığını düşünmeye başlıyorum.

"Hiçbir anlamı olmasaydı, yirmi bir yıl boyunca saklamazdın, Daniel."

"Çöplerin arasına karışmış olmalı."

"Saçmalık." Omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Yılın Ahlaksızı ödülünü kazanmak istiyorsanız konuşmalarınıza dikkat etmelisiniz."

"Konuyu değiştirmiyorsun." Dudaklarım titriyor. "Söyle bana, bu neden hâlâ sende? Neden attığın konusunda yalan söyledin?"

Dudaklarını büzüyor ve çenesinde bir kas kıpırdıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Başka şeyler hakkında da yalan söyledin mi?" Sesim bozuk, çok duyguyla kalınlaşmış. "Bilmem gereken başka yalanlar da var mı?"

"Önce seninkiyle başlayalım." Kar küresini parmaklarımın arasından çekip alıyor, çekmeceye atıyor ve kapağını kapatıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra büyük, sıcak elleri belimi sarıyor ve dünya ayaklarımın altından kayıyor. Beni yukarı kaldırıyor, fark ediyorum ama tepki veremeden popom masanın sert yüzeyiyle buluşuyor.

"Bu da ne?"

"Geri döndüğümde cevaplara ihtiyacım olacağını özellikle belirtmiştim. Konuşmaya başlayın."

Avuçlarım omuzlarını buluyor ve itiyorum, ama bir binayı yerinden oynatmaya çalışıyor da olabilirim. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Akıllı beynini bununla meşgul etme. Tek yapman gereken sana dokunduğumda neden öyle davrandığını söylemek."

Yana bakıyorum. "Belki de bu konuda konuşmak istemiyorumdur."

"Belki de ne istediğin umurumda değildir." Parmakları yanlarıma batıyor. "Şimdi bana bak ve konuş. Bana kendimi tekrar ettirme."

Bundan sonra ne yapacağımı düşünmüyorum. Gerçi, muhtemelen düşünmeliydim.

Ona söyleyecek milyonlarca yalan buldum ama yüzüne baktığımda hiçbirini söyleyemiyorum.

Bu yüzden başka bir şeye geçiyorum.

Dikkat dağıtıcı.

Ceketini tuttuğum gibi onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

Sadece ilk başta, ofisin sessizliğinde ağzım onunkinin üzerindeydi.

Sonra havada bir hırıltı yankılanır. *Onun*.

Avuçlarından biri zorla ensemi kavrarken diğeri belimde kalıyor ve düşüncelerim dağılıp hiçliğe karışıyor. Büyük, sıcak ve... güvenli.

Bu durumla ya da onunla ilgili düşünmem gereken son şey bu ama yine de aklımın bir köşesinde duruyor - bu güvenli.

Tamamen ve tamamen güvenli.

Sanki o da benim gibi bunun inanmıyormuş gibi beni yavaşça öpüyor.

Yıllar sonra.

Tam olarak on bir, ama kim sayıyor ki, değil mi?

Kontrollü olmaya çalışıyorum, gerçekten. Bunu başlatan benim ve sadece benim şartlarımla olmalı. Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

"Bırak. Beni. İçeri." Her kelimeyi alt dudağımı ısırarak vurguluyor ve itaat etmediğimde hassas deriyi dişlerinin arasına hapsediyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve kadar sert ısırıyor ki, kan olmamasına şaşırıyorum. "Lanet olsun. Aç."

Ağzım bir iniltiyle ayrılıyor ve o da bu şansı dilini içeri sokmak için kullanıyor. İçim, beni tuttuğu ham tutku ve özür dilemeyen güç karşısında sıvılaşıyor.

Beni aynı anda hem mahvetmek hem de vücuduma tapmak ister gibi öpüyor. Sanki onun baş düşmanı ve tek dostuymuşum gibi öpüyor.

Kafam bu muammalarla dolup taşıyor ve genellikle benzer durumlarda yaşadığım panik atak belirtilerini bulanıklaştırıyor.

Dili benimkiyle oynuyor, yalıyor ve onu tamamen çaresiz hale getiriyor.
Havada bir inilti yankılanıyor ve onun mu benim mi olduğundan emin değilim.

Artık ne yaptığımdan bile emin değilim. Sadece onu susturmak istemiştim ama bu çok daha fazlasına dönüştü.

İstesem bile durduramayacağım ya da kontrol edemeyeceğim bir şeye dönüşüyor.
için.

Aralarına yerleştiğinde bacaklarım aralanıyor ve bu da
Çaresizce dizginlediğim uyarılma, içime bulaşıyor.

Önce ikisini bir araya getiremiyorum ama sonra belimdeki elinin boşluğunu hissediyorum. Çok geçmeden, iki uzun, nasırlı parmak iç çamaşırımın çizgisini izliyor. Kumaşın altından kayıyor, klitorisimle alay ediyor, sonra açıklığıma doğru itiyorlar.

Hepsi tek seferde.

Ağzına karşı nefesim kesiliyor, midem sıkışıyor. Aldığım zevke, parmaklarının girip çıkarken çıkardığı özensiz sese rağmen kusacak gibi oluyorum.

Hayır, sadece hissetmiyorum. Kusacağım.

Şişmiş, hırpalanmış dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum ve elbisemin üzerinden bileğini tutarak elinin durmasını sağlıyorum.

Başımı sallayışım, odaklanmamış gözlerimde görmesi gereken şey kadar çılgınca. "D-Daniel..."

"Ne?" Ses tonunda kesici bir karanlık var, beni yemlemek için bir meydan okuma. "Eğer durmamı istiyorsan, nedenini söyle."

"Neden umursuyorsun ki? Beni neden istiyorsun ki?"

"Seni neden isteyeyim ki? Milyon dolarlık soru bu değil mi? Bilmiyorum, Nicole. Elimin altında yüzlerce kadın olmasına rağmen neden gördüğüm tek kadın sensin bilmiyorum. Neden onları görüyorum da seni görmüyorum bilmiyorum. Seni asla. Yemeğime büyüleyici bir büyü mü kattın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Beni istediğini itiraf etmektense büyülenmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Ve sen beni geri istemek yerine saklanmayı tercih ediyorsun." Parmaklarını içimde kıvırıyor ve gözümden yanağıma süzülen yaşı yalamak için dilini daldırıyor, sonra dudağıma yapışan damlayı ısırıyor.

Bileğini kavrayışım gevşiyor ve o da bunu bir davet olarak kabul ediyor. Daniel parmaklarını amımın içine sert ve hızlı bir şekilde sokuyor ve başparmağını klitorisimin üzerinde ileri geri kaydırarak eşleştiriyor.

Zevk o kadar güçlü ki kalçalarım sarsılıyor ve parmaklarına biniyorum, dudaklarım bir çizgi halinde kenetleniyor ve gözlerim geriye kayıyor.

Orgazm beni vurduğunda, onun dokunuşu kadar yoğun oluyor. Bir o kadar da kahredici çünkü genelde elimin tersiyle bastırdığım sesleri çıkarmayı durduramıyorum. Şimdi yapamam, çünkü yüzümü yalıyor, dudaklarımı ısırıyor ve tenimde tetiklediği zevkin tadına bakıyor.

Boynumu bırakıyor ve sikini serbest bırakmak için pantolonunun fermuarını açıyor. Hafifçe farkındayım, ama sadece parmaklarını kaydırdığında ve acımasız bir itme ile horozuyla değiştirdiğinde hissediyorum.

Hala taze olan orgazmım bir diğerine dönüşürken çığlık atıyorum. Bu sefer çok daha güçlü ve gözlerim kapanıyor.

Göz kapaklarımın arkasında intikamcı gölgeler gibi bulanık gri görüntüler oluşuyor.

Siyah mürekkep damlaları görüşümü lekeliyor.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Sigara ve ot kokusu beni boğuyor. Vaat ettikleri şiddet, uzaklarda çarpık çizgiler gibi yoğunlaşıyor.

Şimdi acı.

Ham acı.

Ve hiçbir şey söyleyemiyorum, çünkü bu benim hatam. Bunu

ben başlattım. Acıyı hak ediyorum.

Panik atak.

Uyku felci. Hepsi.

Lütfen bana zarar verme.

O zaman durur. Kapana kısılmışlık hissi. İçine girmiyor.

Ben

. Durdu.

Bitti artık.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Peaches..."

Gözlerimi yavaşça açtığımda Daniel'ın kaşlarını çatmış bana baktığını görüyorum.

Hâlâ birleşmiş durumdayız, siki artık nerede başlayıp benim nerede başladığımı anlayamayana kadar içimi dolduruyor.

Ben Daniel.

Daniel.

Neden hem hayal kırıklığından hem de sevinçten ağlamak istediğimi bilmiyorum. "Seni inciteceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ne?"

"Az 'lütfen bana zarar verme' dedin."

Kahretsin. Bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Söyle Nicole. Seni incitiyor muyum?" Yavaşça başımı sallıyorum.

"O zaman neden şimdi yapmamam için bana yalvardın?"

Seninle konuşmuyordum ama bunu söyleyip aslında ne kadar ucube olduğumu ifşa edemem.

Ben de önceki taktiğimi kullandım ve onu öptüm. Bu sefer daha agresifim, dudaklarını ısırıyorum ve dilimle tadına bakıyorum.

Tadı şeftali ve imkansız bağımlılıklar gibi. Mantıken, öyle olmamalı. Mantıken, benim lolipoplarımın ve başa çıkma mekanizmalarımın bir kopyası olmaması gerekiyor.

Ama yine de hoş karşılıyorum.

Bu ana demir atmam gerekiyor. Daniel'a ve onun efsanevi gözlerine ve coşkulu dokunuşuna. Gölgelerin tekrar içeri girmesine izin veremem.

Daniel biraz geri çekiliyor, sonra tekrar içeri giriyor ve G noktama çarpıyor. Onun itme gücüyle titriyorum ve ağzına karşı inliyorum.

Gözlerim bir kez daha kısılıyor ve kendimi o başka aleme kayarken hissediyorum.

Sıcak bir el ensemi kavrıyor, boğazımın kenarını sıkıyor. "Seni becerirken gözlerini benden ayırma."

Daniel'ın gözlerinin gözlerimi yakalamasına izin verdiğimde nabzım fırlıyor. Yıldızlar, galaksiler ve gezegenlerle doluydular.

Başka bir dünyadalar, hatta ezici, ama aynı zamanda güvenliler.

Dünyadaki en güvenli şey.

Onlara sadece uzaktan bakabilsem bile. Çok yakın olmak beni kör etse bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her iki avucum da yanaklarını buluyor ve beni daha derinden sikerken yüzüne bakıyorum, o zevkli noktaya tekrar tekrar vurmak için zaman ayırıyor.

Ritmini yükselttiğinde, tekrar eşikteyim. Sözsüz bir nefes dudaklarımı şekillendiriyor ve içimden çekilirken ağzımı yutuyor ve kalçalarının benimkilere karşı titrediğini hissediyorum.

Aşağıya bakıp ellerinin üzerine boşalmasını gördüğümde zihnim bulanıklaşıyor. Dölleri yere damlamadan önce benim ve onun kıyafetlerine bulaşıyor.

O zaman beni gerçekten prezervatifsiz siktiğini fark ettim. Kahretsin. Eğer doğru düşünmeyip son saniyede çekilseydi, elimizde daha fazla sorun olacaktı.

Peki neden bu konuda hayal kırıklığına uğradım?

Uyan artık, Nicole. Bir çapkınla korunmasız seks yaptın ve onun çekilmesine mi üzüldün?

Yüzünü bırakıyorum, etrafından kaybolmak için çıldırıyorum. Belki bir çukur kazabilir ve öngörülebilir bir gelecek için orada saklanabilirim.

Sadece bir öpücüktü. Nasıl oldu da akıllara durgunluk verecek bir hale geldi? Seks mi?

Daniel hâlâ dölle kaplı olan eliyle çenemi tutuyor ve
Görevim. "Nereye gittiğini ?" "İşimiz bitmedi mi?"

"Daha başlamadık bile." Dölünü ayrılmış dudaklarıma bulaştırıyor, sonra geçen gün yaptığı gibi iki parmağını içeri sokuyor. "Seni bir kez daha sikeceğim, bir kez duşta, bir kez de yatağımda, sonra... bana dolabında sakladığın iskeletlerin hepsini anlatacaksın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

19

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

Kafamı -daha doğrusu sikimden- kurtarmak için bu hafta sonu belediye başkanını bir golf oyununda ağırlayacağım.

W&S'deki ortakların çoğunu davet etti. Çoğunu, yani değerli oyunlarına layık gördüklerini. Buna iki sahip, Knox ve ben de dahiliz.

Knox, zamanı kısıtlı bir dangalak olarak hemen reddetti. Beyaz saçları ve makas görmesi gereken kaşlarıyla yaşlı bir adam olan Belediye Başkanı Jefferson alınmadı bile.

Knox bir Rus mafya prensesiyle nişanlıyken değil. Bulunduğu yere gelmek için uyuşturucu dolu kıçlarını öptüğü aynı mafya.

Yozlaşmış bir dünyada, yozlaşmış bir şehirde yozlaşmış servet. Sadece benim sahnem.

Nate ve King özel dikim pantolonları ve polo tişörtleriyle geldiler.

Tüm bunlar, şirketlerinin Belediye Başkanı Jefferson gibi domuzları temsil etmeye ve paralarını gasp etmeye devam etmesi için ağ kurma planlarının bir parçası.

"Bu tek eşlilikten daha sıkıcı," diyor King, bir beagle'a vurarak.

Nate ona yabancı bir dil konuşuyormuş gibi yan gözle bakıyor. "Bu terimin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun."

"Ne istiyorsun?"

"Hiç denemediysen sıkıcı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Geriye doğru gidiyorsun. Sıkıcı olduğunu biliyorum, bu yüzden İsviçre'nin savaştan uzak durduğu kadar ben de uzak duruyorum."

"Kusurlu mantık, Kral. Savaşı seviyorsunuz."

"Tek eşlilik dışında bir şey düşünürsen kesinlikle savaş çıkar."

"Yapacağımı hiç söylemedim. Mutlu bir evliliğim var."

"Lanet olası kızıma." Sopasını havada sallıyor. "Senin mutluluğun bile bana bağlı. Bir dahaki sefere taraf tutarken bunu aklından çıkarma, sevgili damadım."

"Egonuzu bir akıl hastanesine yatırdığınızda işinizi görecektir."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aralarında sessiz bir bakışmalar ve bakışmalar savaşı başlar.

Kibarca onların tarafına geçtim. "Lanet Fransızcamı ve araya girmemi mazur görün ama Jefferson muhtemelen onun oyununa sıkıcı dediğinizi duyuyordur."

"Bu yaşlı aletin işitme sorunları var." King gülümser ve ona el sallar, o da ona el sallar. "Oğlunun adını söyleyen bir fahişeyi bile duymaz."

"Bilen birisin." Nate suyundan bir yudum alır. "Düzenli olarak becerdiğin tüm fahişeleri düşünürsek."

"Onlara eskort deniyor ve yemin ederim bu konuyu Gwen'e açarsan..."

"İblis olduğun halde seni hâlâ bir aziz olarak görmesi biraz yanıltıcı ama onun kalbini kıran ben olmayacağım. Hâlâ yuva kuracağına dair umut beslediğini biliyorsun, değil mi?"

"Vazgeçmesini sağla o zaman. Beyaz çit kâbusu için seksten vazgeçmeyeceğim." Bir kolunu omzuma doluyor. "Öyle değil mi Danny?"

Birkaç ay önce olsa, "Siktir et" diye bağırır ve arabamı en yakın kulübe götürürdüm. Bazen araba sürme işi yolculuk sırasında gerçekleşirdi.

Şimdi kelimeler dudaklarımdan bile çıkamıyor. Sinir bozucu balık kılçıkları gibi dişlerimin arasına sıkışmış durumdalar.

Bir hafta.

Nicole'u tekrar becermeyeli bir hafta oldu.

Bir hafta boyunca onu yalnız yakalayabildiğim her an sürekli seks yaptım.

Jayden'a *Despicable Me* ürünleriyle rüşvet verdiğim bir hafta - lanet olsun, bu boktan tonlarca olduğunu kim bilebilirdi ki? - böylece odasına gidip kız kardeşini becermeme izin verebilirdi.

Benim dairemde, doğal olarak.

Cehennemden gelen evlerine geri dönmelerine izin vermedim, bu yüzden hepimiz "Birlikte mi yaşıyoruz?" aşamasında sıkışıp kaldık.

Yine de, er ya da geç o cehennem çukurunun kira kontratını bozmasını sağlayacağım. Ben ortadan kaybolduktan sonra bile ona kalacak daha iyi bir yer bulacağım.

İşte bu. çok birçok iç karartıcı düşünceler hakkında ve gelecek-veya değil, nasıl bakmam gerektiğine bağlı.

Daha neşeli haberlere dönelim. Bunların başında da Nicole geliyor.

İşin kötü tarafı, Jayden onun üçüncü sınıf koruması gibi dışarıdayken onu beceremiyorum. Bu yüzden geceleri yapmak zorundayım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ses geçirmez duvarlar için lanet olsun.

Arada sırada Lolli'nin röntgenleme seansları oluyor ama kısa süre sonra umurunda olmadığını hatırlıyor ve bir sonraki kedi macerasına doğru ilerliyor.

Dairenin içinde ona dokunmak yetmiyor, bu yüzden bizi ofisime kilitliyorum ve onu masaya, duvara, yere yaslıyorum. Kısacası, sikimi onun sıcak amına sokmak için uygun olan herhangi bir yüzey.

Akıl sağlığım ve penis şeklindeki egom adına, onu sistemimden çıkarıyormuş gibi davranma nezaketini gösteriyorum.

Plan hala devam ediyor ve tıkır tıkır işliyor.

Bunun aletimin sadece onun yanında canlanmasıyla ya da o uyurken şeftali kokulu sarı saçlarına ikinci sınıf bir sürüngen gibi takıntılı olmamla hiçbir ilgisi yok.

Ya da sanki o bir ödevmiş ve ben yeniden baroya çalışıyormuşum gibi özenle birbiri ardına seks maratonuna girdiğim gerçeği.

Ve kesinlikle vücudunun benimkinin etrafına bir mengene gibi sarılmasıyla bir ilgisi yok.

Ama belki de ona dokunmaya başladığımda sertleşmesiyle ilgilidir. Gerçi sadece başlangıçta. Bir ara gözlerini kapatmayı da denedi ama bu alışkanlığını ondan söküp aldım.

Şimdi, oral seks yaparken daha az korkmasını sağlamam ve neden ara sıra içine kapandığını anlamam gerekiyor.

"Daniel?" King'in sesi beni küçük karanlık peri masalı düşüncelerimden çıkarıyor.

"Ne?"

"Soruya cevap vermedin."

"Çünkü dedikodulara göre asistanını beceriyormuş. Söylenti derken Knox ve Sebastian'ı kastediyorum."

"Sebastian?" Yankılanıyorum. Knox, güce aç bir FBI ajanı gibi hayatımı yakından takip ediyor ama Nate'in yeğeni ve bir başka küçük ortak olan Sebastian, kız arkadaşı olmayan herkesle bir kuş kadar ilgileniyor.

Küçük kırmızı boynuzları ve bacaklarının arasından görünen kuyruğuyla, şeytana pabucunu ters giydiren bir tip. Knox onun siki olduğunu söylüyor ama konu bu değil. Kahvaltı sırasında birbirimizin siklerini tartışmamız da değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

King bana küçümseyerek, "Kurum içi romantizme karşı kurallar olmadığı için şanslısın, yoksa şu anda yönetim kurulunda olurdun," diyor.

"Tek eşlilik treni seni geride bırakıyor diye kıskanıyor musun?" Nate sırıtıyor.

"Daha çok aptallar için doğal seçilim olduğu için mutluyum. Dünyanın onlardan daha azına ihtiyacı var."

"Tek eşli bir ilişkim yok," diye herkesten çok kendime ilan ediyorum, aletimin başka bir kadına on metrelik bir sopayla dokunmayı reddettiği gerçeğini görmezden geliyorum.

"Bunu bugünlerde ofisinizde nadiren açık olan panjurlara söyleyin." Nate gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Gerçekten çalışıp çalışmadığını kontrol etmem gerekecek."

"Bana bunu söyleme. Grace'in sen ofisinde kilitliyken kaç kez müsait olmadığını söylediğine bakılırsa, Gwen'i ilk seks maratonuna çıkmış bir ergen gibi becerdiğini söyleyebilirim. İşin içinde iş olduğundan şüpheliyim."

"Lanet kızımla ilgili gereksiz imgeler için çok teşekkürler Sterling." King beni itiyor ama tiksintisini Nate'e yöneltiyor. "Ben komadayken. Gerçekten mi, Nate?"

Sopasını yere saplıyor. "Hâlâ hayattasın."

"Ancak, fikrimi değiştirip seni öldürmeye karar verdiğimde sen olmayacaksın."

Bir elimi kaldırdım. "Gelecekteki ceza davası referansları için, bu tehdidi sadece ben duymadım."

"Ben yaptım."

Üçümüz de kadınsı sesin kaynağına dönüyoruz. Aspen kısa beyaz eteği ve mavi polo tişörtüyle orada duruyor, eli kalçasında, her zamanki takım elbisesinin dışında on kat daha genç görünüyor.

"Sana adaleti getireceğim ve bu deli herifin ömür boyu hapiste kalmasını sağlayacağım." King'e bakıyor. "Eğer hepimize bir iyilik yapar ve mesela Florida ya da Alabama'da bir cinayet işlersen, sana elektrik verirlerken en ön sırada bile otururum."

"Belki de cadı kanınız sizi birinci derece cinayet işlemeye ittiğinde ön sıradaki kişi ben olacağım. Şimdi, bizi istenmeyen varlığınızın ardındaki sebeple onurlandırabilir misiniz?"

"Jefferson beni golf oynamaya davet

etti." "Sen mi?"

"Herkes en son kontrol ettiğinde kıdemli bir ortaktı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Geç kaldın," diyor Nate dostça.

"Muhtemelen ilk bir saat boyunca rahatsız edilememiştir?" Ben soruyorum.

"Biliyor muydun?" King sanki en sevdiği yavru köpeğinin kafasını giyotinle kesmişiz gibi bize bakıyor.

"Asıl soru, siz neden yapmıyorsunuz? Jefferson ortakları davet etti. Aspen o listenin başında." Nate saatini kontrol eder, muhtemelen eve dönmek için sabırsızlanmaktadır. Burada olmayı kabul tek nedeni Gwen'in sınavlarına çalışıyor olmasıydı.

"Cinsiyetçi aleti fikirden o kadar nefret ediyor ki unutuyor. Sık sık." "Sen unutulabilir bir tipsin, *tatlım*."

Sanki ayaklarını kaburgalarına sıkıştırmış ve var olmayan kalbini ezmiş gibi ona bakıyor ama kısa süre sonra ifadesini düzeltiyor. "Senden daha fazla değil, *bebeğim*."

Ona evcilleştirmek istediği vahşi bir aygır gibi bakma sırası onda.
Saçlarını savurarak bana ve Nate'e bakıyor. "Bundan sonra ne yapacağız?"

King gülüyor. "Kaşıkla beslenseydin golf oynamayı bilemezdin, amatör."

" sende." Benim ve Nate'in talimatlarını takip etmeye başladı.

Golfü bitirdiğimizde King ve Aspen birbirlerinin boğazını kesmeye ya da çimlerin üzerinde sevişmeye saniyeler kalmıştır. Hangisinin daha acil olduğundan emin değilim.

Nate "Bunu hak etmek için ne yaptım?" ifadesini takınıyor ve ben eve gitmeye fazlasıyla hazırım.

Genelde gitmem. Yani eve gitmem. Uyumak ya da güzel bir hayatım varmış gibi davranmak dışında.

Ama bugün, dairemde kimi bıraktığımı düşünmeden edemiyorum.

Ve eve dönerken bir sürü gereksiz şey almış olabilirim. Minions ceketi, kedi oyuncağı ve birinci sınıf bir balık gibi.

Oraya vardığımda beni o kadar çok renk karşılıyor ki, yüzümde patlıyorlar.

Bir pop şarkısı çalıyor ve dans ediliyor. Nicole ve Jayden tarafından, daha . Direğe çıkmış bir striptizcinin enerjisiyle zıplıyorlar. Lolli de eğlenceye katılıyor, odanın bir ucundan diğer ucuna koşuyor, bu ikisinin üzerinde ne varsa kendi dozunu arıyor gibi görünüyor.

Dizlerimin üzerine işeyerek verdikleri tepkiyi görmezden gelerek kapı aralığına yaslanıyorum ve bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum. Önümdeki sahne bir Disney filminin klişe sahnesi gibi oynanıyor. Nicole bir

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jayden kıkırdıyor, kendi kahkahası bir meleğin zarafetiyle havada yankılanıyordu.

Hayır, Daniel. Onun yerine geçebilmek için dokuz yaşındaki bir çocuğu camdan düşünmüyorsun.

"Dan!" Hakkında seri katil düşünceleri beslediğim aynı kişi, eksik dişlerini gösteren bir sırıtışla beni çağırıyor.

Nicole'ün dikkati sonunda bana kayıyor ve yüzü soluyor, sonra da bir bakire gibi kızarıyor. Düzeltiyorum, bakireyken kızarmazdı.

Şeytan görünümlü bir melekti. Şimdi, sadece kırık bir melek gibi görünüyor. Guns N' Roses versiyonu olan "Knockin' on Heaven's Door "u ikinci denemesinde bir şeytan.

Hoparlörden gelen müziğin sesini kısarken hareketleri telaşlı. "Üzgünüm, ben... akşam geç saatlere kadar dönmeyeceğinizi sanıyordum."

Dış dünyanın benim istediklerime sahip olmadığının tedirgin edici bir şekilde farkına varana kadar planım buydu.

Benim sıkıcı-eski-sıkıcı-düzüm öyle.

Yine de bu açıklamayı yapmıyorum. Onun yerine Jayden'a Minyonlar ceketini fırlatıyorum, o da oohlayıp aahlıyor ve hatta bana sarılıyor.

Küfür.

Yine de sırtını sıvazlıyorum, çünkü yumurtlasın ya da yumurtlamasın, çocukların tüm bu şefkat saçmalıklarına ihtiyacı var. Zeki olabilir ama kız kardeşi kadar yalnız.

O kadar uzun zamandır birbirlerinin dünyası olmuşlar ki, onların ortasında olmak bile rahatsız edici geliyor.

Ama yine de beni içeri aldılar, Minyonlar, Lolli ve hepsi.

"Diğer koleksiyonumla birlikte fotoğrafını çekeceğim," diye anons ediyor, sonra da kıçı yanıyormuş gibi odasına koşuyor.

Onun odası.

Küçük afacanın dairemde bir odası var. Aslında ondan önce hiçbir misafirin kullanmadığı bir misafir odası.

Nicole'ün uyumadığı ikinci misafir odası var, çünkü sevişmeler benim yatak odamda oluyor.

Mutfakta kendime bir bardak su doldururken bana "Ona bir şeyler almayı bırakmalısın" diyor.

Tezgâha yaslanıp yüzümü ona dönüyorum. "Bu, 'bana ve kardeşime baktığın için teşekkür ederim' deme şeklin mi? Ne kadar minnettar olduğumu göstermek için aletini yalamama izin ver' mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yanakları kırmızının koyu bir tonuna dönüşüyor ama mağrur ifadesi kaybolmuyor. Sanırım damarlarınızda aristokrat kanı olması asla değişmiyor, anneniz steroidli bir psikopat olsa bile.

"Onu şımartıyorsun." "Sikimi yala" önerimi tamamen görmezden geliyor. "Bütün bunlar bittiğinde alışmakta zorlanacak."

"Bütün bunlar mı?" En sevdiği mutfak bıçağını mecazi anlamda bana saplamamış gibi davranmaya çalışıyorum.

Evet, plan -şu anda terapi arayışında olan- velayet savaşı sona erdiğinde onu evden atmak, ama bu onun da böyle düşüneceği anlamına gelmiyor.

Nicole sinirli bir nefes verir. "Bana karşı her ne kan davan varsa."

"Bu işin yakın zamanda biteceğine dair bir bilgi yok. Gereksiz şeyleri düşünmekten meşgul beyninizi dinlendirmek isteyebilirsiniz."

"Bunu daha ne kadar sürdürmeyi planlıyorsunuz?"

"Şimdiden sıkıldın mı?" Saçlarından bir avuç tutuyorum, parmaklarım ensesine batıyor. "Dün gece odayı inletirken hiç de öyle görünmüyordun."

Arkamdan bakarken narin elleri üzerine düşüyor. "Kes şunu.
Jay uyandı."

"Sikim de öyle."

Bir noktayı kanıtlamak için ereksiyonumu karnının yumuşak etine doğru itiyorum. İçeri girip onu dans ederken ve lanet bir tanrıça gibi gülerken gördüğümden beri bu durumdaydı.

Kalçaları benimkilere karşı titriyor ve sonra oluyor, hafif bir ürperme, gözlerinin kapanması ve tüm vücudunun kaskatı kesilmesi.

Onları açtığında biraz rahatlıyor ve bana bir su perisi gibi bakıyor. Ya o bir su perisi ya da benim seks bağımlısı olduğum için gerçekten terapiye ihtiyacım var.

Kendi teşhisimi bile kendim koydum ve psikoterapisti isim verme zahmetinden kurtarabilirim. Nicole'e cinsel bağımlılığım var.

Sikişmenin ne demek öğrendiğimden beri öyleyim ve ona sahip olamadığım, sonra da olmamam gerektiği gerçeği beni acımasız bir pisliğe dönüştürdü.

Duygularım her zaman ılımlı, kontrollü ve kesinlikle düzenliydi.
Bu kadın söz konusu olduğunda hariç.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onunla birlikte, zehirli boktan bir tsunamiye dönüşüyorlar ve acı çektirmek için ölçülemez bir ihtiyaç getiriyorlar.

Sikimi karnına sürtüyorum ve o da titriyor. "Aman Tanrım,

burada mı?" diye fısıldıyor.

"yer kadar iyi bir yer." "Sen

delisin."

"Daha kötüsünü de duydum. Şimdi o ağzını işe yarar hale getir ve sikimin etrafına sar, Bayan Adler."

"Bana öyle deme." Burnunu kırıştırıyor. "Aşağılık

duygusu seni kızdırıyor mu?"

"Bir yabancı gibi hissetmek." Eli pantolonumun içinden sikimin etrafını sarıyor ve neredeyse ergenlik çağındaki bir amatör gibi boşalıyorum.

"Biz yabancıyız, Nicole. On bir yıl buna tanıklık eder. Ondan önceki on yıl da pek renkli geçmedi."

"Yine de bu bizi yabancı yapmaz." Beni yavaşça otuz bir çekiyor, sikimin onun elinde nasıl seğirdiğinden bariz bir zevk alıyor. "Gördün mü? Junior beni tanıdı."

"Bu ismi neden hatırlıyorsun?"

"Güçlü bir hafızam var. Ayrıca, bana bir şey söylüyor Junior." "Sik

fısıldayıcısı olduğunu bilmiyordum."

"Junior bana sadece fısıldıyor," diyor beni Özgürlük Heykeli kadar sertleştiren parlak bir gülümsemeyle.

"Hadi senin çılgın saçmalıklarına devam edelim. Sana ne

söylüyor?" "Onu çok fazla deliğe soktuğunu ve yorulduğunu."

"Öyle mi?"

"Evet, biraz gerektiğini düşünüyor."

"İşitme sorununuz olmalı, çünkü onun sınırlı kelime dağarcığında boş zaman diye bir şey yok. Sevişmek onun yirmi dokuz yaşında sağlıklı bir erkek olarak hayatta kalma yoludur."

Ben homurdanana kadar beni sıkıyor. "Sekse ara vermekten bahsetmiyor, sadece diğer kızlara ara vermekten bahsediyor."

Dudaklarım sırıtarak eğiliyor. "Bu çok fazla kelime ve bana özel olmamızı istediğini söylemek için yapışkan bir taktik."

Pantolonumun içine uzanıyor ve tüm kanım kasıklarıma hücum edene kadar bana gerçek bir el işi yapıyor. "Özel olmamızı istiyorum."

"Ben de Kraliçe'nin avukatı olmak istiyorum. Her zaman istediğimizi alamayız."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nicole elini pantolonumdan çıkarıyor, tam da ben onu döllerimle süslemek üzereyken.

Şehvet yavaşça kayboluyor ve mağrur ifadesi geri dönüyor. "O zaman ben de gidip başka erkeklerle yatarım."

"Sen yap. Başını verirken dişlerini kullanmamayı unutma." İçimde, yanına yaklaşanı bıçaklamak gibi belirgin bir his varken, bu sözleri söyleyen o lanet olası pisliği tekmelemek istiyorum.

Ya da kime giderse gitsin.

"Gerçekten başka kadınlarla yatacak mısın?" Sesinde incinmişlik var, içimi parçalayan bir kırgınlık.

"Bir ilişkimiz yok, Nicole. Buna sikişmek denir. Bağlanmak yok. Google'da ara."

"O zaman bana dokunmana izin vermeyeceğim. Ereksiyon problemlerin için yan parçalarına git."

"Neden bu kadar dramatik davranıyorsun?"

"Yani temel insani nezaketi istemek artık dramatik mi oldu? İyi, o zaman ben bir drama kraliçesiyim. Birini ovmak isteyebilirsin, çünkü ağzım o alete dokunmayacak."

Ve sonra Jayden'ın odasına doğru fırladı, beni orada bıraktı, hem öfke hem de onu boğma ihtiyacı ile sertleşti.

Şimdi sikimi elimle yeniden tanıştırmam ve aralarındaki aşk-nefret ilişkisinin bir süre daha devam etmesini ummam gerekiyor.

Günün geri kalanında Nicole beni görmezden geldi. Hem de düpedüz. Sanki o kraliçeymiş ve ben de onun emrindeki bir uşakmışım gibi.

Gençliğimizden beri nefret ettiğim iğrenç özelliklerinden biri de bu. Etrafındakilere kendilerini pislikten daha değersiz hissettirme eğilimi var.

Akşam yemeği sırasında, kararsız Lolli dışında tek müttefikim olan Jayden, "Nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Nicole önce kardeşine, sonra bana baktı. "Aynı okula gittik." "Bu resmi bir buluşma değildi. Okulda bile konuşmadık." Yudumluyorum
Çorbayı yerken konuşabildiğime yarı şaşırdım, yarı hepsini kusmak istedim.

"Ne zaman konuşmaya başladın?" Jayden soruyor.

"Onu alerjik bir reaksiyondan kurtardığım zaman. Ben olmasaydım ölebilirdi."

"Bu doğru değil," diyor Nicole.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Doktoru aramak ister misin? Boğuluyordun."

Jayden'ın gözleri büyüdü. "Şeftali yüzünden mi?"

"Bu doğru, dostum. Kız kardeşin onlara alerjisi olduğunu biliyordu ama yine de onları çaldı ve yemek için sakladı."

"Eskiden bu kadar güçlü bir alerjik reaksiyon göstermezdim," diye homurdanıyor bir lokma yemeğin etrafında. "O günden beri hiç şeftali yemedim."

"Bunun yerine o lolipopları em ve rengi fiziksel olarak mümkün olan her yere yapıştır."

"Bilmiyorum."

"Telefon kılıfın şeftali renginde."

"Mevcut olan tek şey buydu."

"Post-it Notlarınız da şeftali renginde." "Tesadüf."

"Tartışılabilir."

Jayden yarı kayıtsız, yarı da alev almak üzere olan gerilimi merak ederek aramızda dolaşıyor. "Ondan sonra yakınlaştınız mı?"

"Ona şeftalileri veren suçlu olarak beni ispiyonladıktan sonra olmaz." diye homurdandım.

"Ben öyle bir şey demedim," diye ağzından kaçırıyor. "Annem ve Nora Teyze bunu kendi kendilerine çıkardılar."

"İyi denemeydi." Bir bardak suyun tamamını içiyorum, boğulmadığıma şaşırıyorum. "Şimdi bana bunu takip eden onlarca kez beni söyleyeceksin."

"Ben yapmadım."

"O zaman neden şeytan omuzlarında sallanırken beni takip ettin?"

Dudakları büzülüyor ama bir şey söylemiyor. "Ben
de öyle düşünmüştüm."

"Bunu hep yapıyorsun," diye tükürdü. "Bir şeyler varsayıyor ve bana sormadan onları onaylıyorsun."

"Hiçbir açıklama yapmadınız."

Çenesini kaldırıyor. "Sana açıklayacak bir şeyim yok."

"Harika."

"Zekice."

Jayden yaşlı bir adam gibi başını sallayarak uzun bir iç çeker. "Şimdi odama mı gitsem? Öpüşmeye başlayacak mısınız?"

"Bu hayatta olmaz," diye tıslıyor Nicole.

"Asla," diyorum aynı anda.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tanrı'ya şükür." Jayden bir omzunu kaldırdı. "İğrenç zaten."

Hayır, iğrenç değil.

Ama ben bunu söylemiyorum ve bunun yerine, artık o kadar da iğrenç gelmeyen iğrenç yiyeceklerle karnımı doyurmayı seçiyorum.

Nicole bana ters ters bakıyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

İstediğin kadar oyna, Peaches. Ben bu oyunu çoktan kazandım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

20

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

Celibacy geri çekilme sorunları olan huysuz bir sürtüktür.

Aletim benden nefret ediyor. Vücudum benden nefret ediyor.

Kendimden nefret *ediyorum*.

Yine de kıracak kadar değil.

Daha önce seks yapmadan bir buçuk hafta hayatta kalmıştım. Dört gün nedir ki?

Görünüşe göre, o lanet kadın her göründüğünde ergenlik seviyesindeki ereksiyonlarıma göre insan yıllarında yaklaşık kırk yıl.

Ne giydiği önemli değil, çok seksi bir elbise, basit bir kot pantolon ya da uzun bir bornoz. Tek hissettiğim, ikimiz de düzgün nefes alamayana kadar onu becerme ihtiyacı.

O gece, bana E-sözcüğünü söyledikten ve ben de kesin bir dille gidip ağzına alabileceğini söyledikten hemen sonra, mutfakta kayısı suyu hazırlarken ona rastladım. Şeftaliye en çok benzeyen meyve olduğu için içtiğine dair kariyerim ve sol cevizim üzerine bahse gireceğim. Ama her neyse, elim kazara onunkine değdiğinde, beni hem sertleştiren hem de bir ateş topu kadar sinirlendiren o züppelikle bana baktı.

Kendini işaret etti ve "Burası yasak bölge." dedi. Sonra altın rengi saçlarını savurdu ve odasına geri döndü.

Onun peşinden gitmekten kendimi alıkoymam gerekiyordu, yoksa elimizde ikinci dereceden bir cinayet olacaktı.

Aletim ve ben onun yeni keşfettiği özgüveni hakkında ne düşündüğümüze hâlâ karar veremedik. Tanrı'nın omzunun üzerinde uçan bir melek gibi parlıyor. Birkaç hafta önce böyle bir özgüvene sahip ama işini ve Jayden'ı kaybetmemek için bunu gizli tutuyor, başını eğiyor ve dilini ısırıyordu. Ancak son zamanlarda eski benliği çatlaklardan görünmeye başladı. Her ne kadar Nicole'u sikip unutmak istesem de, ondan gerçekten hoşlanmıyordum.

O değildi. Kendinden emin. O sınırlandırılmış üzerinde Kibirli ile Kötü kız eğilimleri ve alnına yapıştırılmış bir sürtük işareti.

Ve eski haline dönmeden önce o kanatları kesmezsem lanetleneceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kahveniz," diyor tatlı tatlı, göğüslerinin yarısı neredeyse bluzundan dışarı sarkacak şekilde eğilerek.

Masanın kenarına tutunuyorum.

Aşağı, Junior. Henüz parlama zamanın gelmedi.

O yokmuş gibi davranarak -ki bu küresel ısınmayı görmezden gelmek kadar başarılıdır- kahvemden bir yudum alıyorum ve onun bugünün programını sıralamasını dinliyorum.

Kahveyi çöpe atıyorum.

Anchorwoman sunumuna ara veriyor. "Şimdi ne oldu?
Tam olarak bir gram şeker vardı. Kendim tarttım." "Çok
sıcak."

"Hayır, öyle değil. Sebepsiz yere zorluk çıkarıyorsun."

"Bir nedeni var."

"Aydınlat beni."

"Aletim etrafında dudak olmadığı için sinir krizi geçiriyor. Eğer düzeltmek istiyorsan..."

Kırmızı, solgun göğüs dekoltesinden boynuna ve hatta kulaklarına kadar süzülür.

Yine de yüz ifadesi o züppelik aşamasında takılı kalıyor.

Şimdi düşünüyorum da, Nicole hiçbir zaman kendini ifade edemedi. Her şeyin paramparça olduğu o gün bile.

Bu yüzden onun yeni versiyonunu daha çok seviyorum. En azından korumasız bıraktığı bazı tepkileri okuyabiliyorum. Belki de, tıpkı güzellik benini artık saklamaya zahmet edemediği gibi, her şeyi içine kapatmayı da daha az umursamıyordur.

Gülümsüyor ve bu gülüş A listesindeki ünlülerin gülüşleri kadar sahte ve bir o kadar da parlak. "Elbette."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Bunun için sihirli kelimeleri söylemen yeterli. Benden sonra tekrarla, *başkaları* değil."

Dudaklarım bükülüyor, sonra parmaklarımı yüzüne doğru şaklatıyorum.

"Siktir ." Bir omzunu kaldırdı. "Nasıl isterseniz, *efendim.*"

Kapıya doğru yürüyüşü bir striptiz şovuna eşdeğerdir, en önemli kısmı hariç - kıyafetlerini . Kalçaları sadece onun yapabildiği o nazik, çekici şekilde sallanıyor.

Bakmayı bırak.

Bakmayı kes.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kapıya ulaştığında arkasını döner. "Bu akşam yemekte ne istersin?"

O lanet şey bu sayede beni de etkisi altına aldığını biliyor. Ben yemeği yaratılmış en iğrenç şey olarak görsem de, onunki bu kategoriye girmiyor.

O benim kişisel aşçım olduğundan beri, sadece hayatta kalmak için yemek yemiyorum. Özellikle Jayden'ın palyaçoluk yaptığı ve Lolli'nin kafasını uygun gördüğü her yere soktuğu bu aktiviteden keyif alıyorum. Buna masanın üstü ve Jayden'ın omzu da dahil.

Ama Nicole beni parmağında bir yüzük olarak taşıdığına inanıyorsa, yakında son dakika haberleri kafasına vuracak.

"Evde yemek yemeyeceğim."

"Öyle mi?"

Beni konuşturmaya çalışmasına kanmıyorum ve bir anda neşeli ifadesi kayboluyor.

Bu doğru, bebeğim. Bunun için çalışmalısın.

Boğazını temizliyor. "Nerede yemek yiyeceksiniz?"

"Bu senin yeteneklerinin biraz dışında."

"Ben sadece sormak Eğer sen ihtiyaç Ben içinde a İŞ toplantı ya da başka bir şey."

"Bu bir hayır etkinliği."

"Yani bir asistana ihtiyacınız var."

"Pek sayılmaz, ama bana prezervatif uzatabilir ya da bu gece katılmayı planladığım seks partilerine katılabilirsiniz."

Dışarı çıkıp kapıyı çarpmadan önce dudaklarını bir çizgi halinde bastırıyor.

Güzel. Şimdi, boğazımdan aşağı kaşıkla ittiği lanet hayal kırıklığının bir parçasını hissediyor.

O AKŞAM smokinimi giydim, mutfak tezgâhının üzerinden bana dik dik bakmasını görmezden geldim ve Jayden'ın bana sarılıp vedalaşmasına izin verdikten sonra yardım balosuna gittim.

Zenginlerin vergiden kurtulma yolunun bu olduğu düşünüldüğünde, buna böyle demek biraz abartılı olur.

King ve Nate de dahil.

İkisi de burada. Nate'e neredeyse yarı yaşında olan genç karısı eşlik ediyor, ama ona sanki parlayan bir şövalyeymiş gibi bakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mercedes.

King tek başına çünkü orospular halk için değildir ve kızına her dokunduğunda ya da onu her güldürdüğünde Nate'e ters ters bakıyor. Eğer bir suç işlenirse, yemin ederim beni bu pisliğe tanık olarak sürükleyemezler.

Knox kolunda muhteşem bir sarışınla bana katılıyor.

, sarışın ve muhteşem kelimelerini aynı cümle içinde mi düşündüm?

Kendine gel, Sterling.

Anastasia bir mafya prensesi gibi görünmüyor. Yumuşak, ve birkaç ay öncesine kadar bir ruhu olmadığını düşünen arkadaşıma aşırı derecede aşık.

Benim gibi.

Görünüşe göre, bu atlıkarıncada bir tek ben varım. King dışında, belki.

Boşver onu. King'in bir kalbi, bir ruhu ve sahip olmakla gurur duyduğum pek çok şeyi yok.

Anastasia'nın kıta büyüklüğündeki nişan yüzüğü muhtemelen bir mafyanın düşmanlarının kanından yapılmıştı.

Elinin arkasını öperken bunu düşünmek hiç de iyi bir fikir değil. "İyi görünüyorsun, Ana."

Knox bacağıma tekme attı. "Nişanlımdan elini çek."

"Benim sayemde sahip olduğun kişi." Kimse bakmazken onu tekmeledim.

Bana sanki lanet okumuş bir papa gibi bakıyor. "Tam olarak nasıl katkıda bulundun? Neredeyse her şeyi mahvetmenden önce mi sonra mı?"

"Tam ortasında aslında. Ana, bu serserinin hayati bir rol oynadığımı bilmesini sağla."

"Daniel iyi bir sporcuydu." Gülüyor, yüz ifadesi aydınlanıyor ve kusmak üzereyken midemde oluşan o bulantı hissine .

İşte bu yüzden sarışınları sevmiyorum. Her zaman, ufak bir şüphe kırıntısı olmadan, zihnimin berbat gözünde ona benziyorlar.

"Bir şeyi yanlış anlıyorsun güzelim. Daniel iyi bir sporcudan başka bir şey değil."

"Kıskançlığın her yere yayılıyor, Van Doren. Dünya gezegenindeki her birey benim senden daha çekici olduğumu bilir."

"Bu yüzden mi bu hafta iki kişiye bağırdın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Üç, ve onlar aptallık ediyorlardı. Çekici olmak kolay lokma olmakla eşanlamlı değildir ve benim aptallığa alerjim var."

"Ama Knox haklı. Gwen senin farklı olduğunu söyledi," diyor Anastasia gereksiz yere. Gwen, Nate'in karısı, onun en iyi arkadaşı ve görünüşe göre dedikoduyu bir yan hobi olarak edinmişler, çünkü "Yeni bir asistan aldığından beri. Hem de sarışın. Hep bizden nefret ettiğini düşünmüştüm."

". Alınma." "Alındı."

Knox bana ters ters baktı. "Özür dile."

"İğrenç bir saç rengiyle doğduğun için üzgünüm Anastasia. Saçını siyaha boyadığında seni daha çok seviyordum."

"Bunun bir özür olduğuna emin misin?" Başını sallıyor.

"Alacağın tek versiyon." Gülümsüyorum, gamzelerimi gösteriyorum çünkü bu gamzeler insanların gardını düşürüyor ya da dizlerinin üstüne çökmelerine neden oluyor. Bir kişi hariç tabii ki. "Şimdi izin verirseniz. Karşılamam gereken birkaç müşterim var."

Sosyalleşme turu, sosyal medyada rastgele paylaşımları beğenmek ve insanların aslında insan şeklinde patates olduklarında iyi göründükleri yorumunu yapmakla eşittir.

Dışa dönüklük spektrumunda olabilirim, ancak insanlarla aşırı etkileşim beni... boş hissettiriyor.

Hatta belki de yalnız.

Ama var olmayan terapistimin bunu bilmesine gerek yok.

"Danny!" Bir altın şoku kendini striptiz kulübündeki bir fahişe gibi kollarıma atıyor.

"Katerina." Yanağından öpüyorum ve o da usulca karnını sikime sürtüyor.

Yaşam belirtisi yok.

Mükemmel, Junior. Birazdan acile gideceğiz.

Katerina'nın kendi ayakları üzerinde durmasına yardımcı olan zengin bir babası var, ama o da çok çalışkan. Üniversite yıllarımızda ilk tanıştığımızda onun bu yönüne saygı duymuştum.

Bir drag queen'in kıyafetleriyle yarışabilecek altın rengi bir elbise giyiyor. Uzun boylu, cömert kıvrımları ve sikilesi bir poposu var ve... şey, onun hakkında hatırladığım tek şey bu.

Ve midemin onun yediğinin onda birine tahammül ettiği gerçeği.

"Bir dakika oldu, yabancı." Kırmızı tırnaklarını papyonumun üzerinde gezdiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Biraz meşguldüm." Asistanımı kendi şartlarımla becermeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Kimsenin bu iç karartıcı detaylara ihtiyacı olduğundan değil.

"O halde burada karşılaşmamız kader olmalı."

"Aynı çemberin içinde koşuyoruz Kat. Kader, itibar etmen gereken son şeydir."

"Oh, sıkıcı olma."

"Umutsuz bir romantik olma." Bu iğrenç bir şey.

Tüm duygular öyle.

Özellikle de pek çok kişinin şaşırtıcı derecede sevdiği hüzünlü türden.

"Romantik bir ilişki istediğim son şey," diye mırıldanıyor. "Paris'te yeni bir restoran açıyorum."

"Tebrikler."

"Bu tebrikleri daha özel bir yere götürmek ister misiniz?"

Hayır. Ama reddetmek için gerçekten bir nedenim yok, bu yüzden "Yolu göster" diyorum.

Kendime on inçlik bir bıçak saplamak ve acının Uyuyan Güzel sikimi uyandırmasını ummak istiyorum.

Katerina bizi balo salonunun uzak ucundaki bir malzeme odasına götürüyor ve kapıyı arkamızdan kilitliyor.

Ona yaslanarak, zar zor giydiği kayışlarıyla oynamaya başlıyor.

Güzel, ateşli, saatlerce içinde kendimi kaybedebileceğim bir vücudu var ve esmer.

Hızlı bir sevişme, bir alın öpücüğü ve Paris'te yeniden yapılacak bir iş için mükemmel.

Ve yine de, aletim uykusuna devam ediyor, başka bir prensesin Öpücük.

Aynı prenses neredeyse bir günlük tutmaya başlamıştı.

Onu lekelemek için zamanı vardı.

Masumiyetini al.

Onun içinde ol.

Öte yandan, Katerina benim için hiçbir şey yapmıyor.

Geçmişte de yapmadı. Diğer kadınların hiçbiri yapmadı. Onlar sadece bir gereklilikti.

Oradan ayrılıp Nicole'ü bulmak ve onu becerirken elimi kıçına koyarak şartını kabul etmek ki sessizlikte bir patlama sesi yankılandı.

İlk başta bombalandığımızı düşündüm.

Merhaba, teröristler ve dünya düzensizliği.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama yine oluyor. Kapı çalınıyor. Daha çok lanet bir yumruk gibi. "Burada biri var," diye sızlanıyor Katerina.

Kapı çalma sesi tekrar geliyor, bu sefer daha güçlü. "Beni duymadın mı?" diye haykırıyor.

Patlama sesi tekrar geliyor ve bir gülümsemeyi bastırıyorum. Sanırım bunun ne tür bir terörist olduğunu tam olarak biliyorum.

Katerina kapıyı yeni yürümeye başlayan bir çocuğunkinden büyük bir sabırsızlıkla açtı. "Sen!"

Tanrı'nın yarattığı en muhteşem yüze sahip bir terörist olan "sen" Nicole'den başkası değil.

Omuzlarını Katerina'nın yanından geçiriyor, duruşu gergin ve yüzü resimlerdeki egemenliğe benziyor.

Ama vücudu sayısız hareketten oluşuyor. Bacakları titriyor. Parmakları seğiriyor.

Pek fark edilmiyor ama orada. Neden daha önce beden dilindeki değişikliği hiç fark etmedim?

Sade siyah elbisesi ve ondan çıkarmak istediğim topuklu ayakkabılarıyla aramızda duruyor.

Aslında, topuklar kalabilir.

Nicole'ün gösterişli olmasına ya da güzel görünmek için çaba sarf etmesine bile gerek yok. İkinci sınıf bir elbise, zarif bir saç modeli ve biraz makyajla podyumda yürümeye hazır.

"Sen asistan değil misin?" Katerina tükürüyor, belli ki onu engellediği için Nicole'e kızgın.

"Tek ve ." Damlayan bir tatlılıkla gülümsüyor. "Burada ne yaptığınızı paylaşmak ister misiniz?" Katerina soruyor.

Nicole bana ters ters bakıyor, sonra sütyenine uzanıyor ve sikim ucuz bir anka kuşu gibi küllerinden yeniden doğuyor.

Parmaklarının arasına bir paket sıkıştırılmış. "Bana bulaştırdığı cinsel yolla bulaşan hastalığı sana bulaştırmaması için sana prezervatif vereyim dedim. Chlamydia. İğrenç bir şey ve biz kızlar birbirimize dikkat etmeliyiz."

Katerina soluklaştı. Bir kahkaha patlattım. Hay sikeyim. Bu kadın.

"Bu bir çeşit çarpık şaka mı?" Katerina bir tenis maçındaki seyirci gibi Nicole'ün poker suratıyla benim son derece eğlenmiş suratım arasında gidip geliyor.

"Sonuçları görmek ister misin?" Nicole elbisesini kaldırmaya başlar.

"İğrençsiniz. İkiniz de." Katerina bize ters ters bakıyor ve topuğunu kıracak bir hızla odadan koşuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nicole prezervatifi bir mikrofon bırakma hareketiyle serbest bırakma gösterisi yapar. "Duyduğuma göre koca bir ağzı varmış. Birilerini klamidya aletinize dokunmaya ikna etmekte size iyi eğlenceler, *efendim*."

"Sikime çok takıntılısın, bunu biliyor muydun?" Hâlâ gülümsüyorum. "Önce muhteşem bir sürtük gibi emiyorsun, sonra ne zaman yakınında olsa biniyor ve dokunuyorsun ve içinde olmadığında bakmaktan kendini alamıyorsun. Şimdi de bu konuda dedikodulara başlıyorsun. Sanırım cenazemde hala küçük bir aletim olduğunu söylemeyeceksin, ha?"

"Bu plan yürürlükte, çok teşekkür ederim."

"Yalancı. Doğru prezervatif boyutunu bile getirmişsin.

Büyük." "İşimin bir parçası."

"Prezervatif mi dağıtıyorsun?"

"Patronumun spermleriyle dünyayı kirletmesini engellemek."

"Boşal, Peaches. Buna boşalmak denir." Parmaklarımı ensesine doladım ve onu kendime doğru çektim. "Ve beni engelledikten sonra boğulmaya hazır olsan iyi edersin."

"*Ben* mi?" Vücudu benimkinin etrafında titrerken bile masum rolü yapıyor.

Başparmağım dolgun dudaklarını buluyor ve içine sokuyorum. Dilini etrafına doluyor, kenarlarını yalıyor ve tek parmağımı sanki benim sikimmiş gibi emiyor.

Gözleri, beni çılgına çeviren vahşi bir şehvetle karışık bir meydan okumayla benimkilerle buluşuyor.

Uyuyan Güzel sendromu sikimi pençelerinden kurtardı ve şu anda Hulk statüsüne yükseliyor.

Nicole iki eliyle bileğimi kavrıyor ve başını aşağı yukarı sallayarak lanet parmağımı emme gösterisi yapıyor.

Onun tekniğine şiddetle ihtiyaç duyan vücudumun diğer kısmıyla sihirli bir şekilde yer değiştirme şansı nedir?

"Kapıya karşı becerilmek istemiyorsan bunu yapmasan iyi edersin." Sesim sıradan, neredeyse sıkılmış gibi çıkma nezaketini gösterdim.

Nicole yemi yutmuyor, gözleri yüzümde delikler açmaya ve Nazilerle birlikte söndürülmüş olması gereken bir şeyi anlatmaya devam ediyor.

"Seni kapı stilinde, özel madde olmadan becereceğim kısmı duydun mu?"

Başparmağımı bir patlamayla bırakıyor. "Zaten başkalarına dokunamazsın. Katerina muhtemelen klamidya olayını

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

dinleyecek herkes. Sanırım bana takılıp kaldınız."

"Ve sen de sana *sözde* STD'li bir penisle dokunmama izin mi vereceksin?"

"Zaten bana verdin, o yüzden önemli değil. Eski günlerin hatırına bunu karşılıksız olarak kabul et."

"Belki de bunu bana veren sensindir." "Kim demiş?"

"Sağlık raporum ve hiç sikişmediğim prezervatifler." "Beni prezervatifsiz siktin."

"Aklımdan çıkmış."

"Bir karıncanın bile aklından çıkmasına izin vermezsin... Aman Tanrım, benim yüzümden çok sarsıldın, değil mi?"

"Bunu sana söylediğim için üzgünüm aşkım, ama senin altın bir amcığın yok." "Hayır, bu daha iyi. Elmaslardan yapılmış, içine girecek kadar sert Çelik gibi kontrolün. Acıdı mı?" "Ne?"

"Beni istiyor ve bunu inkar mı ediyorsun?"

"Kıskançlığın senin çarpık versiyonundan daha fazlası değil." "Ben kıskanç değilim."

"Oh, lütfen. Az önce Katerina'nın önünde bana bir 'Sana sahibim' bağladın ve bu konuda konuşacağından emin oldun."

"Başka kimse yok deseydiniz bu kadar ileri gitmek zorunda kalmazdım. Bu yüzden doğaçlama yapmak ve bunu kendi başıma gerçekleştirmek zorunda kaldım. Artık başka seçeneğiniz yok."

Ben sırıtıyorum ve o sertleşiyor. "Kim demiş? Her zaman eskortlarla yatabilirim." "Sen... benimle özel olmaktansa fahişelere para ödemeyi mi tercih ediyorsun?"

"*Eskortlar* ve evet. Elmas amcığınla kazara kendimi kesmek istemiyorum."

Kilitlenmiş çenesini bir titreme kaplıyor ve gözlerinde nem toplanıyor, ölümcül bir kasırga gibi yeşili sular altında bırakıyor.

"Neden?" Elini yumruk yapıp göğsüme vururken sorusu tekinsiz bir fısıltıya dönüşüyor. "Neden ben değil de onlar?" *Vurdu.* "Neden hiç ben değilim?" *Vur.* "Ne yaparsam yapayım, bana bakmıyorsun." *Hit.* "Tam önündeyim, neden beni göremiyorsun?"

Histeri.

Dağılım.

Meltdown.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birisi sınırlarına ulaştığında ve zihni çöktüğünde mahkeme salonunda buna tanık oldum.

Çok fazla olduğunda ve tek çıkış yolu kaybetmek olduğunda. Nicole'u böyle bir durumda göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Ulaşabildiği her yere ve her şeye vuruyor, yüzü sümük, gözyaşı ve ter içinde.

En kötüsü de, artık ne dediğini ya da ne yaptığını bildiğini sanmıyorum. Gözleri cam gibi oldu ve uyuşmuş gibi görünüyor, tıpkı onu becerirken canını yakmamam için yalvardığı zamanki gibi.

"Nicole," diye sesleniyorum sakince, ama sağır da olabilir.

Bir elimle her iki bileğini kavrıyorum ve sırtı kapıya çarpana kadar onu itiyorum. "Nicole!"

"Hayır, hayır, hayır..." diye bağırıyor, gözleri tam içime bakıyor ve ikinci kez bakışlarında korku görüyorum.

Ham, saf korku.

Gitmesine izin vermek üzereydim ama daha iyi düşündüm. Onun zayıf anından faydalandığım için çok aşağılık biriyim ve Tanrı muhtemelen cehennemde daha alçak bir çukur kazması için Şeytan'ı çağıracak, ama bunu yapmazsam asla bilemeyeceğim.

"Lütfen... lütfen..." diye yalvarıyor.

Bileklerindeki tutuşumu sıkılaştırıyor, diğer elimle boğazını kavrıyorum. "Lütfen ne?"

"Beni incitme... İsteyerek " "Ne yapmak istemedin?"

"Dallama ol, öyle demek istemedim! Lütfen, lütfen... Özür dilerim, çok özür dilerim."

Çenem sıkılıyor ve ellerim öfkeyle titriyor. "Şimdi ne olacak?"

"Canımı yakacaksın..." diye mırıldanırken cam gibi gözleri bir gözyaşı şelalesine dönüşüyor.

Bu berbat fikri ortaya atanın ben olduğumu ve Şeytan'ın bir köşede not aldığını biliyorum ama keşke şu anda yer yarılsa da beni cehennemine alsa.

"Ben kimim?"

Dudakları titriyor ve gözyaşları ağzının içine akıyor.

"Ben kimim, Nicole?" Kükrüyorum.

Fısıldadığı isim dünyamı kanlı parçalara ayırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

21

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Neredeyse" kaybetmenin, "şanslı" rozetini bir kenara atmanın ve hatalı bir tek boynuzlu at üzerinde güneşe doğru dörtnala koşmanın belirtileri nelerdir?

Haftalardır, akıl sağlığını daha yıkıcı olan zıttından ayıran sınırda asılı duruyorum. Belki de yıllardır.

Terapiye kaydolmak için çok mu geç?

Bir daha düşündüm de, annem muhtemelen beni evlatlıktan reddedecek, yani bu bir ömür boyu sürecek bir seçenek değil.

Tabii sonunda tek boynuzlu atımın üzerinde güneşin etrafında dönmeye başlayıp diri diri kızartılmazsam.

Cehennemde bir terapistleri var mı?

Kafamda yaptığım tüm voodoo'ları göz önünde bulundurduğumda otoyolda oraya gideceğimden hiç şüphem yok.

Her bir hayali büyü, Daniel'in koluna sanki altından yapılmış gibi tutunmaya devam eden kızlara yöneliktir.

Öyle değil.

O sadece bir erkek fahişesi ve bundan, ondan ve ben ona dokunamazken ona dokunabilen her kızdan nefret ediyorum.

Çok mu kıskandın?

Hayır, çok daha kötü. Aşırı derecede takıntılıyım.

Bu sağlıksız, zehirli ve hayali terapistimin gününü gün edeceği diğer tüm terimler.

Araştırmamı yaptım ve sağlıksız bir takıntıdan kurtulmanın en iyi yolunun uzak durmak, egzersiz yapmak ve zihnimi meşgul etmek olduğunu söylediler.

Bitti, bitti ve bitti.

Şimdi, bunu Daniel hakkındaki ıslak rüyalarıma anlatırken iyi şanslar.

Beni istemekten tiksindiğini ifade ettiğinden beri, tüm kızları Prada çantalarıymış gibi yüzüme karşı sergilemeyi bir amaç haline getirdi.

Ona hiç tepki vermedim, sanki ayakkabılarımın altındaki kir onlardan daha değerliymiş gibi ona ve aletine bir saat boyunca hep burun kıvırarak baktım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birçok şey olabilirim ama duygusal bir karmaşa asla bunlardan biri olmadı. Her zaman sakin, her zaman zarif.

Her zaman... kopuk.

Bazen bebeğime bakar ve sanki babammış gibi onunla konuşurdum. Eğer ruhu orada olursa, hepimiz mahvoluruz.

Ama her neyse, babama sordum, eğer şanslı olmayı bıraksaydım, Daniel Ben mi?

Bebek kısık gözleriyle bana baktı ve sessiz kaldı. Hangi "hayır" anlamına gelir.

Ama benim hatalı beynim bu kavramı anlamadı. "Vazgeçmek" ve "bırakıp gitmek" gibi kelimelerle bir ilişkisi yok. Bu benim içimde yok.

Belki de istediğim şeyi genellikle çalışarak, isteyerek ya da manipüle ederek elde ettiğim içindir. Bu kibir değil, saf kararlılık.

Bazen Daniel'a sahip olamadığım için mi ona bu kadar takıldığımı merak ediyorum. Ama yangın gecesi ona sahiptim ve bu sadece duygularımın tehlikeli bir seviyeye çıkmasına neden oldu.

Daha önce bilmiyordum ama meğer ben cinsel ve duygusal yakınlığı birlikte ilişkilendiren bir tipmişim. İkisi bir bütünmüş.

Bu yüzden daha sonra yaptığı her şey itiraf edebileceğimden çok daha fazla acı verdi.

Yine de kesin olan bir şey var. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun" oyununu oynayan tek kişi Daniel değil.

Onun arkadaş çevresine girdim ve futbolcularla yakınlaştım. Sadece bu da değil, bana dokunmalarına ve benimle elleşmelerine de izin verdim.

O izlerken.

Daniel duygularını kontrol etmekte benim kadar iyi değil. Duyguları genellikle kağıda mürekkep gibi dökülür ve ters ters bakar ya da burun deliklerini şişirir.

Geçen gün Daniel beni Chris'le okulun bahçesinde mini bir randevuda gülerken gördü. İçeri döndüğümüzde Daniel onun sınıfa yaklaşmasını bekledi, sonra içeri girerken kapıyı çarparak burnuna vurdu.

Baştaki sahneye inanamadım. Daniel'ın özür dileme ve gülümseme şekli sanki gerçekten bunu yapmak istememiş gibiydi.

Ama Chris uzaklaşır uzaklaşmaz Daniel'in yüzündeki sinsi gülümsemeyi gördüm.

yüz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra Chris, kaptan ve takım menajeri onu cezalandırdığı için futbol antrenmanını yedek kulübesinden izlerken, Daniel topu doğrudan ona attı ama Ronan'ın hatasıymış gibi davrandı.

Şimdiye kadar Daniel'ın Chris'le hiçbir sorunu yoktu, bu yüzden bunun benim yüzümden ve ona ne kadar yaklaştığımdan kaynaklandığını biliyordum. İlk seks yaptığımız gece de benzer bir şey söylemişti.

İlacı neden aldın? Christopher'la iyi vakit geçirebilmek için mi?

O zamanlar pek düşünmemiştim ama birkaç kez bahsetmiş olması bir şeyler söylüyor.

Bu yüzden bir teoriyi test ediyorum.

Daniel Chris'le aramda bir şey olduğunu düşünürse, belki kafasını kıçından çıkarıp beni kabul eder.

Beni gör.

Beni tekrar görünür kıl.

O tadı aldıktan sonra tam anlamıyla bağımlısı olduğumu söyleyebilirim.

Daniel ilk kez sadece bana baktı. Astrid'e değil, Kazanova sunağında ibadet eden kızlara değil.

Ben.

Mülkü yiyip ateş, kalbimi yiyip bitirenin birkaç derece altındaydı.

Daniel benden hoşlandı.

Benimle vakit geçirmeyi severdi.

Kıyafetlerimi giymeme yardım etti ve önce beni tehlikeden uzaklaştırdı.

Bütün suçu uyuşturulmaya atması umurumda değil. Ya da o geceyi kırmızı kalemle silmek istemesi.

Bu zaten kalbime kazınmış durumda ve hiçbir doğal güç bunu değiştiremeyecek.

Bu sadece bir itme.

Daniel'tek ihtiyacı benimle olması gerektiğini anlaması için bir itici güç.

Başka biriyle değil.

Ben.

Bu yüzden Chris'i davet ettim. Astrid'in telefonda Daniel'la Alli's'te hamburger yemek için buluşmak hakkında konuştuğunu duydum. Kusmadan yemek yediği birkaç yerden biri. Bazen Astrid'in önünde domuz gibi davranıp yemeğini çalıyor, sonra da Astrid gözden kaybolur kaybolmaz hepsini geri kusuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Belki de onu etkilemeye çalışıyordur.

Belki de gerçekten ondan hoşlanıyordur ve sen sadece bir yan parçasın, Nicole.

Şeftali rengi dantelli kısa beyaz bir elbise giyerken omzumdaki şeytanı susturuyorum. Sonra saçlarımın popoma doğru düşmesine izin veriyorum ve kırmızı rujumla öpücük hareketi yapıyorum.

Özel durumlar için ayrılmıştır. Daniel'ı kıskandırmak gibi.

Kıyafetimi, beni güzel bir tanrıça gibi gösteren altın topuklu ayakkabılarımla tamamlıyorum. Ya da kızlar öyle diyor.

Chris kot pantolon ve pahalı ayakkabılar giymiş olarak tam zamanında gelir. Kendisi Metropolitan Polisi'nin komiser yardımcısının oğludur ve kara büyüden daha fazla sorun çıkardığı bilinmektedir.

Üvey kız kardeşimin peşinden bir boğa kararlılığıyla Levi ile eskiden arkadaştı ama bu yılın başında birbirlerinin gözünden düştüler.

Söylentiye göre, Chris meth kafalar gibi yanlış kalabalığı takip etmeye başladı ve Levi futbolu sevdiği tutkuyla uyuşturucu bağımlılarından nefret ediyor.

Her neyse, Chris'i hiç yükseklerde görmedim. Güçlü kemik yapısı ve kaslı yapısıyla yakışıklı biri.

En mutlu rüyalarımdaki ve en yasak fantezilerimdeki çocuk kadar yakışıklı değil.

Kimsenin güzellik, zekâ ya da çekicilikte Daniel'la boy ölçüşemeyeceğini düşünmeye başladım.

Önyargılıyım, dava et beni.

"İçeri gel." Chris'i havuz evine götürdüm.

Annem ve Henry Amcam bir yardım balosundalar ve muhtemelen eve geç gelecekler.

Birkaç personel dışında malikane boş.

Astrid'i dışarı çıkmaya hazırlanırken yakaladığıma eminim, muhtemelen Daniel'la birlikte, ama onu daha sonra buraya getireceğinden yüzde yüz eminim.

Daniel'ı beni erittiği ateşle yakmak için iyi bir zamanlama. "Bir şeyler içmek ister misin?" Odadaki mini buzdolabını işaret ettim.

Odanın köşesinde.

Chris ağırlığını kanepeye atıyor ve yanındaki boşluğa vuruyor. "Seni içmeyi tercih ederim."

Iyy. Biri yalakalık polisini arasın.

Yine de gülümsüyorum ve elimde bir şişe suyla onun yanına gidiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yanına oturduğumda tüylerim diken diken oluyor. Chris'le daha önce sadece okulda ya da kalabalık yerlerde vakit geçirmiştim. Şimdi bir şeyler farklı geliyor, hatta uhrevi.

Şişeyi masanın üzerine koyup uzaktan kumandayı alıyorum. "Bir şeyler izleyebiliriz."

Elimi tutuyor. "Sana bakmak televizyona bakmaktan çok daha iyi."

Ben daha yorum yapamadan öpmek için dalıyor. Dudakları benimkilerin üzerinde kuru odun gibi hissediyorum, cansız ve çok yanlış. İlk başta bu ani saldırı karşısında afalladım, sonra geri çekilmeye çalıştım.

Gözlerindeki bakış, ruhumun derinliklerinden gelen ürpertiyi ortaya çıkarıyor.

Neşeli görüntümü koruyarak titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum. "Ben... Bir şey yapmam gerektiğini hatırladım. Seninle dışarıda görüşürüz-"

"Siktir et." Kolumdan tutup beni kanepeye çekti, tüm o sevimli çocuk gülümsemeleri kayboldu. "Haftalardır benimle dalga geçiyorsun, Nicole. Yüzüme karşı alay ettiğin amcığın tadına bakma vakti geldi."

"Hayır, bırak beni!" Çığlık atmaya çalışıyorum ama ağır ve güçlü bir eliyle ağzımı kapatıyor.

Çırpınıyorum ve onu ısırmayı

başarıyorum. "Siktir git, kaltak!"

Zihnim çılgınca bir duygu karmaşası içinde.

Koş

. Bu korkunç bir hataydı. Hayatımın sonuna kadar pişman olacağım bir

şey. Ama bunu yapmak için, kaçmalıyım-

Chris beni bileğimden yakaladı ama ben onu olabildiğince sert tekmeledim.

O benden daha iri, daha güçlü ve hiçbir adrenalin

bana yardım edebilir.

"Görünüşe göre şiddeti seçmişsin ve ben de bunu yerine getireceğim." Çelimsiz, çırpınan bedenimin üzerine tırmanıyor ve bana öyle sert bir tokat atıyor ki başım güm diye yere çarpıyor.

Görüşüm kararıyor ve kafamın içinde beyaz noktalar oluşmaya

başlıyor. Sanırım beyin sarsıntısı geçiriyorum.

Sonrasında olan şey bir hareket bulanıklığı. Kafam karıştı ve bedenim sanki benimkinden farklı bir varlıkmış gibi hissediyordum.

Saldırı. İhlal.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yakıcı bir acı.

Bazen, çoğunu hatırlamadığım için şanslı olduğumu düşünüyorum.

Sadece işi bittikten sonra yere uzandığımı ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüğümü hatırladığım için şanslıyım.

Sanırım her şeyin ortasında Astrid'i gördüm, ama aynı zamanda Daniel'in beni kurtarmaya geldiğini de gördüm, yani muhtemelen hayal gücümün bir oyunuydu.

Umarım beyaz elbisemdeki kan da hayal gücümün bir oyunudur.

Banyoya yüzüstü sürünerek giderken bedenim hâlâ yabancı bir varlık gibi hissediyor. Oraya daha hızlı ulaşma çabalarım sırasında tırnaklarım yerde kırılıyor.

Belki de onu kaşımaya çalıştığımda kırıldılar. Ot, sigara ve erkek miskinin kokusu tenime yapışıyor ve gitmesini istiyorum.

Elbisemdeki kanın da gitmesini istiyorum.

Bunların hepsinin gitmesini istiyorum.

Bu zorlayıcı bir tepki, her şeyden kurtulma ihtiyacı, bu yüzden daha hızlı sürünüyorum, daha fazla tırnak kırıyorum ve dizlerimi yere sürtüyorum.

Duşa girdiğimde, su düğmesine basmak için zorlanıyorum.

Soğuk.

Ruhum gibi.

Kıyafetlerimin içinde duvara yaslanıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Yine de ağlamıyorum. Buna hakkım yok.

Gözlerim tavana dikiliyor ve fısıldıyorum, "Baba... Lütfen beni de yanına al."

Kesinlikle zatürre olacağımı düşünene kadar su spreyinin altında saatler geçiriyorum.

Sonra vücudumu kızarana ve acı verene kadar ovuyorum ama yine de onun çürük kokusundan kurtulamıyorum.

Sigara ve ot kokusundan.

Kanlı beyaz elbisemi parçalara ayırıp bir kot pantolon ve atlet giyecek gücü nereden bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum.

Buradan gitmeliyim.

Unutmak zorundayım.

Arabamı sürerken tüm vücudum titriyor. Nefes nefese kalmamak için her beş dakikada bir yolun kenarında durmak zorunda kalıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama planımdan vazgeçmiyorum. Geri dönmüyorum. Hedefime ulaşana kadar sürmeye devam .

Daniel'in evi.

Ya da daha çok bir malikane gibi.

Ailesi kalabalık ve babası biraz eksantrik olduğu için -ve hem Zach hem de Daniel için korkunç bir ebeveyn olduğu için- evi tuhaf bir şekilde tasarladı. Dışarıdan bakıldığında, farklı geometrik şekillerde pencere ve kapılarla donatılmış bir kubbe gibi görünüyor.

Arabadan iner inmez gökler açılıyor ve şiddetli yağmur bir saniyede beni ıslatıyor.

Hiçbir şey hissetmiyorum, ne su ne de adımlarım. Kapıya ulaşana kadar havada .

Nora Teyze elinde bir şemsiye ile beliriyor ve beni içeri alıyor. Rüya gibi gri gözleri ve yumuşak kemik yapısı olan kısa boylu bir kadın.

"Oh, canım. Sırılsıklam olmuşsun. İyi misin?"

Yağmura yakalanmış yaralı bir köpek yavrusu gibi görünüyor olmalıyım ve diğer günlerde bozulmamış görünmek beni rahatsız etse de şimdi etmiyor.

Bir daha olacağını sanmıyorum.

"Ben... Ben iyiyim," diye nefes alıyorum, saatlerdir boğazımda olan yumruyu geçip konuşmakta zorlanıyorum. "Daniel evde mi?"

"Evet, daha önce arabasını duymuştum. Muhtemelen konuk evindedir."

Ailesinden fiziksel olarak mümkün olduğunca uzakta olan bir ev. Bunu biliyorum çünkü Astrid'e okulu bitirir bitirmez taşınacağını söylüyordu.

"Onu görmeye gidebilir miyim?"

"Elbette..." Yanından hışımla geçerken bir şey söylemesini beklemedim.

"Arabanı içeri sürmelisin Nicole," diye arkamdan sesleniyor ama onu duymuyorum.

Yolun kenarında kilitlemeden bıraktığım araba umurumda bile değil.

Yürürken nabzım kulaklarımda uğulduyor, sonra koşuyorum, sonra yağmurun altında tam bir depar atarak tenime yapışan çürümüş kokuyu yıkamasına izin veriyorum.

Piramit şeklindeki konuk evinin önüne vardığımda nefes nefese kalmıştım, saçlarım gözlerimi kapatıyordu ve giysilerim tenime yapışmış gibi ağır geliyordu.

Kapı ziline bastığımda parmaklarım kasıldı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birkaç saniye sonra içeriden bir ışık yanar ve kapı açılır.

Gözlerim Daniel'ınkilerle çakıştığı anda saatler sonra ilk gerçek nefesimi alıyorum.

O benim güvenliğim. Beni her zaman sakin ve mutlu hissettiren kişi... ben.

Belki de onu elde etmek için yanlış yolu seçtim. Belki de ona sadece ondan hoşlandığımı ve o da benden hoşlanana kadar bekleyeceğimi söylemeliydim.

Seni seviyorum. Sanırım seni çocukluğumuzdan beri seviyorum. Benim bir sürtük olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama bunun tek nedeni kendimi nasıl ifade edeceğimi bilmemem ve bana asla duygularımı göstermememem öğretildiği için. Ama bana öğretirsen değişeceğime söz veriyorum.

Tam da bunu söylemek için ağzımı açtım.

"Daniel, ben-"

"Burada ne halt ediyorsun?" Konuşmasında bir tutukluk, yüzünde sıkıntılı bir ifade ve her zaman parlak olan gözlerinde karanlık bir parıltı var.

Gri gökyüzünden ve yağan yağmurdan daha kasvetli görünüyorlar.

Parmakları seğiriyor ve bunun sarhoş olduğundan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değilim.

"Seni görmem ve bunu sana söylemem gerekiyordu-"

"Chris'i havuz evinde mi becerdin? Astrid haberi verdi. Tebrikler ve siktir git." "Bu değil-"

Saçlarımı ensemden tutuyor, benimle birlikte yağmura basıyor. Parmakları sert ve acımasız, dudaklarıma o kadar yakın konuşuyor ki neredeyse beni öpecek. "Senin işbirlikçi, çıkarcı bir kaltak olduğunu hep biliyordum. *Her zaman*. Ama senin için boşluklar bulmaya ve bahaneler uydurmaya devam ettim, bunun babanı kaybettikten sonra hayatta kalma taktiğin olabileceğini düşündüm. Sana çekilmeye, seni görmeye ve seni izlemeye devam ettim ve seni olduğun kaltaktan başka biri olarak düşünmek bile beni deli ediyordu. Yine de senden etkilenmekten ve seni bir sonraki nefesimden daha çok istemekten kendimi alamadım. Sana sahip olduğum o ilk geceden sonra başka biriyle yatmaktan bile kaçındım.

"Ama şimdi anlıyorum ki hepsi boşunaymış. Bahaneler, çarpık duygular ve değişeceğine dair saçma sapan düşüncelerim. Her şey. Lanet olası. Şey. Sen sadece başkalarıyla oynamayı, onları manipüle etmeyi, sonra da yüzlerine gülmeyi seviyorsun. Bil bakalım ne oldu Nicole? Ben o listeden çıktım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hemen. Yanıma yaklaşma, benimle konuşma, hatta bana bakma. Sen yokmuşsun gibi davranacağım ve sana dokunma hatasını kafamdan sileceğim. Şu andan itibaren, sen bir hiçsin."

Beni bir itişle serbest bırakıyor ve neredeyse yere düşüyorum. Gözyaşlarım yağmura karışıyor ve onları gördüğünü sanmıyorum. Şu anda beni gördüğünü bile sanmıyorum.

Ama öldürülmüş gururumu eziyorum ve çenem titreyerek ona doğru bir adım atıyorum. "D-Daniel... bu... düşündüğün gibi değil... İzin ver..."

"Neler oluyor..." Daniel'ın arkasından sutyen ve külottan başka bir şey giymemiş esmer bir kadın bakıyor.

Daniel bana bir bakış bile atmadan onu boğazından yakalıyor ve dudaklarını onunkilere yapıştırıyor. Onu içeri sürüklerken gözleri benimkilerle buluşuyor ve kapıyı yüzüme çarpıyor.

Yağmurun altında çömeliyorum ve daha önce akıtamadığım gözyaşlarımı bırakıyorum. Her şey bitti.

Ve başlamadı bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

22

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir duvarı yumruklayacağım.

Ya da bir kapı.

Ya da daha iyisi, kendim.

Beni durduran tek şey Nicole'ün "Lütfen bana zarar verme... bana zarar verme Christopher" diye bağırması.

Şu aşağılık *Christopher*.

O orospu çocuğunu, kız E ile pompalanırken onun üzerinde gezindiğini ilk gördüğümde kafayı yemiş olmalıydım.

Onunla seks yapmak istediğini düşündüğümde. Aman

Tanrım.

Ne yaptım ben?

Nicole'ün gözyaşı dolu yüzüne, vücudundaki titremeye ve açık renk gözlerindeki camsı bakışa bakıyorum. Cansız görünüyorlar. Ölü gibi.

Az önce kendine geldi, onu gördüğüm en kötü şekilde ağladı ve sanki duramıyormuş gibi her şeyi itiraf etti. Sanki hayatı boyunca o korkunç deneyimi anlatmak için beklemiş gibi. Az önce anlattıklarından anladığım kadarıyla Christopher ona havuz evinde tecavüz etmiş.

Ona durmasını söyledim.

Ona durması için yalvardım.

O da böyle söyledi. Ona da vurmuş ve daha sonra başına gelen her şeyi hatırlamış.

Acı.

Çaresizlik. Her

şeyi.

Tüm bunlar Astrid'in Nicole'ü Christopher'la seks yaparken gördüğünü duyduktan sonra paramparça olduğumda gerçekleşti.

Aslında ona tecavüz ediyordu.

Aslında sessizce yardım çığlıkları atıyordu.

Ve egom penis şeklinde olduğu için Nicole'e beni bulmaya geldiğinde onun bir hiç olduğunu söyledim.

O lanet pislik tarafından vahşice öldürüldükten hemen sonra.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Küçük malzeme odasının duvarları üzerime kapanıyor ve onu daha fazla tedirgin etmemek için derin nefes almak zorunda kalıyorum. Kırılgan bir ruhsal durumu olan müşterilerle yaptığım şey bu; tutunabilecekleri bir çapa haline geliyorum. Tek fark, bunu onlarla yapabilecek kadar bağımsız olmam.

Nicole'dan ayrı kalamam.

Onun acısı damarlarımda kanarken olmaz.

"Neden Astrid'den yardım istemedin?" Çenem o kadar sert sıkılmıştı ki yerinden çıkmadığına şaşırdım.

"Onu gördüğümden emin değildim. Sanırım... bir beyin sarsıntısı geçirdim ve... bilmiyorum ama o... işini bitirdikten sonra kan kaybediyordum."

"Hastaneye gittin mi?" Sesim en sakin keşişi taklit ederken, içim yanan bir ateşle kükrüyor.

Çılgınca başını sallıyor. "Birkaç gün kendi başıma kaldıktan sonra iyileştim."

"Siktir, Nicole, siktir! Neden rapor etmedin?"

"Yapamadım!" Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlayan o. "Annem beni çok hayal kırıklığına uğratırdı."

"Annen lanet olası bir suçluydu. Seni hayal kırıklığına uğratmaya hiç hakkı yoktu."

"O benim annemdi. O zaman ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve ne söylememi bekliyordunuz? Bir çocuğu davet ettim ve o da bana tecavüz etti mi? Bana kim inanırdı ki?"

"Doktorun hazırlayacağı tecavüz kitine inanırlardı. Kanaman olduğunu söylemiştin."

"Buna değmezdi."

"*Ne*?"

"Annem ve Henry Amca'nın isimlerini çamura değmezdi. Christopher bir komiser yardımcısının oğluydu. Yaptığı yanına kâr kalacaktı. Bunu benim istediğimi söyleyeceklerdi."

"Ama durum öyle değil."

"Belki de öyleydi!" Elinin yüzünü silerek beni itiyor. "Belki de aptal ve takıntılıydım ve bir yırtıcıyı evime davet edecek kadar kördüm. Olan oldu, tamam mı? Hepsi oldu, o zaman rapor tutmanın ne anlamı vardı?"

"Lanet olası adalet, Nicole." "Buna ihtiyacım yoktu."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Belli oluyor. Ne zaman sana cinsel olarak dokunulsa panik ve anksiyete atakları geçirdiğine bakılırsa."

"O zaman bana dokunmayı kes!" Arkasını dönüyor ve kapıyı açıyor. "Sen hayatıma girmeden önce gayet iyiydim."

Ve sonra dışarı koşuyor.

Kısa sürede ona yetişiyorum ve neredeyse onu kucağıma alıp arabama itiyorum. Kendime daha nazik olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Az önce kimseye anlatmadığı travmatik bir deneyimini paylaştı.

O zaman da sana söylemeye çalışmıştı ama sen onu üzgün bir kız gibi reddetmiştin.

Amcık.

On sekiz yaşındaki bana ulaşmanın ve onu boğarak öldürmenin bir yolu var mı?

Ölümüne mi? O gece kapısının önünde kimin durduğunu bilmesini sağlamak için mi? Sadece Nicole değildi. Yardıma ihtiyacı olan Nicole'dü. Travma geçirmiş, savunmasız ve zayıf bir Nicole'dü ve yapmam gereken son şey kapıyı yüzüne kapattı.

Astrid'in bana Nicole ve Christopher'ı seks yaparken gördüğünü söylediği akşam, siyah gördüğümü hatırlıyorum. Çok iyi hatırlıyorum.

Bu, benim göt herif benliğimi şekillendiren ve beni bir sarışın düşmanına dönüştüren andı.

Ama dünya gözlerimin önünde paramparça olurken, hiçbir şey yokmuş gibi davrandım ve hatta Astrid'e Levi ile olan ilişkisi hakkında takıldım.

Kalbim yerde kanarken normal davrandım. İçim parçalanırken gülümsedim.

Sonra Astrid, kardeşim ve ben bowling oynamak için bir araya geldiğimizde, omurgamı saran kıyamet benzeri hissi hatırlıyorum.

Söyledikleri tek bir kelimeyi bile duymadığımı hatırlıyorum. Sesler ve renkler griye dönmüştü ve kopmama saniyeler kalmıştı.

Ben de onlara içki alacağımı söyledim. Onun yerine doğruca Astrid'in evine gittim. Nicole'e.

Onunla konuşmak .

Ona neden başkasını seçtiğini sormak için.

Sonra kızları parlak oyuncaklarmış gibi yüzüne fırlattığımı hatırladım. Bana sık sık Astrid'in ezik arkadaşı dediğini ve aristokrat burnuyla bana tepeden baktığını hatırladım.

Bir hiç olduğumu hatırladım.

Ama komşulardan birinin polisi arayacağından emin olana kadar tam bir saat boyunca bir sürüngen gibi orada dikildim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra içki dükkanına gittim, mevcut en ucuz viskiyle sarhoş oldum ve iletişim listemdeki ilk kızı aradım.

Nicole beni o zaman buldu.

Yağmurda sırılsıklam olmuş, gözleri derin, karanlık ve biraz da cansız, şimdi düşünüyorum da.

İşte böyle bitirdik.

Ona benim için bir hiç olduğunu söylediğimde.

Birkaç hafta sonra, annesi Astrid'in annesini öldürmekten ve o vur-kaç olayında neredeyse en iyi arkadaşımı öldürmekten tutuklandı.

Nicole kısa süre sonra ortadan kayboldu.

Ve aynı takvim yılında İngiltere'den ayrıldım.

Arabayı sürerken yavaşça "O kızı hiç becermedim," diyorum.

Dizlerini göğsüne çekmiş, kapıya yaslanmış olan Nicole irkilir. "Hangi kız?"

"O gece beni birlikte bulduğun kişi. Sen gittikten hemen sonra onu kovdum." Daha fazla ucuz viskiyle sarhoş oldum ve bütün gece boyunca bana verdiği lanet kar küresine baktım.

Kırık bir kalbin nasıl bir his olduğunu ilk ve son kez anladım. Dayanılmaz acı, destansı akşamdan kalmalar ve kötü karakterli manken gibi sarışınlar.

Aynı zamanda yumruk büyüklüğünde bir delik olan bir kalple yaşamayı da içeriyordu. İçki, seks ve Viktorya dönemi mahkemelerine uygun bir sosyal hayatla doldurdum.

Ama hiç dolu değildi.

Pek sayılmaz.

"Fark etmez," diye fısıldıyor, sesi perişan, biraz boğuk.

"Benim için önemli. Yaralandığın gece onunla yatmadım, Nicole."

"Buna inandım." Gülüyor, sonra gözyaşlarına boğuluyor. "O gece tek düşünebildiğim senin onunla olduğundu. Sanırım dikkatimi dağıttığın için sana teşekkür etmeliyim. Tanrım, ne kadar aptalmışım."

"Sen aptal değilsin."

Dizlerini dünyaya karşı bir zırh gibi kullanarak kendi içine daha fazla kıvrılıyor.

İnsanlar.

Adaletsizlik.

Yumruğumu direksiyona vurmaya ve kaçınılmaz olarak ikimizi de öldürmeye çok yaklaştım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O zamanlar onu dinlemiş olsaydım, kendi kıçıma bu kadar sokulmamış ve naif kalp kırıklığıma bu kadar uyum sağlamamış olsaydım, bunu görebilirdim.

Onun kırgınlığını ve yardım için sessiz yakarışını

görebilirdim. Ama görmedim.

Ve sonraki haftaları aktif olarak o bir baş belasıymış gibi davranarak

geçirdim.

O da bana bakmadı. Her zamanki bakışları ya da kibirli sözleri bile yoktu.

Victoria Clifford'un maskesinin düştüğü ve polisin onu tutukladığı gün, Nicole yıkıldı ve belki de bu sadece tek ebeveyninin bir canavar olduğunu öğrendiği için değildi. Belki de haftalardır içinde biriken acı yüzünden dünyanın onun nadir gözyaşlarını görmesine izin verdi.

Polis annesini odadan çıkardıktan sonra kolumu Nicole'ün omzuna doladım ve onu koridora götürdüm. Sebep olduğunu düşündüğüm yara taze, kanıyor ve iyileşmeyi reddediyor olsa da, onun bu haline şahit olduğum için içimde bir sızı hissettim.

Yine de onu öfkeli Henry Amca'dan ve kalbi kırık Astrid'den uzaklaştırmak istiyordum. En iyi arkadaşıma olan sadakatime rağmen, bir parçam Nicole'ü onun gazabından korumak istiyordu, eğer o ya da babası annesinin yaptıkları için Nicole'ü suçlamaya karar verirse.

Ve birkaç dakika boyunca Nicole onu tutmama, burnunu çekerken ve şiddetli bir fırtınadaki yaprak gibi titrerken sessizce onu teselli etmeme izin verdi.

Ama sonra büyüyü bozdum ve birinci sınıf bir aptal gibi "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Annesinin katil olduğunu yeni fark eden bir kızın neye ihtiyacı olabilir ki Dan? Belki de daha işlevsel bir beyne ihtiyacı olan sensindir.

Belli ki o zamanlar aptallığımın doruklarındaydım çünkü dudakları titrediğinde başımı eğdim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Ahmak aklımla sadece iyileşmesini, bir süreliğine de olsa unutmasını istiyordum ama sonunda kalbimin dikişlerini söktüm ve onu bir delinin çaresizliğiyle öptüm. Yemin ederim o da beni kısa bir an için öptü. Bir saniyeliğine o kadar uyum içindeydik ki, onun nerede bitip benim nerede başladığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama sonra hızla elimden kurtuldu ve gözlerini önüne dikti. "Benden uzak durmanı istiyorum, Daniel."

Ve sonra, dışarı çıktı.

Birkaç gün sonra bavullarını topladı ve gitti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana bakmamıştı bile. Bir kere bile. Benimle işinin bittiğini düşünmüştüm.

Ben de onunla işimin bittiğini düşünmüştüm.

Bunca yıl sonra onunla işimin hiç bitmediğini zor yoldan öğreniyorum.

Onunla hiç başlamamışken olmaz.

"O şerefsiz nasıl..." Gergin ses tonumu bırakıp daha soğuk bir ses tonuyla yeniden başlıyorum. "Nasıl Jayden'ın babası oldu?"

Bir çene titremesi. Bir sarsıntı.

Sessizlik. "O... gerçekten senin

oğlun mu?"

"Hayır! O canavarın beni daha fazla ele geçirmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Sadece soruyorum."

"Peki, sorma."

"Ben senin tarafındayım."

Huffs. "Beni kandırabilirdin."

"Gerçekten öyleyim, Nicole. Söyle bana..." Dudaklarımı büzüyorum ve

ekliyorum, "Lütfen."

Daha fazla sessizlik. Daha fazla huffing. Arabamın içinin bin derece olduğuna yemin edebilirim ve bu noktada doğrudan duvara çarpmamam bir mucize.

Nicole birkaç kez ağzını açıyor, sonra yumuşak, boğuk bir ses tonuyla konuşurken pencereden dışarı bakıyor. "Annem tutuklandıktan sonra onu görmeye gitmeye cesaret edemedim. Henry Amca'ya ve hatta Astrid'e karşı çok üzgün hissettim. Cambridge'de okumayı planlıyordum ve belki birkaç yıl sonra ondan af dileyecektim. Ben babamı kaybettikten sonra o benim için bir baba gibiydi ve Astrid ve annesi dışında kimseyi görmese de onu kendimce seviyordum. Sadece yeniden başlamak, hayatımı sıfırdan kurmak istiyordum.

"İyi gidiyordum, sınıf arkadaşlarım arkamdan bir katilin kızı olduğumu, aristokratların iliklerime kadar çürümüş olduğunu mırıldanmıyormuş gibi davranıyordum. Her şey yolundaydı. *Ben* iyiydim. Arkadaşlar, partiler ya da normal bir üniversite öğrencisi olmak umurumda değildi. Sadece hayatımı inşa ediyordum. Bu süreçte annemin mektuplarını görmezden geldim. Ta ki iki yıl sonra bir polis memuru beni ziyaret edip annemin kanserden öldüğünü bildirene kadar. Bana bu konuda yazıyordu. Kanseri ve onunla olan savaşı.

"Tek başıma katıldığım cenazesinde ağladım. Hayatımı nasıl için ağladım ve artık hayatımda olmadığı için ağladım. Sonra

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tüm bunların ortasında Christopher'ı kucağında bir bebekle gördüm. Görünüşe göre, Henry Amca annemden boşandıktan kısa bir süre sonra onunla evlenmiş ve annem tutuklanmadan çok önce onu baştan çıkarmış. Dedi ki, 'Seni sadece ona benzediğin için becerdim. Artık o gittiğine göre, sen yaparsın. Oradan fırladım ve merdivenlerden düşüp kolumu kırdım. Epik bir panik atak geçirdim ve neredeyse kendime araba çarpıyordu. Onu tekrar görmenin böyle bir tepki yaratacağını düşünmemiştim ama yarattı ve ben o halimden, korkmuş, hatalı halimden nefret ediyorum. Bu yüzden ortadan kaybolmak istedim ama o beni buldu ve bana vurdu."

Yumruğum sıkıştı. "O..."

"Yapmak istedi ama biber gazıyla gözünü kör ettim ve tekmeledim. Çok iyi hissettim... çok özgürleştiriciydi. Beni bir süre yalnız bıraktı. Bir ay sonra sosyal hizmetler Jayden'ın velayetini alıp alamayacağımı sordu. İstismara uğramıştı, sırtında mavi lekeler vardı ve Christopher'ın onu tuttuğu koşullar yüzünden astım olmuştu. Hayır diyemedim, yapamadım. Kısa bir süre sonra beni buldu, eşek sudan gelinceye kadar dövdü ve eğer bir komşu beni ve Jay'i öldürecekti. Henry Amca da o sıralarda beni buldu ama onunla yüzleşemedim."

Astrid bana bundan bahsetmiş olmalı.

"Ülkeyi terk etmek ve ondan kaçmak zorundaydım. Üniversiteyi bıraktım ve vakıf fonumun geri kalanını Jay'i büyütmek için kullandım. Başlangıçta zordu ve iyi maaşlı bir iş bulmak için çok yer değiştirdik. Sonunda buraya geldik."

New York'ta.

Neredeyim

ben?

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, sanırım her duyabiliyor. "Jayden,

Chris'in sen buradayken seni ziyaret ettiğini söyledi."

Dikkatini bana kaydırdı. "Bunu ona sen mi sordun?"

"Soruya cevap ver Nicole. Ne oldu?"

"Bizi geri istedi. Onu kovdum ve ertesi gün taşındım. Bu iki yıl önceydi." Burnunu çekiyor. "Jay'in velayeti için dava açacağını hiç düşünmemiştim. Onu hiç istemedi."

Ama o seni istiyor.

Bunu söylemiyorum, çünkü olumlu bir etkisi olacağından şüpheliyim. Eminim tüm bu anne-kız fetişi sadece bir fetiş. Aslında istediği Nicole'du, annesi değil. Sahip olmak için zor kullandığı kişi oydu ve annesi ya da kardeşi aracılığıyla bir bağ kurmaya çalıştığı kişi de oydu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğer gerçekten Victoria'nın peşinde olsaydı, onun geride bıraktığı son hatırayı, Jayden'ı saklar ve onu iyi yetiştirirdi. Ama Nicole'ün onu almasına izin verdi, böylece hayatına tekrar girebilmek için bir bahanesi olacaktı.

O orospu çocuğu kendi oğlunu bir araç olarak kullanıyor.

Binanın kapalı otoparkına vardığımızda kasvetli bir bulutla karşılaştık ama neyse ki yolculuk sırasında bir kaza olmadı.

Nicole'un hareketleri mekanik ve sert. O kadar kırık, o kadar sıkıntılı görünüyor ki, keşke daha iyi yapabilseydim.

Bir şekilde.

Bir

şekilde.

Asansöre ulaştığımızda yüzünü sildi. "Jay'in beni böyle görmesini istemiyorum."

Onu kollarımın arasına aldım ve nefesi kesildi. "Ne..."

"Ona uyuduğunu söyleyeceğim. Gözlerini kapat."

Bir, iki kez göz kırpıyor ve sonra vücudu benimkine karşı gevşiyor ve gözlerini kapatıyor.

Ellerini kucağına koymuş ve bir çocuk gibi savunmasız görünüyor. Saçlarını koklama ve onu içime çekme isteğime karşı koyamıyorum. Hayatta kaldığı gerçeğine tutunmak için.

Bana geri dönmenin yolunu bulduğunu.

Elbette, Jayden ve Lolli asansör açılır açılmaz koşarak geliyorlar.

Kız kardeşini izliyor, sonra gözlerini bana dikiyor. "Nikki'nin nesi var?"

"O yorgun." "O asla

."

"Öyle, velet. Git Minyonlarına bak."

Nicole'ü odasına taşırken bile bana şüpheyle bakmaya devam ediyor.

"Yalnızız," diyorum ona.

Kıpırdamıyor, muhtemelen gerçekten uykuya dalmış. Onu yatağa yatırıyorum, topuklu ayakkabılarını çıkarıyorum ve çenesine kadar örtüyorum.

Dudaklarım alnıyla buluşuyor ve dudaklarına bir söz fısıldıyorum: "Bunu düzelteceğim."

Ya da bundan geriye ne kaldıysa.

Su almak için dışarı çıkıyorum ve Jayden'ı stajyer iblis duruşuyla heykel gibi dikilirken buluyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir kelime, Daniel."

Artık bana asla tam adımla hitap etmiyor. Bu ve Lolli'yi sik ödülü için yarışacak kadar rahatsız etmemesi bir uyarı işareti olmalı.

"Yarına kadar bekleyebilir mi?"

"Korkarım bekleyemez."

İç çekerek kapıyı arkamdan kapatıyorum ve onu Minions ürünleriyle dolu bir sepetin olduğu oturma alanına kadar takip ediyorum.

Koltuğa oturup kollarını kavuşturuyor. "Bunları geri alabilirsin." "Emin misin?"

"Hayır... Yani evet. Onları ve seni seviyorum ama kız kardeşime zarar verirsen ikisine de ihtiyacım olmaz."

Patlamama iki saniye kalmasaydı gülümseyebilirdim. "Ona zarar vermiyorum."

Yutkunuyor. "Söz mü?" "Söz
veriyorum."

"Eğer ona zarar verirsen, kıçına tekmeyi basarım."

"Eminim yapacaksın." Saçlarını karıştırdım. "Şimdi uyu
bakalım." "Eşyalarımı geri alabilir miyim?" diye soruyor
utanarak. "Onları senden hiç almadım."

"Teşekkürler, Dan!" Sepeti ve mızmızlanan Lolli'yi de yanında sürüklüyor.

Mutfağa gidiyorum ve sarhoş olma isteğime direniyorum. Bu bir çözüm değil. Bunun yerine bir bardak su içip Knox'u arıyorum.

"Biraz kötü bir zamanlama dostum," diyor nefes
nefese. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne türden?" Sesi ayıldı. Ben asla iyilik isteyen tip değilim.

Asla.

"Beni Anastasia'nın ailesinden biriyle tanıştırmanı istiyorum."

"Avukatken mafyaya ne diye ihtiyacın olsun ki?"

"Kanunların yapamadığı bazı yarım kalmış işleri tamamlamaları için onlara ihtiyacım var."

Christopher Vans ile işim bittiğinde, Azrail'i dileyecek.

Benim olana hiç dokunmamış olmayı dileyecek.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

23

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

"Londra'ya gidiyoruz."

Daniel'den uzak durmak için idolüne hayran kız gibi kafayı taktığım portakal suyunu içerken .

Tabii bu bombayı patlatana kadar.

Bir Cuma sabahı mutfak tezgahının başında oturmuş, Soğuk Savaş kadar gergin bir ortamda kahvaltı ediyoruz.

Konuşan tek kişi, hiper enerjisi ve bitmek bilmeyen hikayeleriyle Jay.
Lolli bile sessizliği seçti.

"Nereye gidiyoruz?" Daniel'ın sözlerini yineliyorum, iki kez onaylanma ihtiyacı duyuyorum.

Elinde bir iPad tutarken, kahve fincanının kenarından bana bakıyor ve yanımda bir rozet gibi taşıdığı o soğuk çizgiyle bana bakıyor.

Bir yanım dün gece yaşadığım karmaşadan sonra bana acımamasına seviniyor ama daha büyük bir yanım dış görünüşünü yırtıp ne düşündüğünü görmek istiyor.

Belki de bana acıyordur.

Belki de benden her daha çok iğreniyordur.

Benim hatam olmadığını söylese de, şikayette bulunmadığım için kızgındı. Yardım istemediğim için kızgındı, kapısına geldiğimde beni o kadar derinden yaraladığını ve yaranın hala iyileşemediğini unutuyordu.

Pislik.

O zaman o kızla yatmadıysa ne olmuş? Eğer destansı klamidya planımla gecesini mahvetmeseydim, bütün gece Katerina'yla sevişecekti.

Bana söylediği gibi, bir tutam seks partisi ile.

Yumruğum karnıma doğru sıkılıyor ve gözlerimin arkasında biriken yaşların acı tadıyla savaşıyorum.

Tökezlediğimi, geri geri gittiğimi ve derin, karanlık bir uçuruma düştüğümü hissedebiliyorum.

Eski aptal, sağlıksız takıntılı halime.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve tıpkı o zaman olduğu gibi, Daniel'ın soğukluğu kadar sert bir felaket ve kalp acısıyla sonuçlanacaktır.

"Londra," diye tekrarlıyor sanki bir çocukmuşum gibi. "İngiltere. Birleşik Krallık. Büyük Britanya."

"Londra'nın nerede olduğunu biliyorum," diye karşılık verdim.

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun coğrafi bilgisine sahip olduğun için tebrikler." "Kız kardeşimle bu şekilde konuşma." Jay ona ters ters bakar. "Bu çok kaba."

Daniel homurdanıyor ama cevap vermiyor. Onun yerine bana bakıyor. "Yolculuk için biletleri ayırt. Bugün gidiyoruz ve Pazartesi dönüyoruz."

Kreplerini yutarken Jay'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Gerçekten Londra'ya mı gidiyoruz?"

"Hayır," diyorum bedenimi sarsan ve Lolli'nin yanımdaki koltuktan fırlamasına neden olan bir güçle. Derin bir nefes alarak Daniel'a bakıyorum. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Bunun için bir randevu al." iPad'inde haberleri okurken bana bakmıyor.

Jay'e en sahte gülümsememi gösterdim. "Kahvaltının geri kalanını odanda yiyebilir misin bebeğim?"

İç çekiyor. "Her saniye öpüşmeye devam ederseniz sizinle yaşamaya devam edemem. En azından on sekiz yaşıma geldiğimde kendi evim olana kadar sesinizi alçaltın."

"Bu değil..." Sözümü , ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Gerçekten Londra'ya mı gidiyoruz Dan?" diye soruyor kardeşim, beni tamamen görmezden gelerek.

"Evet. Toplanmaya başla," diyor ona, hâlâ iPad'inde kaybolmuş bir halde.

"Tamam!" Kardeşim, elinde şuruplu kreplerle dolu bir tabakla odasına doğru koşuyor.

Daniel sipariş etti ama bir lokma bile yemedi.

"Londra'ya gitmeyeceğim," dedim ona. "İyi ki

bu konuda söz hakkın yok."

"Duruşmaya haftalar varken orada olmak bir nedenim yok."

"Benim var."

"Aferin sana. Bu beni ilgilendirmiyor."

"Siz benim asistanımsınız, bu yüzden sizi

ilgilendirdiğini söylüyorum." "Bu işle ilgili mi?"

"Bir bakıma."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu hafta sonu sadece golf oynayacaksın ve birkaç uluslararası görüşme yapacaksın. Londra ile ilgili hiçbir yerde ince bir yazı yoktu."

"Acil durum çalışması."

"O zaman kendi başına git." Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi sert bir şekilde nefes alarak iPad'i elinden aldım. "Ve benimle konuşurken yüzüme bak."

Yavaşça başını kaldırır, yüzü duygulardan arınmış boş bir levhadır. Doldurulmaya hiç niyeti olmayan bir boşluk.

En kötüsü de haki pantolonu ve beyaz polo tişörtüyle son derece yakışıklı, kahverengi saçları taranmış ve yüzü sinekkaydı tıraş edilmiş bir şekilde, tam da kendi halinde görünüyor.

Ona tekrar söylemek konusunda neden bu kadar endişeliydim?

Umursadığı falan yok. Hiç umursamadı ve asla da umursamayacak.

"Yüzünü tanıyorum, Nicole. Her zaman sunağında ibadet etmene gerek yok." Duraksıyor. "Henüz açıklığa kavuşturmadıysam, başka seçeneğin yok ve benimle asistanım olarak geliyorsun."

"Bugün hafta sonu."

"Ne demek

istiyorsun?"

"İngiltere'ye gitmek istemiyorum."

"Senin ne istediğin benim için bir bok ifade etmiyor. Biz gidiyoruz ve hepsi bu." "Peki ya reddedersem?"

Başını yana eğiyor. "İş sözleşmenizde reddetme seçeneği yok. İstifa etmediğin sürece tabii."

"Jay'i yalnız bırakamam."

"İşte bu yüzden bizimle geliyor. Sızlanarak geçirdiğin zamanı uçak biletlerimizi almak için harcayabilirdin."

iPad'i parmaklarımın arasından kaydırıyor ve BBC'nin web sitesinde gezinmeye devam ediyor çünkü bir keresinde Amerikan haber kaynaklarının güvenilmez olduğundan bahsettiğini duymuştum.

Söylediği her şeyi biriktirmekten, bana söylediği ilk kelimeyi (şeftali) ve o zamandan beri yaşadığımız her etkileşimi hatırlamaktan nefret ediyorum.

Doğum günlerimde ilk önce onun hediyesini aramaktan nefret ediyorum. Annesi seçerdi ve bu bir zorunluluktu ama ben yine de hediyeleri ondan gelmiş sayardım.

İşler zorlaştığında ve dünya üzerime kapandığında, özellikle de çok iyi

Ben

. sakladığım bir eşyaya hala bakıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Benimle aynı anda bir bardak suya uzanıyor. Parmaklarımız bir saniyeliğine sürtündü.

Birden elini , ayağa kalkar ve odasına doğru yürür.

Suyu alıp hepsini içerken ellerim titriyor. Ama hiçbir su içimdeki ateşi söndüremezdi.

Ya da geçmişten gelen çirkin başını kaldıran tanıdık bir his.

Ne kadar duş alırsam alayım ya da cildimi ne kadar temizlersem temizleyeyim, hâlâ kirli olduğum gerçeği.

Birkaç saat sonra Londra'ya doğru yola çıktık.

Jayden'ın ilk kez uçağa binmenin heyecanıyla neredeyse altına işemesini izleyerek panik atak geçirmekten kaçınıyorum - teknik olarak ikinci, ama o bu yolculuğu hatırlamıyor. Birinci sınıf, çünkü Tanrı Daniel'ın başka türlü seyahat etmesini yasaklamıştı.

Uçuşun çoğunda beni görmezden geldi, iPad'ine takılıp kalmayı tercih etti.

Ancak Jay onunla ne zaman konuşsa, onunla ilgileniyor ve hatta gülümseyerek gamzeleriyle tüm ekibin gözlerini kamaştırıyor.

Yani sorun benim.

Bir bakışını bile ayırmak istemediği kişi benim.

Ona gereksiz yere ve utanç verici bir şekilde her şeyi anlatan, sonunda hikayenin benim tarafımı göreceğini uman kişi.

Başkasının değil. Benim.

İki saat sonra Jay uykuya dalıyor, boynu garip bir şekilde sarkıyor. Onu daha rahat bir pozisyona getirirken başımı sallıyorum.

Bir yandan da karşımda oturan ve beni görmezden gelen Daniel'ı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Görevliler yemek getirdiğinde, bunu kesinlikle reddediyor.

Çantamı karıştırıp yaptığım küçük bir sandviçi alıyorum, sonra onu ve bir lolipopu masasına koyuyorum.

"Onları geri götür," diyor bana bakmadan.

"Onları senin için getirmedim. Sadece elimde vardı, o yüzden yiyebilirsin."

"Hayır."

"O zaman ben de yemiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tabletini yana yatırıp bana bakıyor. "Sağduyunu farklı bir zaman diliminde mi terk ettin? Ben yememeyi seçiyorum diye sen neden aç kalasın ki?"

"Yemek yerken eşlik edilmesini severim."

"Bütün uçak senin şirketin."

"Uçağın tamamını bilmiyorum. Eğer açlıktan ölmemi istemiyorsanız, o sandviçi alsanız iyi olur."

"Aç kalmanızın ya da midenizi tıka basa yemekle doldurmanızın
Ben."

Gülümsüyormuş gibi yaparken sözleri içimde delikler açmıyormuş gibi
yapıyorum ve
telefonumda geziniyormuşum gibi davranıyorum.

Ama ben yemem.

Görünüşe göre mazoşizm benim özelliklerimden biri. Ya da belki de beni gerçekten umursayıp umursamadığını anlamaya çalışıyorum.

Bekleme süresi tam on dakika. Homurdanarak sandviçin paketini açar ve büyük bir ısırık alır. Muhtemelen midesi bulandığı için duraksıyor ama sonra yavaşça çiğneyip yutuyor.

Çatalımı ve bıçağımı alırken sırıtmaktan kendimi
alamıyorum. "Sil şunu," diye homurdanıyor.

"Ne?" Köfteden bir ısırık alarak masumca soruyorum.

"Yüzündeki o lanet gülümseme."

Bu sadece gözlerinin açılmasını ve bir ses çıkarmasını sağlıyor ama sandviçini birkaç ısırıkta daha bitirirken hiçbir şey söylemiyor.

"Bunu senin için yapmadım."

"O zaman bunu kimin için yaptın?"

"Kendim, böylece bayıldığın zaman seni taşımak zorunda
kalmam." "Sen nasıl istersen, Dan."

Dudakları bükülür. "Bana öyle deme."

"Neden? Seni silahsızlandırıyor mu?"

"Daha çok beni isyan ettiriyor. O sandviç içeri girdiğinden daha az göz alıcı bir şekilde dışarı çıkmanın yolunu bulmaya çalışıyor."

O zaman anladım. Soğuk, kesici sözlerinin ardındaki nedeni. Gözlerinin derinliğinde, yüzeyin hemen altında, saklamak için fazladan yol kat ettiği bir kırılganlık, bir zayıflık olduğu açık.

"Sen öyle diyorsan," diyorum tatlı tatlı, ki bu onu açıkça kızdırıyor. Ama o iğneleyici ve kırıcı sözlerine devam edemeden konuyu değiştiriyorum. "Londra'ya en son ne zaman gittin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Asla."

Yemeye ara veriyorum. "Gerçekten mi?"

"Seyahat geçmişime bakmak ister misin?" "Ama neden?"

"Neden ne?"

"Neden hiç geri dönmedin?"

"İngiltere artık benim için çok küçük." "Saçmalık."

iPad'i kucağına bırakıyor ve bana ters ters bakıyor. "Küfür etmekte akıcı olmaya başladığını görüyorum."

"En iyisinden öğrendim. Ve konuyu değiştirmiyorsun. Neden İngiltere'ye hiç dönmedin?"

"Oradaki insanlardan hoşlanmıyorum. Bir zamanlar sen de buna dahildin, bu arada." Beni kışkırtma çabalarını görmezden geliyorum.

"Peki ya ailen?"

"Ayrılmadan önce anneme söylediğim son söz, 'Biraz omurgalı ol, Nora' oldu. Babam, ben ona git kendini becer dedikten sonra metresiyle geçirdiği bir kazada öldü. Tüm bunlar yüzünden kardeşim benden nefret ediyor."

Yemek boğazıma takılıyor. Bundan tamamen habersizdim ama üniversitedeki ilk yılımda Benedict Sterling'in ölümünü duydum. Korkunç kazası tüm haberlere çıkmıştı.

Nora Teyze'yi kontrol etme isteğimi hatırlıyorum. Annemin skandalından sonra bana çikolata ve yiyecek göndermişti ve topluluk içinde bana bir canavarmışım gibi davranmayan tek kişiydi.

Kocası öldüğünde onu ziyaret etmek ve yanında olmak istedim. Ama Daniel'la karşılaşma ihtimalim, bir kaplumbağanın kabuğuna çekilmesinden daha hızlı bir şekilde istenmeyen üniversite ortamıma geri çekilmeme neden oldu.

"Yani ailenizden uzaklaştınız mı?"

"Yeni keşfettiğin çıkarım yeteneklerin için tebrikler, Sherlock." "Sen... telefonda bile konuşmuyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Zach'e bile mi?"

"Özellikle onunla, aile şirketinin başına geçtiğinden beri benimle bir robot gibi konuşuyor. Ve adı da Zachariah."

Ses tonunda kesinlikle kızgınlık vardı, ama bunun arkasındaki sebepten tam olarak emin değilim.

"Ama siz çok yakındınız."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Görünüşe göre yeterli değil." Yüzünü acımasız bir gölge kaplıyor ve bunun kardeşinden bu kadar ayrı büyümekten nefret ettiği için mi yoksa başka bir şey için mi olduğundan emin değilim.

"Peki ..." Boğazımı temizliyorum. "Astrid mi?"

"Ne olmuş ona?"

"Onu ziyaret etmiyor musun?"

"Beni yılda yaklaşık iki kez ziyaret ediyor ve geri kalanında görüntülü aramalarla ve sinir bozucu kocası ve gürültülü yumurtaları hakkında rastgele mesajlarla beni rahatsız ediyor."

Çatalı sıkıca kavradım. Astrid'le hâlâ yakın olduğunu biliyordum. Sık sık telefonda konuştuklarını duyuyordum ve sesi sadece o zaman kaygısız, mutlu çıkıyordu. Gamzeleri sadece o zaman ortaya çıkıyordu.

Daha az acıtmıyor.

Eski, çirkin acı bir bıçağa dönüştü ve şu anda yüzeye saplanıyor, ancak bıçağı kanıyla birlikte yutuyorum.

"Hâlâ arkadaş olduğunuzu görmek güzel."

"Saçmalama sırası bende, Peaches. Astrid'i hiç sevmedin." Beni dikkatle inceliyor. "Neden?"

Çünkü onu kıskanıyordum. Onu bu kadar kolay güldürebilmesini. Hâlâ da kıskanıyorum.

"Üvey kardeşler pek iyi . *Cinderella'*yı okudun mu?" "Sıkıcı ve gerçek dışı."

"Üvey kardeşler kısmı hâlâ doğru. Kendimi prenses sanmış olabilirim ama başından beri kötü adammışım."

"Hem de muhteşem bir tane." Duraklıyor. Ben duraklıyorum. Ve sanki tüm uçak onun sözleri karşısında duraklıyor.

Az önce bana...

"Az önce benim muhteşem bir kötü adam olduğumu mu söyledin?"

Boğazını temizliyor. "Asıl konudan kaçıyorsun. Astrid'i sevmemenin başka bir nedeni var mıydı?"

"Hayır." Suyumdan bir yudum alıyorum.

Daniel lolipopu açar ve ağzına sokar. Onun kadar çekiciliği ve karizması olan bir avukatın lolipop emmesi komik olmalı, ama tam tersi.

Güneşten ve tüm gezegenlerinden daha ateşli görünüyor ve ergenlik çağındaki aptal versiyonum gibi aval aval bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor.

"Peki ya ben?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Lanet olası Fransızcamı mazur görün, acınacak derecede kibirli, geri dönülmez derecede bencil kaltak arkadaşlarınızdan herhangi biriyle görüşüyor musunuz?"

"Hiçbir zaman arkadaşım olmadılar." "Chloe bile mi?"

"O bile değil. Annem tutuklandıktan sonra kültürü iptal etmekten daha hızlı bir şekilde beni engelledi. Bir katilin kızıyla tanışmak babasının işi için kötüydü."

"Babası kendi işi için kötü. İflas etti, bu yüzden onun yerine kendine bir şeker baba buldu."

"Gerçekten mi?"

"Evet, bir keresinde onları Boston'da görmüştüm. Yetmiş yaşında ve Viagra'ya dayanamayan bir kalp rahatsızlığı var. Ruhunun bedeninden buharlaştığını herkes görebilir, muhtemelen bir sonraki Rolls-Royce'u için o buruşuk aleti emmeyi düşünüyordur."

Yanlış ama tutamayarak kıkırdıyorum. "Sen kötüsün."

"Ona kartımı verdiğimde ve öldüğünde oğullarının Rolls Royce da dahil olmak üzere her şey için onu dava edeceğini söylediğimde bunu da söyledi. Yani tüm bu saksolar boşuna. Benim için başka sözleri de vardı ama onlar onun varlığı kadar önemliydi. Onları hatırlamıyorum."

Gülümsüyorum ama hüzünlü, nostaljik görünmeli. "Seni ispiyonlayan oydu, biliyorsun. Beni hep kıskanırdı ve bana ilgi gösteren her erkekle yatardı. Beni engellemeden önce bunu bana kendisi söyledi."

Gözleri kısılır. "Belki de kocasının oğullarını bulurum. Dünyaya bir iyilik yap ve altın avcılarından kurtul."

"Ciddi misin sen?"

"Yüzde yüz. Yine de birkaç yıl daha buruşuk aletini emmesine izin vermek de cazip."

"Kindar olan sen değil misin?"

"Aksini hiç iddia etmedim." Lolipopu çıkardı ve aslında bunca zamandır onu emdiğini fark ettim.

Her zaman yaptığı gibi ezmedi.

Kanım ısınıyor ve kafamda çılgın bir fikir beliriyor.

Tepsimi kenara iterek eğildim ve dudaklarımı şekerin etrafına sardım.

Ben emerken gözlerim onunkilerde kalıyor. Mavi bakışlarında ateş püskürüyor ama sonra lolipopu bırakıyor, yüz hatlarını kayıtsızlık kaplıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Göğsümde yarattığı tahribata uygun olarak bu kez şekeri ezen benim.
Bana dokunmak istemiyor, beni cinsel açıdan görmek bile istemiyor.
Beni sikmek isteyen oyken.
Yıllarca kayıtsızca hissiz kaldıktan sonra dünyamı aydınlatan kişi oyken.
Benden gerçekten iğreniyor, değil mi?
Tıpkı o zamanki gibi. Daha başlamadan bitiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

24

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

Nicole tam otuz dakikadır sessiz. Bu sadece bir kayıt değil, aynı zamanda bir "uyarı işaretleri" defterinde de tutulmalıdır.

İlk başta, iPad'ime tamamen hayranmışım gibi davranıyorum
-Onunla hiçbir şey yapmadığım halde. Sonra yere düşmesine izin verdiğim lanet lolipop çubuğuna baktım ve sessizce nesneyi sorguladım; *ruh halini bozacak ne yaptın?*

Kendine sormak isteyebilirsin dostum, bu sessizce geri iletilen şeydir.

Ya da belki de omzumda sallanan şeytana benzeyen melektir.

Sonunda iPad'in kucağıma düşmesine izin veriyorum ve bakışlarımı yeni sevgilisiymiş gibi gözünü diktiği telefonuna yöneltiyorum. Önümüzdeki üç saniye içinde o telefonla yer değiştirebilme şansım nedir?

Boğazımı temizliyorum, ama beni kabul ettiğine dair bir işaret bile göstermiyor, haklı olarak.

Mesele şu ki, bana içini döktüğünden beri tam bir pislik gibi davranıyor olabilirim ve bu tamamen ona nasıl davranmam gerektiğine dair hiçbir fikrim olmamasından kaynaklanıyor. Eğer yumuşarsam, bu ona acımaktan farksız olur ve ikimiz de bunu istemeyiz.

Ben de sik kartını oynadım. Kuşkusuz elimdeki en iyi kart değil, ama nasıl bu kadar iyi oynayacağımı bildiğim tek kart bu.

Ama şu anda dolaşan bu kasvetli bulutu dağıtmam şart gibi geliyor. Etrafımızı araştırıyorum ve kısa sürede telefonuyla ilişkisini kesmenin bir yolunu buluyorum.

"Jay garip bir pozisyonda uyuyor."

Bu onun dikkatini çekmeyi başardı ve onu düzeltmeden önce telefonu yanına bıraktı, sonra da yanında getirmekte ısrar ettiği Minions battaniyesini üzerine örttü. Mızmızlanıyor ve onu oflayıp puflayan huysuz bir Minion olarak hayal etmek beni gülümsetiyor.

"Derin uyuyan birine benziyor," diyorum, muhtemelen uçuşun geri kalanında beni görmezden gelmeye niyetli bir şekilde telefonunu tekrar eline aldığında.

"Neyse ki," diyor sesi çıkmadan.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her zaman inatçı mıydı?"

Dikkatini lanet telefondan kaydırıyor ve boş boş bana bakıyor. "Neden soruyorsun?"

"Uçuş boyunca sıkılmamanız için bir sohbet başlatmaya çalışıyorum."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, bu yüzden ya bana gerçek nedeni söyle ya da pislik kişiliğine geri dön ve beni yalnız bırak."

"Sadece seninle konuşmak istiyorum." İçimi çektim. "Şimdi mutlu musun?"

Yemin ederim dudakları neredeyse gülümseyecekmiş gibi kıpırdıyor ama belli etmiyor. "Bunu söylemek o kadar da zor değildi, değil mi?"

Yanıt olarak homurdanıyorum ve bu sefer gülümsüyor. Ve kendimi lanet bir köpek gibi salya akıtmamak için ağzımı kapatırken buluyorum.

Tanrım.

Nicole normal şartlar altında güzeldir, ancak gülümsediğinde tüm yüzü aydınlanır ve evren duraklar.

En azından benimki öyle.

Telefonunu yanına koyuyor ve öne doğru eğilerek tüm dikkatini bana . "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Her şey. Her şey." "Ne gibi?"

"Mesela... on bir yıl önce."

Dudakları titriyor ve telefon kılıfını parmaklıyor, dalgın bir şekilde tırnaklarını geçiriyor. "Sana zaten söyledim..."

"Öyle demek istemedim. Ondan önceki her şeyle ilgileniyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu Nicole... insanlara kendilerini değersiz hissettiren şirret, korkunç kişi gerçek değildi, değil mi?"

Jay'e, pencereye, kucağına, bana değil her yere bakıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Eski Nicole bir kişilikti, bir tür savunma mekanizmasıydı."

Yukarı bakmadan önce uzun kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalanıyor. "Öyleyse ne olmuş? Şimdi affedilecek ve bana altın madalya mı verilecek?"

"Hayır, sen hala bir kaltaktın ve yaptıkların pek çok insanı incitti, yani Astrid'i." *Ve beni.* Ama bunu kendime saklıyorum çünkü duygusallık bana yakışmıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bunu biliyorum, bu yüzden mazeret sunmuyorum. Yaptığım şey yanlıştı ve hepsi bu."

"Ama ben o bahaneleri

istiyorum." "Neden istiyorsun

ki?"

"Neden öyle düşünüyorsun? Çünkü seni anlamak istiyorum."

Yutkunuyor, narin boğazı aşağı yukarı hareket ediyor ve bana tuhaf tuhaf bakıyor. Sanki alıştığından farklı bir Daniel'mışım gibi. Belki de öyleyim. Onunla ilgili bakış açım İngiltere'nin güneşi kadar değişken ve bir o kadar da belirsiz.

Bana geçmişi anlattığından beri, artık onu nereye koyacağıma dair hiçbir fikrim yok. İntikam nedenlerim hükümsüz ve geçersiz. Ona dokunma ihtiyacım şu an çok yanlış geliyor. Duygularıma gelince...siktir.

Şu anda ne hissedeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Yine de kesin olan bir şey var. Nicole, sadece varlığı bile benim en pervasız, en tutkulu yanımı kışkırtmaya yetecek tek kadın-kişi.

Beni görmezden gelmesini bekliyordum ama fısıldadı: "Bana küçükken asla duygularını göstermememem öğretildi. Onlar bir zayıflık, bir engel ve benim çöküşüme yol açacaktı. Babam duygusal bir adamdı ve bu onu hayatta çok ileriye götürmedi, bu yüzden her şeyi içine kapatmanın doğru yol olduğunu varsaydım."

"Dur tahmin edeyim. Annen mi?"

Dudaklarını bir çizgi haline getiriyor ve başını sallıyor. "Bazen bunun için ondan nefret ederdim ama bazen de onu suçlayamazdım. Hayatta kalmayı öğrenmesinin tek yolu buydu."

"Chris'e karşı çıkmaktan ödün bokuna karışmışken cidden onu mu savunuyorsun? Bir psikopat olduğu ortaya çıktığında?"

"O hâlâ benim annemdi." Sesi titriyor. "Evet, ailesinin duygularıyla oynayarak Henry Amca'yı ilk eşinden ayırdı ve onu öldürmek niyetiyle frenleriyle oynadı. Ama bunun nedeni Henry Amca'nın bizi terk etmek istemesiydi. Annem kendini tehdit altında hissetti ve ona göre bu sorundan kurtulmak yapılacak en doğru şeydi. Doğal olarak ona, yöntemlerine ya da Astrid'e yaptıklarına katılmıyorum ama nereden geldiğini anlayabiliyorum. O bir psikopat değildi; bir psikopat bunu umursamazdı ama o umursadı. Beni kendi berbat yöntemiyle sevdi ve ben onu tutuklanırken görmek yerine o anlara tutunmayı seçiyorum."

"Onu hapishanede ziyaret etmediğinizi söylemiştiniz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çünkü onu o şekilde görmeyi reddettim. Tıpkı metreslerini öğrendikten sonra babanla oturup konuşmayı reddettiğin gibi."

"Babam ne kadar iğrenç biri olsa da cinayete kadar varmadı."

"Seni hâlâ o şekillendiriyor Daniel. Tıpkı annemin beni şekillendirdiği gibi. Bunu kabul edecek kadar iddialıyım."

Duraksıyorum, gözlerindeki ışığı izliyorum - sönük ama orada. Ve şu anda, asla kaybolmayacağını biliyorum. Bu kadının başına ne gelirse gelsin, omuzlarının tozunu alacak, ayağa kalkacak ve her şeye yeniden başlayacak kadar güçlü olduğunu.

Bir kez tekrar yaptırmıştı ve yine yaptırırdı. "Olgunlaştın, Nicole."

Benim yaptığımdan ve yapacağımdan daha fazla.

"Yapmak zorundaydım." Jayden'a bakıyor ve gülümsüyor. "Jayden gibi inatçı, inanılmaz zeki ve astımlı bir çocuk yetiştirmek zorunda kaldığımda, tüm naifliği ve ayrıcalıkları geride bırakıp hayatımı ona adamam gerekiyordu."

"Her zaman kolay olmadığını varsayıyorum."

"İlk yıllarda, evet. Özellikle de maddi açıdan. Uygun fiyatlı bir bebek bakıcısı bulmakta zorlanıyordum ve onun daha iyi bir eğitimi hak ettiğini ve muhtemelen ona asla sağlayamayacağımı düşünüp duruyordum. Ama hepsinden önemlisi, ona sahip olduğum için şanslıyım. O olmasaydı cidden bu kadar uzun süre hayatta kalamazdım."

Yumruğum pantolonumu sıkıyor ve bu her şeyden çok kendimden nefret etmekten kaynaklanıyor. Zamanda geriye gidebilseydim tüm bunları önleyebileceğimi bilmemden kaynaklanıyor.

"Jay rüyalarıma bile benden daha çok ." Kaşlarımı

kaldırıyorum. "Nasıl yani?"

"Büyüdüğünde kendi restoranımı açmama yardım edeceğini söyledi." "Bunu mu istiyorsun? Bir restoran mı?"

"Sadece yemek yapmayı sevdiğimi sanıyordum, ama aynı zamanda bu sayede insanlara neşe vermeyi de sevdiğimi keşfettim. Yani evet, sanırım. Ama şimdi değil. Muhtemelen Jay bana o kadar ihtiyaç duymadığında."

Bu bilgi yeni ama şaşırtıcı değil. Sadece bir değil, bir düzine restorana sahip olacak kadar yetenekli. Ve onun yemeklerini yiyecek her insanın dilini kesmek için milyonlarca farklı yol hayal ediyor olabilirim. Çünkü ben böyle ekstra biriyim.

"Peki ya sen?" diye soruyor usulca.

"Peki ya ben?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ortaokuldaki oyuncu günlerinizden beri hep hayalini kurduğunuz hayatı yaşadınız mı?"

"İyiydi." *Sade, boş ve anlamsız*, ama utanç verici detayları kendime saklayacak kadar terbiyeliyim.

"Anneni kardeşini terk etmeye değer miydi?"

"Bininci kez söylüyorum, onları terk etmedim. Nora Sterling gözyaşı, drama ve şarap bağımlısıdır, bu sırayla. Benim adım onun öncelikler listesinde yer almıyor. Zach'e gelince... Beni terk eden oydu."

Ve bu konuda bir başkanlık seçiminde kaybeden birinden daha fazla acı çekmiş olabilirim.

Bana Jay'i ev ödevi konusunda azarlarkenki kadar sert bir bakış atıyor. "Babanın cenazesine katılmayan ve annene seninle iletişime geçmemesini söyleyen sensin."

"Daveti ona ben yapmadım ama o yine de kabul etti."

Bazen ailemde müfredat dışı olduğumu düşünüyorum. Zach ilk çocuk, Sterling adının kutsal mesihi ve bir alana bir bedava satışında ruhlarımızı şeytana satmaya devam etmek için ihtiyaç duydukları tek şey.

Babam bile bazen onunla ilgilenirdi ama benimle hiç ilgilenmezdi. Annem her zaman onun omzunda ağlamaya giderdi. Kuşkusuz, böyle bir küfre asla izin vermedim, ama yine de.

Ancak Zach ve ben ailemizin geri kalanından farklıydık. Biz yakındık.

Olmayana kadar.

"Eminim düşündüğün gibi değildir," diyor Nicole gülümseyerek.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Öyle işte. Herkes senin kadar alaycı değil." "Alaycı
mıyım?"

"Alo? Aynada kendine bakıyor musun?" "Her gün.
Bakmamak için çok güzelim."

"Küstahlığınız şaşırtıcı."

"Eski kraliçe arı statünü göz önünde bulundurarak bunu bir iltifat olarak
kabul ediyorum." "Paramın hakkını veriyorsun."

" fikirde değilim. Sanki başınızda kimsenin dokunmasına izin verilmeyen bir taç varmış gibi dolaştınız."

"Öyleydin." Sesi yumuşuyor. "Ama hiç ilgilenmedin." "Bu doğru
değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dudakları aralanıyor ve gözlerine daha önce hiç görmediğim bir ışık hücum ediyor. Keşke şu anda onun bir fotoğrafını çekebilsem ve sonsuza dek yanımda taşıyabilsem.

Keşke onun büyüleyici ifadesini göğüs kafesim ile yaralı kalbim arasında bir yere hapsedebilseydim.

"Sen... ilgilendin mi?"

Bir yudum su içiyorum ama yine de kuruyan boğazımı yatıştırmayı başaramıyorum. "Daniel!"

"Ne?"

"İlgileniyor muydun?"

"Belki."

"Belki bir cevap değildir."

"Alacağın tek cevap bu."

Dudaklarında hala bir gülümseme var; kızarmış yanakları ve ışıltılı gözleri olan bir gülümseme ve bu gülümsemeyi elimden geldiğince uzun süre korumayı kendime görev edindim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

25

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

Soğukkanlılığımı, egomu ve muhtemelen sikimi kaybetme endişesiyle Londra'ya iner inmez Nicole ve Jayden'den ayrılıyorum.

Hatta onları Doğu Londra'daki malikaneme götürmesi için bir şoför bile ayarladım. Malikaneyi bir gecede yaşanabilir hale getirmek için hazırlamama gerek kalmadı çünkü yatılı personeli malikaneye çocuklarından daha iyi bakıyor.

Ayrıldıktan sonra sakladığım tek mülk bu. Mezuniyet hediyem, babamdan değil, çünkü siktir et o adamı. Büyükbabam on sekiz yaşıma girdiğimde benim adıma vasiyet etmişti. Sterling klanının ilk çocuğu ve lideri olarak kutsal bir unvana sahip olan Zach, Pasifik'te küçük bir ada aldı.

Hadi canım.

Ailemiz böyle müsriftir.

Tabii ki, Zach artık aile şirketinin sahibi - sayamadığım kadar çok sayıda şirketin olduğu gibi. Ya da daha çok, o yönetiyor. Hisselerinin yüzde ellisine sahibim ve avukatlık işi yürümezse onu kovup CEO'luk görevini üstlenebiliyorum.

Yapacağımdan değil.

Mühendisliği seçmememin bir nedeni var.

Aile işi beni yemekten daha çok iğrendiriyor. Bu

topraklar da beni isyan ettiriyor.

İçindeki her lanet şeyi.

Buraya gelme sebebim biter bitmez gideceğim ve bir daha dönmeyeceğim. Nicole'u mümkün olduğunca uzağa götüreceğim. Mars'a bile, eğer oraya seyahat açarlarsa.

Uçakta onunla konuşmak diş çekmekten ve kendi kanımda boğulurken aynı anda cennete uçmaktan farksızdı.

Dün geceden beri, o ezici "durdurabilirdim" hissini yaşamadan bakamıyorum. "Keşke "lerin o acı hapını tatmadan ya da suçluluğun puslu rengini görmeden onunla konuşamıyorum.

Ama aynı zamanda onunla konuşmadan, sesini dinlemeden, onu güldürmeden de edemezdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hay sikeyim. Onun kahkahalarına asla alışamayacağım. Efsanevi bir hikayedeki lanet bir siren gibi, ruhumu hasat etmesine izin veriyorum.

Ve hala gülebiliyor olması, kendi kalbimi keskin tırnaklarla sıkmaya benziyor.

Ben de daha fazlasını yaptım. Tam yedi saat boyunca. Uyumasına izin vermedim, Jayden'ı tek başına büyüttüğü yılları ve Lolli'yi nasıl bulduğunun hikayesini anlattırdım.

Balkonunda, daire onun eviymiş gibi davranıyor.

Kulağa onun gibi geliyor.

Kedi de doğal olarak bizimle geldi, çünkü hem Nicole hem de Jayden onu geride bıraktıkları için sinir krizi geçirdiler.

Şanslı küçük pislik.

Her neyse, Nicole'le konuşmak, hayatımdan arkasına bakmadan çekip gittiği günden beri hayal bile edemediğim bir huzur duygusu verdi bana.

Garip bir şekilde alaycı olabilir ve her fırsatta cevap vermekte akıcıdır. alır.

Ve . Aradan görünen eski Nicole değil.

Eski Nicole'u onun için çizdiği imajın ötesinde tanıyor muydum? Anne ve üvey babanın hatırı için mi?

Nicole'ü bana bilerek lolipop bırakırken ve bekaretini alan kişi olmama izin verirken görmüş müydüm?

Yoksa ben sadece onun hakkındaki berbat önyargımı mı görüyordum?

Dün gece, planımı uygulamaya koyduktan sonra uyuyamadım. Bu yüzden, lanet şeftaliler yüzünden neredeyse öldüğü günden beri onunla yaşadığım her etkileşimi geri sardım.

Ve sabit olduğunu düşündüğüm her çizgi bulanıklaşıyor, çözülemez hale geliyor.

Ve çok kafa karıştırıcı.

Ama bununla başa çıkacağım. *Onunla* uğraştıktan sonra.

Ona dokunduğu günden beri ödünç alınmış bir zamanda yaşayan adam.

KNOX bana müstakbel karısının ailesinden bir tetikçinin telefon numarasını verdi. Anastasia'nın büyük kuzeniyle evli ve kendisinden daha fazla insan öldürmüş.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sayabilir ya da hatırlayabilirdi.

"İngiliz, İrlandalı ya da belki Rus. Hiçbir fikrim yok. Adı Kyle Hunter ve yemek masalarında benim iğneleyici esprilerimi anlayan tek kişi o. Her neyse, o senin adamın. Ama bana ona neden ihtiyacın olduğunu söyleme. Ben bu işin dışındayım."

Kyle benimle burada buluşmayı kabul etti ve hatta Christopher'ın beni bekleyeceğini söyledi.

Sadece tam adı gerekiyormuş, o .

Uçaktayken bana bir mesaj gönderdi ve yerini söyledi.

Şu anda bulunduğum yer burası. Eski bir sanayi bölgesindeki terk edilmiş bir depoda.

Doğruca içeri girdim ve eminim ki, hayatı hızlı bir kum saati modunda olan herif sandalyede oturuyor, kafasını yana yatırmış.

Gölgelerden siyah bir figür geliyor ve ben biraz şaşırıyorum.

Uzun boylu, Gotik bir model gibi siyah giyiyor ve buna uygun bir görünüşü var. Bana hiç gangster gibi gelmedi.

"Kyle, sanırım?"

"Daniel." Başını eğiyor. "Paketini teslim ettim. Kafasına bir kurşun ister misin? Ya da kalbine? Belki de hurda?"

"Ben hallederim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa diye dışarıda olacağım." Omuzlarıyla beni geçti. "Oh, ve ona çığlık attırabilirsin, alan kimsenin duyamayacağı şekilde özenle seçildi."

"Anladım."

"Bir dahaki sefere Amerika'dan birini seçmeye çalış. İngiltere izlerinizi saklamak için çok zahmetli."

Kapı gıcırtıyla açılır, sonra o dışarı çıkarken kapanır.

Kan kulaklarımda uğulduyor, sonra neredeyse yere dökülüyor.

Lav.

Christopher'a yaklaşıp gömleğimin kollarını sıvadım. I

Ceketimi ve telefonumu da arabada bıraktım. Bu pislikle uğraşırken dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Yumruğum önce onun yüzünü buldu. Hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmadım, ne gençken ne de büyüdüğümde.

Evet, bir baş belasıydım ama şiddet içeren bir şekilde değil, daha çok yaramazlık yapan şekilde.

Ben eğlenceyi seven Daniel'ım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Partinin kalbi Daniel. Çekici

Daniel.

Ama şimdi, lanet bir savaşçının intikamcı ruhunu yönlendiriyorum.

Christopher uykusundan sarsılır. İlk başta, hangi gezegende ya da on yılda var olduğunu bilmiyormuş gibi gözlerini kırpıştırır.

Sonra dikkati bana yöneliyor ve gözlerini kısarak bakıyor, sonra da mide bulandırıcı güzelliğini fark ediyor.

Onun gibi insanların yaptıkları yanına kâr kalıyor. İktidardaki erkeklerin oğulları, onlara kadınların sadece bacaklarını açmakta iyi olduğunu öğreten erkeklerin oğulları.

"Daniel?" diye mırıldanıyor.

"Tek ve , orospu çocuğu." Ona bir yumruk daha attım ve yüzü geriye doğru uçtu.

Yüzünde bir kan sıçraması patlar ve çenesinden aşağı damlar. Sırada lanet olası dişleri var.

"Ne... ne oluyor lan...?" Başını sallıyor, gözlerini hızla kırpıştırıyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorsun, ha? Muhtemelen hafızana iyi bir sikiş olarak yazmışsındır, sonra da bir sonraki kurbanına geçmişsindir."

Gözleri biraz açılıyor ve sonra yüksek sesle, havlarcasına gülüyor. "Nicole'le ilgili, değil mi? Beni onunla bulduğun gün neredeyse bana vuracaktın, aşık bir köpek yavrusu olduğunu biliyordum. O gece eğlencemi mahvetti ama yine de onu elde ettim Danny. İşte sana küçük bir hayat dersi. Eğer bir şeyi arkanda bırakırsan, bir başkası onu alır."

Çenem sıkılıyor ve kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu, onu boğarak öldürmek üzere olduğumu hissediyorum. Ama bu onun kolayca paçayı kurtaracağı anlamına gelirdi.

Bu yüzden onun sözlerini, beyinsiz bir dangalak olarak onu ona ittiğim gerçeğini siliyorum ve omzumu düzeltiyorum. "Bu yüzden mi annesini baştan çıkardın ve o hapisteyken onunla evlendin?"

"Nicole'e onu sadece annesine benzediği için becerdiğimi söyledim ama tam tersi oldu. Bir tür fetişi yeniden yaşamak için annesine gittim. Hiç bir anne ve kızı siktiniz mi? Enfes bir duygu. Yine de Nicole gibi kanamadı. Yazık."

"Az önce ne dedin sen?"

"Bir çöl kadar kuruydu Nicole ve sanırım kanamaya başladı. Kayganlaştırıcıyı hiç o anki kadar sevmemiştim."

Havada bir kükreme yankılanıyor ve onu tekmeleyip sandalyeyi ve içindeki pisliği geriye doğru yuvarlarken bunun bana ait olduğunu anlıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dengesiz kahkahası boş alanda yankılanıyor. "Ve işin komik kısmı ne biliyor musun? Kaltak lanet bir ilahi gibi senin adını söyleyip durdu. *Daniel... Dan... yardım* et... Bunu yapmak için orada değildin, değil mi Beyaz Atlı Prens? Ve tahmin et ne oldu? Onu kurtarmaya gelmediğin için seni asla affetmeyecek."

Yakasından tutup başımı onunkine çarpıyorum. Kan şakağımda patlıyor ve gömleğimin yakasına doğru kayıyor.

Fiziksel acı, ruhumu parçalayan yakıcı yarayla kıyaslanamaz bile.

Beni çağırdı.

Hemen sonra bana geldi. Ve ben iki

seferde de orada değildim.

Siktir!

Christopher bir an sustu, sonra akli dengesi yerinde olmayan bir psikopat gibi sırıttı. "Onu geri alacağım Danny. Çocuğumla birlikte. Biz bir aileyiz."

"Sahip olacağın tek şey ölüm." Kafasını tutup kirli zemine çarpıyorum. "Kafasını yere vurmak iyi hissettirdi mi, Chris? Onun gücünü elinden alarak kendini çok mu güçlü hissettin? Bundan zevk aldın mı? için zorlandın mı?"

Ayağa kalkıyorum ve o kıpırdayamadan Prada ayakkabımı kafasına geçiriyorum. Bugün onları sağlam tabanları için giydim ve duyduğum şey bir kemik çatlağı mı?

"Seni lanet-"

"İşler tersine döndüğünde pek de iyi hissettirmiyor, değil mi?" Kafasını tekmeliyorum, ta ki ağzından kan gelene ve gözleri odaktan çıkana kadar.

"O zaman ne yaptınız? Ah, doğru." Dişlerini kafatasından sökme ihtiyacını düşününce sakin ses tonum beni şaşırttı. kafasına basarken, diğer ayağımla aletini işe yaramaz bir sigaraymış gibi eziyorum. "Bu şeyi ona tecavüz etmek için kullandın. Canını yakmak için. Kanını akıtmak için. Bu sana da olacak, ama bu sırayla değil, sonra göt deliğine o kadar çok nesne sokacağım ki ölmeyi dileyeceksin. Belki o zaman tecavüze uğramanın nasıl bir his olduğunu anlarsın. Bu gecenin sonunda siksiz olacaksın, metal bir çubukla tecavüze uğrayacaksın ve başka şeyler. Pazartesi günü, velayet davasını geri çekecek ve korku içinde yaşayacaksın, Christopher. Seni buraya getiren adama, seni gözünün önünde tutması için ekstra ödeme yapacağım. Eğer yaşadığın çukurdan kafanı kaldırırsan, onu kestireceğim. Eğer yardım için birine gidersen, seni yeryüzünden sildiririm. Unutma Christopher, seni öldüremediğim için değil, ölüm senin için çok kolay bir ceza olduğu için hayatta kalacaksın. I

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir zamanlar aletinin olduğu yere bakmanı ve ona hiç dokunmamış olmayı dilemeni istiyorum."

"Sen..." diye mırıldanıyor. "Başka bir adamın atıklarına sahip olacaksın."

"Havayı boşa harcayan tek kişi sensin. Erkek olmaya gelince, beş dakika içinde erkek olmayacaksın, zaten hiç olmadın da." Kafasına daha sert vuruyorum, böylece pisliği yiyor ve konuşmayı kesiyor. "Ancak Nicole her zaman bir kraliçeydi ve öyle kalacak."

Hak ama uzaklaşamadığım bir şey.

Sikişmeyi bitirdiğimde kendimi bir köprüden atmak istiyorum. Ona yaptığım şey yüzünden değil - bunu gözümü kırpmadan tekrarlardım.

Onun feryatları, çığlıkları ve bir bebek gibi gevezelik etmesi beni zerre kadar etkilemedi.

Hepsini tekrar yapardım.

Yapabilsem yeniden başlatırdım. Her gün. Öleceğim güne kadar.

Kyle bir süre sonra bana katıldı, yardım teklif etti ama reddettim, o da izlemek için etrafta dolandı.

Bana buradaki arkadaşlarının yardımıyla ona tasma takacağını söyledi. Arkadaşlarının kim olduğunu sormadım ve Christopher doğru oturmadığı, ayakta işemediği ya da temiz hava solumadığı sürece umurumda bile değildi.

Gerekirse kendi adıma onlara milyarlar öderim. Son kuruşuna kadar.

Chris'in hayatı sefilleştiği sürece.

Bu da beni boşluğun ardındaki nedene getiriyor.

Önceden düşündüğümün aksine, bu durumu düzeltmiyor. Nicole'ün kaybettiklerini geri getirmiyor.

Bu, onun travma geçirmesinin nedenlerinden birinin ben olduğum gerçeğini ortadan kaldırmaz. Başkasının değil.

Ben.

Kiralık arabamda bu amaçla bulundurduğum ucuz viski şişesinden bir yudum alıyorum.

İki saat. Sokağın karşı tarafında arabamın içinde geçirdiğim ve eve giremediğim süre bu kadardı.

Belki de şimdi gitmeli, malikaneyi Nicole'un adına devretmeli ve Zach'i ona ve Jayden'a zengin petrol prensleri hayatı sağlamakla tehdit etmeliyim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yapılacak en doğru şey bu olurdu.

Ama bu, kardeşimle gerçekten konuşmamı ve onu başka bir adama itmemi gerektirirdi.

Yine sevişiyoruz.

Telefonumu alıyorum, üç puslu versiyonunu da, ve karınca gibi harfleri yazıyorum.

Daniel: Uyuyor musun?

Cevap hemen geldi.

Astrid: Şu anda telaşlı bir Glyndon için resim yapıyor. Lan ve Bran'e hiç benzemiyor.

Bunlar onun yavruları. Landon, Brandon ve Glyndon. Tiki isimlere sahip olmalarının nedeni Kral olmaları ve babalarından daha iyi kraliyet benzeri hayatlar sürecek olmaları.

Sanırım çok fena sıçtım.

Astrid: İlgili mi?

Birisi. Onları incittim. Kötü bir şekilde. Ne yapmalıyım?

Astrid: Özür dile.

Daniel: "Hayatını mahvettiğim için özür dilerim "in faturayı ödeyeceğini sanmıyorum.

Astrid: Gerçek bir özrün gücüne şaşıracaksın, Bug.

Astrid: Bu Nora Teyze ve Zach hakkında mı? Sonunda onlarla konuşacak mısın?

Hayır.

Dırdır etmeye ve vekil annem gibi davranmaya başlamadan önce telefonu fırlatıp atıyorum.

Arabayı malikanenin içindeki küçük mesafeye sürerken sarhoş ve sinirli olduğum için parmaklarım titriyor.

Kapıcı ön kapıyı açıyor ve lağım faresi görünümümü görmezden gelerek muhteşem bir iş çıkarıyor.

Aracı evin önünde -ya da çimlerin üzerinde- durdurur durdurmaz kendimi arabadan dışarı atıyorum. Her neyse.

Bir melek beni eve davet ediyor. Ya da ben

sarhoşum.

Umarım öyledir ve gerçekten psişik terapiye ihtiyacım yoktur.

Genelde yemek gördüğümde hissettiğim mide bulantısı mideme hücum ediyor. Ya da belki de midem ve göğüs kafesimin arkasında atan şeyle ilgili farklı bir şeydir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nicole bahçenin ortasında duruyor, üzerinde şeftali rengi dantelli beyaz bir elbise var ve kollarını kabarık bir şal örtüyor.

Sarı saçları güneşin parlaklığıyla kıçına doğru dökülüyor.

Beni diri diri yakacak ama yaklaşacağım bir şey.

Dokun ona.

Lanet olası ateşi üfle.

Isırılabilir dudaklarını hafifçe aralayarak ayı izlerken başı geriye eğiktir.

Aya aşık bir güneş.

Bu şey bir trajediye mahkum değil mi?

Sanki beni doğal olarak hissedebiliyormuş gibi dikkati bana kayıyor.

On

u. Bana doğru koşarken nefesi kesildi ve . Sikeyim böyle işi.

Hay sikeyim.

Onun bana gelişini görmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

O gün bana sırtını döndüğü için travma sonrası stres bozukluğu yaşıyorum. bavullarını topladı ve gecenin karanlığında kayboldu.

Hava gerginlikle çatırdıyor ve onun kokusuyla değişiyor. Kiraz, acı ve lanet olası kalp ağrısı.

Neşe de öyle. Ne kadar küçük olursa olsun.

"Ne oldu?" Yüzümü avuçlarken sesi titriyor, parmakları şakağımdaki kuru kanı temizliyor.

"Bar kavgası." O kadar da sarhoş değilim. Ama yine de onu görmek beni her zaman ayıltırdı. "Diğer aleti görmelisin. Biz konuşurken kalp masajı yapıyorlar."

"Ne zamandan beri kavga ediyorsun?"

"Bugünden beri." Lolli'nin onu severken yaptığı gibi eline doğru eğiliyorum ve hayır, ne kıskanıyorum ne de bir kediyi taklit ediyorum. "Beni mi bekliyordun, Peaches?"

"Kendini övme. Jay sonra uyuyamadım."

"Bilirsin... yüzün kızardığında ya da yalan söylediğinde yanakların dudaklarınla aynı tonda kırmızı olur. Sanırım şu anda her ikisi de."

"Kapa çeneni. Şunu temizleyeyim." Elimi tuttu ve beni içeri götürdü.

Kendi evimde bana rehberlik etmesine izin verdim, arkamdan onu izledim, bakışlarımı ondan alamadım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ellerim ona dokunmak, o muhteşem saçlarından tutup öpmek için kaşınıyor.

Ama bir şey beni durduruyor.

Onu kurtarmaya gelmediğin için seni asla affetmeyecek.

Çenem sıkıştı.

Yumruğum

sıkılaşıyor.

Ve keşke o viski şişesini bitirseydim.

Aslında arabaya geri dönüp tam da bunu yapmalıyım. Belki bu sefer kapıya çarparım.

Nicole beni bir kanepeye oturtuyor ve sanki Sherlock'u oynamış ve bu konağın her köşesini öğrenmiş gibi yan masadan bir ilk yardım çantası çıkarıyor.

Ki bunu yaparsa hiç şaşırmam.

Her zaman meraklı, sezgileri güçlü ve tanıdığım en zeki kadın olmuştur.

Nicole pamuğu alnıma değdiriyor, kaşlarını çatıyor. "Sen çocuk ya da genç değilsin. Bu yaşta nasıl kavgaya karışabiliyorsun? Tanrı aşkına, sen bir avukatsın, kavga etmek seçeneklerinden biri bile olmamalı."

Onun sesi benim en sevdiğim senfoni ve en çarpık kabusum gibi.

Ama aramızdaki mesafeyi ne kadar kapatmak istesem de, zaten çok derin.

Çok .

Her şeyi ettin, Daniel. Ona dokunmaya hakkın olduğunu düşünüyorsun. Onu mu?

Pamuğu parmaklarından hızla çekiyorum ve sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

"Ben

kendi başıma yaparım."

Omuzları düşüyor ve sanki göğsüne basmışım gibi yüzü buruşuyor.

Ama kendime o yumuşak yüze, tadını hatırladığım tek dudaklara bakma izni vermiyorum. On bir yıl boyunca başka kadınları öpmedim, bunun nedenini asla bulamadım. Annesinin tutuklandığı gün onu öptükten sonra değil. Bir bakıma, onu ofisimde becerdiğim gün dudakları tekrar dudaklarımı bulana kadar onun tadı bende kaldı.

Nicole, ikimizin de nefesi kesilene ve birbirimizin havasını paylaşana kadar öpmek istediğim tek kadın.

Düşünce tarzın yanlış, sikik.

Merdivenlere doğru yürürken ilk yardım çantasını alma zahmetine girmeden arkamı dönüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama bir adım bile atamadan, kırılgan, kırık sesi beni durduruyor. "Seni itiyor muyum?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

26

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

Eğer kalpler serbestçe dökülebilseydi, benimki yere sıçrardı.

Parmaklarım şalıma gömülüyor ve sırtına uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. Görünüşe göre Daniel'dan elimde kalan tek şey bu.

Sırtını.

Onun soğuk omzu.

Cahilliği.

On bir yıl bunu değiştirmedi. Muhtemelen hiçbir şey değiştirmeyecek.

Yavaşça arkasını dönüyor ve yüzündeki gerginlikten, bir savaşçının miğferi gibi yüz hatlarını kaplayan çiğ öfkeden fiziksel olarak irkiliyorum. Bu ve şakağındaki kuru kan onu vahşi gösteriyor.

İlkel, hatta.

"Az önce ne dedin sen?" Hava, onun sakince söylediği sözleri bir kırbaç gibi taşıyor ve tenime *şak* diye *çarpıyor*.

Ruhumda bir zehir gibi kanayan acıya rağmen çenemi kaldırıyorum. "Hasarlı mal olduğum için mi benden iğreniyorsun?"

"Kapa çeneni, Nicole."

"Anlat bana." Ona doğru yürüyorum, hızım sakat bir hayvan gibi yavaş ve hatalı. "Artık bana dokunmak istemediğini söyle. Söyle Daniel. Beni bırak da seninle ilgili bu kuruntulu düşüncelerden kurtulayım-"

Beni boğazımdan yakalayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında sözlerim bir solukta bitiyor. Bu aç bir öpücük, hayvani bir doğası var ve o kadar sıcak ki muhtemelen ikinci derece yanıklardan muzdarip olacağım - bunu birinci derece yap.

Parmakları boynumun kenarlarını sıkarak başımı döndürüyor ve diğer eli beni nefessiz bırakan bir sahiplenmeyle çenemi kavrıyor.

Beni nefessiz bırakıyor.

Kollarında neredeyse öldüğüm o günden beri hep öyleydi.

Dudakları dudaklarımı yutuyor ve dili fethetmek için saf bir niyetle içeri kayıyor.

Beni yuttuğu gibi aniden ağzını ağzımdan çektiğinde büyü bozuldu. Gözlerindeki ateş, gözlerinden dökülen lavlardan başka bir şey değildi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir volkan.

"Sakın ama *sakın* bunu tekrarlama. Sen hasarlı mal değilsin, hiçbir zaman olmadın ve olmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Şu anda onu gördüğüm en çekici kişi olduğunu düşünmem yanlış mı? Şakağındaki kan izi bile onu düşmüş bir melek gibi yakışıklı kılıyor.

Her şeyi alıp , ihtiyacım olmadığını düşündüğüm ama ihtiyacım olduğu ortaya çıkan desteği bana verebilen kişi.

Boğazımdaki bir sıkışma beni rüya evresinden çekip çıkarıyor. "Anlaştık mı?"

Başımı salladım.

"Sesini kullan."

"Evet. Ben sadece... bana dokunmak istemediğin için benden iğrendiğini düşünmüştüm."

Ereksiyonunu karnımda aşağı yukarı kaydırarak kalçalarımın arasına şiddetli bir uyarılma dalgası yayıyor. "Tiksinmiş gibi mi görünüyorum? Tüm dünyadan iğrenebilirim ama senden asla, Peaches. Hay sikeyim. Bana ne yaptığını biliyor olmalısın."

"Hayır," geveledim. "Anlat bana."

Alnını benimkinin üzerine koyuyor ve beni saf yoğunluğun şokuna hapsetmeden önce gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor. "Hem zevk hem de acıyla sınırlanan bir çaresizlikle istediğim tek kadın sensin. Beni delirten ama yine de gözümü ayıramadığım tek kadın. Sana olan saplantım, bana seni hatırlattıkları için tüm sarışınlardan nefret etmeme neden oldu. Esmerler benim tipim değil, Peaches. Benim tipim sensin. Ve biliyor musun, ayrıcalıklı olma durumun hiçbir işe yaramıyor. Sen hayatıma geri beri, başka bir kadınla sevişmeyi bırak, onu göremiyorum bile. Sorun sensin. Sadece sen."

Mutluluk yüzünden kalp krizi geçirmek mümkün mü?

Olduğumdan daha derine serbest düşüş mümkün mü?

Az önce söylediği tüm sözler kafamın içinde yankılanıyor, başımı döndürüyor, yönümü şaşırmama neden oluyor ve dokuzuncu buluta doğru yol alıyorum.

Sadece kelimelerle kafayı bulabileceğimi

düşünmemiştim. Herhangi bir kelimeyle değil.

Daniel's.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "O zaman... neden özel olmayı şiddetle reddettin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başparmağı, yatıştırıcı bir ninninin ritmi gibi yanağımı ileri geri okşuyor. "Seni kendimden uzaklaştırmak, hiçbir şey ifade etmediğini kendime kanıtlamak istedim."

"Senin için nasıl oldu?"

"Berbat bir şekilde ve seni bir hayvan gibi becermemi istemiyorsan böyle gülümsemeyi kes."

Sırıtışım genişliyor. "Yapabilirsin. Eğer sensen, her şeye hazırım." İçinden bir homurtu dökülüyor. "Beni öldürüyorsun, Peaches."

"Bunca zamandır beni öldürdüğünden daha fazla değil." Parmak uçlarımda yükseliyorum, gömleğini avuçluyorum ve en derin sırrımı fısıldıyorum. "Olanlardan sonra seksten tekrar zevk almamı sağlayan ilk kişi sensin."

Sanki ona tokat atmışım gibi fiziksel olarak irkildi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Kabul ediyorum, başlangıçta bazen çok fazla geliyordu, bu yüzden panik atak geçiriyordum."

Daniel gözlerimi arıyor, yüzünün çizgileri acıyla buruşmuş. "Seni incittim mi? İstemeden de olsa?"

Başımı salladım. "Her zaman benimle ilgilendin ve beni ilk sıraya koydun. Zamanla sana dokunurken daha rahat olduğumu fark etmedin mi? Bunu yapmaya devam edersek daha da iyi olacağına eminim."

Ayaklarımın tabanına geri döndüğümde Daniel inliyor ve kısa bir süre sonra dudakları tekrar dudaklarıma yapıştığında ben de ona katılıyorum.

Beni güçlü kollarıyla yukarı kaldırıyor, dünyayı ayaklarımın altından çekiyor. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni merdivenlerden yukarı taşırken inliyorum, gülümsüyorum ve ağzına karşı gülüyorum.

Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum ve umurumda da değil.

Daniel'ı bir ömür boyu öpebilirim ve sıkılmam. Tadı alkol, biraz lolipopun şeftali aroması ve çaresizlik kokuyor.

Tadı en sevdiğim şeylere benziyor.

Sırtım yumuşak bir şeyle, bir şilte ile buluşuyor. Onun yatak odasındayız, biliyorum çünkü Daniel'ın dönmesini beklerken ısrarla yaptığım tur sırasında evin bekçisi bana öyle söyledi.

Londra beni korkutuyordu. Londra sahte cepheler, kırık hayaller ve geri dönüşü olmayan travmalarla doluydu.

Ama o değil.

Şimdi, bu beni heyecanlandırıyor. Günümün en önemli anının onunla didişmek olduğu zamanlara dönmek istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Keşke ona "Sen bir eziksin" diyebilseydim, yani beni rahatsız eden tek kişi sensin.

Defol demek yaklaş demekti.

Senden nefret ediyorum, senden hoşlanıyorum, seni özlüyorum, seni seviyorum.

Beni öpmeye devam ederken şalımı fırlatıyor ve elbisemi yırtmak için elini arkama atıyor.

Sonra elbisem yere düştü ve kısa süre sonra sütyenim ve iç çamaşırım da onu takip etti. Onun vahşi gözleri önünde çırılçıplak kaldım ama bu panik atak belirtisi bile yaratmadı.

Göğsümde bir farklı atak oluyor . Kalp. Hayat. Her yerde.

Peki ya bana bakışı? Hem şehvet hem de tutkudan başka bir şey değil. Benden iğreneceğini, bana dokunmak istemeyeceğini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Daniel gömleğini yırtarak açıyor, kaslı karın kaslarını ve pürüzsüz göğsünü ortaya çıkarıyor.

Bu güzel adam benim. Hepsi benim.

Ve dudakları meme ucumu bulduğunda bu düşünceyi mühürledi. Ben daha fazlası için yatakta kıvranıp eğilene kadar dişlerinin arasındaki sıkı tomurcuğu emiyor.

"Oh, Dan..."

Yavaşça başını kaldırıyor, çenesini göğsümün yumuşak etine dayıyor. "Tekrar söyle. Benim adımı."

"Dan..."

"Beni istediğini söyle, Peaches."

"Seni istiyorum. Seni hep istedim."

"Siktir." Parmaklarını karnımdan aşağıya, bacaklarımın arasındaki sıcak yere doğru kaydırıyor. "Sırılsıklam olmuşsun, bebeğim."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, tek kelime edemiyorum. Söylememe de gerek yok. Beni dakikalar içinde orgazma ulaştırıyor, parmakları ustalıkla göbeğimi ve klitorisimi çalıştırıyor. Sanki beni çıldırtacak doğru yerleri biliyor.

Ben hala bunun etkisindeyken, Daniel pantolonunu ve boxer külotunu çıkardı. Bacaklarımı omuzlarına atıyor ve yavaşça ama çok derin bir şekilde içime giriyor, zevkli noktama çarpıyor.

Beni şefkatle sikerken orgazm uzuyor, hareket etmeden önce beni tamamen doldurmak için zaman ayırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ritim beni çılgına çevirirken nefes alışlarım ve inlemelerim havayı dolduruyor. On bir yıl önce o gece beni becerme şekline çok benziyor.

İlk sert ve acımasız olanlardan sonra, beni yavaşça, tadını çıkararak sikmeye başladı ve benimle seviştiğini düşünecek kadar aptaldım.

Görünüşe göre şu anda ben de aptalım, çünkü bu görüntüyü kafamdan silemiyorum.

O kelime.

O his.

Kalbim yükseliyor ve bedenim uzun yıllar uykuda kaldıktan sonra hayata patlıyor.

Midem çalkalanıyor ve her uzvum onunkiyle aynı tempoya giriyor, kalçalarım onun gücüyle buluşmak için dönüyor.

Ve tam geleceğimi düşündüğüm anda, Daniel bizi çeviriyor.

Ben üstteyken sırt üstü yattığında nefesim kesiliyor. Bu pozisyon onu içimde o kadar derinlere götürüyor ki, onu karnımda hissedebiliyorum.

Avuçlarım göğsünde, acı ve intikam dövmesinin üzerinde, ona soru dolu gözlerle bakıyorum.

"Bin bana, Nicole."

"Ne?"

"Boşalmak için sikimi kullan. Beni ne kadar çok becerirsen göğüslerinin zıpladığını ve saçlarının uçuştuğunu görmek istiyorum."

Vay anasını.

Kalbim buna dayanamıyor. Bedenim de kaldıramıyor ama yapıyorum. Kendimi kaldırıyorum, sonra sikinin üzerine düşüyorum.

O kadar sert ve kalın ki biraz acıtıyor, ama bu yanmayı hoş ve bunu defalarca tekrarlıyorum.

Ritmimi bulduğumda göğsünü bırakıyorum ve denge için kalçalarını kavrıyorum. İlk başta Daniel beni o ateşle, o şehvetle ve benimkini yansıtan arzuyla izliyor.

Gözlerini zıplayan göğüslerimde, vahşi saçlarımda ve son olarak vücudunun benimkiyle buluştuğu yerde gezdiriyor.

Sonra kalçalarımı kavrıyor, kapüşonlu gözleri benimkilere odaklanıyor ve alttan içime giriyor.

Ritim çılgınca ve sürtünme o kadar yoğun ki, sadece zevk vaadinden bile bayılacağımı düşünüyorum.

"Tanrıça gibi görünüyorsun, Peaches."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O zaman boşalıyorum, göğsüm tüm kelimelerle, dokunuşlarla ve aradaki her şeyle sıkışıyor.

Ama bitmiyor. Kendi orgazmını kovalarken alttan içime girmeye ve meme uçlarımla oynamaya devam ettiğinde değil.

Alt dudağımı ısırıyorum, derinlere salınırken yüzünün buruşmasını izliyorum.

Ben.

Dölünün içimden aktığını hissedebiliyorum ve yere yığılırken bir iç çekiyorum.

Başım onun gürleyen kalp atışlarıyla çarpışıyordu.

Sanki göğsünden fırlayıp benimkine girmeyi planlıyormuş gibi.

Seni seviyorum, demek istiyorum ama diyemiyorum.

Ya bu anı mahvederse? Ya onu tekrar kaybedersem? Eğer duygularım onu korkutuyorsa, onlara gerek yok demektir.

Daha önce başımı belaya sokan aptalca duygulara gerek yok.

Ben sadece bununla iyiyim.

Ya da en azından öyle olduğumu düşünmeye çalışıyorum.

Karşılıksız aşk acıtır. Ne kadar saklamaya çalışırsam çalışayım, içimin daha derin bir yerine kaçıyor ve orada kalmaya devam ediyor, iltihaplanıyor, her sabah yuttuğum acı bir hapa dönüşüyor.

Her gün.

Her yıl.

Kendimi Daniel hastalığından kurtarmaya çalıştım. Gerçekten denedim ve Jay'i büyütmekle ve beni çiğnenmiş sakız gibi tüküren bir dünyada hayatta kalmakla meşgul olduğum onca yıl boyunca başarılı olduğumu düşündüm.

Ama onu tekrar görmek, onunla birlikte olmak, onun gizli bir parçasına ulaşmak çok fazla.

Buna karşı koyacak kadar güçlü değilim. Ona direnmek için.

"Acı sanatı intikamın soyut bir biçimidir," dövmesini odanın sessizliğinde okudum. "Kim demiş bunu?"

"Ben."

"Filozof olduğunu bilmiyordum." "Değilim.

Rüyamda gördüm."

Dirseklerimi göğsüne dayayıp ona bakıyorum. "Sen de bir hayalperestsin. Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Dan."

Dudaklarını bir sırıtış kaplıyor ve bu benim için hiç iyi değil çünkü gamzeleri beliriyor ve benim için çok büyüleyici, güzel ve tehlikeli. "Görev tamamlandı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hâlâ benden intikam almak istiyor musun?"

"Hayır. En bunu istediğimi bile sanmıyorum, sadece... o olumsuz düşünceleri o kavanoza yönlendirdim."

"Bu kötü davranmayı bırakacağın anlamına mı geliyor?" "Öyle miydim?"

"Sen bir pisliktin."

"Sözlüğünüzde renkli bir dil olduğunu görmek mutluluk verici, Bayan Prude."

Parmaklarım alnındaki kanı buluyor ve silmeye çalışıyorum. "Bazen içimden lanet ediyorum. Gösterdiğim şey asla hissettiğim şey değildi."

Ağır ağır nefes alıyor. "Bunu görmeye başlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Tüm bunları kafamda toparlamak için biraz zamana ihtiyacım olacak." "Bir istisna vardı."

"Bir istisna mı?"

"İlk kez seks yaptığımız gün, ne hissettiğimi gösterdim."

Yüz hatlarını ateşli bir bakış kaplıyor ve beni tekrar becereceğini düşünüyorum ama beni öpüyor.

Tatlı ve yumuşak, sonra çiğ ve şiddetli.

"Bana benim olduğunu söyle Nicole," diye inliyor dudaklarıma karşı. "Ben seninim." Bu sözler şimdiye kadar söylediklerimin en kolayı. "Sadece benim mi?"

"Sadece senin."

Muhtemelen küçüklüğümüzden beri.

Ama bunu söylemiyorum çünkü görünüşe göre duygular Daniel'ın uzmanlık alanı değil. Cehenneme kadar yolu var. Hala kafasını geçmişle meşgul ediyor.

Ona zaman verirsem, bana geri dönecektir, değil mi?

İyileşecek. Ben iyileşeceğim ve o beni sevecek.

İçim ürperdi.

On bir yıl önce de aynı şeyi düşünmüştüm. Zamanla bana geleceğini.

Ama durum hiç böyle olmadı.

Bir şey varsa, o da bir trajediyle sonuçlandı.

Onu öperken ve bacakları ve kolları beni bir koza gibi sarmışken vücudunun kıvrımlarında uyurken bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Sanki bana yeterince dokunamıyor, vücudunu benimkiyle yeterince sarmalayamıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yeterince yanımda ol.

Küçük bir nefes sesi beni uyandırıyor. Pencereden gelen sabah ışığı önce kafamı .

Dün gece perdelerin kapalı olduğuna eminim ve malikânenin çalışanlarının Daniel'ın yatak odasına ellerini kollarını sallayarak gireceklerini sanmıyorum.

Oh, kahretsin. Lütfen bana Jay'in yolunu bulduğunu söyleme.

Sarsılarak oturur pozisyona geliyorum ve yorganı göğsümün etrafına çekiyorum.

Neyse ki, küçük kardeşimi ömür boyu travmatize etme konusunda endişelenmeme gerek yok.

Ne yazık ki, hayatım boyunca bir daha görmemeyi dilediğim yeşil gözlere bakıyorum.

Üvey kız kardeşim -eski üvey kız kardeşim- elini kalçasına koymuş bana bakıyor. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

27

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

Babamın bana öğrettiği birkaç şeyden biri de su ve yağın asla birbirine karışmayacağıdır.

Onları birbirine sıkıştırabilir, sonsuza kadar sallayabilirsiniz, ancak durağan bir duruma geçtikleri anda her biri kendi dünyalarına çekilir.

Astrid ve ben işte. Su ve yanan yağ.

Onunla on beş yaşındayken tanıştığımdan beri, beklenenlere isyan eden ve aristokrat kanını daha az önemsemeyen özgür bir ruhtu.

Henry Amca'nın serveti, adı ve bağlantıları parmaklarının ucundadır ama bunları hiç kullanmamıştır.

Aksine, onlardan, hayatımızdan ve benden nefret ediyordu - ona karşı bir sürtük gibi davrandığımı düşünürsek haklı olarak.

Hepsi yanımda oturan dangalak yüzünden.

Giyindik, ya da en azından ben giyindim, başıma bir elbise geçirdim ve kollarımı şalla kapattım.

Daniel'ın üzerinde sadece gardıroptan aldığı bir şort var. Saçları açık kahverengi buklelerden oluşuyor ve alnına gelişigüzel dökülüyor.

Yüz ifadesi hâlâ uykulu, hatta sıkılmış. Uzun bacaklarını uzatmış, bileklerinden kavuşturmuş ve iki elini başının arkasında birleştirmiş olmasına bakılırsa duruşu kesinlikle ikincisine benziyor.

Bu pozisyonda karın kasları herkesin görebileceği şekilde kasılıyor. Yani son on dakikadır volta atan Astrid.

Ona bakmaması için onu bir anlığına kör etmek istemem yanlış mı? Evet, muhtemelen öyle. Bunu düşünmediğim anlamına gelmez.

"Otur, başımı akşamdan kalmalığımdan daha fazla ağrıtıyorsun."

Astrid çığlık atarak durdu ve ona ters ters baktı. Benden daha kısa, uzun kahverengi saçları ve en parlak çimenlerle yarışacak kadar yeşil gözleri var.

Basit bir kısa tulum ve beyaz tenis ayakkabıları giyiyor. Süslü, gösterişli bir şey yok. Gençliğimizden beri onun moda anlayışı bu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Artık ünlü bir sanatçı olmasına ve ülkenin en zengin ailesiyle evlenmesine rağmen, görünüşü ya da kendini idare etme biçimi konusunda hiçbir şey değişmedi.

"Aman Tanrım, şuna bak. On bir yıl ülkeyi terk ettikten sonra beni arayıp İngiltere'de olduğunu söylemek için kullanabileceğin bir sesin var. Bu on yıl ve bir yıl demek. Büyütülecek bir şey değil."

"Hobilerine drama kraliçeliğini de eklediğini bilmiyordum. Arkadaşın olarak, bunun sana yakışmadığını söylemeliyim."

"Ve bu sana yakışıyor mu?"

"Bütün evi inleten ve korkutup kaçıran ben değilim, Bug. Senin şerefine çay içecekler ve arkandan deli cadı diyecekler."

"Eve gelmemek için bitmek bilmeyen bahanelerinden bahsediyorum." "Ev abartılıyor."

"İngiltere'ye gelmeme nedeniniz de öyle." Sert bir öğretmen gibi kollarını kavuşturarak karşımızdaki sandalyeye oturuyor. "Şimdi, başka bir önemli konu hakkında konuşalım. Amerika'da sevişmekten bıktınız da mı ona razı oldunuz?"

Yanaklarım ısındı. Nedense konuşmalarında görünmez kaldım ve neden bunun o çığlık atıp gidene kadar devam edeceğini düşündüğümden emin değilim.

Daniel'in alaycı tavrını ona da yöneltmesi beni neden biraz rahatlattı bilmiyorum.

"Onun adı Nicole," diyor ve irkiliyorum, sonra gülümsüyorum, ayağa kalkıp onu öpme isteğimle savaşıyorum.

Astrid'in canı cehenneme.

Gözlerini bana dikiyor ve saf bir alaycılıkla konuşuyor. "Bilmiyor muyum?"

"O zaman kullan." Muhtemelen hem akşamdan kalma hem de yaralı olduğu için başını eğerek doğrulurken ses tonunda alaycılıktan eser yoktu.

Astrid dudaklarını onaylamaz bir şekilde büküyor. "Gerçekten de odadaki fili ele almayacak mıyız?"

"Drama kraliçesi eğilimlerini mi kastediyorsun?" Daniel yanaklarını muhteşem gamzelerle buruşturan masum bir gülümsemeyle soruyor.

"O!" Beni işaret ediyor. "Onun burada ne işi var? Ve neden o kadar insan varken onu beceriyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Son kez söylüyorum, onun adı Nicole. Benimle geldi, daha doğrusu onu buraya zorla getirdim. Ve son baktığımda kimi becerdiğimin seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Dudaklarım titriyor ve parmaklarım avuçlarımın içine girerek şalı sıkıca kavrıyorum.

Rüya görüp görmediğimi kontrol ediyorum.

Eğer bu Daniel'ın beni seçtiğini hayal ettiğim bilinçaltı fantezilerinden biriyse.

Avuçlarımda ağrı var. Yani

bu gerçek.

Astrid'in yerine benim tarafımı tutuyor. *En iyi arkadaşı* Astrid.

Her zaman benden önce gelen Astrid. Yıllarca bana ters ters bakarken, onunla tanıştıktan birkaç dakika sonra arkadaş olduğu kişi.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? O sürtük Nicole, Dan! 'Sen bir eziksin, git bir direğe otuzbir çek' Nicole. 'Benimle aynı havayı soluyacak kadar iyi değilsin, yirmi yıl sonra dene' Nicole. "Astrid'den intikam almak için Levi'ye sakso çekeceğim" Nicole. Ne yaptığını unuttun mu?"

Kötü sicilimi hatırlayınca irkildim. Ve bir kez daha benim ne kadar değiştiğimi ama onun değişmediğini fark ediyorum.

Yağ ve su. Astrid ve ben böyleydik ve hep böyle olacağız. "Belli ki yapmamışsın." Daniel hiç . "Ve işte ben

"O yumurtalarınızın bazı anılarınızı sildiğini sanıyordum." "*Onu*

asla unutmayacağım."

"Biraz saplantılı ama tamam, Bug. İşin bitti mi?" "O

gidene kadar bitirmedim."

"Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes." Ona bakıyorum, sesim şaşırtıcı derecede sakin.

"Seninle konuşmuyorum."

"Evet, eğer bana yumruk atmaya devam edersen öylesin." Omurgamı dikleştiriyorum. "Bir şey söylemek istiyorsan yüzüme söyle. Daha önce bundan hiç çekinmemiştin."

"Tamam o zaman, bunu yapıyoruz." Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor. "Daniel'ı her zaman Louboutin'lerinin altındaki pislikten daha kötü görürken ondan ne istiyorsun? Onun başarısını duydun ve ek iş olarak altın aramaya mı başladın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ondan tek kuruş para istemedim. Ben onun asistanıyım, altın arayıcısı değil."

"O senin asistanın mı?" Sorusunu Daniel'a yöneltiyor, sonra bana bakıyor. "Sen bir asistansın. Vay be. Ne kadar da düşmüşsün."

"Eğer beni küçük hissettirmek istiyorsan, bu işe yaramayacak. Yeni hayatıma çoktan alıştım ve söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey beni etkilemez."

"İyi güzel de, neden Daniel? Ondan nefret ediyordun. İçkisine ilaç kattın ve ona tecavüz ettin!"

Parmaklarım nemli hale gelirken Daniel'ın yanımda sertleştiğini hissedebiliyorum. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Ona tecavüz ettiğimi mi söyledi? Ben... ona *tecavüz mü ettim*?

Uzuvlarım titremeye başlıyor ve boğazım düğümleniyor. Ne zaman R-kelimesinden bahsedilse bu bilinçsiz bir tepki.

Muhtemelen doğal değil. Panik ataklarım ve kırık ruhum gibi. Daha yeni yeni hayata dönen bir ruh.

Uzun zaman önce kaybettiğimi sandığım bir ruh.

"Sana durumun böyle olmadığını söylemiştim Astrid." Sesi ilk kez yükseliyor. Ona ilk kez kendi ismiyle de hitap ediyor.

"O zaman neydi? O gece ona ve bana ilaç verdin, Nicole! Levi bunu kameralarda gördü. Bana kendin söyledin."

"Değil..." Sözcükleri ağzımdan çıkaramadan susuyorum. "O zaman neydi?" Astrid soruyor.

"Onu becerdim." Daniel sarsılarak ayakta durur. "Onu takip ettim ve Chris'i kovdum çünkü onun ya da başka birinin ona dokunduğunu düşünmek beni bir seri katilinkinden daha cani bir ruh haline soktu. Çünkü yıllardır beni delirtiyordu ve o anda, bunu bana yaptıran uyuşturucularmış gibi davranabilirdim. Peki ya o gece? Kaza geçirdiğin ve neredeyse öldüğün gece, o ana kadar hayatımın en mutlu gecesiydi. Ta ki onu yangının ortasında terk edip seni kendi kanında boğulurken bulana kadar. Yani bana tecavüz etmedi, Astrid. Peşimden bile gelmedi. Onu takip ettim, orada bulunan serseriyi kovdum ve onu sayamayacağım kadar çok becerdim çünkü birini istemenin ne demek olduğunu bildiğimden beri onu istiyordum."

Astrid'in dudakları sözsüz bir solukla aralandı. Bir bebek gibi ağlamama iki saniye kaldı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Az önce söylediği sözler kulaklarımın sınırlarını aştı ve kanayan kalbime doğru ilerliyor.

Elimi tutuyor ve beni yanına çekerken havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Güçlü, sert ve çok sıcak tarafına. Kolu belime dolanıyor, parmakları sanki orada kalmamı sağlamak istercesine kalçama saplanıyor.

"O artık benimle ve hepsi kadar."

Ona, yüz hatlarındaki ve ses tonundaki ciddiyete bakmadan duramıyorum. Çenesinin duruşuna ve dudaklarının çizgisine.

O dudakları öpmek istiyorum.

Parmak uçlarıma çıkıp dünyanın onunla olduğumu görmesine

izin vermek için. Onun olduğumu.

Benim olduğunu.

Astrid'in de benim gibi ne diyeceğini bilemediğini söyleyebilirim.

O bir cevap oluşturamadan Jay merdivenlerden aşağı iner. "Bu kargaşa da neyin nesi? Bazılarımız uyumaya çalışıyor."

Astrid'in başı Jay'e doğru dönüyor ve gözlerini ona dikiyor. Sonra da bana. "O..."

"Kardeşim." Başına bir şey gelmesinden korktuğum için isteksizce ona doğru koştum ve kolumu ona doladım.

"Peki sen kimsin?" Jay yanımdan geçerken meraklı gözleriyle beni inceliyor. Onu.

"Daniel'in en iyi arkadaşı," diyor iddialı bir şekilde, görünüşe göre tüm söylediklerinden sonra Daniel'ın arkadaşlık haklarını iptal etti.

"Bu durumda, sen iyisin. Dan'in arkadaşı benim de arkadaşım." Jay yanımdan geçip ona elini uzatıyor ve geniş bir sırıtış atıyor. "Ben Jayden, dokuz yaşındayım. Şimdiden birkaç sınıf atladım ve muhtemelen daha da atlayıp kansere ya da insan aptallığına çare bulan bir dahi olacağım. Hangisinin daha acil olduğuna henüz karar vermedim."

Daniel ve ben gülümsüyoruz ama eski üvey kardeşim gülüyor. "Benim çocuklarımla eğlenecekmişsin gibi . Ben Astrid."

"Tanıştığımıza memnun oldum Astrid. Önemli bir sorum var, çocuklarınız Minyonları seviyor mu, sevmiyor mu? Çünkü bu bir anlaşma bozucu."

"Aslında öyle. En azından çoğunluk." "O

zaman gidip çoğunluk ile tanışalım."

Omzunu sıkıyorum. "Başka zaman, tamam mı? Astrid meşgul olmalı."

"Hayır, ." Astrid'in yüzü beni izlerken okunmaz halde. "Hadi birlikte kahvaltı yapalım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hepimiz mi?" Emin olmadan sordum.

Bana garip bir bakış attı. "Evet. Israr ediyorum."

Astrid'in bizi barış teklifi olarak evine davet ettiğini düşünecek kadar aptal değilim.

Kaltak bir tip olmayabilirdi, ama her zaman "değer verdiğim kişiyi korurum" tipiydi. "Sevdiklerime bulaşırsan seni keserim" tipiydi.

Neden bana palyaço kıyafetleri giydireceğini ve çocuklarına bana değerli boyasını püskürtmelerini söyleyeceğini düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok.

Çok mantıklı olurdu, cidden.

Evine olan yirmi dakikalık yolculuk bunu yapmaz.

Büyük, sıcak bir el, diğer elimi kalçalarımın arasına sakladığım benimkini tutuyor. Daniel parmaklarını benimkilerle birleştirirken ona bakıyorum, dikkatini yoldan ayırmıyor.

Orada, kalçalarımın arasında kalıyor, zevk, sıcaklık ve hepsinden daha önemli bir his uyandırıyor.

Barış.

Bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum. Zorlama ya da sahte

değil. O yanımdaysa, bunu yapabilirim.

Ya da en azından ben öyle düşünmeye çalışıyorum.

Haki pantolon ve polo tişört giymiş, bu da ona hem şık hem de seksi bir görünüm kazandırmış. Daniel her zaman iyi ve kötü arasındaki çizgide gezinirdi.

Kiminle uğraştığına bağlı olarak en yaramaz baş belası ve en soğuk pislik olabilir.

Astrid'in evine, daha doğrusu malikanesine varıyoruz. Eminim burası eski bir kaleydi ve modern bir ortama dönüştürdüler.

Jay arabalar durur durmaz koşarak Astrid'in yanına gidiyor. Bir geveze gibi durmadan onunla konuşuyor. Bazen onun bu kolaycı doğasını kıskanıyorum. Kendini ifade etmeyi ne kadar kolay buluyor. Benim çocukluğumdan çok farklı, çekingen ve kurallara göre hareket eden bir çocuktum.

En azından çocukluğunu dolu dolu yaşayabildiği için mutluyum.

"Anne!" Açık kahverengi saçlı küçük bir figür bacağına çarpıyor, ardından Jayden'a hayranlıkla bakıyor. "Bir prens bulmuşsun, anne!"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sayılır." Gülüyor, sonra onunla neredeyse göz hizasına gelecek şekilde eğiliyor. Yanağından öperken yüzünde yumuşak ve sevgi dolu bir ifade var. "Brandon, bu Jayden. O da Minyonları çok seviyor. Koleksiyonunu ona göstermek ister misin?"

"Evet!" Brandon Jay'i kolundan tutup neredeyse içeri sürüklüyor, sonra durup bize el sallıyor. "Merhaba Dan Amca ve annemin resimlerindeki güzel bayan."

Sonra Jay'i de yanına alarak ortadan kaybolur.

Ona bakıyorum. "Sende benim fotoğraflarım mı var?"

Boğazını temizliyor. "Aile albümündeki bazı eski şeyler."

"Henry Amca'nın onlardan kurtulduğunu sanıyordum."

"Sadece annenle birlikte olanlar," diyor küçümseyerek ve bizi arka tarafa götürüyor.

Yine de söylediği şeyi düşünmeden edemiyorum.

Sadece annenle olanları.

Yani, sadece benim kaldığım mı?

Astrid'le tekrar yüzleşeceğimi hiç düşünmemiştim ama şimdi yüzleştiğimde geçmişle ilgili ezici bir suçluluk hissetmekten kendimi alamıyorum. İstemeden de olsa onun kaza geçirmesine neden oldum, kendi evinde istenmediğini hissettirdim ve babasının sevgisi için rekabet ettim.

Sadece çekilmez olmakla kalmadım, aynı zamanda onu incitmeyi kendime görev edindim. Ve geçmişteki halimden nefret ediyorum, ne kadar güvensiz olduğum için onun boğazına sarılmamdan nefret ediyorum.

Sadece davranışlarım için değil, annemin Henry Amca'yı ondan ve annesinden çaldığı, annesini öldürdüğü ve sonra da onu öldürmeye teşebbüs ettiği için de özür dilemek istiyorum. Özür dilemem gereken çok şey var ama bunun onun üzerinde bir etkisi olup olmayacağından emin değilim.

Nefret ettiği kişiler konusunda her zaman iddialıydı ve ben de bunun en tepesindeydim.

Liste.

Bahçedeki çardağa ulaştığımızda düşüncelerim dağıldı,

renk cümbüşüyle boyanmış. Şeffaf yıldızlar düşmüş melekler gibi tavandan sarkıyor.

Bir orduyu doyurabilecek her türlü yiyeceğin bulunduğu kahvaltı masası burada kuruluyor.

Bir şey süpersonik bir hızla bize doğru geliyor ve irkiliyorum.

Daniel ise topu ayağıyla yakalıyor ve hatta top sürüyor. "Görüyorum ki yeteneğini kaybetmemişsin, Sterling."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İyi atış, Kaptan." Daniel, Brandon'ı taşırken bize doğru yaklaşan Levi'ye sırıtıyor.

Bekle. Az Jay ile gitmedi mi? O nasıl-

Levi yaklaştıkça çocuğun Brandon'a tıpatıp benzediğini görebiliyorum ama sol gözünün altında küçük bir ben var. Brandon'ın açık yeşil bir şort ve düğmeli bir tişört giymesinin aksine o bir spor forması giyiyor.

Levi büyüdü ve sert bir adam oldu. Çocuksu güzelliği tamamen erkeksi bir hal almıştır, ancak altın sarısı saçları hala her zamanki gibi parlaktır.

Eğiliyor ve Astrid'i dudaklarından öpüyor, açıkça, diliyle. Tanrım.

Yanaklarım ısınıyor ve onlardan başka bir yere bakmaya çalışıyorum.

"Kendine bir oda bul." Daniel çocuğu Levi'nin kollarından çekip alıyor ve fısıldıyor, "Bundan nefret etmiyor musun, Lan?"

"Ben buna alışkınım." Brandon'ın klonu Lan bir omzunu kaldırıyor. "Aiden Amca, annemle babamın bebek yapmayı sevdiğini söylüyor."

"Aiden amcan haklı."

"Amcan Aiden tam bir dangalak Landon," diyor Levi, sonunda Astrid'le okul tarzı öpüşme seansından uzaklaşırken.

"Aiden Amca dangalak değil. O sadece gerçeği söyler. Ayrıca"-Landon kaşlarını çattı-"şımarık ve gereksiz olan Glyndon'ı sen yarattın."

Astrid öğretmen sesiyle, "Sana kız kardeşine gereksiz deme demiştim, Lan," diyor.

"Ama o öyle."

"Odana git ve bunun üzerine düşün." Onu Daniel'ın kolundan çeker ve ayağa kaldırır.

Landon başını sallar ve ellerini yaşlı bir adam gibi arkasında birleştirerek, "O hâlâ gereksiz," diye homurdanarak uzaklaşır.

"Kesinlikle Aiden'a çekmiş." Daniel gülüyor. "Psikopat olduğu zaman için şimdiden başsağlığı diliyorum."

"Bunu nasıl söylersin, Bug?" Astrid'in sesi mahcup ve haklı olarak öyle geliyordu. Levi joker olmasına rağmen, Aiden yaptığı her şeyde yıkıcı enerji sergileyen biriydi. Sessiz, düşünceli ve açık sosyopatik eğilimleri olan biriydi.

İnternette okuduğum söylentilere göre hâlâ öyle. Karısı ve oğlu onu biraz evcilleştirmiş olabilir ama içimden bir ses Aiden King'in asla değişmeyeceğini söylüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sadece senin görmeyi reddettiğin gerçek. Az önce kız kardeşine gereksiz dedi," diyor Daniel. "Nerede o güneş ışığı?"

Levi, "Jonathan'la birlikte," diye cevap veriyor. "Ve sınırlı zamanın var, Sterling.

Bir tane daha iğneleyici laf edersen seni evimden kovarım."

"Kıskançlığın çok tatlı, Kaptan. Şimdi, bizi oturtacak mısın yoksa Nicole'le konuşmadan onu bir sürüngen gibi izlemeye devam mı edeceksin?"

"Demek Nicole." Levi çenesini kaşıyor. "Onun seni takip eden bir hayalet olduğunu düşündüm ve sana söyleyip söylememeyi düşünüyordum."

"Onu Daniel'ın evinde buldum." Astrid kollarını kavuşturur. "Daha açık olmak gerekirse *yatakta*."

Bir kahkaha patlattı. "Daha fazla bahse girmekte haklı olduğumu biliyordum."

Daniel'ın dudakları bükülür ve ilk kez alaycı bir cevap vermez.

Ancak omurgam bir çizgi halinde sarsılıyor. "Ne...bahsi?"

"Knox bize Sterling'in asistanı olduğunu söyledi ve sarışın fobisini sana tekrar aşık olarak tedavi edip edemeyeceği üzerine bahse girdik."

Bir bahis mi ? Bizim

hakkımızda mı?

"Nicole'ü biliyordun ve bana söylemedin mi?" Astrid hayretle sorar. Levi

onu belinden kavrar. "Sizi endişelendirmek istemedim, Prenses.

Ayrıca, onun hayatından çıkma ihtimali yüzde elliydi."

"Yine de..." Hepimize bakıyor, başını sallıyor, sonra çardağa gidiyor ve omzunun üzerinden Levi ve Daniel'a bakıyor. "Majesteleri benim hayatınızın bir parçası olup olmadığıma ve bu tür bilgilere sahip olmam gerekip gerekmediğine karar verene kadar konuşmayacağız."

"Her zaman bir drama kraliçesi miydi yoksa bu yeni bir alışkanlık mı ya da belki de onu tekrar hamile bıraktın, bu yüzden duygusallaşıyor mu?" Daniel Levi'ye fısıldar.

"Karıma bir daha drama kraliçesi dersen, kafana işleyen birkaç nöronunu yok edecek kadar sert vururum," diyor ona, sonra Astrid'e yetişiyor, kolunu sırtının küçük kısmına doluyor ve ona bir şeyler fısıldıyor.

İlk başta yüzü bomboştu ama sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. Okul yıllarımızdan beri aralarındaki bağı hep kıskanmışımdır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hâlâ ne kadar güçlü olduklarını görmek aynı anda hem iç açıcı hem de yürek parçalayıcı.

Aralarında farklılıklar ve ailevi husumetler vardı ama birbirlerine destek oldular.

Ki bu Daniel ve benim için söylenemez.

Ama yine de, koşullarımız aynı değildi. Birkaç dakika

sonra masada oturuyorduk.

Daniel, Levi ve Astrid tartışırken, ben tüm kahvaltıyı sessiz geçiriyor, yemek ısırıklarını zorla yutmaya çalışıyorum.

Bu ortam bana göre değil. Buradan kaçıp gidebildiğim en hızlı şekilde koşmak için duyduğum kaşıntı, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha acil.

Belki başka bir ülkeye gidebilirim ve tek müttefikimin muhtemelen Daniel'ın siki olduğu bir yere zorlanmam.

Tamam, belki Daniel da, ama bir parçam onun ani fikir değişikliğine inanamıyor. Belki de bu bir numaradır ve herkesin önünde Amerikan lisesi tarzında sürüklenip gülüneceğim.

"Neden yemiyorsun, Bug?" Astrid onunla dolu tabağı arasına bakıyor.

"Bugünlerde sadece Nicole'un yemeklerini

yiyorum." Gözleri bana kaydı. "Yemek mi

yapıyorsun?"

Boğazımı temizliyorum. "Evet."

"Ve onun yemeği yeme lüksüne sahip olamayacağın en iyi şey." Daniel tembelce bir kolunu omzuma dolayarak aramızdaki birkaç santimetreyi öldürüyor. "Kıskanç ol."

Astrid dudaklarını büker. "Neden yapayım ki?"

"Hayatını kurtarmak için bir yumurta bile pişiremezsin. Kaptan seni beslemezse, iskelet olursun."

"Bu doğru değil. Değil mi, Levi?"

"Biraz öyle, Prenses."

"Hey!"

Hem Levi hem de Dan kahkahalara boğulur ve Levi Daniel'e daha önceki tehdidini hatırlatana kadar ona takılmaya devam ederler.

Diğer yandan ben mi? Daniel'ın omzumdaki kolunun ağırlığına kapılıyorum. Parmaklarını kısa kolumun hemen altındaki çıplak kısımda aşağı yukarı kaydırmasıyla. Bunu rahat ve sahiplenici bir şekilde yaparak herkesin bizi duymak yerine görmesini sağlıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sadece bunun için bile olsa, Londra'ya, eve, Astrid ve Levi'nin gelmeye değer.

Eğer o yanımdaysa binlerce garip yemekten geçebilirim.

Bu düşünce kısa sürede kayboluyor ve üzerimize bir gölge düştüğünde küçük gülümsemem de kayboluyor.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Nicole."

Boğazım kuruyor ve düştüğümü hissediyorum.

Daniel'ın tutuşu bile beni yerimde sabit tutamıyor.

Ayrılmamın ve geri dönüp bakmaya bile utanmamın nedenlerinden biri, sadece bir kez paramparça olduğunu gördüğüm her zamanki sakinliğiyle bana bakıyor.

İlk karısının ölümüne annemin sebep olduğunu öğrendiğinde. Henry amca.

"Buraya gelirken onu aradım," diyor Astrid ve sesi sanki su altındaymış gibi uzaklardan geliyor. "Seni görmek istedi."

Neden? Sırf beni suçlasın diye mi? Düştüğümde beni tekmelemeyi seviyor. Ya
pm Bunu ondan alabilirim ama ondan alamam.
ak Bana ilk bisikletimi sürmeyi öğreten baba figüründen değil.
mı?
Düştüğümde dizlerime yara bandı koydular.

Böylece sevgili Astrid'inin yerine geçtiğimi anlayacaktım. Gümüş bir madalya. İkinci bir tercih.

Belki Daniel için de öyleyimdir. Levi'nin sevgili Astrid'i var, o yüzden benimle yetindi.

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki, dört çift göz bana odaklanıyor. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama içimden bir ses "Gitmeliyim" derken başarısız olduğumu söylüyor.

Çardaktan çıkıp eve doğru koşarken hareketlerim sert ve koordinasyonsuz.

Jay yine nereye gitti? Gitmemiz gerek, hemen şimdi.

Birkaç dakika yukarı çıkmanın kabalık olup olmayacağını düşündüm, sonra bunu dert etmemem gerektiğini hatırladım.

Adımlar arkamda yankılanıyor ve Daniel'ın beni takip etmesini ve şimdi bizi eve götürmesini diliyorum.

Hayır, onun dairesinin ya da malikanesinin evimiz haline geldiğini kastetmiyorum. Olmadılar.

.

Ancak arkamı döndüğümde bana bakan Daniel değildi.
Henry Amca beni takip etti ve şimdi bana yaklaşıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Koşmak için arkamı döndüm. "Nicole, lütfen."

Çenem titriyor ve onunla yüzleşmek için yavaşça dönerken denge için tırabzanı tutuyorum.

Henry Amca'yı tekrar görmek elektrik çarpmasından farksız. Onu son gördüğümden bu yana dokuz yıl geçti, ama zamanın elleri onun güçlü kemik yapısına ve uzun, geniş figürüne dokunmadı.

Birkaç beyaz saç teli bile ona yaşlılık hissinden çok zarif bir hava katıyor.

Ama Henry Amca hakkında asla unutamayacağım şey neydi? Yeşil gözlerinde Buda'nın sakinliği, Konfüçyüs'ün bilgeliği ve Rahibe Theresa'nın nezaketi vardı.

Beni güvende hissettirdi.

Ta ki sahip olabileceğim şeyler listesinde kasa olmayana kadar

"Nasılsın?" diye soruyor, benim neredeyse çıldırmış halimden habersiz.

"İyiyim."

"Emin misin? Eğer sizi rahatsız edersem..." "Bu o değil..."

"O zaman nedir?" Elini cebine atıyor ve aramızdaki mesafeyi işgal etmediği için memnun oluyorum. "Beni son gördüğünde kaçmıştın ve seni bir daha bulamadım."

"Kardeşimi korumak zorundaydım." "Jayden, değil mi?"

"Nasıl... Astrid sana söyledi mi?" Buraya gelirken ona adeta bir rapor verdi.

"Aslında Daniel'dı. İki gün önce beni aradı, seni ve kardeşini bulduğunu söyledi. Ayrıca seninle tanışmak istersem diye seni Londra'ya getireceğini de söyledi."

"O... bunu yaptı mı?"

"Evet ve minnettarım. Yıllardır seni arıyordum." "Ama neden? Benden nefret etmiyor musun?"

Yüz hatlarında acıyı andıran bir ifade belirir. "Senden asla nefret etmedim Nicole. Victoria'nın Jasmine'in kırıklarıyla oynadığını, ölümüne neden olduğunu ve o vur-kaç olayında Astrid'i neredeyse öldürdüğünü öğrendikten sonra tek amacımın ona bunu ödetmek olduğunu kabul ediyorum."

"O... Jay'i doğurduktan sonra kanserden öldü."

"Biliyorum. Onu sık sık ziyaret ederdim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yaptın mı?"

Ondan beni korkutan bir vahşilikle nefret ediyordu, bu yüzden hapisteyken onu ziyaret edenin o olmasına şaşırdığımı söylemek hafif kalır.

"Evet. Onun acı çektiğini görmek istedim. Ama onu canlı canlı yiyen şey hapis ya da kanser değildi Nicole. Senin ona sırtını olmandı."

"Önce o bana sırtını döndü." Gözlerimde biriken yaşlarla savaşıyorum.

Christopher'ın serbestçe dolaşmasına izin vermemin ana nedeni ondan, benim için yaptığı fedakârlıklardan ve insanların bizi nasıl göreceğinden korkmamdı.

Bundan bahsetmeyi düşünmek bile onun tepkisinden korkmama neden oldu.

Henry Amca olsaydı, benim için savaşırdı. Bana bıçağı kanıyla birlikte yutmamı söylemezdi.

"Sen sadece bizimle ilgilenirken o seni incitti," diye kırık bir sesle devam ediyorum. "Seni sonsuza dek kaybetmeme neden oldu."

Bir adım öne çıkar. "Beni asla kaybetmedin, Nicole. Evimden çıkıp gitmene izin verdiğim gün hayatımın en büyük pişmanlıklarından biri oldu."

Göğsümde balon gibi bir basınç oluşuyor ve gözümden kaçan tek damla yaşı kontrol edemiyorum. "Özür dilerim amca. Sana bu kadar acı çektiren kadının kızı olduğum için çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

Aramızdaki mesafeyi siliyor ve beni bir baba şefkatiyle kucaklıyor. Henry Amca baştan aşağı bir aristokrat, bu yüzden herhangi bir duygu göstermek küfürdür, ama şimdi başımı okşuyor.

Ve bir bebek gibi ağlıyorum.

Onu kaybettiğim için ağlıyorum. Benden hep kurtulmak istediğini düşündüğüm için. "Bu senin hatan değil, Nicole. Nefretin beni kör etmesine izin verdiğim için üzgün olan benim.

beni önemli olan şeylerden uzaklaştırıyor." Gülümseyerek geri çekiliyor. "Astrid kadar benim de kızım olduğunu anlamam için seni kaybetmem gerekti."

"Amca..."

"Hazır olduğunuzda Astrid'in yaptığı gibi bana Baba ya da Papa diyebilirsiniz."

"Beni gerçekten affediyor musun?"

"Affedilecek bir şey yok. Victoria'nın yaptığı şey onun suçu. Sen de bir kurbandın."

"Ama... ama Astrid benden hoşlanmıyor."

"Çünkü senin sadece kötü tarafını gördü. Daniel gibi o da etrafta dolaşacak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Alt dudağımı ısırdım. "geldiğini sanmıyorum."

Sadece seksi seviyor. Kendisi söyledi, beni sisteminden atmaktan hoşlanıyormuş.

Henry Amca'nın dudaklarını bilmiş bir gülümseme kaplıyor. "Evet, . Ama canını yakarsa bana haber ver yeter."

"Teşekkür ederim."

"Hayır, bana bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim." Başımın üstünü öpüyor. "Eve tekrar hoş geldin."

Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor ve bu aptal kalbim için iyi değil çünkü bu mutluluğun gerçek olduğuna inanmaya başlıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

28

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

Kesinlikle bir gram şeker içermeyen korkunç kahveden bir yudum alıyorum ve yeni yürümeye başlayan bir çocuğun sabırsızlığıyla Astrid'in evine takılıyorum.

Nicole ve Henry Amca'nın orada kaybolmasının üzerinden tam iki dakika geçti ve evet, aslında zamanı sayıyorum çünkü peşinden gidip iyi olduğundan emin olmak için kendimi tuttuğum süre de bu kadar.

"Ağzının suyu akıyor."

Gözlerim Astrid'in daralmış gözleriyle buluşuyor ve homurdanma dürtüsüne direniyorum çünkü bu kesinlikle ona istediği tepkiyi verecek ve bu bok olmayacak.

"Ve sen de yaşlı cadı kategorisine hızlı trenden daha hızlı gidiyorsun."

Levi beni masanın altından tekmelediğinde bacağımda yakıcı bir acı patlıyor. "Kafanın sanat atölyesinin girişine asılmasını istemiyorsan karımla bu şekilde konuşmak yok."

"Hâlâ çılgın bir orospu çocuğu olduğunuzu gördüğüme sevindim, Kaptan. Umalım da yavrulara bu miras kalmasın."

Levi karısıyla bakışır. "Bu amcık az önce çocuklarımıza yumurtlama mı dedi, Prenses?"

"Kıskanıyor." Parmaklarını onun saçlarında gezdiriyor.

"Tam olarak neyin? Spor olarak doğum yapmanın mı yoksa bebek bezi değiştirmenin mi?" Kahvemden bir yudum daha alıyorum.

Beni görmezden geliyorlar ve Astrid onun dudaklarını öpüyor.

"Bazılarımız kahve içmeye çalışıyor. İğrenç." Fincanı itiyorum.

Arkadaşım uzaklaşırken bana bir bakış bile atmıyor ve Levi'ye fısıldıyor, "Gidip Lan'a bakabilir misin? Uzun süre yalnız kalmaması gerektiğini biliyorsun."

Yanağını okşuyor ve başını sallıyor. Sonra bana ters ters baktı.

"Terbiyeli ol." "Emredersiniz Kaptan," diye alaycı bir selam veriyorum ve o da bana ters ters bakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz, Astrid bir hükümet darbesinin ölümcüllüğüyle neredeyse yanıma atılıyor. "Açıkla."

"Ne?" Kahve fincanımı elime alıp iğrenç şeyden bir yudum alıyorum ve gerçekten enfesmiş gibi davranıyorum.

"Bana bunu söyleme, Bug. Nicole ile birliktesin ve bunun bir açıklaması olmalı."

"Sana zaten söyledim..."

"On bir yıl önce o gece onunla yattın, tamam, ama yaptığı diğer her şeyi nasıl unutabilirsin?"

"Ben yapmadım. Bu yüzden onunla bir ilişki içinde olamadım." Nefesimi bırakıyorum. "Sen ortaya çıkmadan çok önce ona karşı bir şeyler hissediyordum ama hayatımda hiç olmadığı kadar mücadele ettim. Sadece bir sürtükle birlikte olabileceğime inanamadım, özellikle de sana davranışından sonra."

Dudakları aralandı. "Nicole'e karşı bir şeyler hissediyor musun?" "*Vardı*. Geçmiş zamanı kaçırdın mı?"

"Büyüdükten sonra artık onunla birliktesin, bu yüzden inkar etmeye bile cesaret etme."

Homurdanıyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Hâlâ yaralıyım." İç çekiyor, sesi bir mırıltıya dönüşüyor. "Levi'yi baştan çıkardı, Daniel ve bu beni o zaman çok incitti."

"Bunu baştan çıkarma amacıyla ya da Kaptan'ın ilgisini çekmek için yapmadı. Bu onun dikkat çekmek için kullandığı berbat bir yoldu." En azından şimdi bunu kabul edebilirim. Dikkatimi çekmek için bir sürü sapkın şey yaptı ve ben onu tam tersi bir ışıkta görmeyi seçtim.

"Vay canına. Gerçekten onu savunuyorsun." "O senin düşündüğün gibi biri değil, Bugger."

"Belli oluyor. Şu anda seninle mi yoksa sikinle mi konuşuyorum?" "Aletimle ilgili değil."

"Belli ki öyle! Sen ona karşı bu hisleri beslerken onun Christopher Vans ile havuz evimizde seks yaptığını unuttun mu?"

Çenem sıkışıyor ve kahve fincanını masaya çarpıyorum. "Chris'le seks yapmadı Astrid. Chris ona tecavüz etti. O gün gördüğün şey lanet olası bir tecavüzdü."

Nefes nefese kalıyor, gözleri açılıyor. "Ne?"

"Onu zorla alıkoydu ve canını yaktı. Bunu size söylememem gerekiyor ama onun yanında bu kelimeyi kullanırsanız ya da bana yaptığı şeyin bu olduğunu ima ederseniz buna müsamaha göstermeyeceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ama... ama... hiçbir şey söylemedi..."

"Beyin sarsıntısı geçirdi."

"Oh, Tanrım. Şimdi düşündüm de, acı çekiyor gibiydi."

Yumruğum sıkıştı.

"I..." Göz kapaklarında nem parıldıyor. "Ona yardım edebilirdim ama . Her şeyden çok iğrenmiştim."

"Bilmiyordun."

İkimiz de bunu durdurabileceğimiz ama yapmadığımız tüm yolları düşünürken üzerimize kasvetli bir sessizlik çöküyor.

Nicole gidecek kimsesi olmadığı için kendini çok yalnız hissetmiş olmalı.

"Hiçbir şey göstermedi." Astrid kaşlarını çatıyor. "O geceden sonra evde normal davranmaya başladı."

"Çünkü kaltak annesi ona duygularını ifade etmemeyi öğretmiş. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyordu, bu yüzden de bunu rapor etmedi."

Astrid sarsılır. "Bu işe yaramaz. Şimdi bile bunu bildirmek zorunda. O aşağılık herif yaptıklarından sonra serbestçe dolaşamaz. Onunla konuşacağım."

Onu bileğinden tutup aşağı çektim. "Sakın onunla bu konuda konuşayım deme. Sana sadece onu daha iyi anlaman ve onun yanında sözlerine dikkat etmen için söyledim, onu herhangi bir şeye zorlaman için değil."

"Ama Christopher..."

"Onun bakıldı."

"Nasıl?"

"Bilmene gerek yok."

Gözleri yavaşça tanıdıkça açılıyor. "On bir yıl sonra İngiltere'ye bu yüzden mi döndün?"

"Evet. Sadece söz ver... en azından Nicole'e bir şans ver. O değişti."

Yumuşak bir gülümseme yüz hatlarını kaplıyor. "Görünüşe göre seni de değiştirmiş." "Ne tür bir küfür bu?"

"Seni Londra'ya geri getirdi, sıkı bir avukat gibi onu savunuyorsun ve farklı koşullar altında bir yavru olması gereken kardeşiyle ilgileniyorsun."

"O akıllı bir yumurtlama."

"Asıl meseleyi kaçırıyorsun." Beni omzumdan tuttu. "Ama hey, daha iyiye doğru değiştiğine sevindim, bunun arkasındaki sebep o olsa bile."

"Hiçbir şeyin arkasındaki sebep o değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kendine bunu söylemeye devam et, Bug."

Astrid gülüyor ve ben onu tekmelemek ve söylediklerini geri almasını sağlamak istiyorum. Çünkü hayır, Nicole yüzünden değişmeyeceğim.

Değil mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

29

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

"Eğer bundan birine bahsedersen, bana ilaç verildiğini söylerim."

Nicole gülüyor, ses öğleden sonraki serin havada sürükleniyor ve göğsüme bir isimle onurlandırmayı reddettiğim garip şeyler yapıyor.

Sikime başka şeyler de oluyor ama bunlar ne garip ne de belirsiz. Bu kadını bir seks bağımlısı, bir karabasan ve bir su perisinin çaresizliğinin birleşimiyle istediğimi itiraf etmekten utanmıyorum.

Bu noktada takıntı sınırında.

Dün Astrid ve gürültülü ailesiyle kahvaltı ve öğle yemeği yedikten sonra Nicole'ün tamamen kalması için sabırsızlanıyordum. Ancak küçük pislik Jayden'ın istediği gibi, ona Londra turunda eşlik ettik.

Egomanyak bir ünlüden daha fazla fotoğraf çekti. Ve iyi, eğlenceli de olabilirdi.

Nicole'ün kardeşinin yanında ne kadar kaygısız olduğunu ya da herhangi bir tehlike anında annelik içgüdüsünün nasıl ortaya çıktığını izlemeyi seviyorum. İngiltere'ye dönmeye şiddetle karşı çıkan oydu ama turistlerden ve Jayden'ın birleşmesinden daha istekliydi.

Neyse ki, tüm enerjisini ve birazını harcadı ve bu nedenle eve döndükten kısa bir süre sonra dışarı çıktı, bu da bana şafağa kadar Nicole'u becerme şansı verdi.

Şaka yapmıyorum.

Ama bu sefer, çalışanlarıma sabah bizi rahatsız eden olursa kovulacaklarını söyledim. Dedemin köşkünü çocuklarından daha çok sevdikleri için yüzleri soldu ve bir daha olmayacağına dair kutsal çayları üzerine yemin ettiler.

Bu yüzden sabah Nicole'ü sızlanana, sonra gülene ve sonra göğsüme doğru iç çekene kadar tekrar becerdim. Sanki en sevdiği insanmışım gibi bana sokulmasına bayılıyorum. Sanki dünyadaki tek insan bizmişiz gibi.

Ama daha çok sevdiğim şey, ona dokunuşumdan ne kadar hoşlandığı, artık kafasının içinde kaçmaması ve benimle okşaya okşaya buluşması.

Sanki bana güveniyor gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jayden kapımızı çaldığında kısa balayı dönemim sona erdi. Yeni arkadaşı Brandon'ı ziyaret etmek istiyordu.

Nicole bu konuda şüpheciydi ama Henry Amca onu Astrid'e götürmeyi ve günü orada geçirmeyi teklif ettiğinde hayır diyemedi.

O günkü programım, yarın uçağa binene kadar onun tatlı amını parmaklamak, kahvaltıda yemek, becermek ve sonra hepsini tekrar yapmaktı -bu belirli bir sırayla değil-.

Ancak Nicole'ün başka planları vardı. Beni başka bir diyara götürebilecek, tüm oral sekslerin en özensizini yaptı ve sonra bir tane daha istersem onu sinemaya götürmemi söyledi.

Zeki bir kızdı ve sikimin pembe dudakları tarafından emilmesine hayır diyemeyeceğimi biliyordu.

Biz de o lanet filmi izlemeye gittik. Gözlerimi başımın arkasına yuvarlamama neden olan saçma sapan romantik bir film.

Ama sorun değil, bununla başa çıkabilirim, çünkü başka bir oral seks beni bekliyor.

Şimdiye kadar icat edilmiş en iyi para birimi.

"O kadar da kötü değildi." Yakındaki parkta yürürken başını sallıyor. Öğleden sonra erken saatlerde olduğumuz ve hava gri bulutlarla kaplı berbat bir halde olduğu için -şaşırtıcı değil- dışarıda pek fazla insan yok.

Nicole sade beyaz bir elbise ve açık şeftali rengi bir kazakla ışıl ışıl parlıyor. Saçları rüzgârı öpüyor ve var olmayan güneşin yerini alarak bir meleğin halesi gibi yüzünün her yerinde uçuşuyor.

Kör olmadan, göğsümden bıçaklanmadan ve diğer tüm bu kaotik duygular olmadan ona bakamıyorum bile.

Ben de bunun yerine şu anki konuşmaya odaklanmayı seçtim. "Hayır, kötü değildi. Korkunç ve sevimsizdi."

"Bütün iyi aşk hikayeleri öyledir."

"Bütün iyi aşk hikayeleri trajediyle biter, Peaches."

Kirpiklerinin altından bana bakıyor, sonra gözlerini önüne dikiyor. "Onların sonlarını yeniden hayal etmeyi seviyorum. Trajik aşk hikâyelerini kastediyorum. Gençken başımı döndürürdü."

"Umutsuz bir romantik olduğunu bilmiyordum."

"En kötüsünden."

"En sevdiğin filmlerin romantik olmasına şaşmamalı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sadece romantizm değil. Arada romantizm olduğu sürece aksiyon, tarihi, gerilim veya fanteziyi önemsemiyorum."

"Umutsuz bir romantik olmaktan çıkıp ürkütücü bir romantik kategorisine girdin."

"Sinema zevkiniz sıkıcıyken yargılamaya hakkınız yok." "Şimdi ne diyeceksin?"

"Quentin Tarantino'nun filmleri favorileriniz. Daha açık olabilir misin?"

"Affedersiniz Bayan Adler, ama onun filmleri sizin dandik romantikleriniz kadar sıkıcı değil."

"Ateş et. Ateş et. Bang. Son." Gözlerini deviriyor. "Yani, ama." "Eğlenceli."

"Hayır, diğer anlamda sevimsiz."

"Bu konuda anlaşamayacağımız konusunda hemfikiriz." Durakladım ve bizi durdurdum. "Şimdi, dur bakalım. Tarantino'yu sevdiğimi nereden biliyorsun?"

Yüzünü bir kızarıklık kaplıyor. "Senin hakkında pek çok şey biliyorum." "Ne gibi?"

"Muse'un müziğini seviyorsunuz ve cenazenizde "Resistance" şarkısının çalınmasını istiyorsunuz. Ödevler için okumanın sıkıcı olduğunu düşündünüz ve onları zar zor teslim ettiniz. Sabahları huysuz oluyorsunuz ve eskiden sadece sade veya buzlu kahve içiyordunuz. Şimdi ise sadece bir gram lanet şeker içeren sade kahve tüketiyorsunuz."

Sırıtıyorum. "Ve yine de birkaç kez berbat etmeyi başardın."

"Bilerek yaptım çünkü sen bir pisliksin, eğer bilmiyorsan." "Şok edici. Bunu umursayan birine bildirmek isteyebilirsin."

"Dangalak eğilimlerini yönlendiriyor musun yoksa doğal mı geliyor?"

"İkisinden de biraz." Saatime bakıyorum. "Sikim bloke olmadan önce BJ için eve gitme zamanı."

"Henüz değil." Alt dudağını ısırıyor.

"Daha değil mi? Kralların ve kraliçelerin bu toprakları terk etmesine neden olan bu lanet havada başka ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Sadece yürü."

"Elinde meşale olan bir hainden daha şüpheli görünüyorsun."

"Sana söyleneni yap yoksa ağzım sana sevgi göstermez." "Bunun için zaten para ödedim. Dandik film, hatırladın mı?"

"Umurumda değil. Bu pazarlığın bir parçası."

İnledim, içten içe bunu kabul için amcığımın kırbaçladığı sikimi tekmeledim. Onu eve geri götürebilirdim ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BJ ama bütün paket.

Ama dışarıda vakit geçirmek istediğini söylediğinde hayır diyemedim. Bir bakıma, bu bizim ilk randevumuz.

Siktir , Junior. Benim tarafımda mısın yoksa onun tarafında mı?

"Ayrıca" -bana ters ters bakıyor- "bana Henry Amca'dan bahsetmeliydin. Çok telaşlanmıştım."

Öyleydi. Ama geri döndüğünde, onu son zamanlarda gördüğüm en mutlu haliyle karşımdaydı.

"İkinizin de kapanışa ihtiyacı vardı," diyorum basitçe.

Bu onu rahatsız eden şeylerden biriydi ve görünüşe göre onlardan teker teker kurtulmayı kendime görev edinmiştim.

Sonra olanlar beni tamamen şaşırttı. Nicole parmak

uçlarına kalktı ve yanağımı öptü.

Hay sikeyim. Herkes izlerken boğazından tutup ağaca yaslayarak öpmek istemem yanlış mı?

"Bu ne içindi?" Onun yerine ben sordum.

"Teşekkür ederim." Yutkunuyor. "Onu sonsuza kaybettiğimi sanmıştım ama meğer hep beni arıyormuş."

"Bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan, o öpücük aşağıda bir yere gidebilir."

Şakacı bir bakışla beni sabitliyor. "Sonra dedim."

"Daha sonra ölçülebilir bir zaman değil, bu yüzden anlamsız. Aslında, daha sonra eve dönerken geçireceğimiz on beş dakika olabilir."

"İyi denemeydi." Nicole şimdi gülüyor ve ben bu sese doyamıyorum. Kaygısız doğasından.

Onu daha da özel kılan şey acının içinden parlamasıdır.

Eğer onun güldüğünü daha fazla görebileceksem, iki böbreğimi de bir alana bir bedava paketinde satabilirim.

Bu yüzden elini tutarken iki kez lanet olası yürüyüşe çıkarken yüzünde tutmaya çalışıyorum. Çünkü siktir et, eğer onunla birlikteysem hüzünlü olacağım.

Bankta oturduktan sonra şakağımdaki iyileşmekte olan yarayı parmaklıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Acıyor mu?"

"Pek sayılmaz ama yara izi kalacağı konusunda ciddi endişelerim var. Dergi kapağı statüm tehlikede."

Gülüyor. "Bu onların kaybı. Ayrıca, yara izleri güzeldir." "Nasıl

yani?"

"Biz insanız, mükemmel olmamız gerekmiyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Filozof olan sen değil misin?"

İki avucunun üzerine yaslanıp gökyüzüne bakıyor, ne kadar boktan ve bulutlu olsa da, keşke şu anda o gökyüzü ben olsaydım. "Sadece bazı şeylerin değerini bilmeyi ve diğerlerini silmeyi öğrendim."

"Zor muydu?"

"Bazen. Ama bunun beni yıkmasına izin vermedim." Gülümsüyor ve ben o gülümsemeyi göğsümde hapsetmek istiyorum. Daha da iyisi, keşke tek başına mücadele ettiği bunca yıl boyunca yanında olsaydım.

Keşke aletimin hareketlerimi ve nasıl hissettiğimi belirlemesine izin vermeseydim.

"Jay'i kontrol etmem gerek." Nicole çantasını karıştırıyor. "Ah, o şeyi bulamıyorum. Beni arayabilir misin?"

Yapmamayı tercih ederim. Bu anın huzurunu bozamayacak kadar çok seviyorum ama yine de bunu yapıyorum.

Onu çıkarır ve bir iç çeker. "Buldum."

Beni kaydettiği isimde duraksıyorum ve telefonunu elinden alıyorum. "Patronunuza aptal mı diyorsunuz Bayan Adler?"

Yanaklarına ve boynuna bir kızarıklık yayılıyor. "Bütün asistanlar yapar." "Bu ne zaman başladı?"

"On sekiz yaşındayken."

"Bu olmaz." Ona telefonun kilidini açmasını söylüyorum, sonra adını iki kalple çevrili Daniel olarak değiştiriyorum. Sonra dudaklarını öperken bir selfie çekiyorum ve bunu belirlenen resim olarak koyuyorum.

Nicole bana aptal diyor ama umutsuz bir romantik gibi gülümsüyor. öyle.

Parkta biraz daha zaman geçirdikten sonra bir şeyler almamız için ısrar etti. Bakkaliye.

"Buzdolabını dolu tutan çalışanlarım olduğunu biliyorsun, değil mi?" O her türlü şeyi atarken ben el arabasını itiyorum. "Küçük bir kriz geçirirler ve Earl Grey çaylarını yudumlarken arkandan sana Amerikanlaşmış derler."

Omzunun üzerinden bana bir gülümseme fırlatıyor. "Ben de onlarla içerim. Çayı severim."

"Sağlıksız miktarlarda tüketen pek çok İngiliz'den biri olduğunuz için tebrikler."

"Sen sevmiyorsun. Kahveyi tercih ediyorsun."

"Bu yüzden çalışanlarım da arkamdan bana Amerikanlaştırılmış Sterling derler. Yani sen ve ben dostuz. Tekrar tebrikler."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sümük benzeri bir sıvının içinde yüzen yeşil bir şeyin paketini sıkarken bana bakıyor. Lütfen bana sadece meraktan kontrol ettiğini ve gerçekten onu almayacağını söyleyin.

"Personeliniz bunca yıl malikanede mi kaldı?"

"On bir Noel boyunca bendenizden tek bir hediye bile alamadılar."

"Ama neden?"

"Köşkle birlikte geliyorlar."

"Ama onlar da insan."

"Bir samurayın ikinci eline benzeyen sadakat duygusuna sahip son derece sinir bozucu olanlar. Bilirsiniz, bağırsaklarını deştikten sonra işlerini bitiren. Benim durumumda, eğer gitmeyi seçersem kahvemi zehirlerler."

"Neden?"

"O şeyden nefret ediyorlar. Son duyduğuma göre, çaya tercih etmek küfür sayılıyormuş."

"Hayır, demek istediğim onları neden sakladın?"

"Ben . Teknik olarak on bir yıl önce ama benim 'daha az umursayamazdım' tavrımdan daha inatçılar."

"Öyleyse paralarını kim ödüyor?"

"Kardeşim, benim sahip olduğum hisseler aracılığıyla. Her şeyi o yönetiyor ve muhtemelen başıma bela olmak için onlara birinci sınıf Çin çayı rüşveti verdi."

"Efendisi olmayan bir malikaneye hizmet ederken çok yalnız kalmış olmalılar." "? Dedikodu yapmak için çay içtikleri kısmı kaçırdın mı?
Bize mi?"

"On bir yıl ortadan kayboldun, sonra geri geldin.
Sizi kabul ettikleri için bile minnettar olmalısınız."

"Kaçırdığınız bir anahtar kelime vardı. O *benim* malikanem."

"Onlar senden daha çok yaşadılar. O kadar güzel bir mülk ki, ama sen arkana bakmadan terk ettin."

"Özellikle bir yere bağlanmıyorum."

"Bunu fark ettim." Sesi yumuşuyor. "Bahse girerim çatı katını bir ev olarak bile görmüyorsundur."

"Bu sadece bir ev."

"O zaman evin nerede, Daniel?"

Tam .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bekle. Ne?

Bu düşünce de neyin nesiydi? Nicole'u sadece evim olarak düşünmedim.

Sadece yapmadım.

"Hiçbir yerde," diye , el arabasını tutuşum sertleşiyor.

"Bu çok üzücü," diyor gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla, sonra hızla ayılıyor. "Her neyse, akşam yemeği için personelinizi saymam gerekiyor."

"Mary Poppins'in yavruları için yemek yapmıyorsun, Peaches." "Evet, ." Sümüğe benzeyen şeyi sepete atıyor. Ve umuyorum ki onu yerken boğulacaklar.

NICOLE onları saydığını söylerken şaka yapmıyordu. Kapıcı, aşçı, hizmetçi, uşak ve bahçıvan. Beşi de züppe çay canavarı.

BJ'imi sayamayacağım kadar çok kez yeniden planlamak zorunda kaldım, sonra kokunun paslanmaz çelik ekipmanların üzerine kusma isteği uyandırmasına rağmen mutfakta ona yardım ettim.

Bana aşçının yardımıyla halledebileceğini söyledi ama ya kendimi meşgul tutacaktım ya da onu domaltıp on yıllar boyunca personelime çay muhabbeti sağlayacak bir şekilde becerecektim.

Kazara onları travmatize ederken.

Nicole onlara mutfakta yemek servisi bile yapıyor ve dört kişilik yemek masasını hazırlamasına yardım etmemi söylüyor.

Ben, o, Jay ve sanırım New York'a dönmeden önce onunla mümkün olduğunca fazla zaman geçirebilmek için Henry Amca'yı yemeğe davet etti.

Çifte horoz bloğu.

Ama yemek sırasında normal bir şekilde çalışmak istiyorsam bunu yapamam.

Üstünü değiştirip geri geleceğini söylediğinde, profesyonel bir sapık gibi peşinden gidiyorum.

İçten içe iğrenmeleri gereken bir huşu ile yemeğine yaltaklanan personelin yanından geçiyorum.

Bu doğru, çay canavarları, etkilenin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Odamıza adımımı atar atmaz duşun sesi bana ulaştı. Kendisine ayrılan misafir odasına gitmemiş, ilk gece onu götürdüğüm odaya gelmişti.

Astrid ürkütücü/drama kraliçesi kartını kullanmasaydı, Nicole ile iki gün üst üste yatakta kalır, onu boşaltmak için yaratıcı yollar bulurdum.

Şimdi kendi evimde parmak uçlarımda dolaşmam gerekiyor.

Kıyafetlerimi bir kenara atıyorum, o bakmıyorken daha önce aldığım küçük bir nesneyi alıyorum ve banyoya giriyorum.

Buhar, Nicole'ün etrafında mistik duman benzeri bir aura yaratacak kadar alanı istila eder.

Ve bu muamma benden kaçmıyor. O şimdi duman gibi, ona dokunabilirim ama sonunda yok olacak.

Daha önce yaptığı gibi.

Bu zehirli düşünceleri kafamdan kovuyorum ve bakışlarımı onun muhteşem kıvrımlarında, pürüzsüz belinde ve şeftali gibi kıçında gezdiriyorum.

Yüzünü duvara dönmüş, başını arkaya yatırmış ve suyun üzerinden izin veriyor. Ve bir meleği kapana kıstırdığımdan neredeyse eminim, gitmesine asla izin vermeyi bir meleği.

Arkasına geçip geriye doğru eğilmiş çenesini kavrıyorum. İrkiliyor ve ben de dayanamayıp parmağımı ağzına sokuyorum.

Onu emiyor, dudaklarını her çekişinde sikimi canlandırıyor. "Şu BJ hakkında, Peaches." Kıçını tutuyorum ve inleyene kadar sıkıyorum. "Bunu duşta sikişe yükseltiyorum. Ve bununla önce amını, sonra da götünü kastediyorum."

Narin boğazından bir nefes kaçıyor, ısırılabilir dudakları parmağımın etrafında açılıyor.

Parmaklarımın uçları kıç yanağının etine batıyor ve yavaşça ayırıyorum. "Buna biri mi dokundu?"

"Hayır..." Omzunun üzerinden bana bakıyor ve neredeyse o anda boşalıyorum.

Nicole'ün bana ardındaki anlamı hep merak etmişimdir. Boş, neredeyse sinirli bir bakıştı, bu yüzden onun bir kaltak olduğu gerçeğine karar verdim, ama aslında bana kızgın olmadığını hiç düşünmemiştim.

Muhtemelen beni izlediği için kendine kızıyordu.

Bana baştan çıkarıcı şeftali lolipoplarını bırakma ihtiyacı hissettiği ve hoşuna gitse de gitmese de etrafımda olduğu için.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve şimdi, o bakış geri döndü, derin şehvetle karışık hafif bir kızgınlık. "Sen Nefreto, Yapma. Sen?" I reçel benim DİZ arasında onu Bacaklarımı, tenimi kasıtlı olarak onun çekirdeğine sürtüyordu. "Ne kadar nefret ediyorsun küçük amcık sikimi istiyor."

"Kapa çeneni" gibi bir şey mırıldanıyor.

Kulağına doğru kıkırdıyorum, bir ürperti kazanıyorum, sonra dış kabuğu ısırıyorum. "Bu kadar uyumlu olmamızdan nefret ediyorsun, muhtemelen gece geç saatlerde, yorganın altında, pamuklu bornozlarından birinin içinde bizi hatırlamak için kendine dokundun. Ama hiç gerçek hissetmedin, değil mi? Bunun gibi değil."

Bir kolumu beline doladım ve arkadan içine girdim. Parmak uçlarına kalkıyor, parmaklarımı hafifçe ısırıyor.

Ama bana doğru geri itiyor, denge için iki elini duvara vururken sırtını hafifçe eğiyor.

Bir sahiplenme dalgası beni karanlık bir deliğe sürüklüyor ve parmağımı ağzından çekip saçlarını sıkı bir at kuyruğu halinde tutuyorum. Onu geri çekiyorum ve kışkırtıcı boğazından kulağına doğru yalayarak ilerliyorum. "Çığlık atmanı istiyorum Nicole, içinde tutmanı değil."

Zevkten ya da başka bir şeyden dolayı titriyor, hiçbir fikrim yok. Muhtemelen ikisi de.

"Ben... bunu yapmam."

"Şimdi yapacaksın. Seni becerdiğimde benim için çığlık atacaksın."

"D-Daniel..." diye zorlanıyor, kirpiklerinin altından bana bakıyor ve ben onun sertleştiğini hissedebiliyorum. "Bunu yapamam..."

"Bana güveniyor musun?"

Başını sallamasının biraz zaman almasından nefret ediyorum ama yine de şimdiye kadar onunla pek iyi bir sicilim olmadı.

"Bunu iyi yapacağım." Onu derin ama hızlı öpüyorum. "Söz veriyorum."

Ağzını bıraktığım anda dudakları tekrar benimkileri buluyor ve dudaklarına doğru fısıldıyor: "Unuttur beni, lütfen."

Ben de öyle yapıyorum.

Onu sertçe beceriyorum, elim çenesini kavrıyor, onu ulaşabildiğim her yerden ve her yerden öpüyorum. Kirpiklerini, yanağını, burnunu, boğazını, güzellik benini ve şeftali gibi tadı olan o lezzetli dudaklarını.

Nicole de beni keşfediyor, parmakları saçlarımın arasında kaybolurken çenemin çizgisini ve boynumda ulaşabildiği her yeri öpüyor.

Hatta oradaki deriyi emiyor ve ben de aynısını yapıyorum, onun bende bıraktığı iz kadar derin bir iz bırakıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Su, yoğun sevişmemizin şiddetli bir katılımcısı gibi üzerimize vuruyor. Bu kadının beni ne kadar delirttiğinin bir tanığı.

Sanki ona karşı olan sağlıksız eğilimlerim konusunda biriyle görüşmeyi ciddi ciddi düşünüyorum.

Tüm sarışınlardan nefret etmeme neden olan sarışın.

Kalbimi kıran ve yavaş yavaş onu tekrar onaran kadın.

Nefesi kesiliyor ve yaklaştığını anlıyorum. Saçlarını serbest bırakıyorum, kıçının yanaklarını ayırıyorum ve popo tıkacını içeri sokuyorum. İniltisi en sofistike müzik gibi etrafımızda yankılanıyor.

"Dolu hissediyor musun,

Peaches?" "Evet... oh,

Tanrım..."

"Dışarı itme, eğer bununla başa çıkamazsan, benim aletimi nasıl alacaksın?"

Ağzı açık nefes nefese kalana kadar ritmimi artırıyorum. Aletimi tıkaçtan ayıran ince çizgiyi hissedene kadar onu daha sert beceriyorum.

Sonra, o geldiğinde en güzel şey olur. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve çığlık atıyor.

Bu bir ses değil.

Bu benim adım.

Akıl almaz ritmimi sürdürürken dudaklarından öpüyorum, sonra ağzımı ondan ayırıyorum. "Kıçını sikeceğim, Nicole."

"Tamam."

"Acıyabilir. Bakire amını ilk kez yırttığım gibi acıyacak."

"Sen olsan da umurumda değil," diyor dudaklarıma karşı, sonra şimdiye kadar duyduğum en erotik sesle fısıldıyor. "Becer beni, Daniel."

İhtiyacım olan tek davet bu.

Fişi çıkarıp yere aynı anda içinden çıkıyorum.

Nicole'ü kalçalarından tutarak kendime doğru çekiyorum ve davetkâr deliğini kaplamak için sularını kullanıyorum. Önce inliyor, sonra inliyor ve ben ilk iki santimi içeri kaydırıyorum. Parmak uçlarına kalkıyor, gözleri kapanıyor.

Yanaklarından birini bırakıp çenesini kavrıyorum. "Bana bak, Nicole."

Gözleri yavaşça aralanıyor, zevkten ve anlam veremediğim başka bir şeyden sarkıyor.

"Sakin ol, beni içeri al."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kasları etrafımda gevşiyor ve birkaç santim daha itebiliyorum. Bu sefer inliyor, ağzı açık kalıyor ve beni sıcaklığıyla karşıladığını hissedebiliyorum.

Ben de onu öpüyorum, meme uçlarını ve klitorisini uyarıyorum.

içi
nd "Siktir, bebeğim. Kıçını da amın kadar seviyorum." "O... çok
e. dolu hissediyorum."

"Beğendin mi?"

Biraz başını sallıyor, ağzı açık ve gözleri puslu
arzu.

Aklımı kaçırıyorum ve bir hayvanın aceleciliğiyle içine giriyorum. Ne durabiliyorum ne de doyabiliyorum. İnlemelerinin ve nefes alışlarının sesi benim afrodizyağım.

Ve o boşaldığında, ben onun derinliklerinde serbest kalana kadar acımasız hızımda devam edip gidiyorum.

Sikeyim.

Nicole ile seks ya beni kurutacak ya da ölüm sebebim olacak.

Hiçbir şey için olmasa bile, eğer öldüren cenazemde aletim hakkında nasıl görmek için tamamen karşı olmadığım bir seçenek.

Yavaşça içinden çıkıyorum, kalçalarının arkasından akan döllerin görüntüsünden zevk alıyorum.

Bunu hayatımın sonuna kadar görmek istemem yanlış mı?

Bu şekilde, o benim olacak.

Sadece benimkini.

Dudaklarım onun dudaklarını buluyor ve ben de kaldığım yerden devam edebilmek için aletimin canlanmasını beklerken onun ergen tarzıyla öpüşmeye başlıyorum.

Nicole'u öpmek gibi bir takıntım olabilir. Seri sürüngen eğilimleri olmayan sağlıklı bir adam olduğumu düşünmeyi seviyorum, ama zihnimin derinliklerinde, yapamadığım her zaman için onu her fırsatta öpeceğimi biliyorum.

Onu bir odaya hapsetmeyi ve bana neredeyse öldüğü günkü gibi bakana kadar öpmeyi dilediğim onca zaman için.

Sanki önemli olan tek kişi benmişim gibi.

Beni sevimsiz siyah-beyaz aşk filmlerindeki gibi birkaç dakika öptükten sonra Nicole nefesini tutarak geri çekildi. "Aman Tanrım, geç kalacağız."

"İkinci tur için mi? Merak etmeyin, iki dakika içinde gerçekleşecek."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Akşam yemeği." Beni itti. "O
bekleyebilir. Aslında aç değilim."

"Evet, öyleyim." Havluya sarınıyor ve banyolu odaya girdiğinde yüzünü buruşturuyor.

Sanırım akşam yemeği o kadar da kötü olmazdı.

Ve evet, dürtülerimi yatıştırmaya ve "Ben seks bağımlısı değilim" görüntüsünü sürdürmeye çalışıyorum. Sen karışma.

Nicole acele etmemi ve onunla aşağıda buluşmamı söyledi.

Pantolon ve gömlek giydiğimde, çok daha eğlenceli bir aktiviteye geri dönebilmemiz için ikimizin de boğazına yemek tıkmaya hazırım.

Bu gece erken yatması için Jay'e ne kadar Minions ürünü almalıyım?

Bir ses kargaşası ana planımı darmadağın ediyor.

Yemek odasına doğru attığım adımlar hafiflemek yerine ağırlaşıyor ve duygularım omurgamı bir çizgi halinde sarsıyor.

Bu gerçek değil.

Muhtemelen çay canavarlarını yeterince sinirlendirdim ki suyuma bir şey koydular.

Belki de Nicole Weaver & Shaw'da ortaya beri tüm bunlar bir rüyaydı ve uyandığımda kendimi her kızın ıslak rüyası ve o kadar yalnız bulacağım ki, yazarlar beynim hakkında nihilist kitaplar yazmalı.

Ama Viktorya dönemini andıran yemek odasına adımımı attığım anda bunun gerçek olduğunu anlıyorum.

Cenazemde tabutun içindeyken ve bana kafatası fırlatırlarken görmeyi dilediğim iki kişi burada.

Annem ve lanet kardeşim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

30

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

Çocukluğum, var olmadığını düşünmek istediğim bir dönem.

Yeme bozuklukları, beni aldatan babama olan inancımı kaybetmem ve onun yaptıklarının yanına kar kalmasına izin veren kadına karşı derin bir nefret duymamla sonuçlandı.

Yaklaşık otuz bir yıl önce, Zach daha doğmadan önce, çekip gitmek yerine kendisi ve oğulları için sefaleti seçen kadın.

Elini tutan ve Benedict Sterling'in uygun gördüğü her şekilde kullanılmayı umursamayan uysal bir kadın olarak statüsünü daha az önemsemeyen Zach.

Şimdi ikisi de bana bakıyor.

Annem, vücudunun geri kalanını yansıtan uzun, ince parmaklarıyla kucağındaki peçeteyi tutuyor. Tasarım bir elbise ve küçük bir servete mal olan mücevherlerle sarılmış kemik ve etten oluşan bir soyut.

Bilinen markaları bile giymiyor; gerçek zenginler sadece bizim gibi insanların bildiği belirsiz markalardan giyiniyor. Kendinizi ana akım marka insanlardan daha önemli hissetmenizi sağlamak için size yirmi bin sterline gömlek satan markalar.

Kırmızı dudakları, elini uzatıp mükemmel bir şekilde şekillendirdiği French twist'ini okşamadan önce aralanıyor. Saçları sarının koyu bir tonuydu ve bir kısmını bana uzattı.

Ama gözlerim hep babamınkiler gibiydi. İkimizin de nefret ettiği ama asla yüksek sesle dile getirmediğimiz bir gerçek.

"Daniel." Konuşan kardeşim, sesi tınısız ve duruşu dik ama katı değil.

Zach benden iki yaş büyük, babamın siyah saçlarına ve annemin çelik grisi gözlerine sahip. Eskiden benden daha iriydi, mükemmel bir vücuda sahip olmak için spor salonunda köle gibi çalışan bir tipti, ama şimdi o özveriyi sürdürüyor gibi görünmüyor. Daha zayıf, bu da ayakta durmadığında bile daha uzun görünmesine neden oluyor.

"Orası benim yerim." Sanki burası onun eviymiş gibi masanın başında oturduğu yeri gösteriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Saçmalık." Peçetesini gömleğinin içine düzgünce soktu bile, bu da yemeğe hazır olduğu anlamına geliyor. "Liderlik pozisyonunu on bir yıl önce kaybettin ve şimdi bunu talep etmeye hakkın yok."

Gözlerimi kısıyorum ama omurgamdaki gerilime rağmen konuşma tarzında, duruşunda bir tuhaflık var.

Neredeyse robotik.

Zach benden daha eğlenceliydi - eğer buna inanabilirseniz. Babamın davranışlarının beni derinden etkilemesine ve yemek ve ilişkiler gibi konulardaki algımı bozmasına izin verdim. Kardeşim ise tüm bunları düzgün bir kutuya koyup çöpe attı ve istediği hayatı yaşadı.

Bu yüzden ses tonu ve sesi beni yanlış şekilde rahatsız ediyor.

Nicole bütün bir odayı aydınlatacak kadar parlak bir şekilde bana bakmadan önce yumuşak bir el koluma dokunuyor. "İstediğin yere oturabilirsin."

"Bunu sen yaptın." Bu bir soru değil, çünkü eminim hepsi onun fikriydi.

Zamana karşı yarıştığı, bir ordu için yemek hazırladığı ve masayı dört kişilik hazırladığı gerçeği.

"Aileni sonsuza dek görmezden gelemezsin."

"İzle beni." Onlara ters ters baktım. "Yemeği alın ve siktirin .
Daha da iyisi, yemek yemeden gidin."

"Daniel." Nicole nefes nefese, sanki bir şeytanın izin verdiğinden daha fazla boynuz çıkarmışım gibi beni izliyor.

Sürpriz, bebeğim. Ben hala senin ve diğer herkesin hayatını cehenneme çeviren pisliğim.

"Dan... lütfen." Annemin sesi kırılgan, bu da muhtemelen ağlamak üzere olduğu anlamına geliyor. Her gün, her gece bunu yapardı.

Bu onun ek işi. Kıçımızı cehennemden kurtarmak için bize peygamberlerin isimlerini vermek dışında.

"Yalvarmak için çok geç, öyle değil mi anne? Aklıma bir fikir geldi, ikimize de bir iyilik yapıp gitmeye ne dersin?"

Zach parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçiriyor. "Madem hepimiz buradayız ve yemek var, bari yiyelim."

"Hayır, teşekkürler" diyorum.

Tam çıkmak üzereydim ki annem "Zach kaza geçirdi." dedi.

"İyi deneme, anne. Bir dahaki sefere bana kolunun yapay olduğunu ve sevişmek için Viagra ile hayatta kaldığını söyleyeceksin. Ne kadar çaresiz olduğunu duymuyor musun?"

Zach'in benimle sözlü ya da fiziksel olarak tartışmasını beklerdim. Her zaman bir numaralı savunucuydu ve Nora Sterling'in hayran kulübünün kurucusuydu. Hatta

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kocasıyla ilgili sorunları yüzünden ikimizi de ihmal ettiğinde.

Ancak kardeşim çorbasını yudumluyor, yüz ifadesi değişmemiş. "Şefi sevdim. Onu malikaneme taşıyorum."

"Hem de nasıl." Bir kolumu Nicole'ün beline doladım, kör edici bir sahiplenme duygusu beni boğazımdan yakaladı.

"Bunu göreceğiz."

Ona yumruk atma isteğim kürek kemiklerimi birbirine geçiriyor. Ve neden bunu gayet düzgün bir yüz ifadesiyle söylüyor? Bu bir şaka mı?

"Defol git evimden, Zach. Annemi de yanında götür."

"Reddediyorum. Nicole'ün burada yemek davetini kabul etmek için programımda bir kesinti yaptım ve ancak o gideceğim." Ağzını peçeteyle silerken ruhsuz gözlerle bana bakıyor. "Ve aşçıyı da yanımda götürüyorum."

Sonra ona doğru hamle yaptım, gömleğinin yakasını ve o aptal peçeteyi yakaladım.

Uzun zaman önce, spor olsun diye güreşirdik. Bu aynı zamanda ailelerimizin olmayan ilgisini çekmenin de bir yoluydu. Zach asla ama *asla* kazanmama ya da ona yumruk atmama izin vermezdi.

O, gücün kimde olduğunu bilmemi sağlayan ve beni inanamayacağım kadar sinirlendiren bir ağabeydi.

Ama şu anda, ben ona vururken dövüşmeye bile kalkışmıyor. "Kimseyi götürmüyorsun!"

Burnunda kan patlıyor ama ona dokunmuyor bile. Ya da bana. Elleri hala masanın üzerinde, kaşık parmaklarının arasında.

"Aman Tanrım, Zach!" Annem bir av tüfeği gibi bize doğru koşuyor, bir peçete alıp burnunu siliyor.

Nicole bileğimden tutup beni geri çekti ama bunun için güç kullanmasına gerek yoktu. Zaten onu bırakıyordum.

Az gözlerinde bir şey gördüm. Ya da

daha çok hiçbir şey.

Hayatım boyunca tanıdığım Zach'ten eser yoktu. Sanki onun adına bir hayalet varmış gibi.

Yüzündeki kanı silerken annemin gözlerinde yaşlar parlıyor. Sanki burada bulunmasının tek amacı buymuş gibi yemek yemeye geri dönmek için daha fazla baskı yapıyor gibi görünüyor.

"Lütfen beni dinler misin?" Annesi, nadiren olduğu ona yaltaklanarak sorar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sessiz kalıyorum ama Zach'in sağındaki koltuğa oturuyorum.

"Yalnız mı?" Annesi Nicole'e özür dileyen bir bakış attı. "Bu hassas bir konu."

"Evet, tabii." Nicole gitmeye hazırlanıyor ama ben elini tutup onu yanıma oturmaya zorluyorum.

"Eğer benimle konuşmak istersen, o burada olacak."

Annem öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi dudaklarını büküyor, sonra derin bir iç çekip yerine oturuyor ve peçeteyi düzgünce kucağına yerleştiriyor. "Mesele şu ki... Geri döneceğini hiç düşünmemiştim, Daniel."

"Aslında bir konuda hemfikiriz. Şok edici." Ellerimden en azından birinin yumruk olmasını engellemek için kaşığı elime alıyorum. Diğeri kalçamda, hafifçe kıvrılıyor.

Geriye kalan iki aile üyemden uzaklaşmamın nedeni sadece babamın fiyaskosu değil.

Ama daha çok bana benim zayıf bir versiyonumu hatırlattıkları için. Doğası gereği onu yetiştirmek zorunda olan ebeveynlerinin sonunda onu tüm pisliklerinden arındırıp görebilmeleri için sorun çıkaracak kadar çaresiz olan genç Daniel'i.

Spoiler uyarısı. Asla yapmadılar.

Annem kendine bir kadeh şarap dolduruyor, sonra bakışlarımla buluşmadan önce yarısını içiyor. "Zach yedi yıl önce bir kaza geçirdi ve travmatik beyin hasarı yaşadı. Seni aramaya çalıştım ama bana "Yanlış numara" dedin ve telefonu kapattın."

"Kulağa yasal geliyor."

Nicole bana yan gözle bakıyor.

"Ne? Onlara beni unutmalarını söyledim. Hayatlarına devam etmekte zorlanmaları benim suçum değil."

Astrid de Zach'in kaza geçirdiğinden bahsetti ama hayatta olduğunu öğrenince onu görmezden geldim.

"Bir anne kendi çocuğunu unutamaz." Gözleri yine yaşlarla doluyor. Kendisini kurban olarak resmetmeyi seviyor, tamamen ve tamamen acınacak biri olarak.

"Oh, yani şimdi senin çocuğun muyum? Üzgünüm, duygusal ihmalle geçen onca yıl boyunca bunu unutmuşum." Küçük bir el benimkini sarıyor ve kendimi Nicole'e bakmamaya, tekrar onun tuzağına düşmemeye zorluyorum.

Onun sayesinde bu çıkmazın içindeyim, bir ayağım çukurda kalana kadar gömülü kalmasını istediğim bir parçamla yüzleşiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni doğuran kadın kalın kalın yutkunuyor. "Daniel, lütfen..." "Kendine sakla anne. Bana Zach'ten bahset. Neden daha yeni göz kırpıyor?"

"Nasıl bilemiyorum..."

"Buradayım ve sana kendimi anlatabilirim." Kardeşimin gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben bir kez daha onların hayaletimsi niteliğine ve içlerindeki siyah boşluğa kapılıyorum. "Kafa travması nedeniyle bende Aleksitimi var. Bu, artık duyguları tanımadığım ve kalpsiz bir piç olarak görüldüğüm anlamına geliyor ya da kovduğum beceriksiz yöneticiler tarafından bana böyle söylendi."

Annem ağlamaya başlıyor, şüphesiz dikkatler hep ona çevriliyor. Nicole elimi bırakıyor ve sanki bir bebekmiş gibi onu teselli etmeye gidiyor.

Tüm bu sıkıntının sebebi olan Zach ise hiç umursamadan çorbasını yudumlamaya devam ediyor.

Ve İngiltere'den ayrıldığımdan beri ilk kez, belki de bir hata yaptığımı düşünüyorum.

Belki ben kalsaydım, annemin dramı ve babamın ölümüyle tek başına ilgilenmek zorunda kalmasaydı, o kazayı yaşamayacaktı. Eski halinin hayaleti olmazdı.

Hala gereğinden fazla gülen ve bana bir kıza nasıl doğru dokunacağımı öğreten ve ikimize de zevk veren Zach'e sahip olacaktım.

Annem bana bakamayacak kadar kendine acıma partisi vermekle meşgul olduğu için hastalandığımda yanımda kalan Zach.

"Durumunu gizlemeye çalışıyoruz," diyor annem kırılgan bir sesle. "Evlenmeyi ya da çocuk sahibi olmayı reddettiği için insanlar eninde sonunda öğrenecek ve hissedarlar onu kapı dışarı edecek. Ne kadar acı çektiğimi bilemezsiniz."

"Kapa çeneni anne," diyorum sakince. "Pardon?"

"Kapa çeneni, anne." Artık daha yüksek sesle konuşuyorum, içimdeki tüm duyguların etkisinden kurtulmuş durumdayım. "Kaza geçiren Zach'ken her şeyi kendine çevirmeyi bırak. Bu onunla ilgili, seninle ya da benimle değil. *Onunla ilgili.* O yüzden bunu seninle ilgili hale getirmeyi bırak!"

Feryatlarının sesi yükseliyor ve onun drama kraliçesi maskaralıklarına karşı tam saldırgan moda geçmememin tek nedeni dikkatimi Zach'ten uzak tutamamam.

Kardeşim bizi hayvanat bahçesindeki en sıkıcı hayvanlarmışız gibi izliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bakışlarındaki boşluğu şimdi fark ediyorum. Sanki hayatta olmak yapmak zorunda olduğu en sıkıcı şeymiş gibi tam ve mutlak bir ilgisizlik.

Elim kaşığın üzerinde yumruk oluyor. "Mücadele mi ediyorsun?" Bakışlarımla buluşuyor. "Neyle?"

"Her şey mi? Her şey mi?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım ama annem böyle... aşırı etkileyici bir şekilde davranmayı seviyor."

Bir de bana sor.

Nicole omzunu tutarken, "Ben sadece seni kolluyorum," diye . "Ailemizin adını ve şirketimizi korumak için elimden geleni yapıyorum."

"Kârını iki katına çıkararak mükemmel bir iş çıkarıyorum." Zach diyor .

"Ama ..."

"Yapmayacaklar, anne. Hiç yoktan bir olay yaratıyorsun." Bu onun yapmayı sevdiği bir şey ama ben korkumdan bu sözleri kendime saklıyorum. başka bir gözyaşı dalgasına boğulacak.

Yemeğin geri kalanı en hafif tabirle gergin geçiyor. Bunun en büyük nedeni Zach'in empati yoksunluğunun onu sadece soğukkanlı değil aynı zamanda bir tür şeytan haline getirmesidir. Düşünceleri, ilkeleri ve bakış açısı yüz seksen derecelik bir dalış yapmıştır ve artık gerçek bir nihilisttir.

Hiçbir şey önemli değildir ve her şey anlamsız ve yararsızdır.

Gecenin sonunda, sarhoş annemi eve bırakacağını söyledi.

Çok fazla şarap içmiş, bunda şaşılacak bir şey yok ve sarhoş olduğunda gözyaşlarına boğulan bir tip. Bu da sürpriz değil.

"Teşekkür ederim, Nicole." Onu uzun bir kucaklaşmanın içine çeker. "Bebeğimi eve getirdiğin için teşekkür ederim."

"Ne geri döndüm ne de senin bebeğinim." Herkese Nicole'ü geri getirenin ben olduğumu söyleme dürtüsüne direniyorum, tam tersi değil.

Ama yine de, Kyle'ın bana bir fahişe gibi ağlamadan işeyemediğini söylediği o piç olmasaydı, geri dönmeyecektim. Kardeşimin durumunu öğrenemeyecektim.

Sanırım Nicole beni geri getirdi.

Bu ona daha az kızgın olduğum anlamına gelmiyor.

"Benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama sen her zaman benim bebeğim olacaksın." Nicole'u bırakıp bana nadir sarılışlarından birini yaptı. Geri dönmeyeceğim bir tane. "Ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İyi bir anne olamadığım için üzgünüm Danny. Hiç omurgalı olamadığım için üzgünüm ama bana bir şans verirsen deneyeceğim."

Hiçbir şey söylemiyorum ve sonunda beni bırakıp ayaklarının üzerinde sallanıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Zach onu kolundan tutuyor ve bana başını sallıyor. "Kalmak niyetindeysen bana haber ver."

". Peki ya Zach?" "Evet?"

"O zamanlar benden nefret

ederdin." "Ne zaman?"

"Ben ayrıldığımda. Neden?"

"Sanırım olman hoşuma gitmedi. Sen bir korkak değilsin, Daniel. Ama korkak gibi davrandın ve bu da muhtemelen sinirlerimi bozdu."

"Geçmiş zaman mı?"

Biraz gülümsüyor, sonra başının yan tarafına vuruyor. "Bu beynin faydası, artık daha az umursayamamam."

Sonra da oğulları, kendisi ve her şeyden ne kadar pişman olduğu hakkında gevezelik eden annemi sürüklüyor.

Sürücü hızlanır hızlanmaz, bir şeye çarpmak istiyorum.

Herhangi bir şeye.

Tam o sırada Nicole beyaz elbisesi ve küçük gülümsemesiyle karşıma çıktı. "Sonunda konuşabildiğinize sevindim."

"Bu da bizden biri yapar."

Arkamı dönüp mutfağa gidiyorum. Çay canavarlarından biri, bahçıvan, yüzümü görüyor ve bir yayla dışarı fırlıyor.

İyi seçim çünkü onu çayında boğmayı düşünüyorum.

Dolabı açıyorum ve bir şişe viski çıkarıyorum, pahalı olanlardan, beni daha yavaş ama daha derin sarhoş edecek olanlardan.

Ben şişeyi açarken Nicole yanıma geliyor. Ya da açmaya çalışıyor, en azından; o şey sanki benimle de alay ediyormuş gibi sıkışmış durumda.

"Delirdin mi?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

"Ben deli miyim? Bir bakayım. Annemi ve kardeşimi, onlarla neredeyse hiç konuşmadığım bir zamanda davet ettin ve bu ayrıntıdan bahsetmeyi unuttun. Sıfır ile on arasında bir ölçekte, kızgın olma konusunda yüzüm."

"Eninde sonunda onlarla konuşmak

zorundaydın." "Konuşmayı

planlamıyordum."

"Yani kardeşinin durumunu bilmemek senin için sorun değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O iyi. Felçli ya da iş göremez durumda değil. İçindeki Nora Sterling'i yönlendirmeyi bırak ve bunu olmadığı halde büyük bir dram haline getir." Şişeyi zorla açıyorum ve doğrudan içiyorum, boğazımı yakıcı likörle ıslatıyorum.

"Seni ailene yaklaştırmaya çalıştığım için özür dilerim." "Özrün kabul edildi."

Ters ters bakıyor, sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Biliyor musun? Siktir git, Daniel. Özrümü geri alıyorum, çünkü doğru şeyi yaptığımı biliyorum ve eğer bir pislik olmakla meşgul olmasaydın sen de bunu bilirdin."

"Doğru şey" mi? Ne zamandan beri aziz oldun, Nicole? İnsanları kullanmayı seviyorsun, duyalım bakalım. Bundan ne kazanmayı planlıyorsun? Annemin iyiliğini mi? Kardeşimin ilgisini mi? Yemek için o kadar çabayı seni sıcak deliği olarak tutmaya karar versin diye mi harcadın?"

Önce ses geliyor, evin sessizliğinde yüksek ve sağır edici. Ardından avucunun yanağıma batması geliyor. Gözlerinde doğal olmayan bir parlaklık var ama gözyaşları kaçmıyor. "Ben kimsenin sıcak deliği değilim, seninki de dahil. Ve tüm bu çabayı sadece *senin* için gösterdim. Dün Henry Amca'yı getirerek beni mutlu ettiğin gibi seni de mutlu etmek için ama görünüşe göre bir hata yapmışım. Konu sen olunca hep hata yapıyorum ve artık hata yapmamayı öğrenmemin zamanı geldi."

Ve sonra fırtına gibi mutfaktan çıktı.

Yavaşça gözlerimi kapatıyorum ve her şeyi berbat ettiğimi çok iyi bilerek viskiden bir yudum alıyorum.

Eninde sonunda mahvolmayacağı anlamına gelmiyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

31

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

Yatak odasının kapısını çarparak , oradan uzaklaştım, sonra tekrar ona doğru fırladım.

Gürültülü bir nefesle bırakmadan önce elim sapın üzerinde tereddüt ediyor.

Kan dolaşımımda biriken lav artık yüzeye çıkıyor ve onu artık içimde hapsedemiyorum.

Artık hiçbir şey hissetmeden bunu yapmaya devam edebilirmişim gibi davranamam.

Çocukluğumuzda Daniel'ı ilk gördüğümden beri sadece bendim. Ben bunu hayal bile edemezken, yaramazca özgür olduğu için onu kıskandığımdan beri.

Şifonyerin üzerinde duran bir lolipopu alıyorum ve aptal ambalajını sarsakça çıkarıyorum, sonra o kadar sert çıtırdatıyorum ki dişlerim acıyor. Artık lolipop emme alışkanlıklarım bile onun yüzünden değişiyor.

Ağırlığım yatağa düşüyor ve bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum ama her zamanki kendimi rahatlatma yöntemi bu sefer işe yaramıyor.

Getirdiğim çantaya doğru yürüyorum ve zümrüt kolyeyi alıyorum. Son zamanlarda takmıyordum ama her zaman yanımda taşırdım. Bu sefer boynuma takıyorum, sonra her zaman yanımda taşıdığım küçük kutuyu alıyorum.

İçimdeki küçük kızın bir teselli aracı olarak kullandığı kutu. İçimdeki yetişkin onu bir huzur kaynağı olarak kullanmaya devam etti.

Parmaklarım metalik bir kilitle vurgulanmış küçük ahşap dış yüzey üzerinde kayıyor. Annem tutuklandıktan sonra bu kutuyu her yere yanımda götürdüm. Yatağımın altına sakladım ve çok zorlandığımda ona baktım. Jay hastalandığında. Kabuslarım ve panik ataklarım beni sakat bıraktığında.

Eskiden bu yanımı ne pahasına olursa olsun saklamaya çalışırdım ama artık durum farklı.

Söylediklerimde ciddiydim. Daniel adında biriyle aynı hatayı yapmaya devam etmeyeceğim.

Hayatıma devam etmek, hayatımın parçalarını toplamak ve hayatta kalmak istiyorsam, bunu bir kez ve sonsuza dek halletmem gerekiyor.

Mesele neden kızgın olduğu değil, ona söylemeden ailesini davet ettiğime şiddetle inanıyor - ki bunun için bana daha sonra teşekkür edecek.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kızgın çünkü, gençliğimizde olduğu gibi, beni istemesinden hoşlanmıyor.

Tutkuyla nefret ediyor.

Ve eğer durum buysa, bunu yüzüme söyleyecek ve beni daha fazla kalp ağrısından kurtaracak.

Fikrimi değiştirmeme izin vermeyerek kutuyu göğsüme yakın taşıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açar açmaz Daniel'ı içeri çekiyorum, çünkü kolu tutuyor.

Kalbim sadece onu gördüğümde yaşadığım o garip taklayı atıyor. Onunla ilk tanıştığımda, ona yavaş yavaş aşık olduğumda, bana dokunduğunda, daha sonra beni incittiğinde ve sonunda onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğümde.

Ben yapana kadar.

Ta ki yavaş yavaş dünyamın bölünmez bir parçası olana kadar.

Bebeğiymiş gibi emzirdiği viski şişesi gitmiş ama saçları görkemli bir savaşçı edasıyla dağınık ve gelişigüzel, hâlâ sert görünüyor.

"Pişman olduğum birkaç şey söyledim," diyor, yumruklarından biri yanında sıkılı.

Daha sıkı sarıldığımda kutu göğsüme saplanıyor. "Ne gibi?"

"Sıcak delik kısmı gibi. Bir daha olmayacak."

"Ve?"

"Ve yok."

Pek de açık olmayan özrü nedeniyle neredeyse söndüğünü hissettiğim baştan çıkarıcım yeniden alevleniyor. Kutuyu göğsüne doğru itiyorum. "O halde bunu al."

Kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor, sonra kutuyu çevirirken tanıma dönüşüyor. "Bu...?"

"On üçüncü yaş günümde bana verdiğin hediye." Ensemin arkasına uzanıyorum ve beyaz altın kolyenin düğmesini açıyorum. Kolyeyi çektiğimde, zümrüt kolye ucu açılarak kutu için tasarlanmış küçük bir anahtar ortaya çıkıyor.

Daniel'ın daha büyük eline itiyorum. "Seni bir vintage dükkanına girip yaşlı adamdan özel yapım bir kolye istediğin gün gördüm. Renginin gözlerime uyması için ona benim bir resmimi bile vermiştin. O gün hayatımın en mutlu günlerinden biriydi. Doğum günüm geldiğinde ilk senin hediyeni açtım. 'Buna sırlar kutusu deniyor ve o anahtar kolye sayesinde ona erişebilen tek kişi sensin' dediniz. Ama önce ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir şey söyleyemedin, bana Nora Teyze'nin seçtiğini söyledin ve sonra partiden ayrıldın.

"Beni hep eskisinden daha sert düşürmek için kaldırdın. Bana dokunmayı bırakmak için bana dokundun. Bir daha asla için beni öptün. Bana her baktığında gülümsemenin kaybolduğunu biliyor muydun? Hep başka yöne baktığını? Beni o kadar görmezden geldin ki, görünmez olup olmadığımı merak ettim. Ama değilim, Daniel. Ben buradayım, her zaman tam karşındaydım, sana bakıyordum, seni izliyordum, sana sağlıksız bir şekilde takıntılıydım, bu beni mahvetti.

"Seni sevmek için gururumu ayaklar altına aldım. Kanayan kalbimi ezdim, sonra da sana verdim. Tek istediğim beni görmendi, beni görünmez kılmaman. Tek istediğim kalbinin küçük bir parçasıydı, ilginin bir parçasıydı, ama sen bana bunu asla vermedin. Benim senin için savaştığım gibi sen de benim için hiç savaşmadın!"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve kendimi hiperventilasyonun eşiğinde hissediyorum.

Tepkisinin ne olmasını bekliyordum bilmiyorum ama çenesini sıkması ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar yumruğunu sıkması kesinlikle aklımdaki şey değildi.

Kızması gereken benken neden o kızıyor?

Tepkisi ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor. Bunun yerine, o sadist parıltı öne doğru fırlıyor, soğukluk onu sarıyor, tıpkı sik şapkasını takmak üzereyken olduğu gibi.

"O kadar çaresizdin, ha?"

Sözlerindeki iğneyi görmezden geliyorum ve ağzımdan keskin hava girişleri yapıyorum. "Sana o kadar aşıktım."

Bir kahkaha patlatıyor ve kalbimin tüm kanıyla, özlemiyle ve yıllardır içimde taşıdığım aptalca duygularla birlikte ayaklarının dibinde paramparça olduğunu hissediyorum.

"Ah, özür dilerim." Çılgın kahkahalarına yavaşça ara veriyor. "Bunun komik olması gerekmiyor muydu? Çünkü o zamandan seninle ilgili hatırladığım tek şey şirret, kendini beğenmiş halin Nicole. Sadece sikişiyordun ama bunu bir aşk hikayesine dönüştürdün. Çok saf olduğun için umutsuz romantizm sana yakışıyor."

"Bunu kastetmiyorsun," diye ondan çok kendime itiraz ediyorum. "Benden hoşlandın Daniel, hep hoşlandın. Sadece bu gerçek hoşuna gitmedi. Bunu biliyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir an önce alaycı olan sesi alçalırken, yüksek ses tonuna dönüşüyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Nicole. Sanrıların ve diğer sorunların için biriyle görüşmen gerekebilir."

Boğazıma bir yumru takılıyor. "Beni uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun? Yine mi?"

"Senin beyaz atlı prensin, beyaz atlı prensin ya da asil bir şey olmadığımı anlamanı sağlamaya çalışıyorum. Birbirimizi kullandık, hepsi bu. Kızlık hayallerini ait oldukları yerde tut."

Onun sert sözleri ve ses tonu beni, uzun zamandır içimde olan ama sonunda yüzüme çarpan gerçek kadar korkutmuyor. "Beni asla göremeyeceksin, değil mi? Sana ne kadar bakarsam bakayım, sana ne verirsem vereyim ya da senin yanında olursam olayım, ben sadece senin istemeyi küçümsediğin biri olacağım. Sadece görünmez olması gereken biri."

"Bir şeyleri konusunda müthiş bir yeteneğin var. Terapi bunu daha da iyi hale getirecek." Kutuyu ve kolyeyi bana geri verdi. "Profesyonel değilim ama eminim bu küçük kız eşyalarını en yakın çöp kutusuna atmanı ve hayatına devam etmeni tavsiye ederler."

Onları yakaladım ve yaptım. Çöpler fırlatışımın şiddetiyle devriliyor. Daniel ona zar zor bakıyor, ifadesi boş, neredeyse sıkılmış.

İşte o zaman ne olduğumuzu anladım. Ben hep bir kum saatinin üst yarısıydım, o ise alt yarısı. Er ya da geç, hiçbir şey kalmayana kadar beni boşaltması gerekiyordu.

Omuzlarım çöküyor ve göz kapaklarımdan tek bir damla yaş süzülüyor. "Seninle işim bitti. Senin korkaklığından, benim karşılıksız duygularımdan bıktım. Benden bu kadar, Daniel. O yüzden lütfen bırak gideyim. Lütfen özgür olmama izin ver. Senin olmadığın bir yerde nefes almama izin ver."

Kaba bir şekilde başını sallıyor, sonra arkasını dönüp gidiyor.

Yere düşüp hayatımın en zor ağlamasını yaparken dünya etrafımda paramparça oluyor.

Bizim için yas tutmuyorum, biz yokken bile.

Sonunda kendim için yas tutuyorum.

Yerde ne kadar kaldığımı bilmiyorum, sonra bir şekilde kendimi yatakta buluyorum, durdurulamaz gözyaşları, çarpık fanteziler ve imkansız duygulardan oluşan bir karmaşa. Bir noktada uyuyakalmış olabilirim, emin değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama perdelerin arasından tek bir güneş ışınının süzülmesine ve yeni bir günün sert, acımasız gecenin içinden süzülüp gelmesine yetecek kadar uzun bir süre.

O gece ne olduğunun bir önemi yok - ister umudun yıkılması olsun, ister gençliğimi beni asla sevmeyecek birini severek harcadığımın korkunç hatırlatması olsun.

Kim benden başka bir yere bakar ki?

Kendimi yerden kaldırıp onun evinden çıkma ihtiyacı bahar alerjisi gibi tenime batıyor ama bunu gerçekten yapma isteği yok.

Sonra bir şeyi, daha doğrusu birini hatırladım. Jay.

Ayağa kalkıyorum ve yüzümü yıkayabilmek için banyoya doğru yürüyorum. Aynadaki yansımama bakmayı reddediyorum. Bu, o hayalet parçamla yüzleşmekten farklı değil.

Komodinden telefonumu alıyorum, numaralarımızı değiş tokuş ettikten ve kardeşimi onunla ve Astrid'le bıraktıktan sonra Henry Amca'yı bu kadar erken aramanın iyi mi yoksa aptalca bir fikir mi olduğunu düşünüyorum.

Ekranda bulduğum metin bana biraz hayat veriyor.

Henry Amca: Jayden bütün gün Landon ve Brandon'la oynadıktan sonra derin bir uykuya daldı. Astrid gece kalması için ısrar etti. Uyanır uyanmaz onu buraya getireceğim.

En azından birimiz Astrid tarafından

kabul edildi. Artık bir önemi yok.

Eşyalarımı toplayıp Jay döner dönmez onunla gitmeliyim.

Aspen'e beni ikinci asistan olarak alması için yalvarmam gerekiyorsa, öyle olsun. Yine de Daniel ile aynı binada çalışacağım, zamanla daha kolay olacak.

Ya da gelecekteki benliğimi buna inandırmak istiyorum.

Geçen on bir yıl daha kolay olmadı ama en azından acıyı uyuşturmayı ve Jay'i büyütmeye odaklanmayı başardım. Ama şimdi Daniel'ın diğer yüzünü - soğuk ama şefkatli yüzünü- gördüğüm için hiçbir şeyi uyuşturmanın o kadar kolay olacağını sanmıyorum.

Benim ve Jay'in çantasını hazırlamayı bitirdiğimde, ağlama isteğime karşı koyuyorum. Ve ancak aşağı indiğimde Daniel'la karşılaşıp gerçekten ağlayabileceğimi fark ediyorum.

Acınası.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Günaydın Bayan Adler," diye sesleniyor nazik bir kadın sesi. Bu Sophie, hizmetçi. Yüzümü görünce kaşlarının arasında narin bir çatıklık beliriyor. "İyi değil misiniz?"

Eğer kalbimin defalarca kırılması bir hastalıksa, o zaman evet, en kötü hastalık türünden muzdarip olmalıyım.

"Böyle iyiyim, teşekkür ederim."

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Belki kahvaltınızla birlikte biraz çay?"

Daniel'dan bu kadar nefret etmeseydim, çalışanlarına çay canavarı demesine gülerdim. Hatta yüzlerine karşı.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece gidebilmemiz için kardeşimi bekliyorum."

"Gitmek mi?" Kaşları daha da çatıldı. "Efendi öyle demedi."

Onun çıplak elleri tarafından paramparça edilen kalbimin, parçalardan geriye kalanları toplayıp onun için atmaya çalışmasından nefret ediyorum.

Daniel ile birlikte olmak sadece bir deneyim değil, aynı zamanda daha fazla kayıp ve zayiatın kanlı bir savaş. Ve şu anda çektiğim tek acı bu.

Kayıplar.

"Ne dedi o zaman?" Sesimin yeterince rahat çıkmasına sevindim. "Bir süre burada kalacağını."

Ben...*neyim*? Tüm bu olanlardan sonra gerçekten onun evinde kalacağımı mı düşünüyor? Ya da belki de beni hâlâ bir gram şekerli kahvesini sipariş edebileceği asistanı olarak görüyordur.

"O zaman ona kalmayacağımı söyle."

Yüzünü buruşturuyor. "Telefonlarımıza pek çıkmıyor ve çıktığı zaman da "Yanlış numara" deyip kapatıyor."

"Bekle... O burada değil mi?"

"Hayır, hanımefendi. Sabah erkenden ayrıldı. Onu odanızdan çıkarken gördüm."

"olmalısınız..."

"Tabii ki hayır, hanımefendi. Sütlü çayımı almaya giderken onu odadan çıkarken gördüm ve bana sessiz olmamı işaret etti, sonra da hepimizi toplayıp sanki kendisiymişsiniz gibi size hizmet etmemizi söyledi."

Kafam önüme atılan onca bilgiyi bir türlü toparlayamıyor. Söylediği onca şeyden sonra bunu neden yapsın ki?

"Onun da elinde bir kutu vardı. Yanına aldığı tek şey buydu. Ona çantasını hazırlayacağımı söyledim ama gerek olmadığını söyledi."

Kutu...?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Üst kattaki odaya koşuyorum ve eminim ki kutu, attığım çöp kutusunda değil. Kolye/anahtar da öyle.

Daniel kutuyu bizzat kendisi mi attı?

Bir panik duygusu boğazımın arkasına doluyor ve bir manyak gibi onu aramaya başlıyorum. *Lütfen bana o kutunun gittiğini söyleme.*

Dizlerimin üzerine çöküp konsolun ve yatağın altını ararken gözlerimden taze yaşlar dökülüyor.

Kendimi toparlamam gerekiyor ama o kutuyu kaybetmek bir parçamı kaybetmekten farksız. Ondan tamamen kurtulmayı kastetmemiştim.

Tam da epik bir çöküş yaşamak üzereyken. Yatağın kenarına düşmüş katlanmış bir kağıt buluyorum. Yavaşça açıp Daniel'ın dağınık el yazısını bulduğumda kalbim küt küt atıyor.

NICOLE,

Malikane sizindir. İngiliz avukatıma sizin adınıza devretmesini söyledim ve gerekli belgeleri imzaladım.

Ayrıca Zach'ten sana Londra'daki en büyük otellerimizden birinde stajyerlik vermesini istedim. Müthiş bir yeteneğin var ve bunu paylaşmaktan ne kadar nefret etsem de, dünya senin yemeklerini yeme deneyimini yaşamayı hak ediyor.

Jayden'ın eğitimiyle de .

Her zaman gizlice dilediğiniz gibi Londra'yı yeniden eviniz yapın.

Artık Christopher ya da velayet davası için endişelenmene gerek yok. O amcık hak ettiğini buldu ve bundan sonra seni rahatsız etmeyecek.

Ve ben de yapmayacağım.

Beni sevdiğin için üzgünüm.

Daniel

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

32

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

DANIEL

Nicole'e olan saplantım, kollarımda neredeyse öldüğü gün başladı.

Tanıdığım en tuhaf küçük pislikti ve onu "senden ve büyükannenden daha iyiyim" türünden bir züppe olarak düşündüğüm düşünüldüğünde bu bir şey söylüyor.

Okuldayken, ilkel ve düzgün biriydi. Her zaman gülümser, yakınında bulunmaya cüret eden köylülere her zaman tepeden bakardı.

Her zaman... uzak.

Ama o gün, kendisiydi. Bir hırsız, bir sinsi ve saklanmayı seven biri.

O gün onunla ilk kez gerçekten tanıştım.

Garip, açık sözlü ve zayıflığına rağmen cömert. Bana değerli kar küresini vermişti. Biliyorum çünkü bazen onu okula götürür ve kimse bakmadığında sanki onun bir parçasıymış gibi ona bakardı.

Ama sonra o parçasını bana vermeye karar verdi.

Bana kar küresini ve içine hapsolmuş kızı verdi. Ne zaman o kar küresine baksam o kız kafamda şekilleniyor.

Yavaş yavaş ölürken bana saf bir huşu ve hayranlıkla gülümseyen küçük kızı hatırlatıyor.

Ama onun çıkarcı tarafı daha sonra her şeyi mahvetti. Ya da belki de onun ilgisizliği yüzünden tekrar tekrar yaralanma fikrine dayanamayan kırılgan gururumdu.

Oyuna
getirilmiş
hissettim.
Ezilmiş.

Ve aklımdaki ilk şey intikam almaktı. Onun da en az benim kadar acı çekmesini istiyordum ama bunun için onu görmezden gelmekten başka etkili bir yöntemim yoktu.

Bunu yaparken, onun müdahaleci gözlerini, eşsiz güzelliğini ve bağımlılık yaratan varlığını geride bırakmayı başaracağımı ummuştum.

Yanlış ummuşum.

Nicole, ondan nefret ederken aynı güçle istediğim tek kadındı. Ve eğer kendimi kandırmıyor olsaydım, buna istemekten daha fazlası derdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu.

Çok daha fazlası.

Ancak, o benimkinden farklı bir dünyada, bir kraliçe gibi var oldu. Sen Tahtında ona bakabilir, yaklaşabilirsiniz ama asla ona dokunamazsınız.

Ayrıca sadece bana karşı değil, herkese karşı tam bir kaltaktı. Kötü kız kişiliğini bir taç gibi takar ve herkesin onu o sarı buklelerin üzerinde ayarladığını görmesini sağlardı.

İçinde gizlenen Nicole'e kimsenin erişimi yoktu, annesinin, üvey babasının bile.

Hiç kimse.

Bir kez yaklaştım, o kadar yaklaştım ki onu öptüm ve yıllardır bastırdığım tüm arzuyu serbest bıraktım.

Ama çok geçmeden yok oldu. Çok geçmeden dağıldı.

Sonra beni aldattığını düşündüm. Yargılamayın - ondan sonra kimseyle yatmadığım için sik odaklı beynim bunu böyle kategorize etti. Hatta kırıldığımı düşünmesinler diye herkesi -Astrid dahil- elimden başka bir şeyle seviştiğime inandırmak için onca zahmete katlandım.

Ama Christopher'la kendi isteğiyle yattığını düşündüğümde, bu beni babamı annem olmayan bir kadınla sevişirken gördüğüm ilk andan daha fazla mahvetti. Nicole'ün bir şekilde başka bir adamla yatmak için ecstasy aldığını düşünmekten daha beter.

Bu benim yaşadığım ilk ve tek kalp kırıklığıydı ve yaşadığım acı hala içimde farklı bir varlık gibi atıyor.

Böylece tam on bir yıl boyunca hayatıma devam ettim ya da öyle davrandım.

Onu aramamayı, sormamayı ve hatta adını bile anmamayı kendime görev edindim. Astrid ne zaman kısa bir süreliğine de olsa ondan bahsetse, bir sonraki sözünden daha hızlı bir şekilde konuyu değiştiriyordum.

Ve ben çok iyi gidiyordum, sarışınlardan vebadan kaçar gibi kaçıyordum ve geride bıraktığı boşluğu sikişerek ve çalışarak dolduruyordum ve mümkün olan en iyi hayatı yaşıyormuşum gibi davranıyordum.

Ta ki o hayatıma geri dönene kadar.

Onu tekrar gördüğüm an, her şey, yıllar boyunca denediğim her bir lanet başa çıkma mekanizması gözlerimin önünde paramparça oldu.

Ve kısır döngü yeniden başladı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İntikam almak, onun beni incittiği kadar ben de onu incitmek istedim ama acı çeken benim.

Her şeyini kaybetmiş ve geçmişi anımsayan yalnız bir ihtiyar gibi parkta yapayalnız benim.

Dün Nicole ile yürüdüğüm parkın aynısı.

Hayır. Onun kahkahalarını ya da elini tuttuğumda nasıl kızardığını düşünmeyeceğim.

Yapmayacağım.

Tam olarak otuz beş dakika yirmi saniye oldu, burada oturup attığı ve benimle işinin bittiğini söylediği kutuya bakıyorum.

O ağlarken odanın önünde durdum ve içeri girip onu kollarımla sarmaktan kendimi alıkoydum.

Yapamadım.

Buna hakkım yoktu.

Onun hayatını mahveden ben olduğum halde değil. Son üç gündür hissettiğim mutluluk sırasında bunu neredeyse unutuyordum. Neredeyse.

Ama onun sözleri, Christopher denen pisliğin de dediği gibi, onu kollarına ittiğim için beni asla affetmeyeceği gerçeğini yüzüme vurdu.

Bir gün uyanacak ve benden iğrenecek. Ve ben bunu ikimize de yapamam.

Ama ağlamaları dindiğinde odaya girdim. Onu yatağa taşıdım, yüzündeki gözyaşları içimi burktu.

Sonra kutuyu ve anahtarı alıp oradan ayrıldım. New York'a dönüş uçağım için havaalanında olmalıydım ama bu kutunun içinde ne olduğunu bilmeden ayrılmam mümkün olmayacaktı.

Yavaşça kolyenin anahtarını takıp çeviriyorum. Kilidin sesi, hayatımı değiştiren bir önsezi gibi kulaklarım yerine tenime nüfuz ediyor. Kutunun içinde ne olduğunu bulduğumda bu his on kat daha artıyor.

Gördüğüm ilk şey resimler. Annelerimizin bizi katılmaya zorladığı onun ve benim doğum günlerimiz. Sekizinci yaş günümüzden on beşinci yaşımıza kadar - o zamandan beri bizi hiçbir şey yapmaya zorlayamıyorlardı. Doğum günlerimin her bir grup resminde, o hep bana bakıyordu. Sekiz fotoğrafın hepsinde.

Doğum günü grup fotoğraflarında hep ondan başka bir şeye bakıyordum. çocuğa. Fotoğraf makinesine. Pastaya. Hediyeler. Onun olmadığı her yere.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İki resim arasındaki tezat sadece bariz değil, aynı zamanda biraz da üzücü. En azından onun bakış açısından.

Çünkü ona sırf beni sinirlendirdiği, dengemi bozduğu için bakmadığımı bilmiyor. Onca insan arasında ondan uzak durmam, ondan nefret ettiğim için değildi.

Çünkü ondan nefret etmek istedim.

Bazen de öyle sandım ama bu hiç uzun sürmedi.

Resimleri bir kenara bıraktım ve tek bir şeftali çekirdeği buldum. Eski, kuru ve çirkin görünüyor. Onu öldürebilecek bir meyvenin tohumunu neden saklasın ki...?

Bekle bir dakika.

Onu güneşe çıkardım ve o sade şeye baktım. Bu

olamaz.

Doktorun ona bir daha asla şeftalilerin yanına yaklaşmamasını söylediğini ve Ronan'ın partisinde onu bir sepet şeftaliyle görmeme rağmen onları asla yemediğini çok net hatırlıyorum. Biliyorum çünkü bir ağacın arkasına gizlenmiş ve o çardaktan eli boş çıkmasını sağlamıştım. Ne? İntihar eğilimi olmadığından emin olmalıydım.

Bütün bir şeftaliyi en son o güçlü alerjik reaksiyonu gösterdiği gün tüketmişti.

Yani bu o zamandan kalma olmalı.

Hay sikeyim. Yirmi bir yıl boyunca sakladı.

Altında bir lolipop ambalajı var. Bunu hatırlıyorum. On yedi yıl öncesine dayanan marka tasarımıyla şeftali aromalı.

Çantama bıraktığı ilk lolipop.

Bir de kalem var. Bir keresinde bana ödünç vermişti.

Ona doğum günlerinde verdiğim birkaç yüzük çünkü bir keresinde bir arkadaşına özel üretim olanları sevdiğini söylediğini duymuştum.

Özel yapım mücevherlerin satıldığı o gizli vintage dükkânını da böyle keşfetmiştim. Takıların benden değil de annemden geldiğine inanmasını istememin nedeni, annemin çok kaba bir kız olmasıydı ve genç benliğim, hediyeleri beğenmediğinde onun tarafından alaya alınmayı kaldıramazdı.

Bir de bileziğim var. Onu ilk kez becerdiğim gece kaybettiğim. Asla geri alamayacağım bir parçamı çaldığı gece. Sevişmenin sadece seksten daha derin bir anlamı olduğunu ve bunu sadece Nicole ile hissedebileceğimi anladığım gece.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kutunun içindekilere, boynunda bir anahtarla koruduğu hatıralarımıza bakıyorum.

Ona geri dönme ihtiyacı gözlerimi yakıyor, neredeyse kör ediyor.

Ben

. Kutuyu yavaşça kapatıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Bu konuda geri adım atmamın imkanı yok. Ona çoktan bir

Temiz bir başlangıç, tekrar ortaya çıkmak her şeyin üzerinde tepinmekten farklı değildir.

Onu ne kadar görmek istesem de, New York'a dönmek en doğrusu.

Ne zamandan beri doğru olanı yapıyorsun? Omzumdaki şeytan "hadi bencil olalım" diye fısıldıyor.

Ama kapattım, kiralık arabama doğru yürüdüm ve kutuyu küçük çantama koydum. Tam bagajı kapatıyordum ki arkamda bir hareket hissettim.

Göğsüm ağrıyor.

Beni buraya kadar takip mi etti? Çalışanlarıma Zach gelene kadar onu malikanede tutmalarını söyledim. Tüm bu durum hakkında soğukkanlı davranacağını bildiğim için güvenebileceğim tek kişi oydu.

Yine de, onun burada olduğu düşüncesiyle parçalanmış kalbim küllerinden yeniden doğuyor.

Belki de kutuyu geri istiyordur.

Belki de vermek istemiyorumdur.

Arkamı dönüyorum ve ilk fark ettiğim şey, karanlık bir figürün bana çarpmasıyla çıkan kesik benzeri bir ses oluyor.

"Chris'in selamı var," diye fısıldıyor kulağımın dibinde, sonra geri çekiliyor.

İşte o anda karnımda kör edici bir ağrı patlıyor ve sıcak bir sıvı gömleğimi ıslatıyor. Elim o bölgeyi kavradı ve koyu kırmızıya bulandı.

Sikeyim.

Bıçaklandım.

Aklımı bu bilgiye veremeden dünya ayaklarımın altından çekiliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

33

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NICOLE

Hala Daniel'ın bana bıraktığı mektubun etkisindeyim.

Lolli'nin yargılayıcı bakışları altında abartılı yaşam alanını bir deli gibi arşınladıktan sonra nihayet oturuyorum.

Ellerim titriyor ve zihnim bir sürü teori ve soruyla dolup taşıyor.

Ne düşünüyordu ki? Bu ne
cüret?

Ve en önemlisi; şimdi ne yapmam gerekiyor?

Gururumu tekrar ayaklar altına alma düşüncesi midemi bulandırıyor ama bu onu bir daha asla göremeyecek olmanın acısıyla kıyaslanamaz bile.

Lolli sanki yaşadığım sıkıntıyı tam olarak biliyormuş gibi başını yanıma çarpıyor. Siyah başını okşuyorum ve parlak siyah gözlerine bakıyorum.

"Ne yapmalıyım, Lolli?"

"Bir kedinin tavsiye verebileceğini sanmıyorum."

Zach'in kendine özgü sesiyle hem Lolli hem de ben irkildik.

Titrek ayaklarımın üzerinde duruyorum, mektubu ve tüm gizemli içeriğini kot pantolonumun cebine saklıyorum.

Aspen yarım saat önce telefonda bana "Londra şubesi avukatından bir telefon aldım ve Christopher Vans'ın velayet talebini geri çektiğini bildirdi" dedi, sesi benim kadar şaşkın geliyordu.

Daniel ne yaptı da o aşağılık herif Jay'den ve benden vazgeçti?

Sırf bana ulaşmak için kardeşim üzerinde hak iddia etmek isteyeceğinden çok emindim. Velayet davasının arkasındaki tüm mesele buydu çünkü oğlunu umursamadığını biliyorum.

Bir de aşçı çıraklığı var. Malikane.

Jay'in eğitimi.

Londra'da kalma kısmı.

Daniel ne düşünüyordu ve tüm bunları ne zaman planladı?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tabii beni her halükarda terk etmeyi planlamıyorsa ve bu her zaman yapmayı düşündüğü bir hareketti.

Zach'e odaklanırken dudaklarım titriyor. Her zaman çekici, atletik ve çok dışa dönük biriydi, biz gençken Daniel'a taş çıkartırdı.

Eski Zach çekici ve yakışıklı bir tipken, şimdi kopuk ve sıkılmış görünüyor. Soğuk ve ölümcül bir tip.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Sesimdeki kırılganlığı fark etmedim.

Kalın Rolex saatini kontrol ediyor. "New York'a gidiyor."

Dudaklarım titriyor. "Ama neden? Neden ona izin verdin?"

"Neden izin vermeyelim? Bu onun seçimi ve her kadar arkasındaki duyguyu anlamasam da, onu buraya kilitleyemem." Duraksıyor. "Yine de bu ayarlanabilir."

"Beni bulmaya gelmeni o mu söyledi?"

"Evet. Kendi restoranınızı açmak için kullanabileceğiniz hisselerinden elde edilen küçük bir servete sahip olduğunuzu bilmenizi istedi. Konuştuğumuz gibi bu eski şeyin sizin adınıza işlenmekte olduğundan bahsetmiyorum bile. Onunla birlikte gelen personeli de al, yoksa onları kovabilmek için şeytani bir ayin yapmak zorunda kalacaksın."

"Neden?"

"Eminim ayrılmaktansa burada ücretsiz çalışmayı tercih edeceklerdir."

"Hayır, bunu neden yaptı?"

Zach şaşkın görünüyor. "Sanırım doğru kelime onun bir aptal olduğu olurdu, ama umarım senin iyiliğin için öyle değilsindir. Onun hisseleriyle ne yaptığını izliyor olacağım ve eğer kardeşimi kullanan bir servet avcısı kokusu alırsam, hayatının geri kalanında pislik yemeni sağlayacağım."

"Onun parasını istemiyorum! Ben sadece onu istedim ama bu hiçbir zaman karşılık bulmadı. Ve şimdi bunu yapıyor ve kafamı karıştırıyor..."

"Salak mısın sen?" "Pardon?"

Zach'in ifadesi değişmiyor. "Ya aptalsın ya da fark edemeyecek kadar umursamazsın. Daniel çocukluğumuzdan beri seni kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ediyor. Annemden yalan söylemesini ve size doğum günü hediyeleri aldığını söylemesini isterdi ve annemden asla bir şey istemezdi. Ve şimdi sana torunlarını krallar gibi yaşatacak bir servet bırakıyor, dövdüğünden bahsetmiyorum bile

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sana saldıran ve aletini bir erişte gibi kesen, sonra da kardeşin için açtığı velayet davasından vazgeçmesini sağlayan pislik. Lütfen beni aydınlatın, bunun hangi kısmı hiç karşılık vermemiş gibi geliyor?"

Sıktığım için çenem ağrıyor ve tek düşünebildiğim söylediği son söz. "Daniel Christopher'ı dövdü mü?"

"Evet, bana kendisi söylemedi ama ben kendim öğrendim. Uzak durmayı seçmiş olabilir ama bu o salağın serbestçe dolaşmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. New York'taki çatı katını satın aldığında, onun hakkında günlük raporlar alabilmek için bina sahibinin binayı bana satmasını sağladım. Elbette bunu başka bir şirket adı altında yaptım, böylece yakalanmayacaktı. Londra'ya indiğinden beri, yetenekli bir özel dedektife onu uzaktan izlettim. Ve siz sormadan söyleyeyim, bana saldırınızdan bahsetmedi, bunu da kendim öğrendim. Görünüşe göre Christopher etrafta dolaşıp faydalandığı kadınlar hakkında hikayeler anlatmayı seviyor."

Daniel Christopher'ı dövdü ve muhtemelen tehdit etti, bu yüzden velayet davasını düşürdü. Kanlar içinde ve yüzünde şeytani bir ifadeyle geri geldiği gece olmuş olmalı.

Bir duygu seli bana saldırıyor ve dengemi sağlamak için sandalyeye tutunuyorum. Göt herif.

Benim için tüm bunları yapıp sonra da beni geride bırakmaya nasıl cüret eder? Buna nasıl cüret eder?

Yapmam gerekenler kafamda net bir şekilde canlanıyor. "Zach?"

"Evet."

"Özel bir uçağınız var, değil mi?"

"Var."

"Lütfen onu kullanmama izin verin, böylece onu New York'ta bir balyozla bekleyebilirim."

"Kardeşime zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Bu gelişi. Aslında bunu yapmayacağım." Gözlerini kısar.

"Peki."

Tam hazırlanmak üzereydim ki telefonu titredi. "Sterling." diye cevap verdi.

Bir süre dinliyor, sonra telefonu kapatıyor. Dünyamı paramparça ettiğinde Zach'in yüz ifadesi değişmiyor. "Daniel bıçaklandı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Zach bana Daniel'in bıçaklandığı haberini verdiğinden beri kalbim boğazıma düğümlendi.

Daniel'ın yaralandığı gibi.

Yani, sokaklarda kan kaybediyordu.

Hastaneye giderken soğukkanlılığımı korumamın tek nedeni, bunun düşündüğüm kadar kötü olmadığına inanma ihtiyacımdı.

O iyi olacak.

İyi olmak

zorunda.

Yoksa...

Başımı sallıyorum, parmaklarım birbirini boğuyor. Zach, sanki biz konuşurken küçük kardeşi ölmüş olamazmış gibi tabletinde yazmaya ve e-postaları yanıtlamaya devam ediyor.

Muhtemelen durumundan kaynaklanıyor ama göğsüne yumruk atma ve ondan bir şeyler yapmasını isteme ihtiyacı içimi yangın yerine çeviriyor.

Hastane göründüğünde, daha tam olarak durmadan arabadan dışarı fırlıyorum. Hemşireye Daniel'ı sorduğumda sesim şaşırtıcı derecede sakindi. Bana aileden olup olmadığımı soruyor ve ben onu boğmak istiyorum.

Daniel'ın ailesi olmayabilirim ama o benim ailem. Benim için ailemin yapmadığı o kadar çok şey yaptı ki.

Kimsenin yapmadığı bir şey yaptı.

Bana yaşadığımı hissettirmek gibi.

Aranıyor.

Korumalı.

"Ben onun kardeşiyim," diyor Zach, durarak. "O da onun... diğer sevgilisi."

Ona kocaman gözlerle bakıyorum, ama o daha çok telefonuyla ilgileniyor gibi görünüyor, o şeyde ne varsa.

Hemşire beni Daniel'in odasına yönlendirir yönlendirmez, oraya doğru yarı koşuyorum, sonra ritmim bir yürüyüşe dönüşüyor.

Hayatım boyunca beni korumaya çalıştıkları için insanlar kaybettim.

Babam beni kurtarmaya çalıştığı için boğuldu.

Annem, kendisi gibi güce aç biri olarak, benim geleceğimi güvence altına almak için bir lordla evlendi. Masum bir kadını öldürdü ve üvey kızını öldürmeye teşebbüs etti, böylece tarla bana kalacaktı.

Genç halim hayallerini ve kendine olan saygısını kaybetti, ben de yoluma devam edebilirim. Hayatta kalmak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Daniel'in listeye eklenmesi düşüncesi fiziksel olarak midemi bulandırıyor ve doğru yolda kalabilmek için başımı sallamak ve bulanık gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalıyorum.

Başıma gelen her felaket sırasında beni ayakta kalmaya ve daha iyisini yapmaya iten Daniel ya da onun düşüncesi oldu.

Bu sefer hayatıma devam edemeyeceğim. Bu sefer, bu

son olacak.

Zach bana adamının Daniel'ı bıçaklayan kişiyi yakaladığını söyledi. Düşük rütbeli bir haydutmuş ve Daniel'i bıçaklaması için Christopher'dan para aldığını itiraf etmiş.

Yani Daniel benim yüzümden incindi. Christopher'ı dövdüğü için.

Ben

. Odasına vardığımda kalbim neredeyse yere düşecekti.

Lütfen.

Lütfen iyi olsun.

Eğer hala benden nefret ediyorsa, ortadan kaybolurum. Eğer onun hayatı için

kötü bir alamet olursam.

Onu bir daha asla

aramayacaksın. Hayatta

olduğu sürece. Ve iyi

olduğu sürece.

Ve sağlıklı.

Dengesiz parmaklarım kapıyı iterek açıyor ve kapı aralığında donup kalıyorum. Daniel bir hastane yatağında oturuyor, üzerinde sadece pantolon var ve bir erkek hemşire karnına bandaj sarıyor.

O... oturuyor.

Acı içinde olduğunu tahmin ettiğim kaşları birbirine kenetlenmiş olsa da gözleri açık ve bilinci .

Hemşire bandajı kesiyor, sonra Daniel'e bir şeyler söylüyor, ona bir hap ve su veriyor, sonra yanımdan geçmeden önce içmesini bekliyor.

İşte o zaman Daniel bana baktı.

Ve yüzündeki duygu beni kadar sarsıyor. Şaşkınlık, öfke, hatta belki de soğukluk bekliyordum, ama bulduğum?

Rahatladım.

Kapsayıcı bir tür.

İçeri girdiğimde tuttuğum gözyaşları yanaklarıma dökülüyor. "İyi misin?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Biraz dağınık, biraz kusurlu, tıpkı şu anda onun gibi. "Bazı sinir bozucu dikişler ama yakında eskisi kadar iyi olacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayrıca, bana yara izlerinin güzel olduğu söylendi, bu yüzden bu görünümü sallayacağım."

Hafif tonuna rağmen, içimdeki ateş hala sıcak ve parlak yanıyor. Güvenli bir mesafede duruyorum çünkü onun yakınlığı bu ateşi bir volkana dönüştürebilir.

"Eğer bu soruna cevap olmadıysa, ben gerçekten iyiyim. Ağlamayı kes, nefret ediyorum
o."

Bir hıçkırık patlıyor ve daha da çok ağlıyorum.

"Oh, Tanrı aşkına." Daniel bir elini uzatıp beni çekerken homurdanıyor
Sıcak, büyük avuçları saçlarımı sarıyor ve beni onun yanında tutuyordu.

"Neden?" Gözyaşlarımın arasından burnumu çekiyorum. "Neden beni ağlarken görmekten nefret ediyorsun, benim için Christopher'dan intikam alıyorsun, bana malikaneni ve paranı bırakıyorsun ama yine de benimle olmayı reddediyorsun? Beni sevmek bu kadar mı zor?"

Omuzlarımdan tutup beni kendine çekiyor, böylece yıldızlarla gökyüzünün karışımı mavi gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor. "Bana o kar küresini verip başını kalçama koyduğundan beri sana takıntılıyım. Bu saplantı yıllar içinde nefrete ve hayranlığa dönüştü. Kendimden nefret ettim çünkü seni her şeyden çok istiyordum. Senden asla vazgeçemediğim için, bana seni hatırlattıkları için tüm sarışınlardan kaçtığım için kendimden nefret ettim. İşin aslı, sen bana asla bir seçenek sunmadın. Hatıran bir hayalet ya da bir melek gibi beni her yerde takip etti, hangisi olduğundan emin değilim. Senden nefret etmek zor ve seni unutmak daha da zor, ama seni sevmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şeydi. Doğaldı, kaçınılmazdı ve sonsuzdu."

Dudaklarım aralandı ve beynim söylediği her kelimeyi işlemekte zorlandı ama hepsini duydum. Her birini.

Ve hala inanamıyorum.

Sanırım Daniel beni sevdiğini
söyledi. Hayır. Belki de
söylememiştir.

"Sen... Az önce beni sevdiğini mi söyledin?"

"Her zaman öyleydim, Nicole. Bunu geç anladım, kalbimi kırdığında olduğu gibi ve içimde çürümesine izin verecek kadar aptaldım ve bunu ifade etmedim."

"O zaman... o zaman neden beni terk etmek istiyorsun?"

Ellerini omuzlarımdan indiriyor ve ben onları tutup tekrar omuzlarıma koymak istiyorum. Bana dokunmaya devam etmesini, o güzel ağzından çıkacağını hiç düşünmediğim şeyleri söylemeye devam etmesini istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Daniel o kadar sert nefes alıyor ki karnı kasılıyor ve burun delikleri şişiyor.

"Söyle bana," diye ısrar ediyorum. "Ve içinde gizlenen soğuk pisliği yönlendirmeyi aklından bile geçirme çünkü dün gece söylediğin her şeyin beni uzaklaştırmak için olduğunu biliyorum."

Önceden tam olarak emin değildim ama artık eminim. Eğer beni gerçekten umursamasaydı, parasını bana bırakmaz ve benim için intikam almazdı.

O kadar da özverili değil.

"Kendin söyledin," diye konuşuyor dağınık tavrıyla çelişen bir sakinlikle.

"Ben kendim ne dedim?"

"Seni mahvettiğimi, Nicole! Eğer lanet bir aptal olmasaydım ve işaretleri fark etseydim, seni yansıttığın imaj olarak görmeyi seçmeseydim, seni o amcığın kollarına itmezdim. Asla geri alamayacağın bir parçanı . Ve şimdi anlıyorum ki, ne yaparsam yapayım, sana olanlar için beni asla affetmeyeceksin. Bu yüzden sana ve kendime zarar verip gitmeyi seçtim."

"Beni Christopher'ın kollarına sen itmedin, benim sağlıksız saplantım itti. Ve biliyor musun, bazen seni suçlardım ama buna hakkım yoktu. Kendimi suçlamaya da hakkım yok. Bu benim ya da senin hatan değil, Daniel. Christopher'ın suçu. Tamam mı? Beni o anlamda mahvettiğini kastetmedim, duygusal olarak mahvettiğini kastettim, seni pislik. Benimle saklambaç oynayıp duruyorsun, tam benim olduğunu düşündüğüm anda parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyorsun. Umut etmekten, özlem duymaktan ve bana hiç bakmayan bir adama geri dönülmez bir şekilde aşık olmaktan yoruldum."

"Yaptım," diye fısıldıyor. "Bakmadığımı sandığın zamanlarda. Gözlerimi kaçırmakta zorlandığım tek kişi sendin."

"Bana ters ters bakıyordun."

"Çünkü sadece bana değil, herkese karşı nefret dolu olmana rağmen beni bu kadar etkilemenden nefret ettim."

Gözyaşlarıyla karışık bir kahkaha attım. "Görünüşe göre ikimiz de her şeyi yanlış anlamışız."

"Ve bunun bedelini çok ağır ödedik." Derin ve acılı bir şekilde iç çekiyor. "Hayatımdan çıktığın yıllar o kadar boş ve ıssızdı ki, onları mevcut olan her şeyle doldurmaya çalıştım. Ofisime girdiğin ana kadar başarısız olduğumu fark etmemiştim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben de boştum. Ve o kutu hayatta kalmamı sağlayacak kadar dolu hissetmemi sağlayan şeydi." Biraz gülümsedim. "Bu arada onu geri istiyorum."

"Şeftali çekirdeği de dahil
mi?" "O da dahil."

"Sizi öldürebilir."

"Her zaman sahip olmamam gereken şeyleri istedim."

Bir kolunu belime doluyor ve dudakları dudaklarımdan birkaç santim olacak şekilde yaklaşıyor. "Buna ben de dahil miyim?"

"Listedeki ilk kişi sensin."

Yüzünde güzel bir sırıtma belirir. "Ya ileride benden nefret edersen?"

"O zaman ben de sana yeniden aşık olurum. Ben böyle inatçıyımdır."

"Çok tuhafsın, bunu biliyor muydun?" "Sekiz
yaşındayken bana öyle demiştin."

". Ama sana söylemediğim bir şey var. O günden beri şeftali yemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Sana zarar verebilecek şeylerden
hoşlanmıyorum." "Bu yüzden mi Chris'e
saldırdın?"

"On bir yıl gecikti, ama sonunda doğru türden bir intikam aldım."

"Bunun için bıçaklandın."

"Buna değer," diye konuşuyor dudaklarıma karşı. "Sen buna değersin, Peaches."

Avucum yanağını buluyor ve bana söylediklerine da daha fazlasını istiyorum.

Daniel'ın dahil olduğu her konuda açgözlü olmuşumdur.

"Bana birlikte olduğumuzu söyle. Senin benim olduğun kadar benim de senin olduğumu söyle." "Lanet olsun, birlikteyiz. Ve ben sadece sana ait değilim, sen de
Ruhumun çok derinlerinde, seni çıkarmak için ölmem gerekir. Ve bu çok trajik, bu yüzden beni terk edemezsin."

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Yapmayacağım. Yapamam."

Dudaklarını benimkilere değdiriyor. "Bana evimin nerede olduğunu sorduğunu hatırlıyor musun?"

"Hiçbir yerde olmadığını söylemiştin."

"Yalan söyledim." Göğsüme vuruyor. "Benim evim sen neredeysen orasıdır. Sen benim evimsin, Nicole."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ah, Daniel. Kalbim buna dayanamıyor."

"Benimle kal. Daha en önemli kısma gelmedim." Göğsüm sıkışıyor. "Neymiş o?"

"Çocukken bana ne sorduğunu hatırlıyor musun?" "Neyi?"

"Bana evlenme teklif ettin."

Yanaklarım kızardı. "Ben... çocuktum."

"Hâlâ geçerli ve evlenme teklif etme sırası bende." Ayağa kalkmaya çabalıyor, sonra beceriksizce dizlerinin üzerine çöküyor. "Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi hayal edebildiğim tek kadın sensin. Her gün yanında uyanmak istediğim kadınsın. Beni sadece daha iyi bir adam yapmakla kalmıyorsun, aynı zamanda senin için daha fazlası olma dürtüsü veriyorsun. Nicole Stephanie Adler, benimle evlenir misin?"

Gözyaşlarıma boğuluyorum. Sadece teklifi gerçeküstü geldiği için değil, aynı zamanda göbek adımı gerçekten bildiği için.

Benim hakkımda bilmediğini sandığım çok şey biliyor.

Kolundan tutup ayağa kaldırmaya çalışıyorum ama reddediyor. "Dikişlerini sökeceksin."

"O zaman evet deseniz iyi olur."

Gözyaşlarımın arasından gülümseyip ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor.

"Beni vurmadan önce, aletimin artık senin için tek eşli olduğunu ve senden başkası için işlevsel olmayı reddettiğini söylemek istiyorum, bu yüzden hayır dersen kendini öldürmek zorunda kalacak."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bir fikrim yok ama bir yolunu bulacaktır. Bu beceriklidir."

"Gerek yok." Önünde dizlerimin üzerine çökerken yanağını avuçluyorum. "Cevabım evet."

"Evet, benimle evlenmene mi, yoksa sikimin kendini öldüren ilk genç olarak tarihe geçecek bir yol bulmasını izlemeye mi evet?"

Gülüşüm gürültülü ve kaygısız. "Seninle evleniyorum, Daniel. Yirmi bir yıl önce hayal ettiğim gibi. O zaman seni sevmiştim, şimdi de sana aşığım."

"Seni o zaman da sevmiştim." Beni ensemden tutup kendine doğru çekti. "Şimdi sana kızgınım, Peaches."

"Meyveyi yemediğin halde neden bana böyle sesleniyorsun?"

"Onu hâlâ seviyorsun ve ben de her ne kadar tehlikeli olsa da bu şeyin bizi birbirimize yakınlaştırmasına çok seviniyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SONSÖZ - NICOLE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İKİ YIL SONRA

Çığlık sesleri beni derin uykumdan uyandırıyor.

Yataktan tökezleyerek kalkıyorum, gözlerimi ovuşturarak çocuk odasına gidiyorum. Daniel'ı çoktan telaşlı oğlunu kucağına almış ve onu ileri geri sallarken bulduğumda ayaklarım durdu.

Kalbim hayranlık ve tam bir mutluluk karışımıyla yerinden fırlıyor. Bir esnemeyi bastırarak kapının pervazına yaslanıyorum ve gözlerimdeki uykuyu siliyorum.

Yorgunum, bütün gün çalışmaktan kesinlikle bitkinim. Şef olmanın kolay olduğunu söyleyenler, kendi restoranlarına sahip olmayı ve dünyanın diğer bölgelerine açılmayı denememişler.

Bu tam zamanlı bir iş, tıpkı anne ve eş olmak gibi. Conrad'ın babasının yanında olması şansını kullanmam gerekirken, kendimi hareket etmeye zorlayamam.

Manzarayı uykudan, dinlenmekten, her şeyden daha çok seviyorum.

Daniel'ın daha önce çekici olduğunu düşünmüştüm ama baba olarak düpedüz ağız sulandırıcı. Sadece bir çift boxer külot giymesi önemli değil - gerçi bu da çekiciliğe katkıda bulunuyor. Onda bir olgunluk var. Zamanın, deneyimin ve aradaki her şeyin dokunduğu bir parça.

İlk başta, kendi çocuğunun olmasını hiç düşünmediğini itiraf etti. Bu konuda o kadar alaycıydı ki ikna etmenin biraz zaman alacağını düşündüm.

Her zaman çocuk istedim ve Jayden'ı büyütmüş olsam da sadece bir kız kardeş değil, bir anne olmak istedim.

Bu yüzden balayımız sırasında Zach'in adasında çok yoğun bir sevişme seansının ortasında kocam beni kuma yatırıp içime bir bebek koymak istediğini söylediğinde şaşırdım.

Sanırım bu onun sahiplenme gösterisiydi. Kendi kardeşi de dahil olmak üzere tanıdığım her erkeği kıskanma eğiliminde, bu yüzden muhtemelen hak iddia etmek istediğini düşündüm.

Ama konuştuktan sonra ciddi olduğunu söyledi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Daha önce hiç çocuk istemedim çünkü üremek için üremek umurumda değildi," dedi bana kumların üzerine uzanıp milyonlarca yıldıza bakarken.

Yüzünü ona dönmek için yuvarlandım. "Şimdi farklı mı?"

"Lanet olsun, bu farklı. Onlar *bizim* çocuklarımız olacak, senin ve benim karışımımız olacaklar. Daha da önemlisi, sen onların annesi olacaksın."

Sonra beni tekrar tekrar sikmeye devam etti. O balayından dokuz ay sonra Conrad Sterling adında küçük bir mucize doğdu.

Benim gözlerime, babasının saçlarına ve ikimizin inatçı tavrının birleşimine sahip.

Evli olmamız farklılıklarımız olmadığı anlamına gelmiyor. Her sağlıklı ve tutkulu çift gibi birbirimizi delirtiyoruz. Farklı bakış açılarımız yüzünden hâlâ kavga ediyoruz ama Daniel'ın bunu makyaj seksi için yaptığını düşünmeye başladım.

Hayatımı mümkün olan her şekilde alt üst etti. Geçmiş travmalarımla ilgili terapiye başladıktan sonra hayatım daha iyiye doğru bir sıçrama yaptı. Daha pozitif bir bedene sahip oldum, gerçi bunda Daniel'ın da büyük payı var.

Bazen saatlerce beni tepeden tırnağa öper ve beni sikmesi için yalvarana kadar libidomu ateşlerdi.

Diğer zamanlarda, o zirveye ulaşana kadar ona binmemi söyleyerek kontrolü bana bırakırdı.

Bazen buna ihtiyacım olduğunu biliyor ve baskın olan o olsa da, arada bir bir parça almama izin veriyor.

Ve onu bunun için seviyorum.

Beni kendimi yeniden görmeye zorladığı için onu seviyorum. Şeflik hayalimi gerçeğe dönüştürdüğü için.

Jay'in eğitimiyle ilgilendiğin için.

Küçük kardeşim gerçekten de bir dahi ve şu anda Avrupa'nın en seçkin okullarından birinde okuyor. Haftada bir kez eve geliyor ve durmadan arkadaşlarından ve orada kendisine nasıl prens dendiğinden bahsediyor.

Velayet davasından vazgeçtiğini söyledikten sonra babası hakkında hiç soru sormadı ya da konuşmadı. Aksine, daha da rahatlamıştı.

Christopher, Daniel'in kendisini etkisiz hale getirmesinden birkaç ay sonra bir akıl hastanesine yattı ve o haydutu kiraladığını itiraf etti. Başına gelenlerin intikamını almak için son bir çabaydı.

Onun için zerre kadar üzülmüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Biraz zamanımı aldı ama onun anısını unuttum. Artık panik atak ya da sinir krizi geçirmiyorum. Başıma gelenleri hiçbir şey silemezdi ama bununla başa çıkmayı öğrendim.

Bunu bir yara olarak kabul etmek ve onunla yaşamak.

Bunun sebebi de bebeğimizi sallayan ve her hareketinde kasları kasılmaya başlayan adam. Karmakarışık saçları ve müthiş fiziğiyle tam bir tanrıya benziyor.

Ne kadar güçlü olduğundan bahsetmiyorum bile.

Daniel bıçaklandıktan kısa bir süre sonra avukatlığı bıraktı. Bana, babasının izinden gitmemek için ailesinin beklediğinden farklı bir kariyer seçtiğini, ancak bunun bir insanın geleceğini dayandıracağı yanlış bir şey olduğunu söyledi.

Şimdi Sterling Engineering'in CFO'su, bir sütun ve Zach'in metanetinin nedeni.

Weaver & Shaw'da Daniel için çalışırken onun soğuk olduğunu düşündüysem, Zach pastayı alır. Gerçekten kalpsiz bir şeytan olabiliyor.

Conrad'ı doğurduğumda mutluluktan havalara uçan Nora Teyze onu kucağına alırken ağladı çünkü muhtemelen Zach'in çocuklarını asla kucağına alamayacak.

İki oğlu da ona dramatik diyordu.

Daniel annesiyle barışmayı öğrendi, öğrendi derken ikisini de neredeyse boğulacakları kadar çok akşam yemeğine zorladığımı kastediyorum.

Babam ve Astrid de bize katılıyor. Üvey kız kardeşimle birbirimizin ayak tırnaklarını boyamayız ama ne zaman karşılaşsak Daniel'in seçimine ve bana saygı duyar. Henry Amca, ben buraya taşındıktan kısa bir süre sonra babam oldu. Beni tüm aile etkinliklerine dahil etmeyi kendine görev edinmiştir.

Ama benim küçük ailem burada.

O adamla ve dört aylık bebeğiyle.

Daniel onu beşiğine yerleştirir ve sessizce geri çekilir, bir oyuncağa basar ve nefesinin altında küfür eder, ama sesi yutar.

Kahkahamı bastırıyorum ve gözlerini kısarak arkasını dönüyor, belimi kavrıyor ve beni yavaşça dışarı iterek kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Acıma mı gülüyorsunuz Bayan Sterling?"

Yeni soyadımı duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kaslarım gevşiyor. Daniel'ın karısı olarak çağrıldığımda bu tepkiyi vermeyeceğimi hiç sanmıyorum. "Kim? Ben mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana bu ses tonunu takınma, seni küçük sürtük."

"Ne tonu?" Sesimi alçaltarak parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum.

"Sizi sabaha kadar becerecek ve yarın komik bir şekilde yürümenizi sağlayacak ton."

"Neden kullandığımı düşünüyorsun, kocacığım?"

Beni yatağa taşırken içimden bir çığlık kopuyor.

Onun bana takıntılı olduğu kadar ben de bu adama takıntılıyım. Ben onunum.

O benim.

Muhtemelen çocukluğumuzdan beri.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SONSÖZ - DANIEL

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BİR YIL SONRA

"Çocukları yumurtlama olarak kabul ettiğinizi sanıyordum."

Astrid'in kokteylini yudumlarken her şeyi bilen sırıtışını görmezden gelerek kayısı suyumdan bir yudum alıyorum. "Hâlâ seviyorum."

"İlk çocuğunuz on sekiz aylık bile değilken Nicole'ün ikinci çocuğunuza hamile olmasının nedeni bu mu?"

Sırıtma sırası bende. "Çocukların yumurtlama olduğunu söyledim. Benim ve Nicole'ün çocukları bu listeye dahil değil."

"Oh, canın cehenneme, Bug." Gülüyor ve bacaklarını havuzumuzun kenarındaki şezlonga uzatıyor.

Çay canavarlarından biri olan hizmetçi, Astrid'in içeceğini değiştirir ve çayı seçmediği için onu sessizce yargılar.

Onlar da beni yargılarlardı ama Nicole günde en az bir bardak çay içtiğimi görmelerini sağlıyor.

"Sana saygı duymaları için bunu yapmalısın, tatlım," dedi ve sonra beni en sevdiğimiz para birimiyle ikna etmeye devam etti - baştan savma bir oral seks.

Çay içmemin tek sebebi bu. Ne zaman bir şey istese bana tatlı tatlı 'tatlım' demesi dışında. O en sinsi, en zeki küçük fingirdek ve bunu biliyor.

Bomba gibi karımı düşününce yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi salyalarımın akmasından korktuğum için, Glyndon'ın büyükbabasının evindeki son maceralarından bahseden Astrid'e odaklanıyorum.

O küçük kız, çarpık bir prenses tacıyla şımarık bir baş belası olma yolunda ilerliyor.

Jonathan'ın gözdesi olması tesadüf değil. İkinci karısından başka kimseyi umursamayan acımasız, merhametsiz Jonathan.

Aiden ve Levi bile ona torun verene kadar sadece 'varisleriydi'.

Landon, Brandon ve hatta Aiden'ın tek oğlu Eli bile Glyn ile kıyaslanamaz. Bu yüzden ikizler bugün ailelerine katıldı, ama o

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jonathan ve karısıyla kucaklaşmak.

Astrid ve ailesini havuzda barbekü yapmaya davet ettik. Lan ve Bran suda ortalığı karıştırıyor ve Levi et ızgara yaparken gururlu bir ifadeyle onları izliyor.

Ve tamam, davet etme kısmıyla benim bir ilgim yok, Nicole yaptı. Bana kalsa, bütün hafta sonu karımın kalçaları arasında kaybolur, hiç bulunmamak için dua ederdim.

İki üvey kardeşin ilişkisi güllük gülistanlık değil ama yıllar geçtikçe daha da iyiye gidiyor. Jayden ve Henry Amca bunda büyük rol oynadı. Astrid, Nicole'ü hiç önemsemediği bir şekilde ona gerçek bir üvey kardeş gibi bakıyor. Henry Amca da onları her gün bir araya getiriyor. Benim ve Levi'nin isteksiz yardımlarıyla.

Sonunda Kaptan'ın Astrid'in zamanına neden bu kadar sahip çıktığını anladım. Ne zaman Nicole olmadan vakit geçirmek zorunda kalsam acınacak halde oluyorum.

Onsuz yaşadığım yılları düşündüğümde, nasıl hayatta kaldığımı anlayamıyorum.

O her zaman hayatımın eksik parçası, fırtınamın sakinliği ve savaşlarımın barışı oldu.

Onu hep bir kraliçe olarak gördüm ama krallığımın kraliçesi olduğunu anlamam yıllarımı aldı.

Onunla evli olduğum yıllar hayatımın en mutlu yıllarıydı. Ondan önce ulaşamadığım dengeyi o zaman buldum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Nicole evin eşiğinde beliriyor, Conrad'ın küçük elini tutuyor, o da sallantılı ayakları üzerinde sarhoş yürüyüşü yapıyor.

Kısa süre önce yürümeye başladı ve o zamandan beri kontrolsüzce gülüyor.

Nicole onu yumuşak bir gülümsemeyle izliyor ve bu gülümseme lanet göğsümün duvarlarını delip geçerek onun ve bana verdiği aile için atan organıma yerleşiyor.

Nicole'ün gülümsediğini görmek, güneşin yörüngesinde yüzmekten ve onun sıcaklığını içinize çekmekten farksızdır.

Yaşadığı travmatik deneyimden bu yana çok yol kat etti ve kimsenin uğraşamayacağı bir kadın haline geldi. Amacı olan bir kadın, başarılı bir şef ve gördüğüm en şefkatli anne.

Ve ben o kadına sahip olmayı başaran şanslı piçim. Kraliçeyi alan kişi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dizlerine kadar inen şeftali renginde sade bir elbise giyiyor. Taktığı tek mücevher, mevcut en pahalı zümrütten yaptırdığım alyans ve on üç yaşındayken ona verdiğim kolye.

Nişanlandığımız günden beri hiç çıkarmadı.

Peki ya o kutu? O iç karartıcı resimleri yenileriyle değiştirdi. Düğün fotoğrafımız, tüm arkadaşlarımızla kutladığımız ve onu öpücüklere boğduğum doğum günü fotoğrafı. Ayrıca Conrad'la ilk aile fotoğrafımız ve son olarak da Sterling ailesinin yeni üyesinin ultrasonu var.

Nicole hala göstermiyor, ama hamilelikle birlikte parlıyor. O kadar güzel ki, bazen ona bakmak bile acı veriyor.

"O salyayı silmek isteyebilirsin, Bug." Astrid'in sesi ne kadar alaycı olsa da yavaşça bize yaklaşan kadına olan dikkatimi dağıtmıyor.

Kadınım *benim*.

"Öğütlediğin şeyi uygulamak isteyebilirsin, Bugger."

"Ben mi?"

"Çocuklarınız her gün tanık oldukları sağlıksız PDA miktarına tanıklık edeceklerdir."

"Buna olumlu ebeveyn örneği vermek denir." "Tabii

ki. Dillerle!"

"Sadece ona bakarak bile altına işeyecekmiş gibi görünürken yargılamaya hakkın yok."

"Hepiniz Pazar günümü mahvederken onu nasıl becereceğimi düşünüyorum."

"İğrenç." Başını sallayarak ayağa kalkıyor. "Erkeğimi bulmaya gidiyorum."

"Sakın evimde sevişmeye ," diye uyarıyorum ve o sadece gülüyor, el sallıyor

Ben yokum.

Ayağa kalkma sırası bende, Nicole ile aramdaki mesafeyi kapatma dürtüsü lanet bir ihtiyaç gibi.

Bu hafta sonu onu kendime almalıydım. Ve diğer her

hafta sonu.

Beni gören Conrad elini annesinin elinden çekip, kafayı bulmuş bir maymun titizliğiyle bana doğru koşuyor. Tüm odağı bacaklarında, bu şeylerin gerçekten çalışıyor olmasından tamamen ve tamamen büyülenmiş durumda.

Tökezleyip düşüyor, ama tüm bu olanlar bir komedi gösterisiymiş gibi kıkırdıyor, sonra da koşmaya devam ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çömelip kollarımı açıyorum ve o da kollarımın arasına giriyor. "Baba!"

"Selam dostum." Parmaklarım onun açık renk saçlarını karıştırıyor ve bir güneş ışığı topu gibi kıkırdıyor.

Baba olacağımı hiç düşünmemiştim, hele ki benimki sadece sikine babalık yapan bir pislikken. Ama Conrad doğduğu ve ebe onu kollarıma bıraktığı an, onun için öleceğimi biliyordum. Hiç soru sormadan.

Nicole ve ben ilk evlendiğimizde, sadece karım üzerinde hak iddia etmek için çocuk istediğimi itiraf ediyorum, ancak baba olduğumdan beri bu değişti.

Ve bunun için önümde duran kadına teşekkür etmeliyim.

Bana tüm babaların aynı olmadığını öğreten oydu. Benimkinin en kötüsü olması, onun gibi olacağım anlamına gelmez.

Bir elimle Conrad'ı tutarak ayağa kalkıyorum ve diğer elimle Nicole'ü belinden kavrayarak kendime doğru çekiyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz açım."

"Eti yeterince hızlı kızartmadığı için Levi'yi döverken bir saniye bekleyin."

Gülüyor ve sesi o kadar bulaşıcı ki ben de gülümsüyorum.

"Seni özledim, Peaches."

Gözlerinde bir ışık parlıyor. "Ben buradayım Dan."

"Seni hâlâ özlüyorum. Sanırım sensiz geçirdiğim onca zaman yüzünden travma yaşıyorum."

Parmak uçlarına kalkıyor ve dolgun dudaklarını yanağıma değdiriyor, sonra kulağıma fısıldıyor, "Hiçbir yere gitmiyorum. Her zaman senin yanında olacağım."

"İçine koymaya devam ettiğim onca bebeğe rağmen mi?"

Arkadaşlarım arada beklemeden karımı hamile bırakmayı sevdiğim için bana "uyuşturucu kullanan Levi" diyor ama siktir et onları. Önemli olan tek şey onun fikri.

"Özellikle de bu yüzden." Conrad'ın saçlarını okşuyor, sonra yanağımı avuçluyor. "Bana bir aile verdiğin için teşekkür ederim Dan."

"Benim olduğun için teşekkür ederim, Peaches."

Dudakları benimkilerle buluşuyor ve oğlumuzun kıkırdama sesiyle onu öpüyorum.

SON

Sırada Kingsley Shaw'ın yer aldığı *Şehvet İmparatorluğu* adlı bağımsız Düşmandan Sevgiliye kitabı var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu kitapta adı geçen Nathaniel ve Knox'u merak ediyor musunuz? Onların hikayelerini *Arzu İmparatorluğu* ve *Günah İmparatorluğu* kitaplarında okuyabilirsiniz.

Daniel'İngiltere'den arkadaşları hakkında daha fazla hikaye için *Kraliyet Elitleri Serisi'n*deki kitaplarını okuyabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SIRADA NE VAR?

*Nefret İmparatorluğu'*nu okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız*, Rina Kent'in Spoiler Odası* adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada, *Nefret İmparatorluğu'*nda yardımcı bir karakter olan Kingsley Shaw'ın yer alacağı, saf bir düşmandan aşığa kitabı olan *Şehvet İmparatorluğu* var.

Levi ve Astrid'i merak ediyorsanız ve Daniel ile Nicole'ün hikayesinin başlangıcını başka bir açıdan okumak istiyorsanız, *Zalim Kral'*ın önizlemesini aşağıda okuyabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CRUEL KING'S
ÖN İZLEME

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ASTRID

Sen *asil olabilirsin, ama Kral'dan uzak dur.*

Burası gereken son yer.

Alkol, sarhoş gençler ve gümbür gümbür müzik.

Bir parti.

Dramatik olmak gibi olmasın ama muhtemelen öyleyim, burası benim en kötü kabusumun süper pahalı sulandırılmış alkolle sarılmış hali gibi.

Her ne kadar en iyi arkadaşım Dan aksini söylese de, ben o kadar da eğlence düşkünü biri değilim.

Spoiler uyarısı, Dan'in söylediği hiçbir şeye inanmayın. O drama ve tüm bu cazın içinde.

Ama yaz başlamadan önce bir partiye katılacağıma dair ona söz verdim. Dan futbol takımının bir parçası olduğu için beni her zamanki partilerine götürmesini bekliyordum - ne olduğunu bildiğimden değil ama Londra'da lüks bir evde olacağına dair bir fikrim vardı.

Ancak, sinsi serseri partiyi *seçti*. Kraliyet Eliti'ndeki tüm partilerin anası.

Dan ve ben içeri girdiğimizde, Kraliçe'nin tatil malikanesine izinsiz girip girmediğimizi ve Majestelerine rugby takımının sarhoş kaptanını havuzuna işerken gördüğümü söylemem gerekip gerekmediğini iki kez kontrol etmek zorunda kaldım.

Buranın çok büyük olduğunu söylemek Vikinglerin çok küçük olduğunu söylemek gibi bir şey olur. Tamam, bu biraz kötü oldu ama yaptığım benzetmelere Vikingleri de ekliyorum.

Altın yaylar girişi ve devasa salon alanına kadar olan tüm yolu süslüyor. Tonozlu tavanlar ve geniş merdivenler, Royal Elite'in seviyesi için bile buranın ne kadar gülünç derecede görkemli olduğunu gösteriyor. Tanrım. Üstüne üstlük, sarhoş gençlere ihtiyaç duyduklarından daha fazla içki servisi yapan uşaklar var.

Yani, ben paradan geliyorum. Boşver onu. Babam zengin, ben .

Ancak, bu tamamen farklı bir seviyede. Benim için bile.

Dan parti gecesi olduğunu söylediğinde, popüler 'elit' evlerden birinde kalacağımızı düşündüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Pahalı içkilerini içer, geleceğin başbakanı ve milletvekillerinin yetiştiği okuldanmışız gibi davranmaya çalışır, sonra da akşamdan kalmalığımızı giderirdik.

Ama Dan partinin yeri hakkında küçük bir ayrıntıdan bahsetmeyi unuttu.

Hiçbir yerin ortasında.

Londra'nın dışına çıktığımız ve yol işaretleri görünmediği anda Dan'in arabasıyla aldığı virajları takip etmeyi bıraktım.

Bir an için Dan'in bizi bir çingene partisine götüreceğini sandım.

Bunun bir çingene partisi olmadığı kesin.

Konak, bir tepenin üzerindeki uzun çam ağaçlarının arkasına gizlenmiş - şaka yapmıyorum. Sahibi ya çok özel ya da çok gotik.

Ya da ikisini de.

Katılımcıların arabaları dışında görünürde hiçbir şey yok. Şimdi düşündüm de, bu herkesi toplu halde öldürmek için mükemmel bir fırsat olurdu.

Bunu kesinlikle bir korku filminin açılış sahnesi olarak görebiliyorum.

O kanlı filmleri izlemeyi bırakmalısın. Babamın azarlamasını duyar gibiyim. Oh, doğru ya. O baba değil. O *baba*.

Bu Lord Clifford ile olan ilişkimin resmi doğasını özetliyor olmalı. İzni olmadan bu partiye geldiğim için beni öldürebilir de öldürmeyebilir de.

Dan'in şeytani planlarını takip etmem için bir neden daha.

İkinci içkimden bir yudum alıyorum. Gelir gelmez Dan'le bir tek atmıştık ama sonra o çekip gitti, ben de şimdi bu kokteylle dolaşıyorum. Sonunda zar zor bir yanma var ama toleransım yüksek, o yüzden bu hiçbir şey değil.

Etrafımdaki manzaradan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Dan'in beni terk ettiğine inanamıyorum. Muhtemelen sevişmeye gitmiştir. Gelmiş geçmiş en kötü eküri.

Tüm okul burada toplanmış. Bazıları yüksek sesli, sıra dışı müzik eşliğinde sallanıyor. Dışarıda, rugby takımından birkaç kişi içinde sidik olan böbrek şeklindeki havuza gülle atıyor. Diğerleri ise keşke benim de katılmaya cesaretim olsaydı dediğim bir içki yarışması yaparken uluyor.

Ama yine de hiçbir şey okuldaki mevcut konumumu tehlikeye atmaya değmez - ben görünmez halkın bir parçasıyım. Bu tipleri bilirsiniz: bir ya da iki dersi - ya da bütün bir yılı - kaçırmaları kimsenin umurunda olmayanlar. Ve bu şekilde kalmak istiyorum, çok teşekkür ederim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Görünmezlik, herhangi bir saçmalık ya da drama olmadan geçip gitmemi sağlayan havalı bir süper güç.

Ancak, eğer bu şekilde kalacaksam, muhtemelen Daniel'dan daha az dikkat çeken bir en iyi arkadaş seçmeliydim. Kendimi savunmam gerekirse, onun popülaritesini keşfettiğimde çoktan bana kankam olarak yapışmıştı.

Popülerliğine rağmen, haremindeki kızlar ona asılırken beni fark etmeyecek kadar görünmezim.

Burada bulunan Royal Elite öğrencilerinden bazıları hâlâ kırmızı kravatlı ve lacivert ceketli tertemiz üniformalarını giyiyor. Ceplerinde okulun altın logosu işlenmiş. Tepesinde bir taç bulunan kalkan içindeki aslan, okulun duvarları içinde kaynayan güç ve yozlaşmanın bir işareti.

Üniformalıların tek başlarına bir çember oluşturmuş, muhtemelen kitap tartışıyor olmalarının bir nedeni var. Ben de katılırdım ama bir partide üniforma giymemeleri gerektiğini söylediğimde bundan hoşlanacaklarını sanmıyorum.

Dan'in deyimiyle tam bir 'parti teröristi' olan ben bile jean şort, file çorap ve sade siyah bir üst giymeyi tercih ettim. Ayrıca annemin üzerine siyah yıldızlar çizdiği favori beyaz basketbol ayakkabılarımı da giydim.

Onu düşündükçe kalbim sıkışıyor. Alkolden ve havaya sinen tasarımcı parfümlerinden derin bir nefes alıyorum.

Eğlenceli. Bunun eğlenceli bir gece olması gerekiyordu.

Benim eğlence anlayışım ya sanat atölyemi ya da en son çıkan kanlı filmleri maraton şeklinde izlemeyi içeriyor.

Sadece söylüyorum.

Girişten gelen uzun bir uğultu beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

Konuşmalar kesilir ve kalabalık Musa için Kızıldeniz'in yaptığı gibi dağılır.

Çocuklar yol açmak için birbirlerine çelme taktıklarında, futbol takımının İngiltere'nin şampiyonları gibi vals yaparak içeri girdiğini görmek beni şaşırtmıyor. Sadece, bekle. Sanırım bugün onları bir çeşit okul şampiyonluğuna götürecek bir maç kazandılar.

Bu, galibiyetlerinin kutlama partisi olabilir de olmayabilir de.

Dan'in bahsetmeyi unuttuğu küçük bir ayrıntı daha.

En iyi arkadaşımı öldürmeyeceğim.

En iyi arkadaşımı öldürmeyeceğim.

Siktir et.

Telefonumu alıp yazıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Astrid: Sen öldün, Dan. Cenaze şarkını seçmeye başlasan iyi olur.

Muse'un direnişi. Bunu biliyorsun. Seni bu kadar ne?

Astrid: Futbol partisi mi? Bana bir rahat ver. Kendi kusmuğumda boğulmayı tercih ederim.

Birincisi, iğrenç. İkincisi, iğrenç demiş miydim? Üçüncüsü, drama kraliçesi olmayı bırak, deli herif.

Astrid: Neredesin?

Laura Davis'i sikimi yalaması için ikna etmek. Duyduğuma göre profesyonel gibi derin boğaz yapıyormuş.

Astrid: Sen bir domuzsun. *iğrenç emoji*

Daniel: Ne? Hala okuldayken yapılacaklar . **Astrid:** Listende sadece seks görevleri olduğunu düşünmeye başlıyorum. **Daniel:** Sikişmekten daha iyi bir şey yok.

Astrid: Kan izlemeyi tercih ederim.

Astrid, seni seviyorum ama tuhafsın.

Gitmeliyim, Laura bana bakıyor.

Harika. Dan gece için rastgele kızını becerirken ben gerçekten tek başımayım.

Kafam bulanıklaşıyor - bunun içkiden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değilim. Hevesli kalabalığı yumruklayan ve orada burada rastgele bir popoyu avuçlayan futbol takımı bile bulanıklaşıyor.

Tek duyduğum "Kral!" haykırışları.

RES olarak da bilinen Kraliyet Elit Okulu'nda bunlardan iki tane var. Babama göre - pardon, *babama* - soyadı King olan her şeyden uzak durmalıymışım.

Lord Henry Clifford'un 'halktan' kızı olduğumda, benim için iki kuralı vardı:

Clifford soyadını lekelemeyeceksin. King soyadından uzak duracaksın.

Normalde dinlemezdim ama okulun iki kralı nefret ettiğim her şeyi temsil ediyor.

Dizginlenemeyen
güç. Pervasız
davranışlar.
Yozlaşmış servet.

Muhtemelen bu gülünç derecede zengin malikanenin sahipleri onlardır. RES'te eski para her şeydir ve King ismi de bunun tanımıdır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babamın eski parası ve aristokrat kanı bile onlarınkiyle kıyaslanamaz.

Takımın görkemli girişini beklemiyorum.

Görünmezlik 101: Asla popüler kalabalığın arasına karışmayın.

Konağın arka koridorlarına doğru ilerliyorum ama tezahüratlar ve "Haydi Elitler" sesleri beni yol boyunca takip ediyor.

Bu okuldaki futbol takımına olan takıntı beni sinirlendiriyor. Yani, hadi ama, onlar okul çocukları, Premier Lig Titanları değil.

Ama tekrar söylüyorum, spor hiçbir zaman bana göre olmadı. Ben sanat ve yaratıcılıktan yanayım. Bir atlet olmaktan çok uzağım ve Dan her zaman küçük bir koşunun bile beni nefes nefese bırakmasıyla geçer.

Yarı boş koridorda yürürken kafam bulanıklaşıyor ve yönümü şaşırıyorum. Bir kapının yanında öpüşen iki çift görüyorum.

Sallanıyorum ve bir şeye çarpıyorum.

"Dikkat !" diye homurdanıyor biri ve ben de karşılığında bir şeyler mırıldanıyorum. Kahretsin. Kendimi iyi hissetmiyorum.

Dan'i aramak için telefonuma uzandım. Numaralar bulanık, dalgalı çizgilere dönüşüyor. Gözümü kırpıyorum ve duvara yaslanıyorum.

Dan'in numarasını tuşluyorum ve yeraltındaki bir odadan geliyor gibi çalıyor. Açmıyor.

Hadi, Dan.

Tekrar deniyorum ama zaman geçtikçe tenim daha da sıcak oluyor. Kıyafetlerim etimin üzerinde lav parçaları gibi hissediyorum.

Telefonumdan Dan'in numarasını tekrar aradım. Hala .

Otoparkta buluşmak üzere sözleştiğimizi hatırlıyorum, bu yüzden yüzümü yıkamayı ve oraya gitmeyi tercih ediyorum.

Telefonu tutarken ellerim titriyor ve tuvaleti aramak için koridorda ilerliyorum. Dan'in bu geceki partiyle ilgili bahsettiği başka bir şey bir şekilde bulanık zihnimde canlanıyor.

Havuz evine girmeyin. Giriş yasak.

Bunu neden şimdi düşündüğümü bilmiyorum. Ne de olsa burası havuz evinden çok uzakta.

Çiftler duvarın iki yanında durmuş, öpüşüyorlar falan. Sağımdaki ilk kapıyı itiyorum ve duruyorum. Etin ete çarpma sesi ve iniltiler kapıyı hemen kapatmama neden oluyor.

Bir sonrakini, bir sonrakini deniyorum ama hepsi ya kilitli ya da dolu. Ve birkaç çifti kızdırmış olabilirim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Giysilerim ısınan tenime yapışıyor ve bacaklarım titreyip güçsüzleşiyor, beni taşımakta zorlanıyor. Hoparlörlerden yaz havasında bir şarkı yükseliyor ve kulaklarımda uğulduyor.

İçimi bir enerji seli kaplıyor ve garip bir dans dürtüsü beni ele geçiriyor. Çaba sarf ederek bu dürtüye karşı koyuyorum ve yoluma devam ediyorum.

Benzer koridorlarda bir gezintiden sonra, futbol takımının oyuncularından birinin izole bir odadan çıkan bir kızı takip ettiğini görüyorum.

Tanrı'ya şükür.

Bacaklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru koşuyorum.

İçeri girer girmez sağdaki kapıya yöneliyorum ve tuvalet olduğu ortaya çıkınca neredeyse sevinçten ağlayacağım.

Otomatik musluk açılıyor ve yüzüme defalarca su sıçratıyorum ama etime yayılan ateşi söndürmek mümkün olmuyor.

Bende bir sorun olduğunu biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Yolda Dan'le yediğim çizburger yüzünden olabilir mi?

Tek bildiğim eve gitmem gerektiği. Şimdi.

Son bir kez su sıçratarak çıkışa doğru ilerliyorum.

Erkek seslerini duymalıydım. Banyoda biraz daha saklanmalıydım.

O odaya hiç girmemeliydim zaten. Kapıyı açtığım anda, soluk mavi gözler ruhuma baktı. Kral.

Uzak için uyarıldığım kral. Sanki bir sonraki avını bulmuş gibi sırıtarak ve gözlerinde bir parıltıyla beni izliyor.

"Görünüşe göre küçük bir kuzu yolunu kaybetmiş."

Daha fazlasını okumak için, 1-Tıkla
Zalim Kral

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

SapkınKrallık Kral

Çarpık Çelik

Prenses Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah

İmparatorluğu

Nefret

İmparatorluğu

Şehvet

İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Yönetimi KrallığınBir Kralın

Hükümdarlığı(Ücretsiz Ön Bölüm)

Bir Kraliçenin Yükselişi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma Aldatma

Yemini(Ücretsiz Ön Bölüm)

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, düşmandan aşığa romantizmle ilgili her şeyin uluslararası çoksatan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf . Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrinin hayalini kurarak ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor.

Rina'yı aşağıda bulabilirsiniz:

Web Sitesi
Bülten Okuyucu
Grubu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent

Yazar Notu Oynatma Listesi

Önsöz - Nicole

1. Nicole
2. Nicole
3. Daniel
4. Nicole
5. Daniel
6. Nicole
7. Nicole
8. Daniel
9. Nicole
10. Nicole
11. Daniel
12. Nicole
13. Nicole
14. Daniel
15. Nicole
16. Daniel
17. Nicole
18. Nicole
19. Daniel
20. Daniel
21. Nicole
22. Daniel
23. Nicole
24. Daniel
25. Daniel
26. Nicole
27. Nicole
28. Daniel

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

29. Daniel
30. Daniel
31. Nicole
32. Daniel
33. Nicole
Epilog - Nicole
Epilog - Daniel
Sırada Ne Var?
Zalim Kral'ın Önizlemesi
Astrid

Ayrıca : Rina Kent
YazanYazar Hakkında

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçindekiler

Başlık
Sayfası
Telif
Hakkı
Ayrıca Yazan: Rina Kent
Dedication
Yazar Notu
Blurb
Oynatma
Listesi
Önsöz - Nicole
1. Nicole
2. Nicole
3. Daniel
4. Nicole
5. Daniel
6. Nicole
7. Nicole
8. Daniel
9. Nicole
10. Nicole
11. Daniel
12. Nicole
13. Nicole
14. Daniel
15. Nicole
16. Daniel
17. Nicole
18. Nicole
19. Daniel
20. Daniel
21. Nicole
22. Daniel
23. Nicole
24. Daniel
25. Daniel
26. Nicole

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

27. Nicole
28. Daniel
29. Daniel
30. Daniel
31. Nicole
32. Daniel
33. Nicole
Epilog - Nicole
Epilog - Daniel
Sırada Ne Var?
Zalim Kral'ın Önizlemesi
Astrid
Also : Rina Kent
YazanYazar
Hakkında
İçindekiler

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💓💜🦜💫⚜️